[illegible]

قوت ممیزه [illegible]

پنج حواس باطن [illegible]

[illegible]

سپاس بی‌قیاس و ستایش بی‌انتها خالقی را سزاست که مجموعهٔ وجود انسان را انتخاب دیوان کائنات ساخته باعلی مرتبه
عزت افراد در [illegible] نهاده [illegible] معبود [illegible]
ظلمت جهل را بنور خورشید فلک رسالت و ماه آسمان جلالت شفیع روز جزا احمد مجتبی محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و سلم
[illegible] مستقیم عبودیت راه‌نما گردید والحمد لله علی ذلک که سویدای دل سالکان طریق معرفت را که معدن
مکاشفات غیبی و علوم لدنی است بنور محبت آن مرکز دایرهٔ [illegible] و آن مظهر قاعدهٔ خلافت و ولایت
[illegible] سزاوار حدیث انا [illegible] آن شهسوار معارک [illegible]
و حضرات ائمه [illegible] صلوات الله و سلامه علیهم [illegible]
انوار تجلیات [illegible] نوع انسان [illegible]
معتمد الیه خزاین افعال و اعمال خود [illegible] هر یک [illegible]
روزبازار حیات [illegible] بر محک [illegible] قبول زننده [illegible] جاری مجری احوال
صالح و طالح کرده [illegible] اگر بار خاطر خود کنند
وگر [illegible] خود [illegible] فلله الحمد و المنة که این ذرهٔ احقر [illegible] بفطرت [illegible]
[illegible] جان [illegible] کشیده همواره دیدهٔ بصیرتش
[illegible] بالعیان [illegible] علیه [illegible]
[illegible] احوال و اسرار [illegible]
[illegible] و حضرات ائمه [illegible] صلوات الله و سلامه علیهم [illegible]
[illegible] دل و جان [illegible]
فراهم آورده مجموعه موسوم [illegible] در حال مطالعهٔ این گنجینهٔ اسرار [illegible]
[illegible] دل و جان [illegible]
[illegible] حرف [illegible] فراهم [illegible]

و در صحبت [illegible] معروف است [illegible] مطالعهٔ این [illegible]
[illegible]
[illegible] | [illegible] | [illegible]
که در [illegible] | نوع دیگر [illegible] | [illegible]
مثل گوهر او [illegible] | [illegible] | و [illegible]
نوع دیگر [illegible]

انتخاب [illegible]	انتخاب دیوان [illegible]	قرة المجالس [illegible]	انتخاب ذخیرة الملوک	[illegible]
انتخاب شرح [illegible]	مرزبان نامه	انتخاب مثنوی مولوی معنوی	[illegible]	[illegible]
[illegible]	انتخاب اعجاز امیر خسرو	[illegible]	انتخاب [illegible]	[illegible] ذخیرة الملوک
انتخاب [illegible]	[illegible]	انتخاب [illegible]	[illegible] کلیله [illegible]	[illegible] اللغات
[illegible]	[illegible] خواجه نظام الملک	انتخاب [illegible]	انتخاب [illegible]	[illegible]
انتخاب [illegible]	[illegible]	[illegible] ملا ظهوری	[illegible]	کلیله [illegible]

[illegible] ... مخلصان درگاه [illegible]

[illegible] ... محمود [illegible]

[illegible]

[illegible] ... مستقل [illegible]

[illegible]

محمد ابن الحسن [illegible] المهدی [illegible]
[illegible] الاعلی [illegible]
[illegible] لطایف [illegible]
[illegible] خلیفه [illegible]
[illegible] مجالس [illegible]
[illegible]
[illegible] الله [illegible]
والامداد [illegible] فاتحه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ان [illegible] ضلال [illegible]
و ضلال [illegible]
نشو انتباه است [illegible] و ضلال است [illegible]
مسعود [illegible] امیر المؤمنین علی ابن ابی طالب
[illegible]
[illegible]
[illegible] رسول مختار [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

از ... وقت حذیفه سنگ ... بسوی ... انداخت و فرا ایشان خود طلبید ... [illegible]
... حال آنکه او فقیه ... گشتم و وفات حذیفه بعد از قتل عثمان در اول خلافت حضرت امیرالمؤمنین
علی ... در حالت موت پسران خود صفوان و سعید را وصیت ... با حضرت امیر علیه السلام ...
... [illegible] ... حذیفة بن ثابت ... الانصاری رحمه الله علیه
... شهادتین که حضرت ... صلوات الله علیه گواهی ... [illegible]
[illegible]

او را شیخ شریعت کامل است ... از آن وجه باشد و ... خلاف ... [illegible]
... آنست که ... هر یک ... [illegible]
[illegible]

عثمانی که در باب طلب ابوذر روانه شام کرده ... ابوذر ... متوجه مدینه شد و با عثمان ...

... اینجا نیز از سیاست الاعمال و افعال عثمان اعتراضات میکرد و هر گاه عثمان را میدید این آیت میخواند

یوم یحمی علیها فی نار جهنم فتکوی بها جباههم وجنوبهم ... لکن عثمان ... امر بالمعروف و نهی عن المنکر ...

... او را از مدینه ... و عیال ... حضرت ...

... مسلمانان ...

[illegible]

... حضرت ... و ...

... و ... الواثق ...

و ... را ... حضرت ...

... مسلمانان ...

[illegible]

و نبوت حضرت رسالت پناه صلوات الله علیه [illegible] و وقایع [illegible] که بعد از

[illegible]

نصیحت [illegible]

[illegible]

که شبهه [illegible] بعد [illegible] حضرت امیر [illegible]

[illegible]

که حکم [illegible]

این مطالب [illegible]

[illegible] حضرت [illegible] صلی الله علیه و سلم [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] حضرت [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

فصل اول در بیان احوال بعضی از صحابه [illegible]

بعد [illegible] ابی الاسود صاحب مجالس [illegible]

جمله شیعه حضرت امیر المؤمنین [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

رسول الله صلی الله علیه و آله [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ای محمد الحال که غالب شدی در دین [illegible] و [illegible] شده [illegible] و البته که [illegible] و [illegible] او زن
زاده از ابتدا [illegible] علیه السلام [illegible] و [illegible] معلوم [illegible] طرف [illegible] که [illegible]
اختیار کرده لم اذروی [illegible] دولت [illegible] به [illegible] و [illegible] صاحب [illegible] آورده
و در روز [illegible] که ای [illegible] امروز قدم در بهشت پاکیزه [illegible]
خواهیم نهاد و با [illegible] صلوات الله علیه و آله و حرب الحضرت [illegible] خواهیم کرد بعد از این [illegible]
بجانب [illegible] حمله کرد و این [illegible] که یکی از [illegible] در [illegible] حمله آورد [illegible]
[illegible] آن [illegible] و [illegible] معاویه [illegible] و آنچه حضرت
رسالت [illegible] صلی الله علیه [illegible] خبر داده [illegible] الباغیه [illegible] بعد و حضرت امیر [illegible]
نماز گزاردند و بدست مبارک خود [illegible] کردند [illegible] عمار [illegible] نمود [illegible]
[illegible] ابوذر غفاری علیه الرحمة و المغفرة [illegible]
[illegible] سید رسل صلی الله علیه و آله و سلم [illegible] بعد از [illegible] اسلام [illegible]
[illegible] ابوذر [illegible] عالم [illegible] حضرت [illegible]
کلام [illegible] ما اظلت الخضراء و لا اقلت الغبراء [illegible] اصدق [illegible] ابوذر در شان او
[illegible] ابوذر [illegible] عیسی ابن مریم [illegible] و همچنین [illegible] حضرت امیر المؤمنین علیه السلام
[illegible] ابوذر [illegible] که [illegible] و [illegible]
دیگران [illegible] ابوذر بعد [illegible] اسلام [illegible] ملک [illegible]
[illegible] خود [illegible] و بعد [illegible] و [illegible]
[illegible] حضرت [illegible] صلی الله علیه و آله و سلم [illegible] وفات [illegible]
و در زمان خلافت [illegible] بلاد شام [illegible] عثمان [illegible] و [illegible]
[illegible] ابوذر [illegible]
[illegible] حضرت [illegible]
[illegible] عثمان [illegible]
[illegible] این مملکت [illegible]

۱۰

[illegible] که معاویه در [illegible] و [illegible] گردانید و [illegible]
[illegible] معاویه [illegible] تا [illegible] و [illegible]
[illegible] حضرت امیر المؤمنین علیه السلام [illegible] بعد [illegible]
حضرت امیر [illegible] حضرت امیر المؤمنین حسن علیه السلام [illegible] و در [illegible]
[illegible] معاویه [illegible] عبد الله بن عباس [illegible] امام حسن
[illegible] عبد الله [illegible] و [illegible]
[illegible] امام حسن [illegible]
[illegible] معاویه [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible] امام حسن علیه السلام [illegible]
[illegible] امام [illegible]
[illegible] امام علیه السلام [illegible]
[illegible] و [illegible] مشغول گشت و [illegible]
[illegible] مالک بن الحارث الاشتر النخعی
[illegible]
[illegible] حضرت امیر المؤمنین علیه السلام [illegible] معاویه
معاویه [illegible]
[illegible] حضرت امیر [illegible]
[illegible]
[illegible] حضرت امیر [illegible]
[illegible] حضرت [illegible]
[illegible] حضرت [illegible]
بحضرت امیر المؤمنین علیه السلام [illegible] رحمه الله [illegible]

[illegible] مالک لو کان حجراً لکان صلداً و لو کان جبلاً لکان فنداً [illegible]
[illegible] مالک [illegible] که هرگز از جانب [illegible] و انحراف نکرده [illegible]
[illegible]
[illegible] که مالک اشتر در روز [illegible] با محمد بن ابی بکر [illegible]
[illegible] از اصحاب [illegible] ابن ابی الحدید [illegible]
[illegible] مانند اشتر [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
شیخ ابو الحسن احمد بن علی نجاشی در کتاب رجال [illegible]
امیر المؤمنین علیه السلام مالک را بحکومت مصر فرستاد [illegible] من عبد الله علی امیر المؤمنین
الی القوم المسلمین سلام علیکم انی احمد الیکم الله الذی لا اله الا هو اما بعد فانی قد بعثت الیکم
عبداً من عباد الله لا ینام ایام الخوف ولا ینکل من الاعداء [illegible] لا ناکل من قدم ولا واهن
فی عزم من اشد عباد الله بأساً واکرمهم حسباً اضر علی الکفار من حریق النار وابعد الناس من دنس او عار
وهو مالک بن الحارث [illegible] لا نابی الضریبة ولا کلیل الحد حلیم [illegible] رزین فی الحرب [illegible]
اصیل الرأی [illegible] فاسمعوا له واطیعوا امره فان امرکم بالنفر فانفروا وان امرکم ان تقیموا فاقیموا فانه لا
یقدم ولا یحجم الا بامری وقد آثرتکم به علی نفسی لنصیحته لکم وشدة شکیمته علی عدوکم عصمکم الله

بالتقوی [illegible] والسلام علیکم ورحمة الله وبرکاته و در کتاب [illegible]
نهج البلاغه مسطور است که [illegible] اشتر رضی الله عنه [illegible]
[illegible]
[illegible] مالک اشتر [illegible] از کوفه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] مالک اشتر [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
در [illegible] تاریخ یافعی مسطور است که اشتر از جمله [illegible]
[illegible] که حضرت امیر اشتر را بحکومت مصر [illegible]
[illegible] عسل زهرآلود [illegible] اشتر آورد و اشتر از آن بخورد و هلاک شد
و صاحب معجم البلدان در ذیل احوال بعلبک آورده [illegible] اشتر
[illegible] هلاک شد و [illegible] خبر فوت اشتر
[illegible] گفت ان لله جنوداً من عسل و جنازه اشتر را از آنجا [illegible]
[illegible] زیارت [illegible]
در کتاب [illegible] امیر المؤمنین [illegible]
شیخ ابو جعفر [illegible]
[illegible]
[illegible]

پس از سر کند آب و گفت خدا را که چرا ای امیر المؤمنین فو الله ما علمک الا با الله علیما و کنت
فالت معک علی جهاله و لکنی سمعت ام سلمه زوج النبی صلی الله علیه و آله و سلم تقول من کنت مولاه فعلی
مولاه اللهم وال من والاه و عاد من عاداه و انصر من نصره و اخذل من خذله فکرهت ان اخذلک
فیخذلنی الله تعالی یعنی خدای تعالی جزای خیر دهد ترا ای امیر المؤمنین والله که نمی شناسم ترا الا
الکس که خدا را شناسی و بخدا الحکمه که [illegible] حیلی نکردم لیکن
[illegible] که در حق تو [illegible] شنیده بودم و از آنجا که وخامت عاقبت کی
که مرا مخذول سازد و دانسته بودم پس کرامت میشم که مرا مخذول [illegible] که خدا [illegible]
مرا مخذول سازد و از فضل بن شاذ و مروی است که زید [illegible] و [illegible]
جات بصره رسید [illegible] گمتی [illegible] که عایشه زوجه النبی صلی الله علیه و آله و سلم الی ابنها زید
ابن صوحان [illegible] [illegible] فاذا [illegible] و اخذل الناس علی ابن ابی طالب
حتی [illegible] یعنی این کتابت [illegible] زوجه حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم [illegible]
زید بن صوحان خالص [illegible] که [illegible] کتابت [illegible] [illegible] علی ابن ابی طالب
[illegible] [illegible] که مرا امر کرده
[illegible] که [illegible] و خود ترک [illegible] کرده که آن [illegible] والسلام [illegible] عدی
[illegible] در کتاب [illegible] [illegible] امیر المؤمنین علیه السلام از
[illegible] ابن الملک [illegible] حضرت امیر المؤمنین علیه السلام [illegible]
[illegible] معاویه [illegible] لا بعد فقد [illegible]
[illegible] و خلاف کتاب الله عز و جل و سنت نبیه محمد صلی الله علیه و آله و سلم و فعلک
[illegible] رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
لستعمل [illegible] والسلام [illegible] حضرت [illegible] علیه السلام در جواب [illegible] بسم الله الرحمن الرحیم
من عبد الله ابی [illegible] امیر المؤمنین علی ابن ابی طالب الی معاویه بن صخر اما بعد فان [illegible] رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
[illegible] الحسن و الحسین [illegible] [illegible] الذی

[illegible] علی [illegible] [illegible] المنبر
[illegible] [illegible] و الله [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] الطغیان [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] بن عدی [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] عمرو بن العاص [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
الا [illegible] علیکم من السماء [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] عمرو بن العاص [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] معاویه [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] عمرو عاص [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

الحلقوم المضروب على الحلقوم گفت ای عمرو گفتی که این بیت [illegible]

مزاده ولا البغیه مزاده وچون ظریف [illegible] سلام کرد جواب نداد و گفت [illegible]

ظریف گفت [illegible] آنحضرت [illegible]

[illegible] وچون ظریف [illegible] معاویه [illegible]

[illegible] گفت [illegible]

[illegible] السلام علیک ایها الملک

[illegible]

لا نحو [illegible] معاویه پس عمرو عاص با معاویه گفت [illegible]

اگر [illegible]

گفت [illegible] ظریف گفت [illegible]

[illegible] معاویه گفت [illegible]

[illegible] ظریف گفت [illegible]

[illegible] ظریف گفت [illegible]

معاویه گفت [illegible]

[illegible]

اصبغ بن نباته المجاشعی الکوفی در کتاب کشی و خلاصه مسطور است که او از جمله
خواص حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بود و او عهد اشتر روایت کرده او کهنه از اصحاب کرسیم که زنده
حضرت امیر در میان شیعه او کاست گفت مجلس اخلاص اصبغ به آن حضرت است که به شهر ایشان
بود و مشهور است که او از اصحاب امیر المؤمنین روایت کرده اصبغ گفت به حضرت امیر علیه السلام
که شرطة الخمیس ام بود گفت که بایستاد او شرط کرده ام که در راه او می باید کشته شوم
تا ظفر یابیم یا کشته شویم و آنحضرت شرط کرد و ضامن شد مر ما را بجنات و از این جهت
در آورده اند که شرطة الخمیس نام کردند و اصبغ در کتب رجال مذکور است که از مقتدایان
و فضلا و ثقات شیعه است و از بزرگان و مصنفان و فصحاء اصحاب امیر المؤمنین علیه السلام
از شرطة الخمیس گشت و روایت کرده از جمله اصحاب آن حضرت و مکتوب آن حضرت که مالک را نوشت
و بروایت کرده بنی هاشم و او از آنحضرت نقل کرده والله اعلم جابر جابر بن یزید
الجعفی الکوفی در کتاب خلاصه آورده که حضرت امام جعفر الصادق علیه السلام که در رحمت مشهور است
و متفق بود که او شیعه که از بهر او در رسالت و در کتاب شیخ ابو عمرو کشی از جابر نقل
کرده که در ایام جوانی بخدمت حضرت امام محمد باقر علیه السلام بمدینه رفتم و حکمت و علم آنحضرت
در آن ایام پرسیدند که کیستی گفتم مردی ام از کوفه گفتند که از کدام قبیله گفتم جعفی ام پرسید که
آمده گفتم بطلب علم آمدم اما خواهش او که طلب علم کنم از او پرسیدم که هر چه بگوید
بپرسید که از کی بی بیکو و از بیشه ام بپرس از آنحضرت سوال کنم که آنجا نیست مرا در وقت
فرمودند که کسی را نخواهی تعلیم آن کنی فرمود که هر کس در شهری که هست از اهل آن
شهر است و وقتی که از آن شهر بیرون رفت بعد از آن آنحضرت کتابی به من داد و گفتند آن را
بخوان باقی مانده از این کتاب روایت کنی و مر آنرا بخوان مر آن را و بعد از
آن آمده و چون از آن خط مرا فرمود که سوال نکنی او حالی
دیگر ایشان او داده و گفتند این را بگیر و روایت کن او را و هر کس که روایت کرد و کلام دیگر حال او
نقل کنم و گفتند که در روایت آنکه چون آیند که از ما آنچه نمی گفتیم
گرفته شد جابر و شت بسیار و رساله که گفت حضرت نیست مرا در آنچه می دیدم در کوی بسته شدند

و او گرد آمده و در فرقه و حدیث حضرت امام محمد باقر علیه السلام و هر حدیثی که نقل میکرد میگفت حدیث
وصی الاوصیاء و وارث علم الانبیاء محمد بن علی الباقر علیه السلام است جعفی از جاه آن چون آن
از جابر دیدند با هم گفتند که جابر دیوانه شد الیقین از جابر نقل کرده که هزار حدیث از
حضرت باقر علیه السلام روایت کرده ام که هرگز بکسی از آن روایت نکرده ام و هرگز نخواهم کرد
که روزی بآنحضرت گفتم که خودم بار عظیم از اسرار ایشان بر دوش من نهاده ای
که هرگاه از آن بر روی کسی گفتم من که این اسرار در سینه من می ماند و حالی شود
بیرون برو و بیابان بر سر چاه بر گو آن چه در سینه داری و بعد از بیرون
و سر چاه را بپوشان و در کتب رجال و در حدیث جعفی که گفت او را علی بن الحکم
از جعفر بن هشام بن عبد الملک در مسند او رسید جابر کرد و تو هم خلیفه نشین و کلی
زنده و در شب از جانب حرمین آنکه در مسجد جامع در و قتل کرد در کوچه ها کوفه با کودکان
مشغول شد گفتم این که است را چون او در مسجد و خطبه و در کوچه گشتند الکه بعد از جعفر او
از شام ایشان که حجت را کشتند از فرست شد حکم حاکم که او را حالت جنون حال او گوید
که دیوانه شده که او در وی دیر و حرف شده نگفت دلیلی از اهل مسند و شام متوجهی
از آن شیء و جابر بعد از خط که حاکم جعفر و از آنحضرت صلح خود و جمع کرد شیخ نجاشی
گفته که جابر با ابو جعفر و ابو عبد الله علیهم السلام ملاقات کرده و در رجال مسعود مذکور است
و از آن قبیل محمد محمد بن علی بن النعمان الاحول الکوفی الملقب بمؤمن الطاق در جودت طبع
و سرعت جواب و در بیرون و جدل از ایمه آفاق و در بعضی نسخ از خاص لطیف اشعار و خاطر
اکثر این رئیس بصیر است صاحب اشعار غرا در یک خانه فضل و بخششی دیده و جوهر شناسی
و هم ساختن و اهل معارف و نظم و اشعار گوهر از نظم که آن صاحب اشعار را کامل
در میان فرود آمد و شعر و خوبی شعر از دلایل است که امتحان مطلق طبع قابل او در کار
سوی ضمایر لطیف او را گفتی ابا در و نقود الصحول در جمع که جوهر رواج داده و اصحاب
قلب گرفتند از آنجا است جهان کافیه در چهار سوی زمانه فرستم و در بنیاد شیخ تمام فیض
نقش او مستقر و محکم گشته و نسیمی از او بر جای آن و شیخ و کسی و اصحاب در دکان
برایه و قلب از چهار سوی خوانش در روضه امتحان طبع جوهر شناسی او بانقش جودت طبع

ساخته کرده در کتاب ابن داود و خلاصه و مختصر کشی مسطور است که او از اصحاب امام ابی عبد الله
امام جعفر صادق و امام موسی کاظم علیهما السلام بوده کنیت او ابو جعفر است و لقب او احول ابو جعفر
الطاق و مخالفان شیطان الطاق [illegible] گفتند زیرا که او هم در جواب از طاق محامل از کوفه دکان
داشت که مردم در تمییز [illegible] صراف [illegible] رجوع میکردند [illegible]
[illegible] لقب شیطان الطاق میگفتند و [illegible] که روزی ابو حنیفه
کوفی با بعضی [illegible] خود در یکی از مجالس نشسته بود ابو جعفر [illegible] و متوجه مجلس ایشان
و [illegible] ابو حنیفه را نظر بر او افتاد [illegible] با اصحاب خود گفت که [illegible] شیطان
شیطان [illegible] آمد ابو جعفر چون این سخن بشنید [illegible] ابو حنیفه
[illegible]
[illegible] امام جعفر صادق علیه السلام
[illegible]
[illegible] علیه السلام [illegible] در وجوه [illegible]
در مجلسی که [illegible] ابو حنیفه [illegible] از احول [illegible]
روزی ابو حنیفه با وی گفت که ای ابو جعفر [illegible] گفت ای ابو حنیفه [illegible]
[illegible] ابو جعفر گفت [illegible]
رجعت [illegible] رجعت [illegible]
[illegible]
و نیز [illegible] ابو حنیفه و مؤمن الطاق روزی [illegible]
[illegible] ابو حنیفه [illegible]
[illegible] امام جعفر الصادق [illegible] ابو حنیفه [illegible] مؤمن الطاق [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] در کتب [illegible]

ابو محمد هشام بن الحکم الکندی الشیبانی الکوفی از اعاظم ائمه کلام و از اکابر علمای امامیه است [illegible]
[illegible] و او را رسالۀ تهذیب [illegible] کلام [illegible] در کتب خلاصه [illegible]
[illegible] مولد او در کوفه بود در محلۀ [illegible]
[illegible]
[illegible] و در سلک [illegible] امام جعفر الصادق و امام موسی الکاظم علیهما السلام
[illegible]
[illegible] در کوفه [illegible] هشام [illegible]
[illegible] هشام [illegible]
[illegible] هشام [illegible] جهم بن صفوان [illegible]
[illegible] حضرت امام جعفر الصادق علیه السلام [illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] هشام [illegible]
[illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] هشام [illegible]
[illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible]
[illegible] هشام [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] هشام [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] هشام [illegible]
[illegible]

قایل گردید چنانکه در کتاب رجال کشی از یونس بن عبدالرحمن نقل کرده که گفت روزی با هشام در مسجد بودم که ابو [illegible]
از جانب یحیی بن خالد آمد و گفت یحیی می‌گوید که [illegible] دین و مذهب رافضه و آرای ایشان [illegible] خبر ده
[illegible] آنست که دین قایم نمی‌ماند الا به امام حی و امامی که [illegible] مجوس [illegible]
[illegible] هشام چون این سخن شنید گفت در دین واجب آنست که اعتقاد کنیم
که امام [illegible] خواه حاضر باشد خواه غایب [illegible] تا خبر فوت او به ما
[illegible] که خبر موت او [illegible] اعتقاد [illegible] آمده و گفت هرگاه
[illegible] و بعد [illegible] رفت یا در خانه [illegible] مجلس [illegible]
بر ما واجب است که قرار بر حقیقت او داشته باشیم تا خلاف ظاهر شود پس سوال یحیی را [illegible] و جواب هشام
را با او رسانید یحیی چون این جواب بشنید گفت [illegible] هشام [illegible]
یحیی [illegible] از جواب هشام [illegible] روزی دیگر [illegible] هشام [illegible]
[illegible] هشام [illegible]
[illegible] خلافت [illegible]
یونس بن یعقوب روایت نموده که گفت روزی جمعی از اصحاب حضرت امام جعفر صادق علیه السلام
نزد آنحضرت حاضر بودند از آن جمله حمران بن اعین و مومن الطاق و طیار و هشام ابن سالم و هشام بن الحکم
[illegible] پس حضرت امام هشام را گفت [illegible] مناظره
ترا با عمرو بن عبید رئیس معتزله واقع شده هشام گفت [illegible] در مجلس [illegible]
[illegible]
توقف نماید پس هشام [illegible] حضرت امام [illegible]
عمرو بن عبید در مسجد بصره [illegible] می‌نشست و در مسئله امامت [illegible]
سلف خود [illegible] متوجه بصره گردیدم و در روز جمعه به آنجا رسیدم و به مسجد درآمدم دیدم که عمرو بن
عبید شمله از صوف سیاه پوشیده و شمله دیگر ردای خود ساخته و جمعی کثیر گرد او صف کشیده
و از او سوال [illegible] پس صفوف مردم را شکافتم و در برابر او [illegible]
نشسته از او پرسیدم ای عالم مرد غریبم رخصت ده که چیزی سوال کنم گفت بپرس
پس سوال کردم که [illegible] هست گفت ای پسر این چه سوالست [illegible] گفتم مسئله
من این است پس گفت سوال کن هرچند مسئله تو احمقانه باشد گفتم [illegible] سوال

گفت بلی مرا چشم هست گفتم چه چیز به آن می‌بینی گفت الوان و اشخاص را دیگر پرسیدم ترا
بینی هست گفت بلی گفتم آن چه کار می‌کنی گفت بوها را به آن می‌بویم دیگر پرسیدم ترا دل
هست گفت آری گفتم به آن چه کار می‌کنی گفت به آن تمیز می‌کنم آنچه را که اعضای [illegible]
[illegible] می‌شود پس گفتم آیا این اعضا از دل بی‌نیاز است گفت نه گفتم چگونه [illegible]
[illegible] صحیح و سالم باشند گفت ای فرزند هرگاه این اعضا شک می‌کنند در آنچه
دیده یا چشیده یا شنیده رجوع به دل خود می‌کنم [illegible] و شک زایل می‌شود گفتم پس
خدای تعالی دل را جهت دفع شک جوارح خلق کرده است گفت بلی گفتم پس ناچار است
از وجود قلب تا جوارح را یقین حاصل شود گفت چنین است گفتم پس ای ابا مروان خدای
تعالی این اعضا را خالی نگذاشته [illegible] که دفع شک [illegible] صحیح [illegible] ایشان نماید
و [illegible] خلایق را در وادی حیرت و شک و اختلاف عظیم [illegible] که در شک و حیرت
خود باشند [illegible] ایشان [illegible] پس ساکت شد [illegible] و بعد از لحظه سر برداشت
و [illegible] گفت تو هشام بن حکمی گفتم نه گفت با او نشسته گفتم نه گفت پس
از کجایی گفتم از اهل کوفه گفت پس تو [illegible] و مرا [illegible] جای
خود نشاند و دیگر سخن نگفت تا من برخاستم و بیرون رفتم [illegible]
تمام کردم حضرت امام [illegible] گفت ای هشام که تو را تعلیم کرده بود گفتم یا ابن رسول الله
آنچه [illegible] زبان من جاری شد پس آنحضرت فرمود والله که این [illegible] در صحف
حضرت ابراهیم و موسی علیهم السلام مسطور است [illegible] مذکور است که روزی نظام
با هشام گفت [illegible] در بهشت [illegible] لکن [illegible] در بهشت [illegible]
[illegible] لازم می‌آید [illegible] ایشان [illegible] خدای [illegible] هشام
گفت [illegible] در بهشت [illegible] باید [illegible] ایشان خدای تعالی [illegible]
[illegible] زیرا که [illegible] در بهشت [illegible] بلکه [illegible]
گفتم [illegible] در بهشت [illegible]
تشتهیه الانفس [illegible] گفت [illegible]
گفت [illegible]

در درخت [illegible] پس تو [illegible] شخصی نظر کند میوه یکی اند در [illegible] و حضرت دست دراز کرد که
آن میوه را بچیند آن درخت میوه‌ای [illegible] او برسش آمد پس آن شخص دست خود را در آن درخت
آن میوه [illegible] نتوانست دو دست دیگر در درخت دیگر که میوه بهتر داشت برد که از آن
میوه بچیند و در آن حالت او را [illegible] و هیچ نفع حاصل نکرد و در [illegible] آن شخص آن [illegible]
مطلوب حاصل [illegible] و حالانکه در بهشت مطلوب حاصل آید گفت پس این صورت محال است گفتم
[illegible] اگر [illegible] که مستلزم محال [illegible] محال است پس [illegible] خلود که مستلزم محال [illegible]
محال نیست [illegible] در کتاب فصول [illegible] تألیف سید اجل مرتضی علم الهدی قدس سره [illegible] شیخ اجل
محمد بن نعمان المفید قدس سره منقولست که هشام بن حکم از اکابر اصحاب حضرت امام همام جعفر بن محمد الصادق
علیه السلام بود و فقیه و محدث و متکلم بود و مولای بنی شیبان [illegible] و در کوفه [illegible]
حضرت امام جعفر علیه السلام بجای [illegible] در موضعی [illegible] آن حضرت [illegible] در آن زمان [illegible]
نو خط بود و جمعی کثیر از مشایخ آن حضرت [illegible] پس آن حضرت او را بالای [illegible] جا داد [illegible]
[illegible] هشام [illegible] اصحاب [illegible]
[illegible] پس آن حضرت [illegible] سوال [illegible] جواب [illegible]
[illegible] آن حضرت [illegible] که ای هشام خدای تعالی [illegible] قسم [illegible] داده [illegible]
[illegible] هشام گفت [illegible] والله [illegible] پس آن حضرت او را دعا کردند [illegible]
[illegible] هشام [illegible] گفت والله [illegible]
مرا [illegible] در کتاب مذکور مسطور است که روزی یحیی بن خالد برمکی در حضور هارون الرشید
از هشام بن الحکم پرسید که مرا خبر ده که حق در دو جهت مختلف می‌باشد هشام گفت [illegible]
[illegible] در حکمی از احکام دین [illegible] و اختلاف [illegible] حق [illegible]
هشام گفت [illegible] جواب سوال [illegible] که [illegible] در [illegible] حق [illegible] گفت [illegible]
[illegible] که علی و عباس [illegible] میراث حضرت پیغمبر [illegible]
هشام [illegible] گفت [illegible] نظر کردم که اگر گویم [illegible]
[illegible] کردن [illegible] خواهم [illegible] آن [illegible] که

علیه السلام در جمعی [illegible] هشام [illegible] روح القدس [illegible]
[illegible] فی الحال جواب سوال بر من ظاهر [illegible] که هیچیک از علی و عباس [illegible]
و با یکدیگر خلاف [illegible] و این نظیری است که قرآن مجید در قصه داود [illegible] باطل [illegible]
که [illegible] هل اتیک نبؤ الخصم اذ تسوروا المحراب الی قوله خصمان بغی بعضنا علی بعض پس بگو ای یحیی که آن
دو ملک کدام یک [illegible] خصم [illegible] داود علیه السلام [illegible] مصیب [illegible]
جواب تو در این مسئله جواب [illegible] در آن باب [illegible] کتاب [illegible] مسطور است که هارون
الرشید خواست که [illegible] کلام هشام با علمای خوارج [illegible] فرمود که [illegible] عبدالله بن زید
ناصبی که رئیس علمای خوارج بود در مجلس حاضر [illegible] در موضعی نشست که سخن [illegible]
[illegible] عبدالله بن زید [illegible] هشام سوال [illegible]
هشام [illegible] گفت خوارج را [illegible] سوال [illegible] عبدالله بن زید گفت [illegible]
هشام گفت [illegible] امیرالمؤمنین [illegible]
[illegible]
[illegible] مقبول [illegible]
[illegible] اختلاف [illegible] مقبول [illegible]
پس یحیی بن خالد گفت [illegible] هشام عبدالله [illegible]
[illegible] هشام
گفت [illegible] صواب [illegible]
[illegible] خصم [illegible]
[illegible] که حق ظاهر [illegible]
[illegible] عدل [illegible]
[illegible] گفت [illegible] که هشام [illegible]
هشام گفت [illegible] اصحاب [illegible]
[illegible] عبدالله گفت [illegible]
هشام گفت که هر یک از [illegible] تفصیل [illegible] مشکل است [illegible]

تو ایمن نخواهی بود از آنکه بر تو تعصب نمایند و دیگر از اصحاب تو من شیء من الحق نخواهم بود و دیگر مخالف
هر دو طرف نیز هیچکدام از ما این نخواهیم بود پس باید که یک کس از اصحاب تو قرار شود
و یک کس از اصحاب ما با این نفر نزد من ثالث [illegible] و للدوی عدل و راستی را حکم گفته چون
عبدالله این سخن شنید گفت انصاف دادی ای ابو محمد و من [illegible] پس هشام متوجه یحیی
حضرت خادم شد و گفت آگاه باش که قطع سخن او نمودم و باندک سعی [illegible] مذهب او را با خبر رسانم
و هیچ راه سخن از برای او نگذاشتم و از مناظره او فارغ شدم [illegible] هر دو از [illegible] این سخن شنیده
که ده سال [illegible] و یحیی بجانب او متوجه گردید پس یحیی گفت که این شیعه متکلم با آن مرد قرار داد
مناظره [illegible] و [illegible] شروع در مناظره با محمد دعوی میکند که ابطال مذهب او کردم و اکنون مناظره او
آسوده با او بگوئی که بیان این دعوی نماید پس یحیی بهشام گفت آنچه هر دو گفته اند هشام گفت
استعمال [illegible] در دلالت حضرت امیر المومنین علی عبدالله [illegible] تا اگر امر حکمیت اقتضای آن کند پس حضرت را
بر عبدالله رضا بحکمیت [illegible] و [illegible] حالی لکن اینان آنحضرت را [illegible] مضطر [illegible] داخل
این شیخ که [illegible] اصحاب خود است [illegible] حسن در موقع اضطرار [illegible] مختلف مذهب [illegible]
او میکنند و دیگری تغییر او [illegible] حکم [illegible] و پس اگر در این حکم ساختن منصب لیست پس حضرت امیر علیه السلام
آیت [illegible] و [illegible] و کافر است پس را از [illegible] در سالی خود [illegible] که [illegible]
خود خود داد و نظر در [illegible] ایشان [illegible] حضرت امیر علیه السلام پس هر دو [illegible]
سخن را پسندید و جایزه لایق بهشام داد و روانه ساخت و از جمله مصنفات او که در کتب
مذکورست کتاب المعرفة کتاب المجالس فی التوحید کتاب الدلالات علی
حدوث الاجسام کتاب [illegible] و التوحید کتاب الجبر و القدر کتاب المجالس فی الامامة
کتاب التدبیر فی الامامة کتاب فی ابطال [illegible] المفضول کتاب فی وصیة النبی [illegible] و الرد علی منکریه
کتاب اختلاف الناس فی الامامة کتاب الرد علی ارسطاطالیس فی التوحید کتاب الرد علی اصحاب الطبایع
کتاب الرد علی المعتزلة کتاب الرد علی طلحه و زبیر کتاب الرد علی الزنادقه کتاب علی التحریم
کتاب [illegible] کتاب فی الحدیث کتاب المیزان کتاب الاستطاعة کتاب الثمانیه
الابواب و غیر ذلک و از جمله مناظرات لطیفه هشام که در کتب مذکور مسطورست

است که روزی ضرار ابن عمرو ضبی که از مشاهیر [illegible] خود بود نزد [illegible]
یحیی با او گفت میتوانی که با شخصی [illegible] شیعه مناظره [illegible] ضرار گفت هر کدام
میخواهی بیار یحیی [illegible] هشام ابن الحکم فرستاد و هم حاضر شد [illegible] گفت که این شخص
ضرار است که از علمای متکلمین و مخالف است در اصول دین [illegible] که در مسئله امامت با او مناظره
کن هشام قبول کرد و یحیی [illegible] اقبال [illegible] گفت ای [illegible] که [illegible]
[illegible] ضرار گفت [illegible] هشام گفت [illegible]
[illegible] که [illegible] حضرت [illegible] صلی الله علیه و آله و سلم [illegible]
و [illegible] را [illegible] و [illegible] هر [illegible] ضرار گفت [illegible]
[illegible] هشام گفت این [illegible] که [illegible] را [illegible] کدام
[illegible] که [illegible] ظاهر [illegible] رسول [illegible] ضرار گفت [illegible]
حال هشام گفت [illegible] که هر [illegible] ظاهر [illegible] او [illegible] کمال [illegible]
[illegible] ضرار گفت بلی هشام گفت [illegible] حضرت رسالت [illegible] علی [illegible]
[illegible] هر دو [illegible] لا اله الا [illegible] بعدی ضرار گفت [illegible] هشام گفت [illegible]
[illegible] که آنحضرت [illegible] عبدالله [illegible] آنحضرت [illegible]
گفت هشام گفت [illegible] ظاهر [illegible] ظاهر کرده [illegible] از ظاهر [illegible]
[illegible] و [illegible] علی ذلک [illegible] که [illegible] ابی [illegible]
[illegible] در اصول [illegible] کلامی که در زیارت حضرت [illegible]
هر دو [illegible] و [illegible] خود [illegible]
[illegible] تا آنکه [illegible] بعضی [illegible] حال امام [illegible] اگر [illegible]
[illegible] هر دو گفت سبحان الله یحیی گفت [illegible]
[illegible] امر [illegible] پس هر دو [illegible] علم کلام [illegible]
[illegible] مناظره [illegible] شنیده ام [illegible] را شنیده ام [illegible] عمرو سلیمان
بن جریر و عبدالله بن [illegible] و [illegible] در [illegible] خود [illegible] و مناظره [illegible]
و [illegible] مناظره هشام [illegible] در [illegible] و [illegible] نمی کند

از حضرت سؤال کنی این خبر رسانیدند هشام گفت خاطر من از اقبال باجابت سؤال ایشان فارغ
می‌اندیشیم [illegible] مباد که مرا الزام خبری باشد زیرا که خاطر این ملعون یحیی [illegible] ابطال خبری چند
بر من متغیر شده است و من [illegible] دانشم اگر خدای تعالی مرا از این بیماری نجات بخشد بکوفه روم
و راه [illegible] شنیده را بر خود در بندم و ملازم مسجد و عبادت شوم و مجادله این ملعون را [illegible] یونس
[illegible] اگر هم [illegible] جود و تعدد [illegible] از [illegible] محترز باشم پس هشام گفت ای یونس [illegible]
از من احتراز خواهم کرد از امری که خدای تعالی اظهار آن از زبان من خواسته است و [illegible] حکمه مقصود
[illegible] خبر [illegible] خدای تعالی پس هشام گفت که ملازم یحیی [illegible] الا [illegible] و من
[illegible] که از هشام [illegible] شدم [illegible] در آن مجلس آمدیم و در مجلس [illegible] علم حکمت و کلام دیدیم پس هشام
[illegible] و [illegible] مجلس سلام کرد و [illegible] یحیی بنشست و من نیز در آن [illegible] پس یحیی [illegible] هشام
حکم نمود که در مناظره [illegible] در [illegible] حکم نماید هشام [illegible] کس [illegible]
[illegible] استقلال بعضی حکم [illegible] و [illegible] بعد از آن یحیی هشام گفت
از مناظره و مجادله امروز ملول شده‌ایم [illegible] هشام [illegible] در [illegible] و اگر
[illegible] رسول الله [illegible] هشام [illegible] خواست [illegible] که [illegible] اگر در [illegible] معظم
و اگر کسی [illegible] در آن [illegible] جواب [illegible] یحیی [illegible] قبول [illegible]
[illegible] هشام [illegible] سلیمان بن جریر گفت [illegible] هشام [illegible]
پرسید سلیمان از هشام [illegible] که [illegible] علی ابن ابی طالب [illegible] هشام گفت سلیمان
گفت [illegible] که [illegible] خروج کنی [illegible] اطاعت خواهی کرد
هشام گفت [illegible] سلیمان گفت [illegible] اطاعت [illegible] هشام گفت
[illegible] جواب [illegible] سلیمان گفت [illegible] اطاعت
[illegible] هشام گفت [illegible] که اطاعت [illegible] او [illegible]
[illegible] سلیمان گفت [illegible] را [illegible] او [illegible]
پس اگر امر کند [illegible] خروج [illegible] هشام گفت [illegible] از [illegible]
[illegible] که [illegible] هر کاه [illegible] خروج [illegible] و [illegible]
[illegible] آل [illegible] هارون [illegible]

از هشام شنیده روی در هم کشید و [illegible] مرا [illegible] هشام [illegible] حضرت
[illegible] و [illegible] توجه [illegible] کرده [illegible] که هارون یحیی گفت
[illegible] هشام و اصحاب او [illegible] و [illegible] حضرت امام [illegible]
[illegible] هشام در [illegible] یحیی در [illegible] او [illegible]
[illegible] رحمت [illegible] روی عن [illegible] قال [illegible]
علیه السلام فقلت جعلت فداک سمعتک تقول [illegible] الجنة و [illegible] الشیعة [illegible]
[illegible] و [illegible] فی [illegible] علی [illegible]
من الدنیا حتی [illegible] او [illegible] سوء فان [illegible] من ذلک
[illegible] علیه [illegible] حتی یخرج من الدنیا [illegible] فقلت [illegible] المظالم فقال علیه السلام ان
[illegible] محمد و علی [illegible] من [illegible] من اموالهم و کل [illegible]
[illegible] حتی [illegible] النار [illegible]
ان حق الله و حق الناس [illegible] پس [illegible]
[illegible] بحال [illegible] که [illegible]
[illegible] که [illegible] بحال [illegible]
در [illegible] که هر [illegible] و [illegible] و [illegible]
[illegible] که هر [illegible] جواب آن [illegible] باید که [illegible]
و [illegible] که [illegible] شیعیان [illegible] الله [illegible]
[illegible] که [illegible] حضرت [illegible] که [illegible] است [illegible]
[illegible] که هر که خدای تعالی [illegible] که [illegible] الله [illegible]
شناخته نشود [illegible] با [illegible] که [illegible] زیرا که [illegible]
رسول [illegible] و [illegible] حجت [illegible]
[illegible] که [illegible] که خدای تعالی [illegible] حضرت
[illegible] خدای تعالی [illegible] قرآن [illegible] که [illegible]
[illegible] قرآن [illegible] حجت [illegible]
الزام خصم [illegible] حجت [illegible] که [illegible]

مقاصد آن بر وجهی نماید که اصلا مجال شبهه و احتمال نماند پس باید گرد که لن قدم
لیک گفتند که ابن مسعود و ابی و عمرو و حذیفه و مثال آن که عارف قرآن بودند مقاصد
فرقان آنرا کم اعتقاد جمیع قرا از او حیات میدانند گفته که حقیقت قرائت از جنس کلام بشر است
ابی ... بکری ... و آمدیم بر سر آنکه حدیث باید ... که شیعه ...
باره ... سنت و جماعت درست نیست چه آیا ... را نمیدهند و بمصرف نمیرسانند و در باره شیعه
مسلم ... ... را ... حق بعضی از شیعه از بعضی دیگر ممکن است و ... معاوضه
نخواهد بود لا ... استبعادی که ... بنابر آنکه حس ... که در ... معاوضه
شرط ... و چنین نیست ... که یکی از ... ائمه معصومین علیهم السلام ... منقول باشد
بگوید که ... کنند و خود را ... که ... آن ... که ...
و ظاهر است که هر کار در روز حساب نتیجه داند که دخول او در جنت ... عذاب ...
نه برای ... و غیبت کرده و خود را ... است که ... نخواهد کرد در ... آن
و الحمد لله ... قول ... شیعی اثنا عشری ... از ... حضرت مصطفی ... صلوات الله
و سلامه ... و ... ظاهر ... سوق ... فرقه کلهم
فی النار الا فرقه واحده ... دلیل روشن ... که ... روایت ... مودی
آن میشود که ... مجرد ... و ... گشته ... اعمال ... کانهم
کویم ... مجرد ... که اصلا در ... و چنین ... الکه
مذکور ... امامان ... بلکه ... مسلما ... و امثال آن
... لام ... و در ... لعلهذا ... بلکه ... اظهار
منع ... مجرد ایمان ... نیست از خوف زوال ایمان ... بعضی
واقف ... مؤمنان ... و ظاهر است که ... لام
درجات ... نخواهد بود ... درجات ... کامست
والله غفور ... نخواهد ... خواجه عارف شیرازی گفته
دلا ... که گر ... بخشند ...

و مؤید این آنست که در تحقیق ... گفته که ... در بعضی از مکا
خود گفته که لابد ... ایمان ... که خوف از زوال ایمان ... زوال
ایمان ... در کتاب اعتقاد ... که ولا ... فلا ...
الذی ... قال الله تعالی فیومئذ لا یسئل عن ذنبه انس ولا جان یعنی شیعة النبی
والائمة علیهم السلام خاصة دون غیرهم کما ورد فی التفسیر وکل ... ولو بقول الحق ...
انتهی و ... قواعد العقائد ... المحقق الطوسی و شرحه العلامة الحلی قدس سرهما ... الناس علی
ان المؤمن الذی عمل عملا صالحا یدخل الجنة خالدا فیها وان الذی یخلط عملا صالحا بغیر
صالح فاختلف ... التفضیلیة ... والامامیة ... بل قد یعفو الله
تعالی عنهم او یشفع النبی صلی الله علیه وآله وسلم فیهم ... او ...
گروه بعضی از ... علما ... حضرت رسالت صلی الله علیه وآله وسلم و ... امام جعفر الصادق
علیه السلام که ... و الله لنشفعن ... عصاة شیعتنا ... غیرهم ...
... و کلهم قواعد ... بعد ... جمع
دیگر در ... متوجه ... اند ... آنست که ... در ...
احادیث نبوی صلوات الله علیه و ... ائمه معصومین علیهم السلام ... و ... اعمال ... است
که اعمال ... که مجرد اعتقاد ... دخول ... ثواب ... است

ابو محمد فضل بن شاذان ابن الخلیل الازدی النیشابوری

از اجل شیعه ... خود در ... مشهور ... مصنف ... است
در حقائق ... ظاهر ... و در دقایق اصول آن ... ظاهر
و ... در کتاب خلاصه ذکر ... که پدر او از اصحاب یونس بن عبد الرحمن ... و از
... امام محمد جواد ... و بعضی گفته اند که از حضرت امام رضا علیه السلام ... و او
... و متکلم بود و ... و امام محمد جواد علیه السلام ... مرتبه ...
... رحمه الله ... در کتاب ... مذکور است که عبد الله بن طاهر فضل بن شاذان ...
... و بعد از آن ... و ... او ...
... که فضل ... در کتاب ... که ...

اگر فقها پرسند که دلیل بر امامت امیرالمؤمنین علی علیه السلام چیست در جواب گفته شود دلیل
بر آن کتاب خدا و سنت رسول اوست و اجماع مسلمانان است اما قول خدای تعالی است که یا ایها
الذین آمنوا اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم زیرا که خدای تعالی ما را درین آیه دعوت
فرموده بطاعت اولی الامر چنانکه دعوت فرموده بطاعت خود و طاعت رسول خود پس محتاج شدیم
باینکه اولی الامر را بشناسیم همچنانکه محتاج بودیم بآنکه خدا را بشناسیم پس نظر کردیم در اقاویل امت و دیدیم
که اختلاف کرده اند در تفسیر آیه مذکوره بر وجهی که مخصص نزول آنست در شان حضرت علی بن ابی طالب
علیه السلام زیرا که بعضی گفته اند که مراد امرای سرایاست و بعضی گفته اند که مراد امرای سرایاست و بعضی گفته اند
که مراد قولیست [illegible] که لازم الامر بامر معروف و نهی منکر است و بعضی گفته اند مقصود از اولی الامر حضرت امیر
علیه السلام است [illegible] لام [illegible] اکرام آنحضرت علیهم السلام و جمعی [illegible] اولی الامر
علی بن ابی طالب علیه السلام اولی امرای سراری است که گفته اند [illegible] که آنحضرت از
اعلام علمای است [illegible] که اولو الامر [illegible] کاری [illegible] امر معروف و نهی منکر
و [illegible] که مراد از اولی الامر [illegible] روایت و درای حضرت [illegible]
[illegible] آیه مذکوره آنحضرت است و اولی الامر امت [illegible] و رسول [illegible] آنحضرت [illegible]
ضلالت و غوایت است زیرا که در غیر آنحضرت [illegible] معهود [illegible] دیگر موجود نیست و اما سنت
بنابر آنکه حضرت رسالت پناهی صلی الله علیه و سلم [illegible] امام [illegible] امر [illegible] انجال
و [illegible] اموال گردانید و آنحضرت را امر [illegible] که [illegible] اموال [illegible] خیبر که [illegible]
کشته [illegible] امام [illegible] ملک علیهم و [illegible] الحکم
و [illegible] از امام [illegible] آنحضرت [illegible] و هیچکس از اصحاب آنحضرت [illegible]
در شان او [illegible] سید کاینات در حالت آنحضرت [illegible]
همه را [illegible] که مصنف [illegible] مسلم [illegible] و اما اجماع [illegible]
استدلال بر امامت حضرت امیر علیه السلام [illegible] وجه اول آنکه اجماع [illegible] است زیرا که علی
علیه السلام امام [illegible] و در [illegible] اختلاف [illegible] اختلاف [illegible] گفته
بعد [illegible] حضرت [illegible] امام [illegible] و بعضی گفته که بعد [illegible] آنحضرت [illegible]
در [illegible] امام [illegible] و اجماع [illegible] امام [illegible] دیگر آنکه

اجماع کرده اند بر آنکه حضرت امیر علیه السلام [illegible] امامت [illegible] و [illegible] اختلاف
در غیر او خلاف و اختلاف است دیگر آنکه حضرت امیر علیه السلام بعد از حضرت رسالت صلی الله علیه و سلم
بر ظاهر عدالت که از ابطال امامت [illegible] علی علیه السلام اختلاف در آنست که [illegible]
از جهت عدالت [illegible] و بعضی عصمت او و بعضی از [illegible] معصوم [illegible]
بلکه [illegible] و ظاهر [illegible] و الحاصل خلاف [illegible] در [illegible] او
و اما [illegible] اجماع کرده اند بر [illegible] عصمت ابوبکر و غیره و اختلاف در عدالت او [illegible]
که [illegible] خلاف و [illegible] عدالت [illegible] و ظاهر [illegible] که
اجماع بر عدالت [illegible] و اختلاف در عصمت او [illegible] و اما [illegible] از کسی که
اختلاف در عدالت او [illegible] عصمت او [illegible] و [illegible] مطلق است
[illegible] از افضل [illegible] که [illegible] در آن حدیث [illegible] حضرت [illegible]
[illegible] ابوبکر و عمر [illegible] المعری یعنی هر کاه [illegible]
و عمر [illegible] که [illegible] حضرت [illegible] و فضل در جواب گفت
[illegible] اولی الامر [illegible] است که [illegible]
[illegible] زیرا که اجماع [illegible] حضرت امیر [illegible]
[illegible] که [illegible] و شیخ [illegible] علیه الرحمه در [illegible]
[illegible] فضل [illegible] که [illegible]
[illegible] حضرت امیر [illegible] فضل [illegible] و کسی که [illegible] فضل
[illegible] افضل [illegible] آنحضرت [illegible] ابوبکر و عمر
[illegible] افضل [illegible] لکن [illegible]
و [illegible] اظهار [illegible] علی علیه السلام [illegible] خدای تعالی و رسول [illegible]
[illegible] افضل آنحضرت [illegible] پس هر که [illegible] افضل [illegible]
[illegible] کاذب [illegible]
[illegible] فضل [illegible] حضرت امیر

بر اللطف زغرایب مصر لکه فاضلان صاحب تتبع را که کافر بود خارج از دین فضل فضیح باجرهل
امیدوار بر ابلیس رسول هاشمی را ابو جهل بن هشام و اکرم صحیح بسیار جا معتبر
احد مغزی و اجب الوجود که حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم که حضرت امیر را بر خندق صاحب
بن حسنی حنبلی تفضیل و تقدیم داده و در او حضرت خود ممتاز و تشیع الباب جایز او اختیار راه ترجیح
حضرت نبی علیهما السلام و کرده مشیدین انوار المنزله هرون از موسی و غیر آن بر دیگران رجحان نهاد
و اکرامی حضرت از حضرت امیر و اقعی بود باید ترجیح آنحضرت اقامت حدیث خود و اجب کردانیدی
زیرا که اظهر فضیلت خود از اصحاب حضرت رسول گفته بافاق موالف و مخالف و دین کفر
مفضل حسد و تخوین لا الصدیق للاکبر را که ابی بکر گوید و بجهت جمیع العلماء دو حدیث و افضلیت رواج
والا بیت الحضرت را اعتقاد زیاده تفضیل الحضرت بالاکبر اصحاب حضرت را الحضرت امام حسن علیه السلام
معروف کثیر و حدیث است از حضرت امیر و فات افضل و تفضیل ابی بکر اقتضی فی باب الاکبر حال
ما سبقه الاولون تعمال و الله ادرکه الاکرمین کان ابو الحسن علی بن اسمعیل بن میثم بن
میثم التمار الاسدی از اولاد و از کیان بود کار روا کار متکلمان شیعی گفت است
اگرچه در ان اولاد تمار را شهرت داده اند از نظر بخاری او بصره بصیرت شیخ کمال ولادی
داده اند از او منسوب است کا خبر رطب که از نخل حلال تصرف کرد خود شکسته و بنا کند
دست و دی ثبات مصریا الحوت شیبه گفت ابن حجر عسقلانی رتبه عالی دل برده
شده در حدیث حمود شیری زبان نه در نجم کسی در کتب خلاصه معلوم است که علی بن
اسمعیل نه کرده اول کسیست که بر قانون علمای کلام در مذهب اهل بیت کرام تکلم نمود
و در آن علم تصنیف کرد او در اصل کوفی بود و در بصره ساکن شد و از وجوه متکلمان اصحاب
ما بود و او را با ابو الهذیل علاف و نظام مراعات مشهور معتزله مناظرات بسیار است
و از مصنفات علی بن اسمعیل الجنب شیخ نجاشی در کتاب رجال نام کرده کتاب الامامت
و کتاب مجالس هشام بن الحکم و کتاب النکاح و کتاب طلاق و کتاب متعه است و از جمله مناظرات او
که با ابو الهذیل علاف واقع شد آنست که روزی علی بن اسمعیل از ابو الهذیل پرسید
آیا میدانی که ابلیس از هر خیر و شر خبر دارد ابو الهذیل گفت آری ابو الحسن گفت پس خبر ده
که آیا کسی که بعد از حضرت رسالت باشد واقعه امام نیست هر خیر و شر را میداند پس گفت نمیداند
ابو الحسن گفت پس ابلیس از امام تو اعلم است

ابوالهذیل

ابوالهذیل مبهوت بماند و در مجلس دیگر ابوالحسن از وی پرسید که آیا کسی که در وقت مرگ در حق کسی
وصیت نمود و اقرار نمود بر مثل جایز است شهادت آن بر دیگران در آن مقام گفت آری وصیت
الاحسنی گفت و چون میبینیم که انصار دعوی امارت خود کردند و بعد از آن ابو بکر
خود را در حضور جمهور از جانب شهادت خود کشید و اقرار با استحقاق ابوبکر داد آن کرده
بر قول کواهی داد پس چگونه جایز است شهادت قومی که خود را الکذب گفته و کواهی کذب
و خود در دعوی مذکور داده اند و توضیح این کلام رهبر اجمال و ابهام بر وجهی که جناب شیخ مفید
رحمه الله تعالی در فصول مرتضی ذکر است آنست که هر کاه مخالفان بر امامت ابی بکر اجماع آن کواهی گفته
خود داده اند و آن از ابطال دعوی استحقاق امامت خود کردند پس وجود عدم شهادت
ایشان مساوی شد و شهادت ابوبکر بعضی از امت شد و احکام که دعوی اجماع کل را
بر امامت او لازم نیم کرد و نقل باطل کرده و مؤلف این کتاب مسکینه که ضعف این دعوی آن در کمال
وضوح است زیرا که حضرت امیر علیه السلام بر وجهی که هر در مکان شرح کافی است مفید و بقول مخالفان تا شش ماه بیعت
نکرد و از صحابه کواهی در عذر طلب و انس که از جمله معتمدان آنجناب بود و حضرت امیر
از کواهی خواست و از روی خود را در دنیا و آخرت سیاه کرده کواهی نداد و حضرت امیر
نفرین کرد آن اشخاص را دعوای حکم ارا بر روی بیعت داد از نفرین امام بزرگوار طلب کرد و آن بد
سر خاموش شد و نفرین آنحضرت کور شد و نیز ابو سلمان و ابوذر و مقداد و عمار و غیره که در
مسجد حضرت رسول خدا اصحاب ابی بکر حجت کردند مشهور است و تخلف سعد بن عباده انصاری و اولاد
او از بیعت ابی بکر و عمر در السنه جمهور مذکور و در کتب ایشان مسطور است مجملا بر وجهی که بعضی از
آن قبل اصحاب افاده نموده اند دعوی دلیل مخالف قبول خصم و خصم که شیعه است الان
ابوبکر را قبول ندارد و دیگر دلیل عقلی و نقلی در اینباب نیست و اجماع را که دلیل ذات اند بوجود آن
و خواهی ایشان کجا ظاهرست پس لازم است که ایشان باطل شیعی و حاصل سخن آنکه ایشان اعتراف کرده
باید که دلیلی بغیر اجماع ندارند بر امامت خلیفه خود و اجماع در کتب ایشان مثل منهاج فخر مفید صفوی و تحفه
اصول ابن حاجب و شرح آن مسطور است که عبارتست از اتفاق جمیع حل و عقد یعنی مجتهدین و علمای مسلمین
بر امری در وقت واحد و یک تبار در آن باب کرده اند و همه آن در کتب عضدی مذکور است اول آنکه
آیا اجماع امر ممکنی است یا محال و بر تقدیر امکان آیا منحوس شد یا نه و بر تقدیر تحقق علم با آن حاصل میشود یا نه
یا ممکن است کرد و بر تقدیر آنکه به حیات اکرد علم اثبات آن مستوان کرد نقل آن متواتر

و دلیل [illegible] می‌شود [illegible] تواتر رسید حجت و دلیل [illegible]

ایشان اختلاف [illegible] ثابت شود

نمیدانم [illegible] خلاف [illegible]

و بعد از [illegible] خلاف [illegible] شرط است [illegible] که اجماع کرده

[illegible] اجماع همه امت [illegible]

[illegible]

[illegible] ثبت النص من الرسول و من الامام [illegible] بالاجماع [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] لامت [illegible] بیعت [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] بیعت [illegible] لامت [illegible]

[illegible]

[illegible] اجماع [illegible]

[illegible]

کند [illegible] لامت [illegible]

[illegible]

[illegible] لامت [illegible]

[illegible]

[illegible] اجماع [illegible]

[illegible]

قول الله ... و دلیل ... بر مسئله و دوم که ظاهر دلالت کافیست پس چگونه فعل مثل

عمر در محل ... [illegible] ... و در آنکه حکومت ... [illegible]

و قطع دین و دنیا حجت ... دیگر آنکه ... [illegible]

... صحابه ... اجماع آن ... [illegible]

... [illegible] ...

و ... که ... و قطع حضرت امیر و حسن و حسین و فاطمه ... علیهم السلام ... [illegible]

... حضرت فاطمه ... [illegible]

[illegible]

... [illegible] ...

[illegible]

لئلا يملأ الارض قسطا وعدلا كما ملئت جورا وظلما ثم صبرا بالحجر ومعتقدي امر حسن شيعتي فان الارض
قد يورثها من يشاء من عباده والعاقبة للمتقين والسلام عليك وعلى جميع شيعتنا ورحمة الله وبركاته وحسبنا الله
ونعم المعين ونعم المولى ونعم النصير و له مصنفات علي بن بابويه كتاب توحيد وكتاب وضو
وكتاب صلوة وكتاب الجنائز كتاب الامامة والتبصرة من الحيرة كتاب الاملاء كتاب النوادر كتاب المنطق كتاب الاخوان
كتاب النسب والولادات كتاب الشرائع وهي الرسالة الى ابنه كتاب التفسير كتاب النكاح كتاب
مناسك الحج كتاب قرب الاسناد كتاب التسليم كتاب الطب كتاب المواعظ كتاب المعراج

ابو جعفر ابن علي بابويه

خلف صدق علي ابن بابويه محمد است وصيت آن فضل و اجتهاد او مشهور است كنيتش ابو جعفر
ولقبش صدوق است شيخ طايفه و فقيه آن حواله علم دين ابن صدوق ابو بالكلي شيعه ري در ري
اقامت نمود و بتعليم ايشان مشغول ميبود و شيعه خراسان كه از قم بري بعد رجوع اهل بسيح نجات
در كتاب رجال گفته كه شيخ ما و فقيه ما و وجه شيعه ري و خراسان بود و اهل سيصد و سي و دو بخ
در علوم الحديث وارد بغداد آمد و شيخ طوسي در كتاب فهرست گفته ابو جعفر ابن بابويه شيخ جليل القدر
وحافظ احاديث و بصير بحال رجال و ناقد اخبار بود و در ميان علماي قم مانند او در حفظ و كثرت
علم ديده نشده و تصانيف او قريب سيصد جلد شود در سال سيصد و هشتاد و يك در بلده ري وفات يافت
ولبعض اسامي كتب او در كتاب رجال نجاشي مذكور شده بدين تفصيل است كتاب التوحيد
كتاب النبوة كتاب اثبات الوصية لعلي عليه السلام كتاب اثبات خلافه كتاب اثبات النص على
كتاب اثبات النص على الائمة عليهم السلام كتاب المعرفة في فضل النبي وامير المؤمنين والحسن والحسين عليهم السلام
كتاب مدينة العلم كتاب المقنع في الفقه كتاب العرض على المجالس كتاب علل الشرايع كتاب
ثواب الاعمال كتاب عقاب الاعمال كتاب الاوائل كتاب الاواخر كتاب الاوامر
كتاب المناهي كتاب المصابيح كتاب الغرر كتاب خلق الانسان كتاب الرسالة الاولى في الغيبة
كتاب رسالة الثانية كتاب الرسالة الثالثة كتاب الرسالة في اركان الاسلام كتاب المياه
كتاب الملوك كتاب الوضو كتاب التيمم كتاب الاغسال كتاب الحيض
كتاب النفاس كتاب نوادر الوضو كتاب فضائل الصلوة كتاب فرائض الصلوة
كتاب فضل المساجد كتاب مواقيت الصلوة كتاب فقه الصلوة كتاب الجمعة والجماعة
كتاب السهو كتاب الصلوة سوى الخمس كتاب نوادر الصلوة كتاب الزكوة كتاب الخمس

كتاب حق الجار كتاب فضل المعروف كتاب الجزية كتاب فضل الصدقة
كتاب فضل الصوم كتاب الفطرة كتاب الاعتكاف كتاب جامع الحج
كتاب جامع علل الحج كتاب جامع تفسير المنزل في الحج كتاب جامع حج الانبياء
كتاب جامع حج الائمة كتاب جامع فضل الكعبة والحرم كتاب جامع آداب المسافر في الحج
كتاب جامع فرض الحج والعمرة كتاب جامع فقه الحج كتاب ادعية الموقف كتاب القربان
كتاب المعيز و زيارات قبر النبي كتاب جامع نوادر الحج كتاب زيارات الائمة
كتاب النكاح كتاب المواريث كتاب الوقف كتاب الصيد والذبايح
كتاب السكنى والعمرى كتاب الحدود كتاب الديات كتاب المعايش
والمكاسب كتاب التجارات كتاب العتق والتدبير والمكاتبة كتاب القضايا
والاحكام كتاب الايمان والنذور كتاب صفات الشيعة كتاب الاشربة كتاب الملاهي
كتاب في زيارت موسى ومحمد كتاب جامع زيارات الرضا كتاب في تحريم الفقاع كتاب المتعة
كتاب الرجعة كتاب الشعر كتاب معاني الاخبار كتاب السلطان كتاب صفة الاخوان
كتاب فضائل جعفر الطيار كتاب فضائل العلوية كتاب الملح كتاب السنة
كتاب في عبد المطلب و عبد الله و ابي طالب عليهم السلام كتاب في زيد بن علي كتاب الفوايد
كتاب الامالي كتاب الهداية كتاب الخصال كتاب التاريخ كتاب جلاء القلوب
كتاب الفضائل الحسن والحسين كتاب الرسالة في رمضان جواب رسالة وردت في شهر رمضان
كتاب المصابيح المصباح الاول ذكر من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم من الرجال المصباح الثاني
ذكر من روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم من النساء المصباح الثالث ذكر من روى
عن امير المؤمنين عليه السلام المصباح الرابع ذكر من روى عن فاطمة الزهرا عليها السلام المصباح الخامس ذكر
من روى عن ابي محمد الحسن ع المصباح السادس ذكر من روى عن ابي عبد الله الحسين ع المصباح
السابع ذكر من روى عن ابي عبد الله الصادق المصباح العاشر ذكر من روى عن موسى ابي جعفر
المصباح الحادي عشر ذكر من روى عن ابي الحسن الرضا عليه السلام المصباح الثاني عشر ذكر من روى

عن ابناء محمد الرقی الفتح الثالث عشر عن ذکر من رای عن النبی المصباح الرابع عشر عن ذکر
من روی عن الحسن العسکری علیه السلام المصباح الخامس عشر ذکر الرجال الذین خرجت الیهم التوقیعات
کتاب المواعظ کتاب [illegible] المختاری من اصحاب النبی صلی الله علیه و آله و سلم کتاب المنهج کتاب زهد النبی
کتاب زهد امیر المؤمنین ع کتاب زهد حضرت فاطمه کتاب زهد الحسن و الحسین کتاب زهد علی بن الحسین
کتاب زهد ابی جعفر ع کتاب زهد الصادق ع کتاب زهد ابی ابراهیم ع کتاب زهد الرضا ع
کتاب زهد ابی جعفر الثانی ع کتاب زهد ابی الحسن علی بن محمد ع کتاب زهد ابی محمد الحسن بن علی ع
کتاب الروضه کتاب نوادر الفضائل کتاب المحافل کتاب امالی المجالس کتاب عیون الاخبار
النبی ص و امیر المؤمنین ع کتاب الخصال کتاب مختصر تفسیر القرآن کتاب اخبار سلمان و زهده
و فضائله کتاب المقنع کتاب [illegible] بالعقل کتاب نوادر الطب کتاب جوابات المسائل
الوارده علیه من قزوین کتاب جوابات المسائل الوارده من مصر جوابات المسائل الوارده علیه
من [illegible] کتاب جوابات المسائل الوارده من [illegible] جوابات المسائل الوارده من البصره جوابات
المسائل الوارده من الکوفه جوابات المسائل الوارده علیه من المدائن فی الطلاق کتاب العلل
غیر مبوب کتاب فیه ذکر من تقدم من اصحاب الحدیث و عنهم کلهم و اسنادهم حدثت ذکر المجلس
الذی جرى بین یدی رکن الدوله ذکر مجلس آخر ذکر مجلس ثالث ذکر مجلس الرابع ذکر مجلس الخامس کتاب
خذ و الحف کتاب الخاتم کتاب العلم و الولد کتاب وصف الموزی کتاب الکتابی کتاب المسائل
کتاب الخطب کتاب فضل العلم کتاب المولدات کتاب مسائل الوضوء کتاب مسائل الصلوه
کتاب مسائل الزکوه کتاب الخمس کتاب مسائل الوصایا کتاب مسائل المواریث کتاب مسائل الوقف
کتاب مسائل النکاح ثلثه عشر کتابا مسائل الحج کتاب مسائل العقیقه کتاب مسائل الرضاع
کتاب مسائل الطلاق کتاب مسائل اللیالی کتاب مسائل الحدود کتاب ابطال الغلو و التقصیر
کتاب المحکم الی الموقف المعلم کتاب محمد بن ابی عمیر کتاب الناسخ و المنسوخ کتاب [illegible]
کتاب رساله الی ابی محمد الفارسی فی شهر رمضان کتاب الرساله الثانیه الی اهل بغداد فی معنی شهر رمضان
کتاب اللغز کتاب الاوائل کتاب المعرفت بالرجال البرقی کتاب مولد امیر المؤمنین علیه السلام

کتاب اللغز

کتاب المصباح العشر کتاب مولد حضرت فاطمه کتاب المجلب کتاب تفسیر القرآن جامع کبیر
کتاب اخبار عبد العظیم بن عبد الله الحسنی کتاب تفسیر قصیده فی اهل البیت علیهم السلام و مولف
کتب بعضی از فوائد او را که در بعضی مجالس ملک رکن الدوله واقع شده شیخ جعفر دوریستی که
در رساله علیحده جمع نموده و جمعی از نهایت که [illegible] وضع جواب [illegible] از آثار فضل و فهم شیخ صاحب
کمال مناسب مقصود اصلی این کتاب داشت ذکر ترجمه ان از کلام صاحب رساله بصورت
مجلس شیخ ابو جعفر بن علی بن بابویه با ملک رکن الدوله دیلمی رحمه الله بوجهی که در رساله
مذکور مسطور گشته آنست که چون صیت فضل شیخ عالم را در میان آفاق و دار المؤمنین
مشهور گردید و آوازه کمالات و اجتهاد او در همه جا شایع گردید ملک رکن الدوله رسید
مشتاق صحبت او گردیده او را در نهایت تعظیم تمام التماس قدوم سعادت لزوم
او نمود چون بمجلس در آمد شیخ ملک الاجلال او را خود جا داد و نیازمندی بسیاری اظهار نمود و چون مجلس
گرم شد ملک از شیخ سوال کرد که ای شیخ جمعی از اهل فضل که درین مجلس قرار داده اند در اختلاف
دارند در کار آن جماعت که شیعه در ایشان طعن میکنند بعضی میگویند طعن واجب است و بعضی میگویند
واجب نیست بلکه جایز نیست اتفاقی آرای شما در این مسئله چیست شیخ گفت ای ملک
بدانکه خدای تعالی قبول نمیکند از کسی خود اقرار توحید تا آنکه نفی نکند هر چه غیر او است
کلمه طیبه لا اله الا الله از آن خبر میدهد و همچنین قبول نمیکند اقرار کسی خود را بنبوت حضرت رسالت
صلی الله علیه و آله و سلم تا آنکه نفی نکند هر نبی را که در زمان او ادعای نبوت نموده و همچنین قبول نمیکند اقرار را
بحضرت علی بن ابی طالب علیه السلام تا آنکه نفی نکند امامت هر کسی را که در آن وقت دعوی امامت نموده و تغلب
در امر خلافت نموده ملک را این جواب قبول افتاد شیخ را ثنا گفت و بار التماس
نمود که منبع العلم که هر چه از جواب آن حاجت در آن مجلس باز دوری [illegible] نماید شیخ گفت
چنین است اخبار ایشان آن است که اجماع است که واقعه بر قصه سوره و آن قضیه [illegible]
بر خروج مشغول آن دای سلطان که او از منسوبان حضرت خیر الانام است و محبوب است
و الله تعالی ابی طالب و [illegible] ملک پرسید که تفصیل آن قضیه چیست شیخ فرمود که
روزی حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله و سلم
از موالعی [illegible] آن حضرت از اهل البیت و جمعی
الکبر از الطیبه [illegible] و در موسم حج از الذهاب [illegible]

کرمانی

لابی بکر انی اذکره و الله بکه ... و محمد بار دیگر از ... جبرئیل علیه السلام نزول نمود
گفت یا محمد پروردگار خدای تعالی ترا سلام میرساند و میگوید که لا یؤدی عنک الا انت
او رجل منک پس می‌باید که از جانب تو آیات را کسی رساند مگر که تو خود متصدی آن شوی یا مردی
از اهل بیت تو پس آنحضرت حضرت امیر المؤمنین علی علیه السلام را امر کرد که خود را با ابابکر رساند
و سوره برائت را از او گرفته بطرف مکه روان گردد حضرت امیر حسب فرموده آنحضرت ابابکر را در راه
دریافته و سوره برائت را از او گرفته در موسم حج آنرا باهل مکه رسانید و هرگاه بموجب خبر مذکور
ابابکر از آنحضرت صلعم نباشد پس محب ... نشد از آنحضرت ... بدلیل قول حضرت باری
عز و جل قل ان کنتم تحبون الله فاتبعونی یحببکم الله و یغفر لکم ذنوبکم هر که محب خدا باشد
متبع او خواهد بود و محبت پیغمبر ایمان و عداوت آنحضرت کفر است و همین خبر نیز در شأن
آنحضرت علی ابن ابی طالب از حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم با اکثر طرق روایت شده که علی
بر آن دلالت تمام دارد و از آنجمله آنکه ثعلبی در تفسیر قول خدای تعالی ... کل ... منه
من ... و ... روایت کرده از ... حضرت رسالت ...
و ... باید که ... حضرت امیر ... از حضرت رسالت صلعم روایت کرده
که ... غضب ... و عصبیته ... و روایت کرده که حضرت ... در ...
احمد ... امیر ... که ... و ... مسند ...
حضرت رسالت ... گفت یا محمد ... و ... است که ... در ...
تو بجا می آورد حضرت پیغمبر ... که یا جبرئیل انه منی و انا منه پس جبرئیل گفت و انا منکما
پس شخصی که خدای تعالی ... آیة ... خود ... از ... را ... اخت
و حکم ... که ... دارد که ... تمام آیات کتاب کریم دلالت ...
رسول ... و ... خواسته حکم ... امین ... و ... حسین ...
لکنه ... از ... آسمان ... حکم ... باشد ... و ... الله
... آسمان نزول ... و دیگری ... آنحضرت ... کرد و ملک گفت ...
... و ... ملک که ... او ... ملک

برای اقتدا ... رخصت طلبیده که از حضرت شیخ سؤال نماید و چون ... رخصت یافت
گفت ایها الشیخ چگونه جایز تواند بود که این امت بر ضلالت ... اجتماع نمایند و حال
آنکه حضرت رسالت صلعم فرموده لا تجتمع امتی علی الضلالة حضرت شیخ جواب داد که امت
در لغت عرب بمعنی جماعت است و اقل جماعت کسی است و بعضی گفته اند ... وزن ...
و خدای تعالی یک تن ... ابراهیم ... چنانکه در شأن حضرت ابراهیم فرموده ان ابراهیم
کان امة قانتا لله حنیفا و حضرت رسالت قیس را تنها امت خوانده و فرموده که رحم الله قیسا
یحشر یوم القیامة امة واحدة پس بر تقدیر تسلیم صحت حدیث مذکور ممکن است که مراد از لفظ امت
در آن حدیث حضرت امیر المؤمنین علیه السلام و تابعان او ... آنحضرت ... باشد
ظاهر و مناسب آیت است که حمل ... اعظم نمایند که ... عدد ... شیخ مذکور ...
که اکثر را در جنب ... از کتاب ... مذمت نموده ایم و قلت را ممدوح چنانکه در آیه لا خیر
فی کثیر من نجویهم و قول الله و لکن اکثرهم لا یؤمنون و لکن اکثرهم لا یعقلون و آیه
و قلیل من عبادی الشکور و آیه ما آمن معه الا قلیل و چند آیه دیگر بهمین مضمون
شیخ بیان کرد ... امیر ... پرسید که چگونه جایز تواند بود
ارتداد خلق کثیر از امت پیغمبر صلعم با وجود ... بعد از وفات آنحضرت
شیخ گفت چگونه جایز نباشد و حال آنکه خدای تعالی در کتاب خود فرموده که و ما محمد
الا رسول قد خلت من قبله الرسل ... ارتداد ... بعد از وفات حضرت پیغمبر صلعم
... ارتداد بنی اسرائیل در وقتی که حضرت موسی ... رفته
... هارون ... گوساله ... پرستیدند ... که ...
... که ... بعد ... جهل ...
... در ... آن ... و ... قوم ...
... خدای ... و ... قوم ...
... هارون ... موسی ... پیغمبر خدا را ضعیف ... ساختند و قصد
قتل او کردند ... قال ابن ام ان القوم استضعفونی و کادوا یقتلوننی ...
دلالت دارد پس هرگاه جایز باشد ... موسی را که ...
که در ایام حیوة او ... چند روزه ... و ... او ...

و اطاعت ساحری و سیادت کو به نه همه نشستند پس گفت جای تو باشد که این سبب
که بعد از وفات آنحضرت در مخالفت وصی او گشتند با هم و کوتاه بایست شدند ملک از روی
تعجب و استحسان گفت ای شیخ معقول نبود که در این باب حدیث آنحضرت بهتر و درستتر باشد
شیخ گفت ای ملک تا وجود آنکه مخالفان قایلند بوجوب وجود امام در میان امت میگویند
که حضرت رسالت از دنیا رفت و هیچکس را خلیفه خود نساخت تا آنکه امت از پس خود کسی
را خلیفه خویش کنند پس اگر روحی که ایشان میگویند حضرت پیغمبر کسی را بعد از خود خلیفه نساخت
می باید که استخلاف امت که بر خلاف عمل آنحضرت واقع شد باطل باشد و اگر آنچه آنحضرت
کرده صواب بود پس می باید که آنچه آنحضرت کرده خطا باشد نعوذ بالله که صدور خطا
از پیغمبر چنانچه لایق آن باشد اللازمت باطل که آنچه ایشان میگویند حضرت پیغمبر صواب میکنند
از ترک وصیت و استخلاف البته باز از اخلاق ممنوع است و لکن اگر از عقل و شنایع
عمر و عثمان سیدانیم که از دنیا برود و وصیت نکنند بشخصی که بعد از وفات اگرچه کلیه از دو تا
سبلغ با تشنیع است پس چگونه تواند بود که حضرت پیغمبر از دنیا برود و وصیت خود بکسی نکند
و نظام کار امت را ابتر سازد و بهتر آنست که مخالفان را گمان است که آنحضرت
از دنیا رفتند و وصیت نکردند و ابوبکر بخلاف آنحضرت وصیت کرد و عمر را خلیفه ساخت
و عمر نیز مخالفت ابوبکر کرده خلافت را بطریق شوری در میان شش کس گذاشت ملک ای
سخنان را پسندید و شیخ را تحسین نمود باز سوال کرد که ای شیخ پس سکلام چیست آنکه می گویند ابوبکر را امام
ساختند و بعد دیگران تقدیم دادند شیخ گفت آنچه از کلام ایشان است که حضرت پیغمبر در حین مرض موت
ابوبکر را تقدیم داد نه در امامت نماز لیکن خبر صحیح نیست زیرا که مخالفان خود در این خلاف
کرده اند و بعضی چنین روایت کرده اند که حضرت پیغمبر صلوات عایشه را گفت که پدر خود را بگو تا
امامت نماید و عایشه قبل پدر خود را ابی از آن گفته آنحضرت که این مطلع شد بیکسی
نماز امامت نماید و عایشه قبل پدر خود را و ابی امر آن بکرد آنحضرت از این مطلع شد نیکی
بر دوش علی و عباس کرده بیرون آمد و ابوبکر را از محراب جدا کرده خود در محراب ایستاد و مردم
بر عقب آنحضرت نماز کردند و بعضی روایت کرده اند که حضرت پیغمبر حفصه را گفت که پدر
خود بگو که امامت مردم نماید و اگر این اخبار صحیح بودی هر آینه مهاجران را انصار حجت حقی
و در روز سقیفه تمسک با دله صحیحه بجستندی و انصار نگفتندی که از ما امیری و از شما امیری
دیگر چگونه تواند بود که اعتماد بر قبول خبر عایشه و حفصه در جایی که مظنه کذب میشد که جر نفع

حضرت پدران خود کنند و حال آنکه ایشان قبول قول حضرت فاطمه زهرا علیها السلام در باب فدک اللتی
نداشتند با آنکه حضرت پیغمبر در حالت حیات خود فدک را بفاطمه بخشیده بود و چندین سال
در تصرف آنحضرت بود و نیز حلوت شان حضرت سیدة النساء از از لکاب کذب بر حق
بر او از او واضح است و ایضا ظاهر است و حضرت امیرالمومنین علیه السلام و امامین همامین حسن
و حسین و ام ایمن گواهی در این باب دادند لیکن ابوبکر و عمر گواهی حضرت امیر را مطعون اراده
جز نفع سب شده مردود ساختند و ایضا گواهی عایشه و حفصه در حق پدران خود شان چگونه
صحیح تواند بود که مخالفان خود روایت کرده اند که شهادت دختر در حق پدر درست نیست و نیز
همچنین که قبول گواهی زنان حائز نیست در دو درهم اکثر از آن تا دام که با آن مردی
نباشد بعد از آن ملک گفت که حق آنست که شیخ فرمود و سخنان اهل خلاف تمام خلاف
و باطل است باز ملک پرسید که ای شیخ طایفه امامیه از کجا جزم کرده اند که عدد رکعات نماز
رسالت پناه صلی الله علیه و آله و سلم ولادة اند شیخ گفت ای ملک امامت فرمود است از روایت
ائمه اثنی عشر مقرر ساخته است و البته محصور در عددی مخصوص است همچنین که شب و روز ابتدا
رکعت نماز فرض کرده اند و زکوة معروضه را چند صنف از اموال معدود ثابت ساختند و روزه
رمضان را در سالی یکماه و حج اسلام را در مدت عمر یکبار واجب کرده اند لاجرم زیبندگی سوال
عدد ائمه معصومین را چنانکه از وی پرسیده و بحث گرده در اعمال مذکوره نمیتوان گفت که چرا عدد رکعات
نماز مثلا زیاده از هفده رکعت یا کمتر از آن نیست همچنین وجه ندارد که بگویند که عدد ائمه و خلفای حضرت
رسالت چرا بیشتر از دوازده یا کمتر از آن نیست و همچنانکه خدای تعالی عدد هیچیک از اعمال مفروضه را
در کتاب کریم خود مذکور نساخت و حضرت پیغمبر در احادیث شریفه خود ثابت گردانیده و ظاهر ساخت
اند همچنین تعیین عدد ائمه هدی در کتاب خداوند متعال مذکور نشده بلکه بحد اخبار و احادیث
فرمان شده و آنحضرت بیان کرده اند لیکن بعض ملک گفت اعتقاد است که مخالفان با شما موافقت
در عدد فرایض کرده اند در عدد ائمه موافقت نکرده اند شیخ گفت مخالفت ایشان ابطال قول ما در بیان
عدد ائمه نمیکند همچنانکه مخالفت یهود و نصاری و مجوس و ملاحده ابطال اسلام و معجزات حضرت
سید انام نمیکند و اگر چیزی بمجرد مخالفت مخالفان باطل شدی بایستی که هیچ خبر علی حال نشدی
زیرا که هیچ خبری نیست که در وی خلاف نباشد ملک این وجوه را از شیخ پسندید باز ملک گفت
که ای امام صاحب الزمان در کدام زمان ظهور خواهد نمود شیخ گفت که حضرت حق جل و علا حضرت امام را

ب سبب حکمتی و مصلحتی از نظر مردم غایب شده پس باید که وقت ظهور او را غیر از خدای تعالی کسی نداند
چنانکه در حدیث نیز واقع گشته که مثل القائم من ولدی مثل الساعة که خدای تعالی وقت او را مبهم
ساخته چنانچه در کتاب کریم ... یسئلونک عن الساعة ایان مرسیها قل انما علمها عند ربی لا یجلیها لوقتها الا هو ثقلت
فی السموات والارض لا تأتیکم الا بغتة ملک گفت چگونه تواند بود که در این مدت دراز کار
امام زنده ماند شیخ گفت این عجب نیست مگر ملک نشنیده خبر جماعتی را که عمر بسیار یافته اند ملک گفت شنیده ام
لا حقیقت آن بر من ظاهر نیست شیخ گفت خدای تعالی در کتاب مجید خبر داده است که حضرت نوح پیغمبر
در میان قوم خود هزار سال کم پنجاه سال عمر کرد ملک گفت این خبر صحیح است اما در زمان ما احتمال این عمر دراز
نمی باشد شیخ گفت هر چیز را که خدای تعالی و پیغمبر او صلعم احتمال داده محتمل است و حضرت پیغمبر صلعم فرموده
یکون فی امتی کل ما کان فی الامم السالفة حذو النعل بالنعل والقذة بالقذة و چون زمان احتمال عمر دراز
داشته پس در این امت نیز همچنین عمرهای دراز در یک فرد واجب بود تا مثل آن گشته که حصول
آن در امتهای سابق واقع می باشد هیچ جهت انکار این خبر حضرت صاحب الزمان که امام به حق است نباشد
است عمر دراز در آن حضرت خواهد بود ملک گفت شما می گوئید امام تو لاید هستم که غایب شد
و حال آنکه احتیاج مردم به امام جهت اقامت احکام شرع و اعزاز دین و انصاف مظلوم است و هر گاه که
غایب باشد احتیاج باو نماند شیخ گفت احتیاج بوجود امام جهت بقای نظام عالمست ... و لولاه
لاما ... السموات والارض ولما ارسلت السماء قطرها ولا اخرجت الارض برکتها و خدای تعالی
در مقام خطاب به پیغمبر خود گفته و ما کان الله لیعذبهم و انت فیهم و هر گاه که جمله خلق را عذاب نکند مادام
که پیغمبر در میان ایشان باشد همچنین عذاب جمله خلق نکند مادام که امام در میان ایشان است زیرا که
امام قائم مقام نبی است در جمیع امور مگر اسم نبوت و نزول وحی و اتفاق اهل عقل را
در آنکه حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم گفته که النجوم امان لاهل السماء فاذا ذهبت النجوم اتی اهل السماء
ما یکرهون و اهل بیتی امان لاهل الارض فاذا ذهب اهل بیتی اتی اهل الارض ما یکرهون و نیز
قال علیه السلام لو بقیت الارض بغیر حجة ساعة لساخت باهلها و در روایت دیگر آمده است که لماجت
باهلها کما یموج البحر باهله و چون کلام شیخ باین مقام رسید ملک او را آفرین بسیار نموده و با اهل مجلس اظهار
انبساط خود نمود و گفت حق این است که این فرقه میگویند و دیگران بر باطل اند و از شیخ التماس نمود
که گاه گاهی به مجلس او می آمده باشد و عزت و احترام شیخ را ملک رکن الدوله بسیار
نگاه میداشت و دیگر از فضائل و مناقب شیخ محمد ... آ والله اعلم

ذکر

ذکر احوال شیخ مفید علیه الرحمة والرضوان

افاضت پناهی که عقل مستفاد از وقت در سینه او مستقر و فکر فلک پیمای او با طلایه اسلاف در
کشور ... مجتهدین قدسی سیر و متکلمین صاحب تحریر شاهباز ... تیر لحنک ... کعلوای
ترویج ... اثنا عشریه از شکوت مناظره او در کنج اعتزال و حال لباب اعتزال از دهشت
ساخته او ... حال ... ماند ... شغل در مجمعه ... ابی عبدالله محمد بن النعمان
رحمه الله تعالی معروف است که اصل شیخ از عکبرا است و در ایام صبا از انجا با پدر خود به بغداد آمد و در
خدمت ابی عبدالله معروف بجعل در درب رباح بغداد نزول داشت باشتغال علم مشغول
و بعد از آن بدرس ابی یاسر که در باب خراسان بافاده اشتغال داشت رجوع نمود و ابی یاسر چون از عهده
او بیرون نتوانست آمد با وی گفت که چرا پیش علی بن عیسی رمانی که از اعاظم کلام است نمی روی
گفت او را نمی شناسم و کسی ندارم که وسیله آشنائی او شود پس ابو یاسر یکی از اصحاب خود را با
همراه نمود و بخدمت او فرستاد و چون شیخ بمجلس او در آمد مجلس مملو بود در صف نعال نشست
و تدریج مردم از مجلس متفرق شدند و شیخ نزدیکتر رفت و منتظر آن بود که استفاده بعضی مسائل بکند
که در آن اثنا یکی از اهل بصره در آمد و از رمانی پرسید که چه میگوئی در حدیث غدیر و قصه غار رمانی
گفت خبر غار درایت است و خبر غدیر روایت است و روایت مثل درایت نمی شود الخ و آن مرد
بصری آمد و بصره ... که سخن ... جواب ... رفت شیخ گفت مرا
طاقت سکوت نماند ... گفتم ... ای شیخ ... والام گفت بگو گفتم چه میگوئی در شان
کسی که با امام عادل خروج نموده و با او حرب و قتال کرده گفت آن کس کافر است لیکن اشهد اکفره
گفت فاسق است گفتم چه میگوئی در باب حضرت امیر المؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام گفت امام است
گفتم پس چه میگوئی در باب طلحه و زبیر حسب حرب جمل که با علیه السلام کردند گفت ایشان توبه کردند گفتم خبر
حرب درایت است و حدیث توبه روایت گفت مگر حاضر بودی در وقتی که آن مرد بصری از
مسائل ... آن گفت ... روایت براین ... سوال را دلالت لیکن ابن ...
که توجه کرده در پیش که ... که این هم درس میخوانند گفتم ... ابو عبدالله ... سپس
مرا گفت بجای خود بنشین و بدرون خانه خود رفت و بعد از لحظه رقعه بیرون آورد و سر مهر

و گفته اند این لقب را شیخ خود ابا عبدالله [illegible] پس فخر بدان کرده [illegible] شیخ [illegible]
و او در دفعه [illegible] ده بحواله این مشغول است و در اثنای خواندن خود بخود می‌خندید
و بعد از فراغ از خواندن گفت که ماجرای که ترا با او در مجلس واقع شده [illegible]
وصیت نموده او را مفید لقب داده و در کتاب مصائب النواصب این حکایت را بوجه دیگر آورده
و گفته که روزی قاضی عبدالجبار معتزلی در بغداد در مجلس درس نشسته بود و اصحاب و فقها حاضر
بودند شیخ مفید که در آن عصر مجتهد بود و قاضی که نام او را شنیده بود اما او را ندیده بود حاضر شد
و در صف نعال نشست و بعد از لحظه ای به قاضی [illegible] کرده گفت اگر اجازه باشد سوالی دارم
و در حضور [illegible] بپرسم قاضی گفت بپرس شیخ گفت این خبر که طایفه شیعه روایت میکنند
که من کنت مولاه فعلی مولاه مسلم است که پیغمبر در روز غدیر گفته یا شیعه وهم آورده اند
قاضی گفت لا بل خبر صحیح است گفت خبر صحیح است [illegible] بلفظ مولا چه [illegible] گفت اولی
پس این خلاف و خصومت چیست قاضی گفت ای [illegible] خبر روز غدیر روایت است
و خلافت ابوبکر درایت و هیچ عاقل [illegible] روایت [illegible] درایت [illegible] شیخ این مسئله را [illegible]
و گفت ایها القاضی [illegible] خبر که حضرت پیغمبر صلعم حضرت علی را گفت حربک حربی و سلمک سلمی قاضی گفت
صحیح است شیخ گفت پس [illegible] اصحاب جمل [illegible] قاضی گفت ای
برادر ایشان توبه کردند شیخ گفت ایها القاضی حرب درایت و توبه روایت و در سوال حدیث
غدیر خود فرموده [illegible] درایت را بروایت [illegible] قاضی متحیر فرو ماند و ساعتی
سر در پیش افکند و بعد از آن سر برآورد و گفت تو کیستی گفت من خادم تو محمد بن محمد بن النعمان الحارثی
قاضی برخاست و شیخ را بر جای خود نشاند و گفت انت المفید حقا [illegible]
علمای مجلس [illegible] شیخ [illegible]
کمال فضل و علم [illegible] او را الزام داد [illegible]
با [illegible] خود نشست بعد از آن خبر بسلطان عضدالدوله رسید و او شیخ را حاضر کرد
و [illegible] خاص [illegible] دینار
[illegible] شیخ داده [illegible]
[illegible] محمد بن النعمان المعروف بابی عبدالله

ابو جعفر [illegible] و مصنفات [illegible] و ملوک اطراف [illegible]
[illegible] مجلس [illegible] جمیع طوایف [illegible]
[illegible] شریف [illegible]
و [illegible] در سنه ثلث عشر و اربعمائه عالم الشیعه و امام الرافضه [illegible]
الکنیه المعروف بالمفید و بابن المعلم [illegible] شیخ مفید
بابی القاسم [illegible] معروف بابن النقیب که یکی از فضلای [illegible]
[illegible] و اصحاب [illegible]
[illegible] که مرگ شیخ مفید را دیدم [illegible]
شیخ [illegible] که او بر معتزله [illegible] چنانچه از شیخ [illegible] اجماع [illegible]
[illegible] اجماع [illegible] که [illegible]
[illegible] اجماع [illegible]
[illegible] اجماع واقع [illegible]
[illegible] حضرت امیرالمؤمنین علی [illegible]
و در زمان حضرت رسالت صلی الله علیه و آله و سلم [illegible]
[illegible] مناظرات حضرت شیخ [illegible] روزی [illegible]
محمد ابن طاهر رحمهم الله [illegible]
[illegible] که حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم معصوم [illegible]
و [illegible] و غلط و [illegible]
خدای تعالی [illegible] در مشوره [illegible]
[illegible] شیخ در جواب گفت [illegible] مشوره حضرت رسالت صلی الله علیه و آله و سلم
با اصحاب خود [illegible]
[illegible] که حضرت صلعم [illegible]

باشد به اتفاق و مأمون از معصیتی باشد که مقول حضرت محمد نبی است الله ابغانی الحکیم الخلق
باشد و رای او بهتر و عقل او والقی و تدبیر او محکمتر باشد و همکلام وحی والهام میان او
و حضرت واجب الوجود متصل و ملائکه متواتر بر آنحضرت نازل میشده و آنحضرت بسبب
از خفایای الغیب و مصالح جمهور اخبار میکرده باشد چگونه تجویز توان کرد که او را احتیاج افتد
با مشورت کسی از رعیت خود که تجویز خطا در صفات مذکوره او کرده باشد و خبر ام کردن خدای تعالی
آنحضرت را بمشوره آنست که سبب الفت ایشان گردد و از آنجا طرق تدبیر امور ایشان را
دریابد و بیابد اقتدا نمایند نه آنکه آنحضرت را بمشوره ایشان احتیاجی باشد و الا میتوانند بود و وجه
مشورت آنست که آنحضرت ابو بکر را در غار با خود برد از آنکه بعضی از بنی فضل صحابه
در حق او فسادها کرده و کارهای را که مستور ... بر خلاف ظاهر ... خود
منحوس که اظهار و ابای ایشان شناختهم آنحضرت نبود چنانکه آیه و من اهل المدینه مردوا علی النفاق
لا تعلمهم نحن نعلمهم سنعذبهم مرتین ثم یردون الی عذاب عظیم از آن خبر میدهد و للقید
قال غرقا بلا والانقص اللاهم کامون و در باب آیات نفاق منافقان در قرآن مجید بسیار
وارد است و بعد از آنکه علی الاحتمال از حال منافقان خبر داد این آیه دیگر
و لو نشاء لاریناکهم فلعرفتهم بسیماهم و لتعرفنهم فی لحن القول و آنحضرت را بآن آیات راه نمود
بایشان و سیمای حال ایشان و صادرات اقوال و افعال ایشان که از طریق معرفت حال ایشان
آنحضرت را بمشوره ایشان امر نمود تا منجانب بهبوده حرص الحمد اداء ایشان ظاهر شود آنحضرت
بر باطن ایشان اطلاع بهم رساند زیرا که مکنون ضمیر هر یک از ناصح و خیرخواه از غش و منافق و خائن از غیر
و بیان او ظاهر میشود و حکم اهل صحابه بمشوره انجماعت از طریق معرفت حال ایشان نمود نه بحجت
ایشان در انتظار رای بدر که ناشی از انتهای نفاق ایشان باشد لا جرم در انتظام کشف اسرار او
اسرار ایشان بود چنانکه بود و از جمله حکایات مفیده شیخ رحمة الله علیه آنست که در مجلس خود
از ابو الحسن خیاط معتزله نقل نموده که گفت روزی یکی از شیعه نامه نوشت به واقف بود که رسول ایشان
فرستاده که سوال نماید از آنکه خواند که ابو بکر در غار وارد است و حضرت رسالت بقول خود لا تحزن
از زاری نهی نمود طاعت بود یا معصیت اگر طاعت بود پس نهی از طاعت آنحضرت چون نماید

و اگر معصیت بود پس ابو بکر للشیعه الله از ابو الحسن که او را چون این سوال از و شنیدم گفتم امروز جواب را
موقوف کنم و پیش رئیس خود رفته از و سوال کنم گفت خونده که موسی را علیه السلام در کوه طور بود
و حی نقل او را از قول خود و لا تخف منع فرمود طاعت بود یا معصیت اگر طاعت بود پس خدای تعالی
از طاعت منع کرده باشد و اگر معصیت بود پس معصیت موسی للشیم می آید پس ابو الحسن جواب
این بحیره را اعیشول گفتم و پیش شیعه رفت که این سئله را از کسی خود بپرسم و چون باز رسید
گفتم پیش تو لا از آن سوال چه جواب داد گفت مرا الضحیح نمود که دیگر باز ابو شیء یکی نقل از
نقل نمکرده حضرت شیخ فرموده که این بر ظاهر است و جواب است که ابو الحسن این حکایات را
از کس خود وضع کرده باشد و معنی سبب تصحیح حال اهل شیعه نماید و اگر متفق است عزی مسائل
الت و نقض تعبایت ظاهر است زیرا که لا تحزن و قول خدای تعالی لا تخف درباره موسی
علیه السلام و قول لا تحزن درباره مصطفی صلعم و مانند این از الایات که متوجه به انبیا است علیهم السلام
نفی کنیم فعل نقل ازاده عقلیه هر آینه جنس و فعل خواهیم کرد و با آنکه مضمون این الایات نهی است
مر انبیا را از ارتکاب امور قبیحی که فاعل آن مستحق ذم میشود زیرا که ظاهر ان نهی است اما
لیکن ما باعتقاد دلیل عقلی که بر عصمت انبیا و اجتناب از کبائر قائم گشته و موجب عدول از ان
ظاهر شده از ظاهر این آیات عدول میکنیم و هر گاه اتفاقی حاصل نیست در آنکه نهی بر حقیقت خود محمول است
واجب است که اجرای نهی بحکم در شان او واقع شده بر ظاهر و آنچه کاشف صحت این
مذکور تواند بود آنست که محققان شیعه افاده فرموده اند که خدای تعالی هرگز در هیچ مکان که
نبی از انبیا با حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم بوده است انزال سکینه نموده الا آنکه رسول آن را شامل
جمیع ایشان ساخته چنانکه در بعضی آیات آمده است که یوم حنین اذ اعجبتکم کثرتکم فلم تغن عنکم شیئا و ضاقت
علیکم الارض بما رحبت ثم ولیتم مدبرین ثم انزل الله سکینته علی رسوله و علی المؤمنین
و چون با آنحضرت غیر ابو بکر دیگری در غار نبود لا جرم خدای تعالی آنحضرت را بر انزال سکینه منفرد
ساخت و او را با آنحضرت مختص نگردانید و ابو بکر را با آنحضرت شریک نگردانید و گفته فانزل الله سکینته
علیه و ایده بجنود لم تروها پس اگر ابو بکر مؤمن میبود با شریک گرداند خدای تعالی او را در آن ... ... عاری بحی
مؤمنان میبود در ... سکینه لفظ ... بود و لا تحزن و اضطراب او در غار منقصه و عار بود در حضرت

خبر مباهله نهی از آن نموده و حضرت الله موضع امر او بعضی سکینه به محروم تر نموده خطاب شیخ
معلوم شد که حمل این بحث را گویش اصحاب شنیده باشند چه امر الله ایشان ایده و در جمله خلاف است لذا آن را
بسبب بعضی از آن قوم عموم گرده که سکینه را که تنها نازل نساخت زیرا که او خایف بود
و حضرت عشیرات و قطعی خاطر او بوده و ظاهر است که خاطر سکینه حاجت داده و امر از آن بنا
و جواب این بحث و آنچه را شیخ بعضی از آن مفید که آنکه صحیح نیست که ام این سکینه را باز
رسول نیست که در روز بدر و حنین نیز سکینه بر حضرت رسالت صلعم نازل شده زیرا که آنحضرت درین مقام
نیز خوف داشته بلکه امر و مطمئن الخاطر در آنکه فتح و نصرت نصیب لشکر اسلام خواهد بود و آن علامة
تفریع علی الذین کلمة او کرد المنزلین و نزول سکینه درین مقام بر حضرت سید انام بحکم کلام ملک
علام الذی است و آنکه ملائکه سکینه که آنحضرت درین مقام خایف بود لکن چون خوف او را
ظاهر حق و بنای نزول سکینه بمخصوص آنحضرت بود که دیگر مرا سکینه که در عجز سر از
خایف نبود و نزول سکینه مخصوص آنحضرت بود ولایکن بسبب عدم نصیب ایمان از سکینه محروم
مانده باشد و دیگر بعضی فرق اعتقاد دارد که آنچه در آیه غار سکینه نازل به پیغمبر رسول مختار باشد
زیرا که خدا تعالی فرموده فانزل الله سکینته علیه و ایده بجنود لم تروها و صریح بعضی آیه آنست که
انزال سکینه بر کسی است که تقویت بملائکه است پس مرجع ضمیر و ایده و ضمیر علیه یکی باشد
و شیخ مفید بر آن که از قول خدای تعالی است از الا تنصروه فقد نصره الله تا ایده بجنود لم تروها
کنایت از یکی کس است که آن حضرت رسالت است و سایر امور اشاره به بعض مفیارات
بحث کسی را صحیح نباشد ظاهر است و هر گاه موجب نقض کلام و اثبات همان اسلام موید بملائکه
بر سید انام نشد که سکینه بخصوص آنحضرت نزول نمود لیکن مرا از آن بهره و نصیب نبود مولف
بزرگوار را بهم نهاد بر عیون للفقه رسته و تلمیذ و کتاب المرامیه البیانیه و در کتاب فهرست
شیخ ابوجعفر طوسی طاب الله مشهده مذکور است که مفید رحمه الله را وست نیز کرده است که شیخ مفید ازو کار کلامیه
طایف را جمع نموده و فقیر موسی است بجمله کتاب آن اصغر و کبیر تصنیف داده و ولادت او در سال
سیصد و سی و سه بوده و وفات او در شب سیم ماه رمضان سنه ثلاث عشر و اربعمایه واقع شد
دوم روز وفات شیخ بزرگوار کثرت ازدحام خلایق از مردم ناسک و فرق بمرتبه بود که از آن زیاده

از آن غدیده بوده و هر روز الظلم نعقه او و جمیع خلایق ناله و زاری بجهة از شیخ و شیوخ
اهل اسلام میشنودند و اسفا میکردند ذکر سید الاجل الاکمل ابو القاسم المرتضی علم الهدی علی ابن الحسین ابن موسی ابن محمد ابن ابراهیم ابن الامام موسی الکاظم علیه السلام
شرف عراق و مجتهد علی الاطلاق و مرجع فضلای آفاق است همچنین است که در معراج جواب و صحه
و معراج به است علامه فقید و لا رایات الشرایع صدر نشین مرتبه ظاهر گردیده که از جد و کد
نیز خود لقب علم الهدی یافت سید صاحب دانی که مجاوران مدارس مصلح و اهله
خواندن از حال او شنیده و در آن مراحل بخط تحقیق و از مغنات قیمتی از نصح حسینی و فضل
اوست چه طالبان را اجازه داد کلک لکن در بحر شرح و محاکمه عقلا است ارباب روش
او میشنیده و همه مشکلات خود را صفحه امر او مرده آنچه مقصود باد است که اعظم
امور اسلام وصف مرتبه خلیفه و امامت اولی است و مینماید که از [illegible] نماید که مقام
رکن الاسلام است و اسم اسلام بجای کنده و در معرفت عرفان قدم مستقیم نهاده رای تصنیف و کرده
مرقات آورده و در تصنیف المبسوط بوجه که شیخ مفید در رساله مسمی احوال و غیر آن نقل نموده
در جواب المسائل جمله آنچه که در آن در جواب رساله مسمی بوجه است که مشهور منع کرده
الا که شیخ حضرت امیر المومنین علیه السلام در تصانیف در مقدمه کتاب هر که علم الهدی
که در هر باب قول است و ابا شیخ ابو محمد که که از آنحضرت بسیار کتب علم الهدی را
نقل است الحسین الموسوی امکان دو تکرار مسائل بر که است آن بعد از آن اجابت نموده و بیان نمود و در آنجا
بیان کرد که در خواب و بیداری در رنج بود و چه الحسین بعد شیخ ابو تراب عمر ریه لدیدی
ابوالحسن خود را ملاقات و در جواب فرمود که لعنة الله فی آثاری فانی لم اشد اللعنة
شاعة علی و در شرح رسانیده که و لعنه که همین شد این مرا در بیخ تا امیر المومنین علیه السلام بر آن
اعرا کرده بود و بعد از آنکه وزیر بر که حفظ بر مرتبه شریف حضرت صورت و اقبال او در حق
که خلیفه از محمد گرد خلیفه با مرتبه شیخ نهایت بنا شد و حکم فرمود که مشیرات جلالت آن
مرتبه را بایی علم الهدی را که در فرامین و مراسلات و حقیقت مذکور بنمایند و از آن زمان الی یومنا هذا مرحوم مبارک
القاب مشهور است و هر چه در توجه نمای بعضی از اعلام خبر کرده از آن در ترجمه آن سید انام
الامیه الاجل المجتهد خلیفه اهل البیت بعد المحبتین المرتضی علم الهدی علی ابن الحسین الموسوی کان مولده
سنه خمس و خمسین و ثلثمائه و کان فی الفضل والعلم اجل من ان یذکر و اشهر من ان یذکر و خلف بعد وفاته

نحو ثمن مجلدة ومنه الدر مصنفه ومحفوظه من الاموال والاملاک ما یجیء عن الوصف و
کما قال تعالی ... بن وخلف من کل شیء ثمانین وعشرة احدی وثمانین سنة فی اجل ذلک بکر الثمانین
الثمانین ... وتفصیل ... خود گفته که الشریف المرتضی ابوالقاسم علی ابن الحسین ابن موسی الحسینی الموسوی کان
نقیب الطالبیین وکان اماما فی علم الکلام والادب والشعر وتصانیف علی مذهب الشیعة ومقالة فی اصول
الدین وله دیوان شعر کبیر وقد اختلف فی جامع کتاب نهج البلاغة المجموع من کلام علی بن
ابی طالب علیه السلام هل هو جمعه او اخوه الرضی وقیل انه لیس من کلام علی علیه السلام وانما احدهما
هو الذی وضعه ونسبه الیه والله اعلم وله الکتاب الذی سماه الغرر والدرر وهی مجالس املاها
تشتمل علی الفنون من معانی الادب تکلم فیها علی النحو واللغة وغیر ذلک وهو کتاب یدل علی فضل کثیر
وتوسع فی الاطلاع علی العلوم وذکره ابن بسام اندلسی فی اواخر کتاب الذخیرة فقال هذا الشریف
امام ائمة العراق بین الاختلاف والاتفاق الیه فزع علماؤها واخذ عنه عظماؤها صاحب مدارسها وجامع شاردها
وانسها ممن سارت اخباره وعرفت به اشعاره وحمدت فی ذات الله مآثره وآثاره الی تآلیفه فی الدین
وتصانیفه فی احکام المسلمین مما یشهد انه فرع تلک الاصول ومن اهل بیت الرسول ...
کرده اند مشایخ ما از حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام ... یجتنبوا المطلقات فی مجلس فانهن ذوات
الازواج والفقیه ... لا یکون الطلاق طلاقا حتی یجتمع الحدود الاربعة فان نقص منها حد واحد لم
یقع الطلاق الاول ان تکون المرئة طاهرا من غیر جماع یقع بها بعد خروجها من حیضها
والثانی وان یکون الرجل مریدا للطلاق اختیارا والثالث ان یشهد علیه شاهدا عدل والرابع ان
یطلق المرئة ... ان ... فی طهر لم یمسها ۵ الشیخ الجلیل العلامه جمال الدین
حسن بن یوسف بن علی بن مطهر الحلی رحمه الله مظهر فیض جلال و مظهر فضل الله جمیل
بحث الجمال ... مقصود ... آینه جمال الکمال ... جهان ... جل کمالات ...
حامی بیضه دین ... از ... ناشر ناموس ... کاسر ناموس غوایت
شیعه قوانین ... حامی اساس ... بحیط دایره درس و فتوی مرکز مدار شرع و تقوی
مجدد ... شریف مصطفوی محیی ... طریقه مرتضوی ... از ... فواضل او ... و
خورشید فضایل او ... و ... احسن ... صفات جلال و سمات جمال او ...
... شود ... بر ... و ... شیخ ... در حلقه
کمال و محامد ... امر ... و ... صحیح ... دارد که آفتاب عالمتاب ...

از کثرت تصانیف در عرصه ... اورا ... از کتب اشارت شان ... و نور تجلی ... ازو
... نام ... بود ... خواجه ... مولانا حضرت شیخ علامه ... از امیرالمؤمنین علی ...
در تصنیف کلام و فقه و اصول عربیه و سایر علوم شرعیه ... لال البیت علیهم السلام ...
ابن سعید الحلی ... شیخ سدید الدین یوسف بن مطهر الحلی ... و ... حکمت را
از استاد البشر خواجه نصیر الدین محمد طوسی طاب ثراه ... و علی بن عمر کاتبی قزوینی و
بن محمد بن احمد کشی که خواهرزاده ملا قطب الدین علامه شیرازی ... و غیر ایشان از اساطین علما
استفاده نموده ... در آن زمان بحضرت شیخ مشرف شده ... در تاریخ ...
... جلیل ... محافل ...
... حافظ ابرو ... مذهب اهل بیت ...
... سلطان الجایتو محمد خدابنده ... احضار علمای ...
... شیخ علامه با دیگر علمای ... که از جانب اهل سنت
... خواجه نظام الدین عبدالملک مراغی ... افضل علما ... بلکه افضل و اکمل ...
... خلافت حضرت امیر ... بلافصل از حضرت رسالت ...
... خلافت ... بر ... فاطعه ...
... حضرت شیخ علامه ... مذهب ...
... خواجه نظام الدین عبدالملک ... شیخ ...
... مجلس ... شیخ ...
... سلطان ... حضرت شیخ ...
... حضرت ... صلوات ... که در مذهب ...
... صلوات ...
... شیخ ...
... صلوات ... علیهم السلام شیخ در جواب ... دلیل ...
للذین اذا اصابتهم مصیبة قالوا انا لله و انا الیه راجعون اولئک علیهم صلوات من ربهم

رسید موصل از ... و ... عشق آباء و اجداد او گفت ... صحبت
رسید شیخ در جواب گفت که کدام صحبت زیاده ... که مانند تو فرزندی
... رسیده که ... از ... آباء و اجداد او خود ... سید
... شیخ محمد ... کمال ... داده ... ولادت
شیخ علاءالدوله ... و ... ولادت ... و وفاتش در ...
... حضرت شیخ ... گذشت
تفصیل ... مشهور است
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

آنکه ... گوید ... او دیدم و در ... که از ... مسایل ... چند پرسیدم
چون از جواب آنها فارغ شد شروع در ... استاد ... و اظهار ... در حق او کرد و
از و سؤال کردم ... کسی ... رسیده باشد گفت نه و نه ... از ... و ... بکمال او
... از ... اسلام ... و ... ام ... ذکر ... از ... گفت
و مشهور ... مثل جنید بغدادی و ... و سهل بن عبدالله تستری قدس الله ... گفت
... لیکن ... اضطراب ... خطرات ... و ...
... و ... تحصیلات ... طلب ... و ...
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

بحسب ظاهر و باطن بعد از ان العهدة علی ... که اگر صوفیه بحسب ظاهر بر طریق اهل سنت و اصول
و قواعد ایشان اند پس چگونه این عزیز شیعی مذهب توان گفت ... [illegible] ... مانند شیعه ... ایشان
نیست و آن قول ایست که حاصل مراد ... رساله اظهار ... ایشان بحسب ظاهر و باطن
حنفی مذهب ... فرقه ناجیه ... شیعه ... [illegible] ... احکام
و در اصول ... حضرت ... صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین است ... [illegible]
... [illegible] ... همه ... [illegible]
هادی و رهبر ... است گفت

الشیخ الکامل المکمل کمیل بن زیاد النخعی قدس سره

از اکابر ... صاحب سر حضرت امیر المؤمنین علیه السلام ... حضرت ... بودی
... علوم و اسرار ... باطن ... آن حضرت ... [illegible]
کمیل ... خود ... آورده اند که روزی آن حضرت ...
... سوال نمود که یا امیر المؤمنین ما الحقیقة
یعنی چیست حقیقت ... وجود حق ... [illegible]
فقال علیه السلام ما لک و الحقیقة فقال کمیل او لست صاحب سرک یعنی من صاحب سر تو نیستم قال بلی و لکن
یرشح علیک ما یطفح منی ... [illegible]
قال او مثلک یخیب سائلا ... فقال امیر علیه السلام الحقیقة کشف سبحات
الجلال من غیر اشارة یعنی حقیقت آنست که انوار حضرت ذات ... ظاهر و منکشف گردد ... یعنی
... موصوف ... فقال کمیل ... زدنی بیانا یعنی زیاده ... [illegible]
فقال محو الموهوم مع صحو المعلوم یعنی حقیقت آنست که ... ظهور نور
حق ... فقال زدنی بیانا قال اطف السراج فقد طلع الصبح ... [illegible]
... [illegible] ...
... کمیل بن زیاد کان صاحب سر امیر المؤمنین ... [illegible]
... ابن حجر عسقلانی ... [illegible]
آورده که کمیل بن زیاد ... [illegible]
... [illegible] ...

بعد قتل ... که کمیل ... حجاج ... [illegible] ... پس حجاج ...
او ... [illegible] ... کمیل ... [illegible]
... [illegible] ... حضرت امیر ... [illegible]
... کمیل ... [illegible] ... در خواب ...
... [illegible] ... حضرت امیر المؤمنین علیه السلام
مرا خبر داده که ... حجاج ... پس ...
و این واقعه در سنه ... و ثمانین از هجرت ... [red:] ... [illegible]
... [illegible] ... حضرت امیر المؤمنین ... [illegible]
... [illegible] ...
... در کتاب ... مسطور است که روزی حضرت
... [illegible] ... آن حضرت ... [illegible]
... [illegible] ...
آن حضرت ... [illegible]
... [illegible] ... کلام آن حضرت ... [illegible]
... آن حضرت ... [illegible]
... [illegible] ... آن حضرت ... [illegible]
... [illegible] ...
... [illegible] ...
... [illegible] ...
... [illegible] ...
... [illegible] ...
... [illegible] ...
... [illegible] ...

وجماعتی میدیدند اتفاق کی از آنها گفت که بشر [illegible] با مرد بغدادی [illegible] که طبیب
ترسا [illegible] پس الشخص [illegible] خدا [illegible] گرفت که دیگر [illegible] صحبت
[illegible] پس [illegible] لذت [illegible] روشن [illegible] شنیدند و از [illegible] بقصه [illegible] گفتار [illegible] شنیدند
و چون بمطلب رسیدند [illegible] که [illegible] رسیدند [illegible]
در حالت مرض بشر [illegible] گفتند میخواهیم قاروره را
بطبیب [illegible] بشر گفت [illegible] طبیبم [illegible] میکند [illegible] گفتند [illegible] طبیب نصرانی
[illegible] قاروره را [illegible] بشر گفت [illegible] که طبیب [illegible]
مبالغه نمودند پس بشر بخادم خود گفت که قاروره را بطبیب [illegible] دیگر قاروره را
نصرانی [illegible] آن نظر کرد [illegible] حرکت [illegible]
پس گفت [illegible] مرتبه [illegible] گفت که [illegible]
[illegible] میدانستم و الحال [illegible] قاروره
[illegible] برقت [illegible] میکند طبیب نصرانی در جواب گفت والله که
[illegible] تشخیص مرض صاحب این قاروره [illegible] تعجب [illegible]
[illegible] جگر او را پاره پاره کرده است [illegible]
مسلمانی بشر [illegible]
[illegible] طبیب [illegible] مسلمانی [illegible]
طبیب [illegible] مسلمان [illegible] قاروره [illegible]
[illegible] مسلمان [illegible] نصرانی [illegible]
[illegible] بغداد [illegible]
[illegible]

الشیخ [illegible] بهلول [illegible]

نام او ابو وهیب [illegible] است که از عقلای [illegible]
[illegible] شاگرد خاص حضرت امام همام جعفر الصادق

[illegible] نقل است که [illegible] حفظ ملک [illegible]
مقام [illegible] حضرت امام [illegible] امام موسی کاظم [illegible]
[illegible] امام [illegible]
[illegible] بهلول [illegible] امام [illegible]
[illegible] بهلول
[illegible] حضرت امام موسی [illegible]
در [illegible] بهلول [illegible]
[illegible] حضرت امام [illegible] بهلول [illegible] ابوحنیفه [illegible]
[illegible] آورده اند که روزی بهلول را گذر بر در خانه ابوحنیفه
افتاد [illegible] امام جعفر الصادق [illegible]
[illegible] شیطان [illegible] شیطان از آتش است [illegible]
[illegible] موجود [illegible]
[illegible] بخلاف [illegible]
[illegible] بهلول کلوخی [illegible] ابوحنیفه [illegible] ابوحنیفه [illegible]
بهلول [illegible] خلیفه [illegible] بهلول [illegible] ابوحنیفه گفت
[illegible] ابوحنیفه گفت که کلوخی [illegible] بهلول گفت [illegible]
ابوحنیفه گفت [illegible] بهلول گفت [illegible] که چیزی که موجود [illegible]
[illegible] کلوخ [illegible] خود [illegible]
[illegible] و قول حضرت امام جعفر علیه السلام
[illegible] فعل خود [illegible] پس [illegible]
[illegible] ابوحنیفه [illegible] بهلول [illegible]
[illegible] در کتاب [illegible] روایت میکند که [illegible]
[illegible] هارون الرشید [illegible] بهلول [illegible] السلام علیک

بر من اتبع الهدی و یجتنب الضلالة والغوی عمر بن عطا گفت وعلی المهتدین السلام اما بعد ای بهلول
بهلول گفت ولکن ای تو که مرا امر میکنی بچیزی که تو از آن اول برخاستی و تقدیم مینمائی دیگران
بر کسی که فضل او بر تو ظاهر نیست مثل تو در این باب مثل کسیست که خود طمع خوان دیگری
دخواهد که دیگری را از آن خوان منع کند عمر ابن عطا در جواب گفت مگر آنکه محمد ابن سلیمان
عمر ابن عطا گفت که از اول ابوبکر در آمد و عمر را با تو شروع در خلافت منصوب گردانید
بهلول گفت که خدای عز و جل این کار را نفرمود بلکه مخالف این آیه را که نص است الذی
کفروا والله لا یهدی القوم الظالمین پس محمد بن سلیمان بهلول را گفت بنشین که مجلس نشست
من ترا اذن دادم بهلول ابا کرد و گفت ثم لا اجلسک واسمع نعم علیک داود فرح بن ابی
لهب اردکنی حقا ولعمری [illegible] علی اتباعه و اردکنی الباطل باطلا و [illegible] علی اجتنابه پس عمر
ابن عطا گفت ای بهلول [illegible] الا تراه [illegible] نیکو بهلول گفت ای [illegible]
بهر له کلام آنکه سخن مباش پس تو خود را اکثر [illegible] دیگران [illegible] که عیب خود
دانا کردی لکن عمر ابن عطا گفت ای بهلول تو خود را در شهر [illegible] اطلاع [illegible] مینمائی
بهلول گفت [illegible] سوال
کنم [illegible] سوال کنی [illegible] عقاید
وقتی [illegible] گردد [illegible] کلام
[illegible] الذین
فی آیاتنا فاعرض عنهم حتی یخوضوا فی حدیث غیره واما ینسینک الشیطان فلا تقعد بعد الذکری
مع القوم الظالمین [illegible] بهلول گفت که مولای ما
صادق [illegible]
[illegible] بهلول
گفت [illegible]
[illegible]
[illegible] صدیق می کنند

والعهد که الذین آمنوا بالله ورسوله اولئک هم الصدیقون لا سیما حضرت رسالت پناه
با بعضی از اصحاب خود فرموده لکن که از او [illegible] کنت صدیقی [illegible] گفت که ابوبکر را
واسطه [illegible] گرده [illegible] که اول کسی بود که تصدیق حضرت رسالت پناهی نمود بهلول گفت
اول [illegible] درلغت وارد است [illegible] که مکور
[illegible] هرچند سعی نمود که [illegible] بهلول را ملزم سازد [illegible]
که خود از بهلول [illegible] و محمد بن سلیمان [illegible] از مجلس بیرون کرد پس گفت لله لله
لقد رزق الله علی ابن ابی طالب [illegible] یعنی خدای تعالی [illegible]
دل او را [illegible] علی [illegible] فلک [illegible] که [illegible] عقیده بهلول
[illegible] که در [illegible] که ابوبکر و عمر را [illegible]
[illegible] بهلول [illegible] که [illegible] صحیح [illegible]
که [illegible] که [illegible] گفت [illegible]
[illegible] سوال [illegible] خدای تعالی [illegible] بهلول
[illegible] گفت [illegible]
[illegible] که هارون الرشید روزی بهلول را در راهی دید که [illegible] و [illegible]
[illegible] و هارون [illegible] سلام کرد [illegible] بهلول گفت [illegible]
[illegible] هارون گفت [illegible] بهلول گفت ای هارون [illegible]
[illegible] خوب [illegible] خدای تعالی [illegible]
هارون الرشید گفت ای بهلول حکم میکنم که [illegible] بهلول گفت [illegible]
[illegible] هارون گفت
[illegible] بهلول گفت [illegible] که [illegible]
[illegible] گفت [illegible]
با بهلول گفت که خلیفه [illegible] الی [illegible] کار [illegible] فارغ [illegible]
بهلول گفت [illegible] حاضر باشی [illegible] ۵

شخصی از اهل سنت بطلب شیخ الاسلام بهلول رسید که شخصی مرده و وارث از وی دختری و مادری و زوجه مانده و علاوه اخی یکی گذاشته بهر کدام از اینها چه چیز رسد بهلول گفت دختر را یتیمی و مادر را نوحه و اضطراب و زوجه را خانه خراب شد و باقی نصیب عصبه والله اعلم

الشیخ العارف

مولانا جلال الدین محمد رومی قدس سره

همان شراب کش باده خانه حیرت

همان همای بلند آشیان عرش نشین　منور کوی ازل مولوی که داد نجات　مقید ان الاحرار ز بند این قفس

ولادت با سعادتش در بلخ بوده موافق ششم ربیع الاول سنه اربع و ستمائه در بچپانگی انوار الهام غیبی به دل او اشراقات شهود منور و ظهور در کرده و در سن ... سالگی در هر چهار روز یکبار افطار کردی آغاز در فقر و شکستگی و عرفان از اکابر بلاد خود و جد او گشته در علوم ظاهری و باطنی وحید عصر و فرید دهر گردیده مشهور است که قریب چهار صد طالب علم در حلقه درس مولوی جمع می‌شدند و هر کدام فیض ... استعداد خود استفاضه فیض از او می‌نمودند منقول است که در وقت توجه به ایشان یک حضرت مولوی به خدمت شیخ فرید الدین عطار رسیده و شیخ کتاب اسرار نامه را به مولوی داده و مولوی آن کتاب را ... و نقل است ... گفت که روزی مولوی یکی از اصحاب خود را ... دلتنگ ... دل نهادن به این عالم ... مردی که از جان ... باشد و خود را ... و در هر آن ... دهر ... که ... که تا این ... و جای ... هرگز دلتنگ نباشد از سخنان مولویست ... الله ... که ... و حوالت آنست که ... زار ... آورده ... و ... از اکابر ... ظاهر ... گفته مولوی ... که ... سال ... مولوی خواست که مولوی ... ازین ... خود گفت که ... جمع از مولوی پرسید که ... اگر ... و ... مولوی رسیده ... مولوی ... که ... در ساعت ... مولوی ... که ... ... مولوی ... سال ... که ...

... مولوی ... قطعه ... هر ... که ... بر ... غلام ...

الشیخ الواصل الی الله ... شیخ مصلح الدین سعدی شیرازی رحمة الله علیه

همان ... سعدی　که گشته خاک ... عشق ... هر ... شهره ... بستان ... که ... ... همه را ... در فضل و کمال ... بی نظیر ... و ... ملاحت ... شیرین ... چنانکه دیوان او ... و ... منظور است که ... حضرت شیخ ... و ... سال ... شیخ در روزگار ... سعد ... زنگی ... و ... فارسی ... شیخ سعدی ... در ابتدای حال در مدرسه نظامیه بغداد در حلقه درس ... ابو الفرج بن جوزی تحصیل علوم ... و ... علم ... و سلوک ... و در ... بجا آورده و در اطراف ... علما ... و اکثر ... ربع مسکون رسیده و ... از ... و ... صحبت ... و ... شیخ شهاب الدین سهروردی ... گشته ... در ... ... مرشد شهاب ... اگر ... خود ... و منقول است که حضرت شیخ ... در ... بلاد ... و ... که ... تا ... بحضرت خضر رسید ... آنحضرت شیخ را ... آل ... خود ... که ... و مشهور است که شخصی که منکر شیخ ... دید که ... آسمان ... با ... نازل شد ... که این ... سعدی شیرازی ... جانی ... که ... در توحید باری سبحانه ... برگ درختان سبز در نظر هوشیار هر ورق دفتریست معرفت کردگار ... آن ... و ... شیخ ... آواز شیخ ... که ... همان ... وفات حضرت شیخ در شب جمعه ... ماه شوال سنه احدی و تسعین و ستمائه بوده رحمة الله علیه این قطعه را ... خود گفته ... غیر ... که ... سعدی ... دست ... سعدی ... ... که ... ...

بیت بعد از مصطفی مولای الاعلی **حافظ عارف شیرازی علیه الرحمة والمغفرة**

حافظ شیرازی از سرور فرزانگان روزگار و عارف حقانی ممتاز بوده دیوان خواجه مرغوب است
و صحت ایمان او کبریت احمر در نفحات مسطور است که اسرار غیبیه و معانی حقیقیه که در کسوت
صورت و لباس مجاز در این اشعار معارف شعار مندرج است درویشی که شاه شجاع پادشاه و اصحاب
صوفی شیراز آنحضرت را عداوت داشتند [illegible] که بر سر مزار [illegible] بطلب [illegible] و از
احوال او و تصانیف وی و کتب او تفال نموده بحقیقت مذهب او [illegible] احوال [illegible] حضرت
امتحان از آن تفال ظاهر [illegible] المغفور [illegible] خاک [illegible]
حضرت میرزا خواجه [illegible] در باب خلوص نیت و صفای طویت خواجه هم از دیوان خواجه
فال گشوده این غزل آمد که [illegible] یعنی غلام شاه [illegible] مخدوم
[illegible] کاری که خواستم ز خدا [illegible] ایشان [illegible]
در سایه [illegible] نام محمد و علی [illegible]
نام [illegible] حافظ ز جان محب رسول است و آل او
[illegible] حضرت [illegible] خواجه [illegible]
[illegible] خواجه [illegible] وفات خواجه در سنه اثنی
و تسعین و سبعمائه واقع شده **الامیر الکبیر [illegible] سید علی همدانی قدس سره**
[illegible] و صاحب [illegible] همدانی اند که علی [illegible] صاحب تحقیقات [illegible]
علی بن شهاب بن محمد الهمدانی اند جامع الجمع بین علم ظاهر و علم باطن [illegible] مصنفات
مشهور چون کتاب اسرار النقطه [illegible] اسماء الله [illegible] فصوص الحکم [illegible] فارسیه و غیر آن و حضرت میر
[illegible] شرف الدین محمود [illegible] صاحب [illegible] نصر الدین
[illegible]
[illegible]
[illegible] حضرت علی ابن ابی طالب [illegible]
[illegible] رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم
لما عرج بی الی السماء رأیت علی باب الجنة مکتوبا لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله والحسن والحسین

صلوات الله [illegible] علی محبیهم [illegible] وعلی مبغضیهم لعنة الله [illegible] قال صلی الله
علیه وآله ان الله جعل لاخی علی ابن ابی طالب علیه السلام فضائل لا تحصی کثرة [illegible] فضائله [illegible]
غفر الله [illegible] الملائکة یستغفرون له [illegible] لم یزل [illegible] فضائله
[illegible] الکتب [illegible] النظر [illegible] قال النظر [illegible] علی ابن ابی طالب [illegible] ولا یقبل
الله ایمان عبد الا [illegible] والبراءة من اعدائه [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] کنند [illegible] ولی [illegible]
[illegible] علی ولی [illegible] حی [illegible]
[illegible] ای [illegible] شیرازی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] جاری [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] **شیخ [illegible]**
[illegible] شیخ محمد [illegible] [illegible] افضل و اکمل [illegible] حضرت [illegible] نوربخش است
[illegible] سلسله نوربخشیه [illegible] تمام سلسله [illegible] سلاسل صوفیه [illegible]
[illegible] گلشن راز [illegible] سلسله [illegible]
[illegible] حضرت [illegible] نوربخش [illegible] حضرت [illegible]
[illegible] حضرت [illegible] علی همدانی [illegible] شیخ محمود [illegible] شیخ علاء الدوله
سمنانی و آنحضرت [illegible] شیخ نور الدین عبد الرحمن الاسفراینی [illegible] شیخ احمد ذاکر جوزجانی [illegible]

بر شیخ علاء الدوله و او مرید شیخ نجم الدین و او مرید شیخ عمار بن یاسر و او مرید شیخ ابو النجیب سهروردی
و او مرید شیخ احمد اغر اسود و او مرید شیخ ممشاد دینوری و او مرید ابو القاسم گرگانی و او مرید شیخ ابو عثمان
و او مرید شیخ ابو علی کاتب و او مرید شیخ ابو علی رودباری و او مرید شیخ جنید بغدادی و او مرید شیخ
سری سقطی است و او مرید شیخ معروف کرخی است و او مرید حضرت سلطان علی موسی الرضا
علیه الصلوة و السلام و الحضرت مرید پدر اند الی آنکه بحضرت امیر کل امیر و حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله
منقول است که هرگاه که علاء الدوله را بعد از شیخ بر گرفته حیلی غلبه شیخ را در آستانه قایم میدید
دول کرده را میدید و در خشم میماند بعد از آن توجه به خدمت شیخ شد فانی رسیدن در صحبت
کلمات که مخدوم شیخ گفته و تعلیف حقیقی رسید با حضرت ارشاد پناه این صفات لله
که هر صبح ولایت اثر کنج بود واقف خفایای ناسوت عارف دقایق لاهوت صاحب فنا الی الله
صفوات بقاء البقاء من فرد واحد ناسوت مجاور مشارف ملکوت و از تصانیف ایشان رساله
مع شیخ در سلک نسیم کشید لکه چه طولانی است لا جرم ببین انتخاب شد ای بیکسان لطف در آن لطف او
هر خشت آستان تو آینه صفی ای ساقیه تو واقف اسرار با خیمه جلال تو ادراک نشین
غوث زمانه شیخ محمد که آمده همچون محمد آمده بر هانش آشکار تا دین علم چو مردم چشم ملک یقینی
التوفیق الوصاد القرب بر این حقیقت گر حامل در شب انوار در خرقه سیاه چه ماهیکرده یی
شد ظرفه تو از خلد برین خانقاه تو وین طرفه تر که خلد بر حرمت نیامد رضوان دربان رو فیض خاک از در
حاجبه به رستی ابتر آنکه احاطه از حد برون داز جلایق شیخ پیر کامل که زاده علوی مسکن او شد
عدل است و ارشاد در کنار شیخ سید محمد نوربخشی است شیخ اسماعیل است ابدا زاده عم
کمال اولیا و فحول علما و مشاهیر محققان و در خانقاه سلاطین و امرا و طالبان و غایات عوام
و جمهور است حضرت سید الانام صلی الله علیه و آله و سلم سعادت معرفت المرشدین و حجت الکاملین
بعد از سلام علیه السلام میرود که در محفل این رقیمه خواجه جلال الدین که قدوة اهل الکرم عمدة الاکابر زبدة
المحققین خلاصة العلماء الراسخین قدوة الاولیاء المرشدین فخر المحققین فرزند جان شیخ محمد کلان
ادام الله برکاته و بحمله و کمالاته در صحبت شیخ بعد از آنکه علم حقیقت جاذبه
الهیه بصحبت این فقیر رسیده و بشرف توبه و انابت مشرف شده و تلقین ذکر خفی کرده
و سیر ادب خدمت و صحبت جامه و خرقه این طریقه جمع داشته و سایر مراتب
این مقامات مقبوله از اخلاص و صدق و ریاضت و محبت و کشف و شهادات و معاملات

و تجلیات لاریبی و اطوار و صفات و دقایق و ذوات اسرار و طیران در عالم لطیفه و تکیه و حیرت
بین ربوبیت و الوهیت و سر ربوبیت و سکر از شراب محبت و عالم توحید تجرید در تفسیر تجلی ذات
مظهر آن و کلیه و معرفت حقایق تجلی صفات و تجلیات انوار و اتصاف باخلاق اسماء و صفات الهی
و لذات آن در حجبات و کمالات حضرت ایشان کامل شد و در صحبت ایشان فقیر مرتبه شد که عجب کرده
و تعبیرات حیرت و فقه و ولایت وی از اطوار و انوار و کشف و تجلیات سالکان میدید
مینمود و حمد لله تعالی این احوال عظمی و سعادت کبری دیده اکابر اهل طریقه باشارت آن فرزند
را اجازت فرمودم که مسلکان خدا را بحضرت دعوت و دلالت کنند و توبه طالبان
و بیعت ایشان قبول نماید و تلقین ذکر خفی قلبی و ربط آن قرار دهد که در صحبت ایشان دیدم و دانسته
و دایم از تعلیم و صحبت خود و ذکر آن مواظبت کنند و بحمد الله ابرار و بعضی از اطوار ایشان
و علوم شرعیه از فقه و حدیث و تفسیر و تصوف و غیره که نسبت خود را در آن باب علم و درست
که است خلق کنند سلسلی که ایشان را در کمالات ذکر کرده سالک شیخ و متین دارند صحبت شیخ و ولی
معتنم دانسته و آن کس هر که از ایشان در صحبت ایشان رغبت قبول نمایند و هر کس از ایشان و طالبان ولایت
که اراده توبه و بیعت داشته باشد بیعت او را و بیعت این فقیر دانسته با او بیعت و ارادت کنند
و دلالت صحبت و خدمت و قبول نصیحت ایشان اکسیر احمر و کبریت اعظم و مقصود شیخ خلاف
از حال کن چاهی و مقام حصول کمالات نامتناهی و قرب به اوقات حضرت الهی دانسته و ظیفه
شمارند الیه که دعوت و ترتیب و معرفت و تصفیه از کتاب خدا تعالی در نظر دارند و خصیه و اوقات
و ریاضات و مجاهدات به اوراد و اوقات موظف دارند و در حسن اوقات و الواب فقط بعد از ترتیب و اوراد
طریقت را اختیار کنند دیدن و اصحاب مرتبی دارد و حضرت سید خلیفه حضرت محمدی صلی الله علیه و آله و سلم
بر اطاعت و متابعت کمال اولیا و محققان بر خلاف آنهایی حضرت محمد مصطفی و علی مرتضی
صلوات الله علیهم اجمعین گرد آورده بر جمیع نفس و دل و کل نفس خود را بر تقویت کمالات معنوی رسانند
و در سلسلهٔ آن شرکا ملکی و محمل و آن سیلاب را بر حاله شریعت و جاده طریقت سالک مستقیم دارند و حرمت
لعقاب دارد و دعای خیر نامه از جناب شیخ بعد از وفات سید محمد نوربخش در شیراز رحلت کرده

و بنیاد آن آلات کشف لذات تحقیق برخاسته و نفحات عنایت موهبت تخایفاه مخلیه در ارجای
و حلولش چنانچه در این کتاب ثبت نمود و همه یافته در حق جمعی که دست لطف ولادت یافته و حالة العصیر از عجایبات
خیام آن آلام منهزم و سلطنت زمان زرقیب نمیه بر انداخته و نفخ نفخه ثوابت انوار
شیخ ولد اللادمحاربش تفویض کرده و فخر منوز شیخ هم در آن نفحه است که الحکیم المحقق المدقق

المدقق محمد بن محمد المشهور بنصیر الملة الطوسی رحمة الله علیه و علی آبائه الکرام

حکیمی که سلک نجوم او صور رشح رساله ثابته بیمارست علیمی که لطف صاحب او در
حین احوال بعلت اولیست لامی که ائمه دین بفضل و تقدیم او معترفند تمامی که اهل تحقیق
از مجموع دانش او بتحقیق معروفند فیلسوفی که روان افلاطون و ارسطو بوجود او مفتخرست و صاحب حکمتند
و از آن جالست او علی سینا شاد و مشکور حق ابو جمیله او که خطا فعل در اسرار ظلمات او و مشکلات
از ابواب موقوف بیک نگاه او که دشواری نجمه در طرح جسم جان که نیاز او و دشوار
آسان کرده از مصابیح بینش در بستان کلام صد هزاران شمع کافوریست این بنده
حکمی که تحقیقات ابو علی را نقض داده و شبهات ابو البرکات یهودی و تشکیکات فخر الدین رازی
را بمدد آسمان حکمت بر اطراف علوم حکمت و کمال آن سالک آسته را کرده و ذهن اسرار او را
انبیا که از روی رسم ظاهر و قصه خود نمایی قاصر بوده و حاضر ظاهر شدند لکن ابو البرکات
یهودی لمن البحار حکمت دانش او میسیر نمیشود چنانکه امام از آن او را با حجه محجوج دانسته از نصوص حکمت
امکان بر رسم خلاصه او حکیم فاضل مدرس مولانا غیاث الدین جمشید کاشی در دیباچه زیج خاقانی
از آثار طبع فکر اوست در خطبه زیج خاقانی که از مقررات اوست و بنام میرزا الغ بیک گورکان سلطان جنته
مشتمل بر مدح حضرت خواجه نصیر که کمال فضل او بر ارباب خبرت ظاهر میشود آنکه امیر الخبیر سنوف کسوف
با نجمه بعد از آن حاصل شده موافق او و محققین در رصدها دعوی کواکب تقویمی و نظیر او بعد تقدیر
و سع بعضی از حرکات رصد کردم و از آن اوساط و تعدیلات قمر را تصحیح نمودم و اوساط ثابته
کواکب بحسب رصدی که حضرت فیلسوف و حکیم مطلق المولی الاعظم الحبر الاکرم مفخر العلماء مبدع
الدقایق بانی اساس العلم العلی و مقرر قواعد الدین متمم سلطان الدلایل و القواعد کاشف معضلات المسائل
افضل العلماء سلطان المحققین مروج الحکمة نصیر الملة و الدین محمد بن محمد الطوسی قدس الله روحه

در او در خطبه زیج ایلخانی که از مصنفات او ست نقل کرده است وضع کردیم تعدیلات او را بر آن استخراج کردیم
بعضی ثوابت را بحسب آن رصد هر چند که استقلال نقد دیده و اوساط و تعدیلات تقویم
و تقویم کواکب و غیر ذلک از اعمال رصدی را بحسب آن التحقیق زیج بر حکمی نیست الا استقصای
عمل از آن ذوی جایز نیست که بواسطه بارها صفات ثوابت تفاوت داده و کل قوی اللام برک السلام
جداول کواکب ثابته را در بعضی مواضع موجب نقد آن بسیار ساخته و کتفی لذلک بر غرض است چه
تعیین است که حضرت خواجه را علم کمال احاطه تحقیق فیروز است بلکه تتمیم و تکمیل آن علم
بلکه از سر انصاف نظر نمود جای آنست که خلاف علم حضرت خواجه را در اوصاف
حضرت خواجه در زیج ایلخانی از جنس مجسطی است و از اضعاف ایشان انقلاب و خواص
زیج در بعضی از آن مندرج است چنانکه گفته اند کل الصید فی جوف الفرا و بعضی از آن
اشکال این مسایل بود پوشیده نماند است از آن آفتاب ولیکن کمال هنر ورزیست
تا وقتی ایام الغلط از آنکه در حرم حضرت خواجه در اصل از بعض جزو رسالات است لا در جمعی
مولد شریف و اولاد آن حضرت مبارک پوشیده بود ازین او تافته دیدند که شهرت یافته در وقت
تعیین نموده و متابعت ولادت و او را رسید صد اللادر سرخود و او را کرد و افضل الدین الکاشی
و اولاد او کرد و ابو العباس لوکری و اولاد او کرد و بهمنیار و او را کرد شیخ الرئیس ابو علی سینا و در
تعریف که رسیده در رساله حجت شیخ شهید علیه الرحمه مشهور و معروف حمل شده الهدی
و الد بزرگوار خود را علیه الرحمه و لا اولاد او نبیره امام فضل الله راوندی و او نبیره سید مرتضی علم
و درادل آن سال که خلیفه تاریخ اهل اسلام حضرت خواجه را در خط الغا خمس بعضی از آن حضرت
موید الدین ابن علقمی که وزیر مستعصم خلیفه عباسی بود او را که او فضلای شیعه امامیه است
مناسب دید که بدار السلام بغداد رفته تحصیل علوم ابن علقمی خلیفه را مهدی ساخته
و بسیار ظهور مذهب حق را اوج مهر او برافروزد لاجرم در آن اسباب کتابت نمود ابن علقمی
نوشته با قصیده عربیه که در مدح خلیفه نظم آورده بود بدار السلام ارسال نمود و نزد
مدام افکند نسبت فضایل و کمالات آن خواجه حسد ورزیده تقرب او را با خلیفه منافی

وملخص جواب آنکه در تذکره حمد الله مستوفی مسطور است که خواجه داشت که ... در بلاد
عراق و خراسان از انقلاب اهل مغرب متعذر است همواره متفکر بود و در فکر و کار روزگار بسر میبرد
تا آنکه رئیس ناصرالدین محتشم که از اکابر قهستان و اسماعیلیه بود و از کارداران علاء الدین محمد ابن جلال الدین
حسن بادشاه اسماعیلیان در الموت و قهستان بود خواجه را بطلب ... بکنف خود برد و صحبت
شریف او را مغتنم داشت و در ... طرز او ... بسیار ... افاده انجا
از علم و حکمت می‌کردند و حضرت خواجه کتاب مستطاب اخلاق ناصری بنام او در رشته تالیف
کشید و چون خبر ورود خواجه بقلعه رودبار بگوش علاء الدین محمد رسید بعد ... رئیس
ناصرالدین ... که طوعاً او کرهاً خواجه را نزد خود طلبید ... و ... را موجب
و زینت ... که خود داشته در اعزاز و اکرام ... نهایت اهتمام بجای آورد و حضرت خواجه ...
که ... دل او بر ایران ... کشید ... اولاد چنگیزخان ... برست ...
آنجا ... اسماعیلیه ... تشیع با خواجه ... و اسباب ...
با ... صحبت ... ان ... که ایلخان یعنی
هلاکوخان ... قلاع اسماعیلیه ... خورشاه بن علاء الدین محمد ... خواجه ... هلاکو
هلاکو رسید و هلاکو ... خواجه ... تعظیم ... و تعظیم او ... مبالغه
می‌آورد ... کتاب ... رأی خواجه مفوض گردانید و بعد از
تسخیر عراق عرب رصد مراغه ... خواجه ... و ... استعمار ... مصالح
آن ... که ... اجرا ... تسلیم ... و موجب ... مؤیدالدین عرضی ...
کاتب ... و فخرالدین مراغی ... الدین خلاطی از تفلیس ... در مدت
خواجه ... علاء الدین ... شیرازی را
نیز که از ... خواجه ... اگرچه حضرت خواجه
... خواجه
اصطلاح ... کرده است

بطریق ... از اصطلاح ... از روی طرح ...
از بعضی فضلا استماع افتاد که چون حضرت خواجه در خدمت هلاکو به دار السلام بغداد ...
و ... خلفای بنی عباس و سایر اعدای اهل بیت علیهم السلام فراغت یافت بعد از ...
... عالیات حضرات ائمه معصومین صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین ... عمدة
المجتهدین وارث علوم حضرت سید المرسلین و خیر الوصیین علیهم الصلوات المصلین یعنی شیخ المحققین
نجم الدین ابوالقاسم جعفر بن الحسن بن سعید الحلی که در آن زمان افضل و اعلم و اکمل مجتهدین شیعه
امامیه بود بجانب دار المؤمنین حله که محل فقهای ... امامیه بود توجه نمود و چون خبر
توجه خواجه بجانب شیخ ... علمای آنجا رسید ... که تمامی مؤمنان در خدمت
شیخ باستقبال خواجه ... ان ... بخدمت خواجه رسید حضرت خواجه ...
... شیخ ... حضرت شیخ ... الکمالی ...
حضرت شیخ ... مشغول ... ان ... شیخ ...
... خواجه ... شیخ ... مسعود ...
در ... درس کتاب ... که از مصنفات شیخ ... و چون ...
... حضرت خواجه از شیخ ... که ... در میان ... مشغول ... شیخ
... مشغول ... قبله در میان ... علی ... در میان
قبله ... خواجه ... خدمت خواجه ...
... قبله ... اول ... استحباب ...
حضرت شیخ ... خواجه ... حضرت
خواجه بجانب ... رساله ... داده ... خواجه ...
و آن رساله در میان فضلا ... مشهور است و در ... حاشیه ارشاد ... المتاخرین
شیخ ابراهیم بن سلیمان قطیفی رحمه الله مذکور است و حضرت شیخ علامه جمال الدین حسن بن یوسف المطهر
... در ... نامه ... بن زهره حلبی و اولاد ... آورده که ... خواجه

جلس شیخ جمال الدین الاسلام لاند جمعی کثیر از مجتهدین و علماء امامیه در مجلس درس شیخ حاضر می‌شدند
خواجه از شیخ پرسیدند از افضل المتأخرین که است شیخ گفت خاطر خواجه جویا است اگر از من خود می‌پرسد
اگر یکی از ایشان در علمی ممتاز است لیکن دیگر در علم فلکی از او سبقت دارد و باز خواجه آنچه را میفرمود
در کمال در اصول علم فقه ممتاز است شیخ نجیب الدین یحیی بن سعید الحلی و جناب شیخ نجیب
الدین هیثم که از حکمای فضلا اشارت رفته آمده که جمعی مرتبه دیگر خواجه را تعلیم
در ضمن صحبت ایشان جاری شده و در باب تحریر و نقش و تعلیق و تدقیق خود فضلای مؤمنین و
متعصب معلوم کی از حاضران میگویند [illegible] آنست که نقش خواجه را در مشهد مقدس حضرت
امیر المؤمنین علی علیه السلام به برید خواجه میفرمودند که هرکسی که در آنجا حضرت امام حسین علیه السلام را نقش
مرا از جوار ایشان بجای دیگر نقل کنند هرچه که ما را افضل باشد آنچه حضرت الوصی خواجه را
در عتبه علیه کاظمی علیه السلام التحیة دفن نمودند و لذا الحال جسد آنکه چون کتب و دفن
دخمه را حفر نمودند تا کاه قبری پیدا شد چون فال کردند مقبره در نهایت زینت و کاشی کاری
مرحمت خواجه عبادت بجهت خود تعبیه کرده و بلوح نقش نقره پیدا شد و خواجه بر آنجا
دفن کردند و در فاتحه استان ملایک آسمان این آیه ظاهر شد که کلبهم باسط ذراعیه بالوصید
و بیخ از اکابر ایران تاریخ فوت خواجه علیه الرحمة را بدین بیان اشعار گفته که نصیر ملت و دین پادشاه کشور فضل
یگانه‌ای که چو او مادر زمانه نزاد بسال ششصد و هفتاد و دو بذی الحجه بروز هیجدهم اندر گذشت در بغداد
و لذا بیان تاریخ کمال و تحصیل جناب خواجه الکه سرداران متکلمین و در روز شنبه یازدهم جمادی الاولی سنه ششصد و نود و هفت
اتمام رسید و در حالی که خواجه از حد تشنه‌اند روح او در عالم شهادت کشیده جناب خواجه عمر
شریف هفتاد و پنج سال و ... بوده و بعضی نسخ تصانیف علیه حضرت خواجه در علوم حکمی
و کلامی و مذهب شیعه امامیه بسیار است از آن جمله کتاب تجرید در منطق الهی و کتاب اساس
الاقتباس در منطق و شرح اشارات و تحریر اقلیدس و تحریر مجسطی و تحریر متوسطات و کتاب زیج ایلخانی
و کتاب تذکره در هیئت و رساله زبده و رساله معینیه هر دو در هیئت و رساله در فضل نجوم و رساله
جبر و مقابله در اصطرلاب و کتاب جامع الحساب التخت و التراب و کتاب قواعد العقاید
و شرح محصل و رساله در جبر و قدر و رساله اجوبه سؤالات شیخ صدر الدین قونوی و رساله رد ابن ادریس
کاتبی در دلیل حکما در اثبات واجب تعالی و رساله در مبحث امامت و ترجمه کتاب ابن مسکویه

صاحب الوقف و شرح مواقف و مشکلات بالتماس و تکلیف از زبدة الدین محتشم و کتاب اخلاق ناصری
و شرح کتاب بطلیموس بالتماس خواجه بهاء الدین جوینی خواجه شمس الدین محمد صاحب دیوان و رساله در
مولدات رساله در [illegible] علم [illegible] رساله فصول در کلام و رساله اوصاف الاشراف و [illegible]
و بعضی از مواضع رساله فصول و شرح قصه سلامان و ابسال که خلف کتاب اشارات است [illegible]
و حضرت خواجه از اقسام اهل ارباب تحقیق و [illegible] لجه و [illegible] لذات [illegible]
و صاحب اخلاق [illegible] که [illegible] و [illegible] دلالت تام دارد
لذات [illegible] در [illegible] روز [illegible] و شب
عیش و طرب مرا غیر از شب مطالعه و روز درس نیست و از جمله مصنفات خواجه
رساله ایست مختصر [illegible] در بیان مجمل الاعتقادیه که آنرا بالتماس یکی از [illegible] در سلک
تالیف کشیده و صورت آن اینست اعلم ایها الاخ الصالح العزیز ان اقل ما یجب اعتقاده
علی المکلف هو ترجمة قول لا اله الا الله محمد رسول الله ثم اذا صدق الرسول فینبغی ان
یصدقه فی صفات الله والیوم الآخر وتعیین الامام المعصوم ویکفی ذلک مما اشتمل علیه القرآن
من غیر مزید و اما الآخر فالایمان بالجنة و ان الحساب [illegible] و اما فی صفات الله تعالی فانه
حی قادر مرید متکلم لیس کمثله شیء وهو السمیع العلیم ولیس علیه البحث عن حقیقة الصفات
ولا ان الکلام والعلم وغیر ذلک قدیم او حادث بل لو لم یخطر له جمیع هذه المسائل حتی مات مؤمنا
لیس علیه البحث عن تعلم الادلة التی حررها المتکلمون بل متی خطر فی قلبه التصدیق بالحق بمجرد الایمان
من غیر دلیل و برهان فهو مؤمن ولم یکلف الرسول للعرب اکثر من ذلک وعلی هذا الاعتقاد المجمل استمرار
العرب ولم یخلو الامر فی بلوغ نوع سمعه فیها من المسائل کقدم الکلام و حدوثه و معنی
الاستواء والنزول وغیره فان لم یاخذ ذلک بقلبه فاقل الواجب علیه ما اعتقده السلف فیقول ما قال
الحدوث کما قال السلف القرآن کلام الله مخلوق ویعتقد ان [illegible] والایمان به واجب
والسؤال عنه مع ذلک بدعة والکیفیة فیه مجهولة [illegible] جمیع ما جاء به الشرع ایمانا مجملا
من غیر بحث عن الحقیقة والکیفیة فان لم یعتقد ذلک [illegible] والاشکال فان امکن
ازالة شکه واشکاله بکلام قریب من الافهام ازیل وان لم یمکن فی قاعدة المتکلمین ولا مرضیا
فذلک کاف ولا حاجة الی تحقیق الدلیل فان الدلیل لا یتم الا بذکر الشبهة والجواب عنها

وفيها ذكرت الشبهة لا يؤمن أن يثبت بالخاطر والقلب فيضل فهذه عن ذكر الجواب
شبهة أو تشبهة قد يحل حلته والجواب عنها دقيق لا يحتمله عقله ولهذا زجر السلف عن البحث
والتفتيش عن الكلام فيه وانما زجروا عنه ضعفاء العلوم ولا ائمة الدين فلهم الخوض في غمرة
الاشكالات وضع العلماء من الكلام يجري مجرى منع الصبيان عن شاطئ الدجلة خوفا
من الغرق ورخصة للاقوياء فيه يشبه رخصة الماهر في صنعة السباحة الا ان هنا موضع
غرور ومزلة القدم وهو ان كل ضعيف في عقله راض من الله بكمال عقله وانه يظن نفسه
انه يقدر على الوقوف على الحقايق كلها وانه من الاقوياء فربما يخوضون ويغرقون في بحر الجهالات
من حيث لا يشعرون فالصواب منع الخلق كلهم الا الشواذ الذين لا تسمح الاعصار الا بواحد
منهم او اثنين من تجاوز سلوك مسلك السلف في الايمان المرسل والتصديق المجمل
بكل ما انزل الله واخبر به رسوله من غير بحث وتفتيش فالاشتغال بالتفصيل فيه قد لاح فتنه
في شغل غيره اذ قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم حين راى الصحابة يتخوضون
بعد ان غضب حتى احمرت وجنتاه افبهذا امرتم تضربون كتاب الله بعضه ببعض انظروا
الى ما امركم الله به فافعلوا وما نهاكم عنه فانتهوا فهذا تنبيه على منهج الحق واستقصاؤه في ذلك شرحنا
في كتاب قواعد العقايد فاطلبه منه انتهى

المولى المحقق جلال الدين محمد الدوانی قدس سره

نسب شریفش منتهی میشود بمحمد بن ابی بکر و در مبادی حال نزد والد خود مولانا سعد الدین اسعد مطالعه بعضی
از کتب نمود و بعد از آن بشیراز آمده در خدمت مولانا محیی الدین انصاری که از اولاد سعد
بن عباده صحابی بود و از فضلای تلامذه سید المحققین قدس سره الشریف بود تحصیل سایر علوم کرد
و معارف حقیقیه اشتغال نمود و جمعی در آن حالت قریب بهمان روش جلالیه گاهی از عالم
جد و جهد در ... که شبها در دهلیز مسجد عتیق شیراز می ... خدام علامی که برای ...
مطالعه میسر نبود ... الامر کار ... ازان حاشیه ... و ... علامی ... حلقه
... و صحبت ... و جمعیت و ... سبب ...
... خدمت علامی با وجود ... صحبت و جمعیت ... در جمیع احوال ... از اسباب ...
علوم ... و ... در ان ...
... تجربه معلوم گشت ... که قدر مرد بعلمست و قدر علم بعمل ... ترک ...

... کمالات ... علامی ... عالم ... ولی ... فارس ... سلطان یعقوب
ولد حسن بیگ ترکمان ... دار السلطنه تبریز طلب ...
... قاضی ... فارس ...
... منقولست که از علامی پرسیدند که ...
... محمد بن حسن ...
... سلطان یعقوب ولد حسن بیگ ترکمان ... اهل سنت و جماعت ...
و ... حاشیه ... که ... صدر الدین محمد شیرازی
... الکلام ... حضرت امیر علیه السلام ...
... قال ... علی
... علی ...
و ... علامی ... حضرت امیر المؤمنین ...
... علیهم السلام ...
... درس ... حکمت اشراق ...
حاشیه ... شرح ... علامی ...
...
...
...
... اسلام ... علی
... علامی ...
... جلال الدین ...
... وفات علامی در نهصد و ... سلطان ابو الفتح ...
... مصنفات علامی ...
... سلطان ... الف ...
... حاشیه ... شرح ...
... حاشیه ... تهذیب منطق ...

شرح جات ... دیگر [illegible] شرح مطالع و حواشی شرح [illegible] دیگر [illegible]

و حواشی [illegible] حاشیه جدید [illegible] و این حاشیه [illegible]

دیگر حاشیه [illegible] شرح عضدی بر مختصر اصول ابن حاجب و حواشی [illegible] مقصدی

[illegible] ... ملا اسماعیل [illegible] از سید [illegible] دیگر حاشیه شرح

حکمة العین دیگر رساله الموضوع العلوم [illegible] رساله از مطالب [illegible] سلطان

محمود [illegible] و سلطان صد هزار درهم [illegible] علامی فرستاد [illegible]

[illegible] دیگر [illegible] بنام سلطان محمود [illegible]

[illegible] سلطان [illegible] صد هزار درهم دیگر [illegible]

و الحق رساله الموضوع العلوم و رساله حدوث عالم [illegible] دیگر رساله

[illegible] و [illegible] الله [illegible]

[illegible] در [illegible] و در [illegible] دیگر

[illegible] در آن [illegible] شرح [illegible]

[illegible] که مولف این نسخه القدر [illegible]

[illegible] ذکر احوال سلیمان بن صرد الخزاعی علیه الرحمه

[illegible] حضرت سید صلی الله علیه و آله و سلم

او را سلیمان نام کرد و در اول [illegible] و [illegible] در کوفه [illegible] و حضرت

امیر المومنین [illegible] آمده [illegible] آورده که [illegible]

حضرت امام حسین [illegible] شرح [illegible]

[illegible] سلیمان [illegible]

[illegible] ما [illegible] سلیمان بن صرد [illegible]

بن [illegible] عبد الله [illegible] عبد الله [illegible]

و این [illegible] حضرت امیر المومنین علیه السلام [illegible]

[illegible] حضرت امام حسین [illegible] سلیمان بن صرد [illegible]

و [illegible] بن [illegible]

[illegible]

[illegible] که دست [illegible] که [illegible]

و هر کس [illegible] سلیمان [illegible]

[illegible]

[illegible] و در [illegible]

[illegible]

[illegible] سلیمان بن صرد [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] حضرت امام حسین [illegible]

[illegible]

[illegible] سلیمان [illegible]

[illegible]

سلیمان بن صرد [illegible]

سلیمان [illegible]

[illegible]

[illegible] سلیمان [illegible]

[illegible]

سلیمان [illegible] عبد الله بن زبیر [illegible]

[illegible]

[illegible] حضرت امام حسین [illegible] سلیمان [illegible]

[illegible] امام حسین [illegible]

[illegible] سلیمان [illegible]

و بر ایشان زکی حکومت کرده و مجلس ساخته بر سر حکومت نشسته اهالی خروج باید کرد و هم خود را
بشتاب باید کرد سلیمان گفت هنوز وقت نیست پس مختار از پیش سلیمان بیرون رفته با جماعه
شیعه گفت امیر و صاحب سلیمان پیر و فرتوت شده است و حرب کردن او نیست جز آنکه در صف جنگی کرده
مسلمان بود خروج کنانِ ستمیه پس آمد فرزند از جانب محمد حنفیه بودم تا که امام حق اوست و آنکه
نامه بر ایشان خوانده و جمعی کثیر با او بیعت کردند و منظم لشکر بسیار بر او جمع که سلیمان را خروج
میکند این مختار باید که او نکند و مشغول بارگاه گردید تا بیرون آنکه حضرت حسین بن علی رضی الله
عنه کشته و بعضی از اهل کوفه گفتند بعد از وفات مختار نامه محمد حنفیه را آنکه کرده کوفه که سلیمان روان
شده پس مختار با جماعه شیعه گفت که لشکر سلیمان خروج کرده شهر را ضبط نمود به عبدالله بن زبیر را مجال
لشکر نبود که مقابل خویش را بکند و فرستد که محمد حنفیه را مهدی خواندی و مردمان را خروج
سلیمان که کار او انجام کرد و لیکن جز آنکه مهدی منتظر است اجابت نمود بعضی سلیمان شدند که مختار دروغ گفت
و مردمان حاکم شده این را در اول ایام تجدید کار فرستاد و لیکن پیشتر و شیعه فتح خونخواهی حسین کرده
که محمد حنفیه که از وقت محمد حنفیه بیرون آمده نیست فاما امام زمان علی بن الحسین است و ما را
که با ایشان مقرر کرده ام که در آن ایام خروج کنم کسی بیرون نخواهم آمد و جمعی همراه شده جمعی پیش سلیمان
بود سلیمان از کوفه بیرون آمد و در نخیله لشکرگاه ساخت و بعضی از اطراف فرستاد و تمامی شیعه را طلب
او نمود و هزار کس که با او بیعت کرده بودند هزار کس به نام نوشته نزد سلیمان آمدند شانزده هزار
در آن حال مشوره کرد که بگفت کجا باید رفت که مصلحت باشد بعضی گفتند عمر سعد و جمعی قاتلان
امام حسین رضی الله عنه در کوفه اند که لازم است که اول ایشان را کشته انتقام گیریم و بعضی سلیمان
چنین صلاح دید که شام روند و اول ابن زیاد را بکشند که او سرخیل فتنه بود و عبدالله زبیر با سلیمان گفت که ما را
منتظر شهر دیده به توجه به جانب شام لشکر کشیدی والا به جنگ کوفه که حضرت حسین بن علی آنجاست امام حسین
در کربلا وفات کرد که نخست به زیارت حضرت امام شهید بگردند و دست به دامن ولایت زنند و او را
الحضرت عرض خواهند و التماس به مقبره شوند پس به روضه حضرت امام آمده توبه و زاری و افغان و سوگواری
نمودند و گریه و زاری بسیار کردند بعد از آن منزل به منزل آمدند تا که عین الورده که مرز عراق و بلاد جزیره است
رسیده و در آنجا خبر یافتند که والی شام عبدالملک بن مروان که بعد از پدر بر سر حکومت نشسته
و عبیدالله بن زیاد را با پنج امیر دیگر که از امرای لشکر به حرب ایشان فرستاده و آنجا به تجاوز انگیختن
سلیمان

سلیمان خطبه کرد و مردم خود را پند داد و بسیاری گفت و وصیت کرد که اگر من کشته شوم مسیب بن نجبه امیر
و بعد از وی عبدالله بن سعد و بعد از او عبدالله بن وال و بعد از او رفاعه بن شداد و بعد از او خبر وصیت کرد
لشکر شام لیکن بعد از اسم شتافتن متوجه انجماع شویم که قوت حال آنها معلوم کنیم مسیب با چهار صد سوار
اختیار کرده به جانب ایشان روان شد و در راه از اعراب شنید که چون میخوانند که شرحبیل
بر کنار است و با مسیب گفت آن است که بعد از آن از اعراب آن سپاه که لشکر شام
خبر داد که ایشان پنج امیر نامدار کرده و همه نزدیک ذی الکلاع و شرحبیل رسیدند
را از آنجا تا لشکر ایشان یک میل است مسیب اعراب را رها و داع کرده مردم خود را
چهار قسم کرده روان شد و هنگام سحر از چهار جانب لشکر شرحبیل آمده شمشیر در ایشان نهادند
و بعضی را کشته بقیه السیف منهزم گشته و مال و بعضی خود را کشته بجز در فرستاده و سپاه چهار برابر
شامیان نمودند که چون لشکر خود را کم دیدند و حیران خود دلتنگ شدند و خبر این اتفاق به ابن
زیاد رسید حصین بن نمیر را با دوازده هزار سوار به حرب لشکر اسلام فرستاد و در عین الورده دو لشکر به هم
دست داده در روز اول از جانبین کشش و کوشش بسیار کردند و در روز دیگر ادهم بن محرز الباهلی با ده هزار
کس از شام به مدد حصین بن نمیر آمد و بار دیگر دلیران هر دو سپاه در صف هیجا خون ریختند و کرد و دلاوران
و محمد حصین رسید که لشکر عراق را بسیار خود رفتند جمعی از ایشان از لشکر ایشان به مدد فرستاد تا با ایشان
تیزه بازان گشتند در آن شب اهل لشکر بر سر سلیمان بن صرد رسید و کار ایشان را ساخت و لشکر
عراق مجروح شده بودند تا که شب سلیمان بعد از آن مسیب با مردی چو گرفته داد و سیر حسن ال حرب کرد که
کشته شد لشکر اسلام عبدالله بن سعد بن نفیل بر گرفت و بر سپاه شام حمله کرد و جنگ کنان کشته شد پس از آن
رفاعه بن شداد صاحب علم گشت و در آن اثنا عبدالله بن وال ... رسید و با ایشان در اتفاق می‌جنگید
پس ... و یاران خود را گفت که گمان اکثر کشته شدند و لشکر ما اندک است اگر خواهیم ... باید ماند
تا ... شب از ... نزد ایشان بازگشته پس دادار کوفه پیش گرفت عبدالله بن عوف گفت
لشکر ... متوجه کوفه شود ... دشمنان تعاقب نمایند و بقیه السیف در طرفی آیند صواب است
را لشکر کوفه ... آید ... تا لشکر شود ... تا زنده شود ... اعدا ... اکنون
و ... صواب ... این خوف ... از ... حال ... کرده ...
و در جوف لیل ... که ... کشته بود خراب کرد و جمعی ... حصین بن نمیر ... را
ایشان ... فرستاد و ... مختار ... رحمه الله علیه را ... از جمله

مقتول شده بود و دو شیعه او شهید آنجا بنشست حضرت امام محمد باقر در باب مختار فرموده اند
که او کشنده کشندگان ما کشت و انتقام ما کشید و شیعه ما را که خیر کرده و شهر داده و در ایام عسرت ایشان را مال
می داد و قبر بقیع از آن ... بلند ... و صاحب روضة الصفا آورده که پدر مختار در زمان
خلافت عمر در پس سال بر لشکر عراق ... و در واقعه جسر شهید شد ... یک سال و چهار
و در محاربه لشکر اسلام در آن محل ... سعد بن مسعود ثقفی عم مختار را به ... الله
داشت و بعد در ایام خلافت عثمان بحضرت امیرالمومنین علی بر ... سابق در مدائن حکم ... و چون
حضرت امیرالمومنین حسن را در راه ... مدائن زخم زدند و در قصر ابیض فرود آمد و مختار که بعد از قتل
پدر در آنجا ... سعد بن مسعود ... کفت که مصلحت در آنست ... امام حسن را گرفته
بمعاویه سپاریم تا ما را ... که لعنت بر تو باد که ... پسر رسول خدا را بدست دشمنان
سپاریم و جمعی شیعه زخم امیرالمومنین حسن را ... مختار ... خواستند که او را بکشند مختار از ایشان عذر
گفته ... و شیعه آل محمد در ... مختار ... مسلم
بن عقیل ... امیرالمومنین حسین علیه السلام ... مختار ... بمنزل خود فرود آورد
و ... قیام نمود ... شیعه ... و توقف
بعد ... مختار ... در باره ... و شیخ جلیل ... بن بابویه
در کتاب ... که در باب مختار ... کفته ... تحقیق کرده اند
و ... مختار ... که حضرت امیرالمومنین علی علیه السلام ... لعنت ... کرده
و ... حضرت ... اعدای دین ... خارجی باغی ... از
اهل بیت مصطفی صلی الله علیه و آله و سلم ... سعادت ... کشیده ... گفته
... در باب حضرت امام حسن علیه السلام ... حضرت امام حسن علیه السلام ...
سعد ... مختار ... که مختار ... عقیده که نسبت
بحضرت امام حسن ... داشت ... معاویه ... بالحضرت ... ان
و ... سعد ... و لا ... ان
... که ... روز ... گشت

ای فرزند ... آنست که ... خود ... که اگر
امام حسن را ... معاویه ... حکومت ... زیاده ... ملک
... آن حضرت ... دولت ... و اگر جانب
او را ... دولت ... آنحضرت ... مختار ... خود
... سعد ... خلاف ... جواب ... داد که ... فان
نقل کرد ... اند ... ذکر ... ضبط کرده و در بعضی از کتب تواریخ مذکور است
که حضرت ... مختار ... امام محمد باقر علیه السلام ... حضرت امام ... سیار فرموده
بر ... خود ... که ... آن حضرت ... احوال پدر خود سوال
کرد که ... مختار ... حق ... مسکینه ... رحمت الله علیه و علی
از حضرت احوال ... آن حضرت مختار را ... رحمت ... فرمود
و ... که مختار را خدا رحمت کند ... هیچ ... دشمنان ما ... کشندگان ما را
کشت و طلب ... حضرت امام ابو جعفر محمد بن علی الصادق منقول است
که ... مختار ... خود ... نکردند ... و ... مختار ... ان
حضرت امام حسین را علیه السلام ... که جمعی مختار ... عبید الله زیاد در ا...
حضرت امام زین العابدین علیه السلام ... آنحضرت ... مختار ... خراسان ...
... روضة الصفا مذکور است که در آن زمان که مسلم بن عقیل ... مختار ...
... رفت ... خروج ... مختار ... آن روز ...
... و بعد از آن ... محبت اهل البیت علیهم السلام ... زیاد
علیه ... مختار ... کشت و بعد ... شیعه که ...
و ... عبدالله بن عمر ... که ... مختار ... خود که ...
... حضرت امام حسین علیه السلام ... که ...

... از ... فرزند ... ثقفی ...

بنی اسرائیل که خون یحیی ریختند و دعوی کین ایشان کرده بسبب سنت شریف محمد بن ... امام حضرت شهیدان
کربلا و بتصمیم عزمت او بر محاربه و قتل آن ظلمه و فجره و وصول کتابی از حضرت ... بدین سبب
در این باب مختار خود مشغول است از مختار که ... روزی نشسته بودیم ناگاه شخصی بهیبت
سلام کرده و مکتوبی از سر ... بیرون آورده و گفت که این کتابیست از حضرت امیر المؤمنین علی
بمن سپرده و حکم فرموده که بمختار رسانم محمد ... که ... جواب ... کرده که آنچه گفت
مطابق واقع است آن شخص بصدق قول خود ... که آنچه تو گفتم ... واقع است پس مختار
آن کتاب را ... بسم الله الرحمن الرحیم السلام علیکم یا مختار
بدانکه ... سالی که در ... و خواب ... حضرت رسول ... محبت
ولایت حضرت ... در دل تو ... خواهد ... قتل ... الله ...
... طلب خواهی کرد و باید که خاطر خود از ... جمع داری و ... بجا
خود ... مختار بعد از مطالعه آن مکتوب و اطلاع بر ... مسرور و قوی دل
شده در قتل دشمنان خاندان رسالت ... جمیله مبذول داشت ... و ...
... که ... هزار ... پانصد ...
رسیده بود و بالجمله ... که کرده بود از ... عبد الله
بن زبیر در مکه ... میکند ... بیعت خود دعوت مینماید
از کوفه بمکه آمد و با عبد الله بن زبیر بیعت ... اراده ... اتفاق
... خود ... الا که بعد از وفات ...
از ... ابن زبیر بالا گرفت و حجاز و بصره و کوفه را در تصرف خود در آورد و با
مختار ... خود ... پس مختار ... ابن زبیر ... با خود
... که ... خروج کند ... ابن ... اهل کوفه ... امیر گردانید
مختار از ... سلیمان بن صرد و شیعه امام حسین علیه السلام خروج کرده لهذا ... جلب ...
... امام ... بعد از ...
در جوف لیل لشکر بیرون آمدن ... سر ... کوفه

که لوای سلیمان بن صرد ... که ... سلیمان
گفت ... سپهسالاری مختار ... کسی که ... ایشان ... امیر ...
نتیجه ... خواهم آورد پس ... روز ... آن ...
تواتر کرده است ... از ... حضرت امیر المؤمنین ...
سلام کرده ... بکنار گرفت و گریست و گفت ...
... که ... طلب ...
السیف ... سلیمان ... اکنون ... قرآن ...
و بعد از ...
محمد بن حنفیه ... مردم ... سلیمان بن صرد ... خروج ...
و چون مختار در کوفه ... عمر بن سعد بن ابی وقاص ... مروان ...
... خبر دادند ... بعد از آن ...
... و ... در ... بخاطر
... کشته ... هزار ... مسجد ...
... و بعد ... مختار ... خود ...
... خود ... خواهم ... خروج خواهم کرد ... خود خواهم داد
... که ...
ده هزار ... امام حسین علیه السلام ...
... سلیمان بن صرد ... بعد از ... در کوفه ...
... سلیمان ...
و عبد الله بن مطیع ... عبد الله بن زبیر ... کوفه ...
خروج ... عبد الله بن مطیع ... عبد الله بن مطیع ...
... مختار ...

و منبران تا عاقبت مقرون گشت و مختار زید الله نوفلی کرد و بر وی الفیه هزار درهم داد تا نیت ادای

یافت و با ایشان روی از اول ولایت کرد و کوفیان بخدمت محمد رفتند و بیعت نمودند

و کتاب حنفیه دوست رسول خدا و طاعت مهدی شیخ محمد حنفیه در طلب خون امام حسین علیه السلام

با وی بیعت کردند و مختار بضبط کوفه مشغول گشت و عبد الله بن کامل را بشحنگی شهر معلوم کرد و بند

و همچنین کوفه در تحت تصرف و محبت مختار درآمد و عبد الرحمن بن قیس همدانی را بضبط موصل فرستاد

و عبد الله بن حارث را با ایالت ... و محمد بن عمیر بن عطارد را بآذربایجان

آذربایجان حاکم کرد و سعد بن حذیفه را بحلوان گماشت و همچنین زمام حل و عقد ولایت

و ممالک دیگر را که ... تنبیه السهولت منخرط گشته در قبضه اقتدار خود درآورد

کارداران بهر طرف روانه کرد و در اطراف و اکناف بلاد و امصار بعث

مختار کرد شده و مختار در کوفه بنشست و قاعده عدل و داد را بنیاد نهاد و رسم ظلم و بیداد برانداخت

و قاضی شریح را فرمود تا قضای امور ملت قیام نماید و همچنین شریح را بجهت ضمان مهم

معین ساخته خود از دل ... لاجرم منصب قضا بیک از فقهای شیعه مفوض

کرده شنید و مختار ... مظالم الفتنه لا الظلم و ... سال امیه او و بعد الله

و قوع این لعد مروان الحکم عبید الله زیاد را بتسخیر عراق عرب و محاربه مختار فرستاد و در تاریخ

موصل ملاقی شده از طلیعه ... تا قرب شام ... جهد تمام بکوشش نمودند

لشکر الامر ... اسپاه شام کم ... بر او اختیار کردند و تیغ ... اعراقیان

گذار کرده ... زیاد علیه اللعنه و العذاب با هفتاد هزار نامرد بقتل آمد و همچنین ابراهیم بن مالک

اشتر که سپهسالار لشکر کوفه بود ... در بین ... تا ... زیاد حصین را با حصین بن

نمیر و شرحبیل بن ذی الکلاع و ... سرهای ایشان را بکوفه فرستاد

مختار و شیعه آل محمد از این فتح آسمانی مسرور و مبتهج گشته بر اسم شکر الهی قیام نمودند

و خیرات و مستحقان رسانیدند ... مختار سرهای امرای شام را با

فتح نامه و سی هزار دینار بخدمت محمد حنفیه فرستاد و او به مکه ... آن ... بناز

کرده امر کرد تا در مکه ... ابن زبیر از آن امر مانع آمد تا آنها را

دی

و فرار کردند و تسلط و غلبه مختار بر مملکت ابن زبیر گران آمد عبد الله و دو نیک ...

و همچنین ابراهیم بن مالک بفتح و فیروزی اختصاص یافت خراج جزیره را ستانیده بعضی ...

با اصحاب خود قسمت کرد و دخل سالانه بمختار فرستاد و تمامت ولایت کوفه تا مدائن و دیار

ربیعه و مضر بحیطه تصرف مختار درآمد که آن ... عبد الملک بن مروان بمملکت شام

معروف استیلا یافت و حکومت مختار و بلاد ... عبد الله زبیر قرار گرفت و همچنین مختار بر ولایات

... روان ... کسانی که حضرت امام حسین علیه السلام را ... و محمد حنفیه و طایفه

از شیعه ... مختار ... و صورت ... طاهر سکنه و در

قول خود صادق ... که ... شهدای دشت کربلا در کوفه ...

خاطر نشسته ... بقدر ... خوب ... حبل ...

سبیع مختار رسید ... تا کامل عبد الله ... از ان دشت کربلا را

مفصلا ... کرده ... مختار ... همچنین ... مختار ... هر کس ... از ... بن

... حمزه در کتاب کشف الغمه ... ابن حمزه ... روایت ...

که ... حضرت امام زین العابدین علیه السلام ... رسیده ...

... که با او در کوفه ... اکنون

... شده ... اللهم ... اللهم ... همچنین ... مختار ... خروج

... بود ... من ... دیدم ...

سلام کردم ... که ... مختار ... شدم و ...

تا ... رسیدم ... آن ... که ...

از ان ... که ... و همچنین ... مختار ...

... هر ... اول ... بعد ...

... قطع کردند ... آورده ...

و ... ابو ... که ... سبحان الله

پس مختار ... اللهم ... حضرت امام زین

العابدین را ... مختار ... کرده بود ... پس مختار از جا درآمد ... لعنة الله ...

از علی ابن الحسین که این حرف در حق من [illegible] گفتم والله که حاضر بودم و شنیدم پس مختار [illegible]
خود را از بالای مرکب خود انداخت و در کف نماز شکر گزارد و سر بسجده نهاد و دیر ماند و دیگر
بار بسجده رفت و دیر کشید انگاه سر برداشت و [illegible] امام علیه السلام [illegible]
و من از وی التماس نمودم که فرود آید و در خانه من چاشت کند مختار گفت ای منهال تو خود مرا خبر دادی
که حضرت علی ابن الحسین از خدای تعالی سه چیز طلبیده که آن بر دست من بوقوع آمد و با وجود این [illegible] از
من سوال میکنی [illegible] چیزی بخورم [illegible] که شکر الله [illegible] مرا امروز روزه باید داشت
صاحب روضة الصفا تفصیل [illegible] که قاتلان حضرت امام حسین علیه السلام [illegible]
بدین اسامی [illegible] شمر [illegible] عمر بن سعد [illegible]
خولی ابن یزید الاصبحی عمرو بن الحجاج قیس بن اشعث حکیم بن الطفیل [illegible]
یزید بن مالک عمران بن خالد عبدالله [illegible] عبدالله بن [illegible] که مختار
هر کدام را [illegible] بعذاب [illegible] و سوخت و جان ایشان را با آتش [illegible]
روایت صحیح که جماعه که بر دست مختار [illegible]
[illegible] حضرت
امیر المومنین علی علیه السلام [illegible]
[illegible] الف رجب [illegible] المختار [illegible]
[illegible] مختار [illegible] تمام کوفه و بصره تا حدود [illegible] خراسان [illegible]
و از [illegible] سکه و خطبه بنام خود کرد [illegible]
باستقلال تمام عمل کرد [illegible] مصعب بن زبیر [illegible] شهادت رسید رحمة الله علیه
[illegible] یزید بن معاویه [illegible]
[illegible]
[illegible] خلافت کرد [illegible]
[illegible] خلافت حق اهل البیت است [illegible]
[illegible]

ذکر عبدالله [illegible] بن علی بن عباس [illegible] ابوالعباس [illegible]
[illegible] خلافت [illegible] ابو مسلم مروزی [illegible]
[illegible] روضة الصفا [illegible] ابوالعباس [illegible]
[illegible] بمسجد جامع رفت و بر منبر [illegible] خطبه [illegible]
[illegible] بالای منبر [illegible] داود بن علی [illegible]
[illegible] خطبه را تمام کرد [illegible]
[illegible] علی ابن ابیطالب علیه السلام [illegible]
[illegible]
[illegible] ابوجعفر منصور [illegible]
[illegible] بنی امیه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] آل محمد [illegible] بنی امیه [illegible]
[illegible]
[illegible] امیر المومنین [illegible]
[illegible]
[illegible]
حسن بن علی و حسین بن علی [illegible] شهید کردند [illegible]
[illegible] بنی امیه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] چهار سال خلافت کرد

ذکر منصور [illegible] محمد بن علی [illegible]

کنیت او ابو جعفر است و لقبش منصور و مردی مشهور است [illegible] از اول خلفای [illegible]

در مقام خلاف [illegible] آل علی است و شیعه را از [illegible] ابو جعفر

[illegible] اظهار [illegible]

[illegible] والله لا [illegible]

[illegible]

[illegible] حضرت علی [illegible] رسول الله [illegible]

[illegible] خطبه [illegible]

[illegible] حضرت امیر المؤمنین [illegible] اهل بیت را علیهم السلام [illegible]

[illegible] مسجد [illegible]

ابن حسن بن الحسن بن علی بن ابی طالب علیهم السلام [illegible] خروج [illegible]

[illegible] وفات او در [illegible] سنه [illegible] بغداد [illegible]

[illegible]

[illegible] اسمعیل [illegible]

[illegible] صاحب [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] اسمعیل [illegible]

[illegible] محمد [illegible]

[illegible]

[illegible] حسن بن علی [illegible]

[illegible]

[illegible]

و [illegible] امام موسی [illegible]

[illegible] امام موسی بن جعفر علیه السلام [illegible]

[illegible] امام موسی [illegible]

[illegible] حضرت [illegible] بغداد [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] امام جعفر صادق [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] امام موسی [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] حضرت امام [illegible]

[illegible] حضرت امام [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] امیر المؤمنین [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بود و او بتجهیز حضرت امام موسی سپرد و گوی که امیرالمؤمنین [illegible] که وقت آنکه [illegible] لیکن پیش از ده هزار
هزار اشرفی بعد از تو [illegible] خواهند شد چون من این حال مشاهده کردم برخاستم و عرض کردم که یا امیرالمؤمنین
تو هر یک از اولاد مهاجر و انصار را دست پنج هزار و ده هزار دادی و این که حسب و نسب [illegible] بیست هزار دینار
و بسر انعام دادی و امام موسی را که سید آل هاشم است و از اهل کرم و تعظیم و [illegible] داشت دویست دینار
بخشیدی این عطیه [illegible] علوی [illegible] نیست پس هارون گفت
خاموش باش که اگر عطیه بسیار باو بدهم ایمن نیستم که فردا با صد هزار شمشیر که بیشتر از شیعه و موالی
خود بر من خروج کند مدت خلافت هارون بیست و سه سال [illegible] در طوس [illegible] جمادی الاول
سنه ثلث و تسعین و مائه بوقوع پیوست **مأمون بن هارون الرشید** از اعاظم خلفای آل عباس بود
و در حدت [illegible] و شجاعت [illegible] و کتب [illegible] اکثر [illegible] در تاریخ
[illegible] آورده که مأمون در سال [illegible] بدست [illegible] کرد
و [illegible] و [illegible] فضیلت علی ابن ابی طالب علیه السلام [illegible]
در بعضی از مواضع [illegible] مأمون [illegible] بعلوم متعدده از فقه و [illegible] کلام [illegible] و [illegible] و علم
نجوم و حساب [illegible] و نیز [illegible] که [illegible] حسن [illegible]
[illegible] در [illegible] معتصم [illegible] احمد [illegible]
[illegible] معتصم [illegible]
[illegible] مأمون [illegible]
[illegible] که [illegible]
[illegible] عیون الرضا و کتاب [illegible]
[illegible] که مأمون [illegible]
که [illegible] خلیفه [illegible] ظاهر کرده و بعد از آن [illegible]
در [illegible] و [illegible] که حضرت امیرالمؤمنین علی ابن ابی طالب
[illegible] و دیگران [illegible] خلافت [illegible]
کس را [illegible] مأمون [illegible] و مأمون در این باب اعتقاد [illegible]

و بالجمله چون مأمون را بعد از [illegible] ظاهر شد که امامت و خلافت حق اهل البیت [illegible]
و در زمان او امام [illegible] مطلق امام [illegible] ابوالحسن علی ابن موسی الرضا علیه السلام [illegible]
[illegible] که خلافت را با آنحضرت [illegible]
[illegible] و کتاب [illegible] و کتاب [illegible] مأمون [illegible]
[illegible] طلب آنحضرت [illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] که مأمون [illegible] آنحضرت [illegible] که مأمون [illegible]
پس [illegible] فرستاد [illegible] مأمون [illegible] بصره [illegible] مأمون در تعظیم [illegible]
آنحضرت [illegible] حضرت امام [illegible]
و [illegible] که امر خلافت [illegible] آنحضرت [illegible] در آن باب
مبالغه [illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] بعضی سخنان که [illegible] آنحضرت [illegible]
در [illegible] خلافت [illegible] مبالغه و الحاح بسیار کرد [illegible]
قبول [illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] قبول [illegible] خلافت [illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] که از زمان خلافت [illegible]
از آنحضرت [illegible] قبول [illegible]
[illegible] که با آنحضرت بیعت کنند [illegible] مأمون [illegible]
و [illegible] حضرت امام [illegible]
[illegible] آنحضرت
[illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible]
و [illegible] مأمون [illegible] امام [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] قبول [illegible]

جمعی کرده ام که عدم تکلیف کرده اقامت امثال این امور از الجمله است و الحال نیز التماس مینمایم که مرا
از اقامت این امور معذور فرمائی پس مأمون جواب فرستاد که لابد است تا در دل خلق امر ولیعهدی منتشر و
شایع گردد و در امامت جمعه [مردم] لابد باشد و فضیلت و کمالات تو بر مردم ظاهر شود و چه مرتبه [الحاح نمود]
نمیداری پس چون الحاح مأمون از حد گذشت آنحضرت با و علیه السلام گفتند که اگر مرا از این امر معذور نمیداری
برون خواهم رفت دیگر عذر نمیکنم پس نخست رفت که بیرون رود که جد من پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم متوجه نماز عید میشده اند
بر آن نهج بیرون روم پس مأمون گفت هر طریق که خاطر مبارک شما تحلیه متوجه نماز شوید آنگاه مأمون امر کرد تا
تمامی سپاهیان و سرداران امرا آن روز که آنحضرت حاضر شدند و خاص و عام شهر مرو در راهها و کوچه‌ها و بامها حاضر شدند
و زنان و کودکان منتظر ایستادند و چون آفتاب طلوع کرد آنحضرت غسل کردند و جامه پاک پوشیدند و عمامه
سفید بر سر بستند و یک طرف عمامه را بر روی سینه فرو گذاشتند و طرف دیگر را در میان کتفین مبارک آویختند
و دامن خود را بکمر زدند و عصا بدست مبارک گرفتند و جمیع اصحاب خود را امر فرمودند که چنین کنند آنحضرت علیه السلام
پا برهنه شدند آنگاه آنحضرت پای مبارک برهنه کرده با ... الله اکبر ... بعد از آن عصا بدست گرفته
از اندرون خانه بیرون آمدند و سر مبارک بجانب آسمان بر داشته تکبیر گفتند و موالی آنحضرت نیز با آنحضرت
تکبیر میگفتند پس الله اکبر الله اکبر دروازه که امرا و سلاطین بجوانب آن در که مجتمع شده بودند ایستاده بودند
فرود آمدند و چون نظر آنجماعت بر حضرت امام افتاد همه یکبار خود را از اسپان بزیر انداختند و اکثر مردم از غایت رقت
به تعلین و موزه خود را از پا در آوردند و بموافقت آنحضرت پا برهنه شدند و از اقاله منقولست که چون
آنحضرت تکبیر فرمودند در خیال مردم چنان میشد که آسمان و زمین و درها و دیوارها با آن حضرت جواب
میگفتند و همه شهر از گریه و زاری در آمد در وقت فضل بن سهل بمأمون گفت که اگر
حضرت رضا علیه السلام بهمین طریق بمصلی خواهد رسید تمام مردم فریفته او خواهند شد و ما در معرض خطر خواهیم بود
آنگاه کسی فرستاد مأمون نیز از غضب ... مستند شد و از آن محل ... امر کرد که حضرت امام
معذوریم ... که ... و مرا با نماز رضا تکلیف کردیم ... و حضرت برگردند و نماز
که نزد آنحضرت را بجهت عدم ... بمنزل خود رجوع کنند تا دیگری
نماز خواند پس آنحضرت بجهت دفع ... برگشتند و ... و در میان

مردم ظاهر شد که لعن نماز عید در آن روز منتظم گردید و در بعضی تواریخ معتبر رسیده که چون خبر ولیعهدی حضرت
امام علی الرضا بعباسیان رسید از این معنی متغیر و خشمناک شدند و بعضی از ایشان در بغداد بر خلع مأمون اتفاق کردند و عم
مأمون ابراهیم ابن مهدی را بیعت کردند و از هم فضل گشته این را بمأمون نیارست گفت روزی
حضرت امام علیه السلام نزد مأمون رفت و گفت که مردم بغداد ترا خلع کرده اند و بسبب تعیین ولی عهدی
تو که دادند و از خلافت خلع کرده اند و بیعت با عم تو تمام شده پس مأمون متحیر شد که چه علاج نماید حضرت
امام علیه السلام فرمودند که مردم بسبب بغض فضل ابن سهل ترا خلع کرده اند بایدکه اورا از خود دور
کنی تا این فتنه بنشیند مأمون بعد از آن چاره نداشت تا فضل را در گرمابه بکشتند و آنحضرت را
پنهانی زهر داد آنگاه متعاقب بغداد آمد و ابراهیم بگریخت و اکثر علماء شیعه و مجتهدین ایشان مانند
ابن بابویه و شیخ مفید و غیره رحمهم الله بر آنند که مأمون حضرت امام را علیه السلام زهر داد لاکن صاحب کتاب
کشف الغمه روایت نموده از سید فاضل متبحر رضی الدین علی بن طاوس قدس سره که در فن تاریخ و اخبار
متقدم بود است ... بلکه اعتقاد نداشت که مأمون زهر داده حضرت امام علیه السلام را حاشا شیعیان و اولیاء
تجاوز الله عنه انتخاب از مجلس ششم مجالس در ذکر بعضی امرا و نامداران و سرداران شیعه که بسعادت
ولایت ائمه علیهم السلام بهره یافته اند الامیر العمید المصدود ابراهیم بن مالک اشتر نخعی رضی الله عنه که مانند پدر نامدار
شجاعت را بارث از حضرت کرده بود و مجاهدات حسنه و تدبیرات جلیله او در دفع اعدای خاندان
طیبین طاهرین بموافقت مختار از غایت اشتهار مستغنی از اظهار است صاحب لطائف الطوائف
آورده که چون ابراهیم بن مالک بجنگ عبیدالله زیاد علیه اللعنة و العذاب میرفت چند کبوتر سفید را
دست آموز کرده پنهان با خود همراه برد و محرمی که در لشکر داشت در خلوت سفارش کرد
که چون مشاهده کنی که لشکر ما در جنگ ضعیف شده و لشکر خصم غلبه کرد این کبوتران را در لشکرگاه سر داده نوعی
که کسی آگاه نشود بعد از آن بلشکریان خود گفت که در کتب آسمانی خوانده ام که در این محاربه
ملائکه سماوات بحکم الهی بصورت کبوتران سفید از برای مدد ما نازل خواهند شد و لشکر لوعدی ثابت
قدم شده میبودند و قتی که شور حرب شد فضل و ظفر بر لشکر دشمن بجهت مدد کبوتران ...
و ضعف لشکر ابراهیم روی نمود ... که لشکریان ... مردم ابراهیم آمده و لشکر دشمن بگریختند ان مجرم

چون حال [illegible] ... لشکر [illegible] ابراهیم [illegible]

[illegible] ابراهیم [illegible]

[illegible]

وحمادبن اسمعیل ... ابراهیم ابن امام حسن ... [illegible]

امام رضا [illegible]

[illegible] حسن بن سهل [illegible]

[illegible]

[illegible] ابودلف القاسم بن عیسی العجلی [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ابودلف [illegible]

[illegible]

[illegible]

و ولایت او به سلطان سیف الدوله حمدانی تعلق داشت و شیخ عماد کاتب در کتاب خریده القصر در وصف او گفته
که کان فرید دهره و شمس عصره ادبا و فضلا و کرما و مجدا و بلاغة و براعة و فروسیة و شجاعة و شعره در حسن
جودت و سهولت و عذوبت و جلالت و یکتایی و قوت و جودت معانی چون عرض بتان مهوش دلربا و رموز
الفاظ مانند چین گوشه معشوقان جانفزا صاحب ابن عباد گفته که ابتدای شعر از ملکی شد و اختتام
بر ملکی یعنی امرء القیس و ابو فراس و سیف الدوله ابو فراس را از خویش بر حسن شمایل و علو
همت ملکی تقدیم ابو فراس مقرر داشت و در بسیار مواضع او را مقدم داشتی و در غزوات همراه خود میبرد
و در حکومت منبج از قبل او بود و حکایت خود می شمرد ... ابو فراس در غزوات گرفتار گردید
بخدمت سیف الدوله او را بفرستاد ... خود صلاح دید ... قلعه را در ... محبوس بود
و دو سال در آنجا بماند ... بعد از آن خلاص یافت و ... مشغول گشت
و چون سیف الدوله وفات یافت ابو فراس طمع در ملک کرد و چون خبر او به امیر ابو المعالی ابن سیف الدوله رسید
جمعی از لشکر ... بجنگ ابو فراس فرستاد تا ابو فراس را گرفته کشتند و در راه که می آوردند
او را بکشتند ... و چون خبر فوت او به ابو المعالی رسید ... و گفت ولی العهد
در سال سیصد و ... ابو فراس را در ... و دیوان شعر او ... قصاید بسیار است للقاضی

ابو الحسن جوهر بن عبدالله المعروف بالکاتب جوهر از ... معز ... خلفای ... صاحب
خطبه ... معز اسمعیل ... عدل ... ابو تمیم معد ... در تاریخ افریقیه مذکور است که چون کافور
اخشیدی فوت شد امور مصر ... و در سال سیصد و پنجاه و هشت اموال ... احوال ... اختلال کشید جمعی از
روسای آن ... معز ... اسمعیل را در افریقیه ... و در خلافت بود ... نداشت
نوشته ... التماس نمودند که یکی از امرای خود را با فوج فرستد تا دیار مصر را بوی تسلیم کنیم پس معز جوهر مذکور را
امیر ... لشکری آراسته ... و ... حکم نمود که مصالح لشکر را از ... وسلاح و غیره
سرانجام نماید پس جوهر ... زیاده از صد هزار سوار ... از صندوق ... درهم و دینار
با خود گرفته روانه شد و معز او را ... امر کرد که بجهت ... جوهر از اسب فرود آید و خود بالای
اسب ... که ... جوهر ... و جوهر ... مغز ... حکم کرد
که ... جوهر ... خود را ... روانه شد و معز ... خود ... بود

لابد است که در برود ... که ... در ... مکری و براوان همه را
بجهت جوهر فرستاد و فرمان داد تا خلع خود را ... که حاکم ... تا جوهر را استقبال نماید
و در وقت ملاقات ... رکاب جوهر ... صد هزار دینار قبول نمود که ...
... مغربیه ... جوهر ... و ... قبول ... و در وقت ملاقات حسب الحکم
جوهر را ... و چون خبر آمدن جوهر به اهل مصر رسید مضطرب شدند و از جعفر بن فرات وزیر مصر التماس
نمودند که کتابتی بجوهر نوشته و جهت ایشان طلب امان کند و ... ابو جعفر مسلم بن عبدالله ...
کردند که در ... رسول ... بسیار ... و در حوالی اسکندریه با جوهر رسید
... جوهر ... تعظیم و تکریم ... و عهدنامه ...
مصریان ... و ... جوهر ... اخشیدیه ...
... لشکر ... جوهر ... جنگ ... جمعی ...
... اخشیدیه حمله آوردند و چند کس را کشته و جمعی را اسیر کردند بعد از آن ...
عبور لشکر از ... که یکی از اعاظم امرای معز ... خطاب کرد که معز
... که باید که جمعی ... از اسب ... و ... حمله آوری
... جعفر که ... جوهر ...
... اخصاص ... و ...
... فرقه ...
... جوشن ...
... و در ...
... رسید ...
مصر در آمد ... و ... ابو جعفر
... جوهر ...
... جوهر ... تمامی ...
جوهر ...
اسب ... سلام کردند و جوهر ...
... مصر رسیدند ... اعیان مصر را ...
و ... که الحال ... مشهور است

نزول نمود و در همان سال جوهر دیوار شهر را بنیاد نهاد که در اطراف آن [illegible] جهت
و حشم و اهل مصر را در کار [illegible] بخدمت جوهر آمده اظهار [illegible] نمودند و جوهر بعد از آنکه
قواعد فتح و فیروزی و نصرت و بهروزی فتحنامه مصر را با سرهای کشتگان بمولای خود فرستاد و خطبه
بنام معز خواند و تمام خلفای عباسی را از [illegible] بود و درهم و دینار را از سکه ایشان انداخت و سکه بنام صاحب خود
زد و کلمات سیاه را [illegible] کرد و [illegible] جامهای سفید بر خطبا پوشانید و حکم روز جمعه امر کرد که بعد از
حمد و ثنا بگویند که اللهم صل علی محمد المصطفی و علی علی المرتضی و علی فاطمة البتول و علی حسن و الحسین سبطی
الرسول الذین اذهب الله عنهم الرجس و طهرهم تطهیرا اللهم صل علی الائمة الطاهرین آباء
امیر المؤمنین و در جمعه دیگر امر کرد که حی علی خیر العمل در اذان بگویند آنگاه شروع در عمارت
قاهره نمود و جوانب را باستقلال تمام ولایات [illegible] تا آنکه ممالک از مغرب تا مصر و حجاز
[illegible] جوهر [illegible] فرستاد و جوهر نیز ولایات شام و حلب و حمص را بگرفت و [illegible] عرب را
مسخر نمود و بانبار که قصبه ایست از اندلس آمده خطبه معز را در آنجا خواند و علاوه داشت که ببغداد آید
و خلیفه [illegible] نماید و در آن اثنا مصلحتی دیگر روی نمود و از آن [illegible] نمود و وفات
او در سال سیصد و شصت و دو بود [illegible]

الصاحب الجلیل الکافی ابو القاسم اسمعیل بن ابی الحسن عباد الطالقانی رحمه الله صاحب دولتی که خلعت
نسب عالیش را بطراز فضایل و معانی آراسته و طبع وقادش در ریاض علوم [illegible] از اصول و فروع داشت
و آستین فضل را برافشانده رای مشکل گشایش در تدبیر امور قصب السبق از اقران ربوده و فکر صحیح [illegible]
در نظم مصالح جمهور [illegible] للجمیع [illegible] معضلات امور بلاد [illegible] کرده بود [illegible]
و حل و عقد و زمام قبض و بسط مصالح در قبضه اختیار او نهاده در تاریخ یافعی مسطور است که صاحب ابن عباد
در فضایل و مکارم نادره عصر و اعجوبه دهر بود منقولست که هیچکس از [illegible] آن عزت در حیات
و ممات نیافته که صاحب عباد را ازیرا که در وقت وفات او در ری [illegible] و تمامی مردم از
پادشاه که فخر الدوله دیلمی بود تا امرا و لشکریان و علما و فضلا و عامه اهل شهر بر در قصر او حاضر شدند و انتظار
جنازه او میکشیدند و پادشاه و ارکان دولت همگی تغییر لباس نموده بودند و چون نعش او را بیرون آوردند
فریاد و فغان از نهاد جمیع حاضران برخاست و [illegible] فخر الدوله پیش پیش جنازه میرفت
و چند روز ماتم او را [illegible] و در [illegible] صاحب [illegible] مشهور است که یکی از فضلای زمان

گفته و در نهایت فصاحت و بلاغت [illegible] در جواب نوشت که [illegible]
[illegible] این کلامی است که [illegible] آنجناب در ایام دولت [illegible]
از ممالک عراق [illegible] و [illegible] مؤید الدوله وفات یافت صاحب [illegible]
[illegible] فخر الدوله [illegible] و فخر الدوله را طلب کرد
و فخر الدوله [illegible] تمام [illegible] و [illegible] سلطنت [illegible]
داشت و در سنه [illegible] و ثلثمایه صاحب بموجب حکم فخر الدوله بجانب طبرستان رفت و [illegible]
احوال آن [illegible] متغلبه را مقهور گردانید و فتح چند قلعه [illegible] کرده [illegible]
نمود و در سنه [illegible] و ثمانین و ثلثمایه [illegible] حکم کرد که [illegible]
سکه زدند و [illegible] زر [illegible] کرده [illegible]
الشمس [illegible] [illegible] و در جانب دیگر [illegible]
و [illegible] جرجان [illegible] و در سنه خمس و ثمانین و ثلثمایه که صاحب [illegible]
[illegible] فخر الدوله [illegible] صاحب [illegible] فخر الدوله [illegible]
[illegible] در [illegible]
گرد [illegible] عالم [illegible]
[illegible] که [illegible]
[illegible] بخلاف [illegible] ظاهر کردد [illegible]
[illegible]
پادشاه و قبول [illegible] فخر الدوله
[illegible] صاحب [illegible]
[illegible] صاحب [illegible]
نفایس کتب که او جمع کرده بود [illegible] صاحب [illegible] در [illegible]

چهارصد شتر کتب او را میکشیدند و صاحب را تصانیف بسیارست لا سیما کتاب محیط
در لغت و آن هفت جلدست و کتاب اسماء الله و صفاته و کتابی در علم کلام که در ... لات
چند بیت عربی در شان حضرت امیر المؤمنین انشا کرده شیخ ابو الفتح ... گفته که چون صاحب
... که شیخ اسمعیل ... محمد و عترته الطاهره و فاضل طبرسی در کتاب کامل بهائی
گفته که صاحب کافی را ده هزار بیت در مدح و قدح حضرت امیر علیه السلام و معاندان آن
... است که این بیت از آنجمله است ... فی ... فدا
... و هر کس که ... خاکم فدای خاک نعلین ... و قصیده
خواست در مدح حضرت امام رضا گفته و چون نسخه ... مشغول بود ... بالجمله شیخ
صاحب عباد را اهتمام در ترویج مذهب ائمه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین نهایت ...
خاطر مرد نیست که در ایام وزارت صاحب ابن عباد در اصفهان اهتمام ترویج مذهب حق
ائمه ... روزی شیخی از اهل اصفهان مردی را دید که ... مشغول ... در شیخ تاریخ
... گرفت و خانقاه ... فرزندان کرد ... مذهب ... در حالت ...
خندان ... القضا والقدر ... من ... وقدر خداست پس شیخ ابو ...
... و ... مسکینی ... ابن عباد از شیخ شنیده از
... آنکه تو ... ترک سنت کردی و مذهب ابن عباد ... اختیار
نمودی شیخ ... منکر بود

ذکر احوال خواجه شمس الدین محمد جوینی الملقب بصاحب دیوان رحمه الله
شمس آسمان رفعت و جلالت
بیت القصیده دیوان ... وزارت ... تا ... است که ...
... خواجه ... مذهب ...
... خواجه
شمس الدین محمد ... دیوان سلطان ... اشتغال داشت و در زمان سلطنت سلطان جلال الدین
... قیام ... و ... خواجه بهاء الدین ...

اکابر ایران که در ملازمت سلطان ایلخان بوده ... مشغول بود و چون هلاکو خان
در ... ممالک ایران را در حوزه تصرف درآورد منصب وزارت را بحضرت الاستقلال بخواجه
شمس الدین محمد تفویض نمود و الحق خواجه ... بجمیع الخصال ... اخلاق اتصاف داشت
و در نسبت مهمات وزارت و رواج ... درگاه سلطنت ... آصف ...
بر ضبط ... کردی ... سلیمان ... چون ... معتدل
بر ممالک ایران بود ... خواجه ... در ... شریعت سید المرسلین
... و در ایام ... چون هلاکو خان ... و سریر سلطنت ... اباقا خان
... خواجه ... برقرار ...
... و ... حکم
ارباب علم و فضل ... در ... و ... احوال ...
... مشغول بود
او ... و ... ظاهر گشت ... در ...
و در تمامی ممالک ... ایران ... از ...
... و صدقات ... واجب ... و ... ام
و اعیان ایران ... خواجه بهاء الدین که ولد ارشد ... القطر
و ... صاحب دیوان بود ... خواجه ... بر ... خواجه
بهاء الدین ... صاحب دیوان ... در ... کار ...
و ... برادرش علاء الدین عطا ملک ... که در تواریخ مسطور است مجد الملک
... خواجه ... آن خواجه ... اسباب ... خواجه برادرش
عطا ملک شد و ... پادشاه ... اباقا خان ... خواجه برادرش ... مجد الملک ...
... که ... در ... صحیفه
... که ...
... که از ... مجد الملک ... استقلال ...
... خواجه برادرش ... اباقا خان با خواجه ... آنکه ... از
خواجه عطا ملک ... مجد الملک ... خواجه ... مشغول بود

تا آنکه بتاریخ غرة ذی الحجه سنه ثمانین وستمائه اباقاخان وفات کرد و در ربیع الاول سنه احدی وثمانین
وستمائه تکودار بن هلاکوخان که ملقب بسلطان احمد بود بر تخت سلطنت نشسته لوای عدالت گستری
لوای اسلام افراشت و اول حکمی که فرمود آن بود که متعلقان مجد الملک فرستاد تا خواجه علاء الدین عطا ملک را
از قید خلاص کرده بار دیگر زمام امور ممالک بحال استقلال باز بکف کفایت صاحب سعید
خواجه شمس الدین محمد نهاد و شاه والده سلطان را بشیر اکثر بعواطف خسروانه و عوارف پادشاهانه نوازش فرمود
و کرت دیگر نایره بعض و حسد در کانون درون مجد الملک مشتعل گشته بارغون خان ولد اباقا خان که در خراسان
بامر سلطنت اشتغال داشت عرضه داشت کرد که صاحب دیوان پدر بزرگوار شما را بزهر هلاک کرده و چون
[illegible] سر و اقتسم قصد جان من دارد و سعد الدین برادرزاده مجد الملک که بر مضمون آن عریضه
مطلع گشته بنابر کینه که از عم خود داشت بخواجه سعد الدین حقیقت عریضه را اعلام نمود و این حرکت بعرض
سلطان احمد رسید حکم نمود که مجد الملک را مقید و مغلول کرده بسپارند و بعد از آن گفت که بنجه لاقاخان
از خواجه علاء الدین گرفته اند از دهنده و جمعی اموال و اسباب و نقد و جنس را بدرگاه پادشاه
آورده که خواجه شمس الدین از دهنده خواجه شکور بعرض پادشاه رسانید از هر جهت که مادر ان اقوام
از قواعد صدقات حضرت سلطنت و امثال سنیه این اموال را تصدق فرمود پادشاه اسلام ...
داشت اره کرد که حاضران درگاه تمامی آنرا بر ... روند لیکن از وجه حلال حکم کند که امرای
عظام پرسش نمایند مجد الملک قیام نمایند ولیکن بموجب فرموده عمل نموده در آن اثنا از عمال
رخصت مجد الملک مقید از ... بیرون آمد که از غول ... اعلام کرد ... و جمعی
امرای منکر سحر ... از آن ... گشته و در آن ... نصوص امراء
عظام مقرر گشت که آن تعویذ را در آب شستند و مجد الملک ساحر ... سحر او معاینه کرده و مجد الملک
از ارباب ... آن ... که ... شیخ عبد الرحمن که ... صاحب ... در میان
رخصت او ... للقصه ... مجد الملک ... از خواجه علاء الدین ... تا که قصاص
نماید و خواجه ... که او ... و ابا ... مجد الملک ... از او
خلاص بخشید ... از ... که ... از ... کرده
او را ... خواجه علاء الدین ... مجد الملک ... بیرون آورده ... پاره پاره کردند

و هر عضوی از اعضای او را بولایتی فرستادند و قلوب ... و بحره ... از دست ظلم او بجان آمده بود
... دلهاء ... بعضه ... فرستادند ... کردند و ... را ... روانه
چنانچه در این باب گفته اند ... سر دفتر ... شدی جمله ... ملک و مال ... قسمت ...
اعضای تو هریکی گرفت اقلیمی ... جهانگیر شدی القصه چون مجد الملک بجزای اعمال
خود گرفتار گردید سلطان ... خواجه علاء الدین ... و ... خواجه ... بار دیگر ... بسپارید
... استقلال زمام امور ممالک ... آورده در ... مهام ...
المسلمین سعی ... بتقدیم رسانیدند تا آنکه ارغون خان ... امرای ... سلطان احمد را بقتل رسانید
رسانید ... صاحب دیوان خود را باصفهان رسانیده بود و ارادة ... که از راه ... هندوستان
رود ... فکر ... که ... سال که ... بخدمت ... حیات
... خود ... و متعلقان و عیال و خدم ... درست ... بخدمت ... متعلقان ...
... آن ... که ... که خود ...
... ظاهر کرد ... و ... امیر ... الله ... بطرف ...
ارغون روان گشت و در آن ... امیر ... امیر ... ملک ...
صاحب دیوان فرستاده ... رسید ... که پادشاه ... که چون ... در ... ظفر داد و ... واقع
... که جمیع ... صاحب دیوان ...
بالطاف پادشاهانه اختصاص ... و ... ظاهر کرده ... و خاطر صاحب
دیوان را اطمینان بخشید ... خواجه را بدرگاه پادشاه آوردند و در ... که ... شعبان
سنه ثلاث وثمانین وستمائه ... خواجه ... که ... زوال ... در روز دیگر ... خواجه
... پادشاه ... وزارت ... و خواجه
زبان ... در ... خود ... و ... چنین ...
... فخر الدین

و حاتم دوران صاحب بجهت اکثرت تعطفی و عداوت جهانگیر ابریق رفته بجانب ایلچی ال اورا [illegible]

خواجه قایم [illegible] تا آنکه بود در خلوت بعضی اشاره رسانیده که شیخ که در پادشاه زاده را از روی [illegible] بجای

زهر داده است [illegible] از او توقع تحول داشت [illegible] پادشاه [illegible] وزیر بخواه [illegible]

بنا بر این از حضرت حکم کرد که خواجه بموافقت [illegible] آورده ومهمات [illegible] مرسم [illegible] الکک را الحجاب را

وشیها بتیغ برسر او ایلان آمدند و حوالی [illegible] از آنجا [illegible] فرود در وقت [illegible] گویان [illegible]

جناب خواجه در جواب [illegible] بعضی وکیسه [illegible] که تقصیرات و تفرقات بنده که [illegible]

[illegible] بیناه [illegible] واضح [illegible] الله لا [illegible] عذر و جنایت [illegible]

معانی علم و جز [illegible] و آن ظلال [illegible] حب [illegible] الصلاة [illegible] و حکم شد که [illegible]

جراحات را اخراج کنند و در جنبه جود و سخا را سرایت [illegible] خواجه [illegible] دانست که خلاص [illegible]

[illegible] کرده بود کاتبه [illegible] که همراه داشت [illegible] تعالی کتب و این آیه که

ان الذین قالوا ربنا الله ثم استقاموا لا تخافوا ولا تحزنوا وابشروا بالجنة التی کنتم توعدون [illegible]

از تعلیق [illegible] فارغ شد در مقام [illegible] در آنجا [illegible] جهارم [illegible] در موضع [illegible]

[illegible] لا [illegible] آنانی [illegible] الله [illegible] که در [illegible] السنه [illegible]

این رباعی را در حرثیه خواجه نظم کرده / در ماتم شمس الدین [illegible] / [illegible] گنبد [illegible] گیسو [illegible]

شب [illegible] بکرد و [illegible] صبح / [illegible] دو [illegible] و حضرت شیخ مصلح الدین سعدی شیرازی

[illegible] این رباعی را انشا نموده [illegible] و لاله را [illegible] خواجه علاء الدین

برادر [illegible] خواجه مغفور که در بغداد [illegible] ولات [illegible] که [illegible] نصف هزار [illegible] دینار زر

[illegible] تاریخ [illegible]

که منظور [illegible] و شیخ فاضل کامل کمال الدین [illegible] که از محققان علمای [illegible]

[illegible] در سنه احدی وثمانین وستمائه در [illegible]

[illegible] خواجه شمس الدین محمد [illegible] خواجه علاء الدین [illegible]

و خواجه شمس الدین محمد در مفارقت که او در [illegible] از حاشیه [illegible]

و مراسم پرسش بجا آورده خلعت خاص خوبی [illegible] و بتسلی و لطف خطاب صاحبی را الصنعت فرمودند

ذکر احوال خوشنویسان [illegible] خواجه میر علی علوی تبریزی واضع اصل خط تعلیق

و مومن فاضل صاحب وقت بوده و مولانا سلطان علی که شاگرد [illegible] بوده [illegible] است در رساله منظوم

مشهور خود گفته است که / نسخ تعلیق اگر خفی و جلیست / واضع الاصل خواجه میر علیست

حسبش بود با علی از [illegible] / نسبتش میرسد بعلی / تا که بوده است عالم و آدم / هرگز این خط نبوده در عالم

وضع فرموده او ز ذهن دقیق / از خط نسخ و از خط تعلیق / نی کلکش از آن شکر ریز است

که اصلش از خاک پاک تبریز است / [illegible] / بولایت [illegible]

کاتبان [illegible] / خوشنویسان [illegible] / در جمیع خطوط [illegible]

[illegible] / در خط تعلیق مشهور الاستاد [illegible] / که [illegible] و تعریف [illegible]

اگر چه در [illegible] این صنعت چند روزی بخدمت استاد [illegible] / [illegible] نقل [illegible]

حضرت امیر المومنین علیه السلام [illegible] که در رساله منظومه خود [illegible] / [illegible]

قلم [illegible] را [illegible] کردم / در خیال آنکه کار [illegible] / [illegible]

[illegible] خواب [illegible] / که [illegible] / خواب را [illegible]

قصه خواب [illegible] / [illegible] این [illegible] / [illegible]

[illegible] سلطان [illegible] / شهرت [illegible] / [illegible]

[illegible] از خفی و جلی / مولف [illegible] / در [illegible]

و محاسن [illegible] و در خط تعلیق [illegible] خطوط [illegible]

[illegible] و در زمان سلطان حسین میرزا [illegible] و [illegible]

[illegible] و با وجود آنکه [illegible] از نصف [illegible]

[illegible] / [illegible] / تمام [illegible] / [illegible]

مولانا [illegible]

در سنه [illegible] در مشهد مقدس [illegible] خراسان [illegible]

[illegible] مولانا سلطان علی [illegible] / مولانا سلطان [illegible] شد [illegible]

[illegible] مولانا [illegible] / [illegible]

مولانا [illegible] و بعد از [illegible] آن [illegible] خود [illegible]

ملا مرشدی را حسبه الله ... با اکثر فضلای هراة قرار اجرا انجا ... و او تا آخر عمر بعد از صحبت
خان ... ولد ملا ... بود چنانکه مشهور است از آن لذت صحبت اجتناب را منظوم آورده عمری از شوق
در پا بود قدم بصحبت خلک تا که خط من ز چه پوزت ... سوخت ...
حکیم حسن بیانم که مرا نیست ازین شهر برون طالب ... شاه جهان ...
در نجف ... معیشت ... این بلا بهرم از حسن خط آمد امروز ... که خط ...
از جمله ... گروه این چند نام میر سید احمد مشهدی و خواجه محمود سیاوش نیست و خواجه ...
ز صحبت ... و ... در خدمت ملا ... و ... ملا نور ... این قطعه را
گفته خواجه محمود ... بود شاگرد این فقیر حقیر ... تعلیم او دل ...
تا خط ... صورت تحریر در حق او ز رف تقصیری لیک او هم نمیکند تقصیر
... میکند جمله را بنام فقیر ... در ... بکارا در ...
سیف الدین باخرزی ... از ... العالم میکند ... دلا ... از ... فرزند ...
... در بکار ... و ... عقیده فاسد ... را دادند
حکیم ... علیه الرحمه تشیع او از آن روشن است ... به بیان ... اشعار او در
مدح حضرت امیر علیه السلام ... و ... چند بیت ... از یک قصیده او مرقوم میشود
... اگر کسی لب زلف تا بدار انگشت ز زلف خویش ... بی شمار انگشت
زلف تو ... که گره ور در خم زلف تو بشمار انگشت ... دلا ...
... که ... فتح ... حیدر ... که گر ... قلعه ...
... که زدی ... بار انگشت ... اعلا که ...
... که ... قیصر کند ... السلام ...
... که ... بار انگشت ... جا کرد ...
... حیدر ... گره ... که ... اشکبار انگشت
... شیعه ... حضرت امیر علیه السلام ... شمار ... جان ...
... همه ... ذره ... که ...
علم ... و حسین ... که ... نام ...
... هم که ... از ... بود ... که ... ار ...
... علی ... ولایت علی ... لطف ...

دوجای دیگر میگوید ... یوسف کل ... گروه ... از که او ... شود
شاه ... لولاک ... حضرت ... حکیم ... حضرت ...
دشت ... تشیع او این قطعه کافیست ... مجهول ... در مدینه ... که آن خطا ... در ان ...
که ... خورشید کافیست ... دوشی ... خوردم ... که ...
جدیست ... جواب ... که ... و در تحفة العراقین میگوید ... کلاه ...
زمین ... جانها ... امیر ... هوش ... که در ...
و در قصیده که در مدح حضرت امام رضا علیه السلام گفته میگوید که بهر روضه معصوم رضا ... رضوان ...
... روضه ... تشیع ... جولان ... ارث ... وفات ... در سنه ... و ...
در تبریز ... و در کوه سرخاب تبریز مدفون است حکیم انوری ابیوردی اگرچه حکیم بود فاما مذهب شیعه
... و با وجود غلبه و استیلای اهل سنت و جماعه در اکثر ... خود ...
... در تعریف سلطان سنجر ملک ... در ...
بود ... اندک ... بعد ... قول ... بود ...
و در جای دیگر ... مذهب ... و ... حضرت ... بو حنیفه ...
... کاتبی ... از جمله ... شیخ ... چنانکه اکثر اشعار او در مدح حضرت
امیرالمومنین علیه السلام گفته ... در حالت ... حضرت امیر علیه السلام ... آورده ...
در ... و ... از ... منکر ... مصطفی ... ایمان ...
روشن ... و در قصیده دیگر میگوید که ... هر دل که ... اختیار کرد ... خدای ...
... کار کرد ...
... حضرت ... علی ... و در ... دیگر ... اخرس ... لطف ...
صد ... از ... و ز ... که ...
... در قصیده دیگر میگوید ... حسین ...
که در ... سلیمان ...
... که در حالتی که ... حضرت امام ... شرع ... و ...
دانست ... این ...
چون ... حضرت امیر علیه السلام ... که ...

نمک حق نعمت و نمک حق صحبت [illegible] که به بصره بردی [illegible] که او را مسعود [illegible]

والله ما [illegible] که در سفر حجاز [illegible] سال گذشته [illegible] دینار [illegible]

قبول کردی [illegible] الکتاب [illegible]

چون [illegible] بصره رفت با خواجه بزرگان ملاقات [illegible] خواجه [illegible]

که [illegible] حضرت امیر [illegible]

[illegible]

حضرت امیر [illegible]

[illegible]

مولوی [illegible] در [illegible] خانه که [illegible] تا که بر آستانه این [illegible]

[illegible]

بجز [illegible] کان [illegible]

هر کس [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ... بکفن کرده ... دفن ... [illegible]

... سنه عشر و ثمانمائه روی داد ... صاحب ...

از جمله شعرای ... ولایت ... خود آگاهی کرده ... [illegible]

روزی ... [illegible] ... که شعرای ... را ... [illegible]

... [illegible] ... در ... [illegible]

... در تاریخ سنه سبع و ... [illegible] ... از جمله ...

در مدح ... [illegible] ... حیدر ... اگر ... [illegible]

خنجر ... [illegible] | نبودی ... در قلعه خیبر شکست
... [illegible] | ... در حرم محترم ...

هرچه ... [illegible] | ای ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

خط ... [illegible] | بر چهارم پایه این ... [illegible]
خاک درگاه ... [illegible] | ... [illegible]

زانکه ... [illegible] | خیره گردد دیده خورشید ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

ای ... [illegible] | ... [illegible]
کتب ... خاور نامه از جمله مصنفات

دوست و فات ... در سنه ... [illegible] ... از جمله ...

حضرت امیر ... [illegible] | قسم ... [illegible] ... لام
... [illegible] | ... لام

لام اوست که جمله جهان ... [illegible] | نه اکثر ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

که ... مصطفی ... [illegible] | ... آن لام ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

حدیث ... [illegible] | چه اعتبار بقول زن ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

... [illegible] | اسیر چاه طبیعت ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

... [illegible] | ... عوام
... [illegible] ... حضرت امیر ... [illegible]

... [illegible] | رستم ... [illegible]
سلمان ... [illegible] | ... [illegible]

درویش ... [illegible] | ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

... [illegible] | زان ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

که ... [illegible] | کاشف علم ... [illegible]
... [illegible] | ... [illegible]

... [illegible] | ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

هندوی تو حبشی بلال کیوان

سلطان غلام پادشی خوان

[illegible]

سردار رسل امام کونین

سلطان سریر قاب قوسین

در مدح حضرت امیر علیه السلام

[illegible]

در مدح پادشاه

این منزل [illegible]

[illegible]

[illegible]

و له

اطراف [illegible]

[illegible]

و له

[illegible]

[illegible]

و له

[illegible]

و له

[illegible]

و له

[illegible]

عـ

یک پول

[illegible]

ولـه

[illegible]

ولـه

[illegible]

ولـه

[illegible]

جمال و جلال شعله زده گفته و دین ...

آمد سبحان الذی بیده ملکوت کل شیء والیه ترجعون

به جملون کی علم همراه او • زمانی که گرفت قلم همراه او

هر ... • ز هر شکل ...

ز علم ... • ... اجابی ...

که ... • ... زاری ... کرم

وصد هزار ... • ... صلوات شمار

... • ... عالم ...

و شهادت ... • ... خلق الله ...

اسرار ... ذات کامل صفات او

خلقه خبر داده • بعثت لاتمم مکارم الاخلاق

آن نقطه مرکز نبوت • آن مرکز نقطه ...

آن ... • ... و

... • ...

... • خود ... محمد ...

آن دایره ... • ...

... • ...

و درود ... بر آل و اصحاب او

که ... • ...

... • ... کردم

... که ... بار

[illegible]

بسم الله تیمناً بذکره العلی الاعلی

حمد و ثنای بی حد خدای اجل

آن صانعی که ... خاک گیتی ...

مرکز جهان طینت بنظر لطف دایره

نقطه علم کرد • آن مبدعی که قطره آب

ضعیف را در قعر دریای ظلمت بشریت

بخود رحمت صدف ... ساخت

جسم سقیم حیوانات مزاج را دوا ... الشفاء

کرم بواسطه عقل صحیح مرتبه ... بخشید

نقش خس شیطانی صفت را از کارخانه

فضل ... و روح قدسی ... ملکی

ارزانی داشت ... صحیفه ... که

و قرآن آیات ... لست بجدول

[illegible]

نمود با قصد رعکس این شب که در بیان لیه
داغ حد اللّٰه زیاضیه جمال او همه وجوانات
دادکه و مصنف و هینه و سم اختیار خود در مصنفی
جهل کامنه دعاهات زکمال تمام خود هینه
حجت انعقد زهیئتم کردی عبدانی بوشی حق

فصلی جهه در بیان ایه که شرف انسان
بر جمیع جملات متغیره معوره لندوکی صرف نزلت

طالع لطیفه ذات بر حروز اصطلاح کرده کر دوم
بحر و صورت از جمله انسان نامه حضرت ست سینه

الاتبطیل احسان دوا وصاف دا حلاق جمع
انرا با روبیش اصناف جملی نسبت داده اند کاندر

حضرت وجه را بحنح هیح دقیقه مهمل نمانده
فهرست فصول قسم اول

مشتمل که بر شش فصل **فصل اول** در صفت
افزیش **فصل دوم** در صفت عالم شهادت

فصل سیم در اشاره بحقیقت دنیا
فصل چهارم در صفت دنیا **فصل پنجم**

در مذمت دنیا و صفت طالبان او **فصل ششم**

در افرینش ابلیس **فصل هفتم** در بیان احوال ابلیس

فصل هشتم در بیان افرینش ادم صفی اللّٰه
قسم دوم در صحبت انبیا و صفت اولیا

مشتمل که بر ده فصل **فصل اول** در افرینش

انبیا علیهم السلام **فصل دوم** در افرینش

علمای شریعت **فصل سیم** در افرینش
مشایخ طریقت **فصل چهارم** در افرینش

علمای مجازی **فصل پنجم** در صفت علمای
صورت **فصل ششم** در صفت ...

فصل هفتم در افرینش امرا **فصل هشتم**

در بیان مراتب وقت لازمت **فصل نهم**
در صفت امرا ... **فصل دهم**

کامل صفت حق الحمد و علم ستاز
بحر محیط علم لم یزلی ناکار مرج اوارن
بخات و غواص قدرت لایزال

باشد از امر قوت بکمال را بر فعل
صفت دار صفت دا ...

شمع الاعلی فخر الیته جوهر روح

اعظم را استخراج کرد و ازان جوهر

نقطه او لذباران حرف و اسطی
در فضل لطف ازلی ... شرف گشت

دیگر لطف صفت و فضاوت که در وصل
اصلی بجمیع ... شعداد و همراه او ... بود

لذا ذوات و صفات ... و لذا اختلاف
صفات فیض کامل ...

ترشح جبه ان الخلاد حنیف ذات او

وجهیب در صف عبنت اجزاء ان

جوهر باجماع اوصاف اخلاق محمود

گشت بر کمال کوکب در ان

تعلی شجره مبارکه شعله زدن گرفت

نور محمدی صلی اللّٰه علیه و آله و سلم طلوع کرد

و عقل که قلم الهیست بر لوح جو

از دو قبال و ادبار جز و خبر یافت

بعد از ان الی الغطهای نوبت نفخ

ارواح ... طالع ...

بس نسبت ... لطف و قهر که

بر جمال و جلال لم یزل ان
شعله ... روح ...

[illegible]

در حضرت عندیت محجوب ... تعریف طاق ... کاهش ... الله الست ...

[illegible]

... الا له الخلق والامر تبارك الله رب العالمين

فصل دویم در صفت عالم شهادت

[illegible]

[illegible]

... که ... اصل ... گشته است هم ... آخرت

[illegible]

فصل سیوم در اثبات حقیقت دنیا

حدیث مشهور از حضرت سید البشر و شفیع روز محشر صلی الله علیه وسلم که ما نظر الله الی الدنیا منذ خلقها بغضا لها ... میشود که اطلاق

[illegible]

پیر راستی • اوست مرا بس معلم

خشت اول نهاد ادم را • فاکهی

در میان نهاد • هیچ ... ادمها

نزاد و • آب خود سبب ...

و ثبات حیوان و نبات ای
مروت ... رنگ را ...

هر بلا ... را • فرخ ... روی

از ... اوست • راح دار ... اقدم

اوست • از در حق ... خلعت وی

و ... الا کل شیء حی

هوا ... نشو و نما ست ...

شاخ و برگ گیتی • ... گران

... و ... بهر ...

... صنعت ... را ... و ... آن

دل ... را راز ... باد ... فضل ...

منتخب • نخ ... از ... لقب

اندیشه اوست ... که ...

جمل ... کین • کہ ...

... • یعقوب ... اوست

او بود که ... • از ...

... • او آمد ... سلیمان

او ... که ... را ... از ...

خرده ... که در دکان ...

غرور ... و ... کردن ...

دلبو ... • ... ای ...

سال • ... که ... و ... فال

... آنکه ... • ...

... ای ... • ...

در ... • که ...

... • اگر ... طالب ...

... • ...

علم ... • ...

دنیا ... که ... در ...

از ... • ... که ...

نخ ... • ...

... • ...

... • ...

...

رستم ... آن ...

... • ...

...

دنیا که ... • ...

[illegible]

باز چون بگذرد ● خواجه و هری ... صدری ● تو دانه خواجه ... سرای ریش خود ... ● ز صدرا ... ● ... ● که ... ز خوردن ... ● ... شهره شهر ... علم ...

[illegible]

...

[illegible]

وله ایضا

[illegible]

حکایت

... دست ... کودکی از کار ... هر ... داده ... مست ... پای ... امرود ...

[illegible]

...

[illegible]

که عاقلش دران گشته کم [illegible]
باشی که فرزند لذت [illegible] کاهی
حب الجمر حب جزئی تکبر [illegible]
مصلحت • والشی بعض بعکس [illegible]
همان قدر دیگر که پسندیده است تا [illegible]
[illegible] روی [illegible] که تا کاه •
شک [illegible] کشته [illegible] دار [illegible]
معاودت باریست که بر [illegible]
لقمی ز دست • [illegible]
خرب [illegible] • خرسنده [illegible]
[illegible] اگرچه [illegible] • [illegible]
از خاصان [illegible] • تا [illegible]
هرچه از [illegible] • [illegible]
[illegible] • [illegible]
الیک [illegible] را در جمیع احوال
شاه [illegible] احسان و اکرام [illegible]
کل [illegible] صورت و معنی [illegible]
واجب [illegible] که [illegible] از [illegible]
ادب [illegible] در مقام [illegible]
و مجودی بجا [illegible] آید • قبول که [illegible]

نهاد و خرد و کل آن در مرکز [illegible]
قرار یافته [illegible] عالم [illegible]
در فصل اول گفته شده است [illegible]
لطافت قبول فیض عقل [illegible]
حوصله او بیش از [illegible] جنس [illegible]
و در اقامت اسم تعلیم و تعلمی [illegible]
زیاده از دیگران [illegible]
قاعده بود اعلم جمیع [illegible]
و فرموده [illegible] و او نیز در مقام خود [illegible]
بر ملائکه [illegible] تعلیم [illegible] داده در
غیب و شهادت آنچه [illegible]
در اصل او اختلاف [illegible] کرده اند
از ملائکه بود و بعضی گفته اند از جنیان بود
بحکم این آیه که فرموده کان من الجن
ففسق عن امر ربه یعنی او کان ملکا
لم یفسق لان الملائکة کلهم معصومون
لا یعصون الله ما امرهم و یفعلون ما
یؤمرون لا یسبقونه بالقول و هم بامره
یعملون و دلیل دیگر بر صحت این قول
آنست که فرموده والجان خلقناه من
قبل من نار السموم و ابلیس گفت خلقتنی

فصل ششم در [illegible]

در حیات او بود با یہ قوت حاصل کرد
واوصاف ذمیمه چون للام ذات
او بجنبد همه بقدرت کو خالق مجیده
واو همه را در باطن خود مخفی ست
دلی لا که صفته خود بشنید و لکرید
صحبت معلم همه بود صاحب با ظهار
لمن اوصاف اشت بعد از لکه
بسجده حضرت آدم صلی الله علیه
نامورشد بغریب صنعت حقیقی
سلسله جهان بود او در حرکت آورد
واوصاف سیکبار در جوش آورد
تا از رشک او هر نوع اندیشه
فاسد سر برزد • زد لا تیشه سم الحرفان
که از قوه میکرد او روایت •
که حمیر ابلیس اطلاع بر اشغفت •
مکر کرد با جمیع ملک گفت •
مرا سرشته کم گفت اندرین کوی •
جواب خود همچو اسم بهر روی •
درین ره مکشف درنش داد و م •

را مقصود از آفرینش عالم غیب و شهادت
اظهار علم و معرفت ذات خود بود
وحقیقت المعنی خبر بجوهر در نوع دو عقل
منقطع گشت و کدورت ابلیس بصولت
فرد خالی بسجود سابقه سبقت
رحمتی غضب جان را قضا کرد
که اطفال وی پرستان ملک و ملکوت
را در کنف عصمت کرد امتی و بهشت
و باثر صحبت لمن معلم بالاسرار
از نوع ضمیر شان فرو شوینده تا از
حروف الحجید آیت شنوان
اسمی و نصا دره نهایت تلقی کنند
کار و دار ان علوی و سفلی را که دیگر
عالم غیب و شهادت شد اشاره ست
تا صندوق در جاروی حکمت
ترتیب داد که جوهری چند از
نفایس قدرت با خود او که ام
نبك همچو جعد که ابدا نه دریا باشد
که تعرف شش جهت داده باشد

ساجدین للابلیس صورتا و دید ابلیس
در ... و کان من الکافرین ...
البصر ... آدم را ...
... در سلک ... تعلیم ...
شدند بعضی صفت ...
منهم من آمن و منهم من کفر فصل چهارم
در اضافت ذریه آدم علیه السلام
... فضل اول
در آفرینش آدم علیه السلام ... خلقت
آدم چون ... با تمام رسید بحکم ...
... با عنصری ... خاصیتی
و مزاجی ... او
... بعد از آنکه غذا ...
... و اختلاط ...
... نفس و شیطان ...
در یک محل ...
... ظاهر ...
اوصاف در عالم ... قسمت شده
بعضی رحمانی و بعضی شیطانی و ...
و بعضی حیوانی در ...
... در اطراف ... منتشر شده

[illegible]

طینت آدم ...
...
... صورت
آدم را ... وجود ...
...
...
...
...
لابلیس ... عداوت ...
...
... عداوت
...
...
...
...
...
...

[illegible]

[illegible]

صالح خلق را بالهام ودعای در مقام نبوت بواسطه ... بعضی معین گشت امر ونهی شریعت ... ناموس ... صاحب ولایت ... سبب ... مذهب ... اختلاف ... کرد و ... اخلاق

[illegible]

در رسالت قاعده نبوت بعد از ... جلاله ... حق سبحانه وتعالی

فصل چهارم در آفرینش علمای شریعت

هرکدام ... زمین ... جمیع ... که ... بگذارد ... مرکب ...

[illegible]

علم را از روح ... تا نبوت ... وارث ... ومعرفت ... المشیع ...

[illegible]

... خود ... نبوت ... حضرت آدم ... رسل ...

[illegible]

[illegible]

الا الله علی بصیرة لا امر الشیخ وسبحان الله وما انا من المشرکین فلا لابد بصیرة بعد از ولادت ثانیه از پیر کرک خلاص یابند تا متابعت احوال سید کاینات صلی الله علیه وسلم میسر گردد

[illegible]

مراقبه علم کلی بمناظره علم جزوی میسر گشته بلکه قوت غلبه جذبه من جذبات الحق توازی من عمل الثقلین گریبان همت اش را جذبه [illegible] از فقر که معنی اصطلاح صورت رجوع کرده [illegible] حضور حقیقت بخصیص [illegible]

[illegible]

فصل چهارم در صفت علمای دنیا

[illegible]

سر نیع که گفتیم در مروجی چند را دعوت کرده ومعتدای قوم شده که ائمه یدعون الی النار حق جل وعلا در کلام مجید فرموده واتل علیهم نبأ الذی اتیناه آیاتنا فانسلخ منها اگرچه در ظاهر [illegible] از حال العلم [illegible]

[illegible]

دو شیت که در طلب [illegible] بسبب اختلاف وجدل از اظهار روی خواسته وبرای شهرت خود بحث ومناظره را شعار اتم نمایند [illegible] احوال است [illegible] هیچ [illegible]

[illegible]

فصل پنجم در

علت ز عدم گشته پدید آمد ... بر / ... شنیده که ... / در دل ... / ... بر سر ... / عاشق ... / شنیدم که یکی از ارباب ... لباس گرد دوات

بجای ... و آن ... خود ... / کرای ... دلی ... کردند / ... و چند روز ... / ... که ... / ... و همچنین ...

شده ... خورد و ... / همه شیخ ... / زیر بره مجلس ... / شده لنگر ... / گر الله ... امردان ... / جل الله ... مرد ... / همه ...

قصه ... / ... که خود ... / خانه ویران ... / که به تسبیح ... / ... / ... سر ...

[illegible]

فصل ششم در صفت [illegible]

ان الله عزوجل لا یقبض العلم انتزاعا [illegible]

الناس ولکن یقبض العلم بقبض العلماء

فاذا لم یبق عالم اتخذ الناس رؤسا جهالا

فسئلوا فافتوا بغیر علم فضلوا واضلوا

[illegible]

فصل [illegible]

[illegible]

[illegible]

ربوبیه لمرتبه جبروت حاصل [illegible] رساله لطف کمال [illegible] وانها که علما حقیقی و مشایخ معنوی بوده [illegible] حصول [illegible] از [illegible] و قابلیت [illegible] خلاف [illegible]

[illegible]

[illegible] ولولا دفع الله الناس بعضهم ببعض لفسدت الارض. و این جبروت [illegible] که [illegible] لطف [illegible] و اصل [illegible] احوال صوری و معنوی

[illegible]

فصل [illegible] در بیان [illegible]

[illegible]

[illegible] و اوصاف حمیده صورت بندد [illegible] که [illegible] بحکم [illegible] طبایع و

[illegible]

[illegible] و احکام [illegible] اراده [illegible] که [illegible] اصلاح و فساد [illegible] در احادیث مشهور است که کما تکونوا یولی علیکم [illegible] در مزاج [illegible]

[illegible]

فصل [illegible] در بیان [illegible]

[illegible]

[illegible]

که لطف انتقام از ذوق لا رست بعضی که با همه لذت منکر و ظالم گشته‌اند و ایذا تبیق و تجویز کرده‌اند اگرچه از نور دور گشته لا باشد که یکی را در یک جا فضل و رحمت زیاده و تند کرامت کند شد و [illegible] ولایت نیز مردی [illegible]

[illegible]

جهت آنکه معبود و خالق گردند [illegible] کردند جواز را [illegible] جمیع فضل و عدل [illegible] و لطف و قهر [illegible] سرت و رسم هر یک را از [illegible] و حرکت علم خلاف کرده و انصاف و عدل وجود [illegible]

فصل نهم در [illegible]

[illegible]

گیرد و از جنس این صفت عظمی که سبب شقاوت اوست قوت گیرد و حب که نور عقل و روح را فرو پوشد غلظت [illegible] پس شب حال خود بجز چند مشغول ملاهی و مشغوف شاهی [illegible]

[illegible]

در امور جزوی و کلی اصلح و فرعیت که شرع و بیان این حال [illegible] دارد [illegible] [illegible] شان کردی [illegible] ندت که [illegible] [illegible]

فصل یازدهم در [illegible]

[illegible]

سعدیا چون ... بر خود ... در شرح فضیلت ...

[illegible]

فصل ... در صفت ...

[illegible]

[illegible]

دوم حیوانات از انعامی که بر ... که ... عالم ... حیوانات ... جمله ... طینت ... آدم ... و ... بست ... بر

[illegible]

... و ... بیان ... دولت و ... ربا ... ربع ... بسیار ... در کف ... در ... و ... معروفست ... در کلام ...

[illegible]

از روی تحقیق معلوم ... از ... حیوانات نه از جهت ظاهر است ... رسم و عادت و ... در رساله ... اخوان الصفا ... سخن ...

فصل اول در ...

[illegible]

... جمله حیوانات منبسط گشت ... دیو و دد ... هیبت و حشمت ... در دل حیوانات ... خوف ... صلابت ...

[illegible]

[illegible]

السلام علیکم ... و تسبیح ... [illegible]

[illegible]

و بعد ... تحیات ... [illegible] ... حکمت ... [illegible] ... عجز و حیرت

[illegible]

فصل دوم ... [illegible]

[illegible]

الغرض ... تعلق ... خویش • هر جنگ که روی داد ... کردیم • هر رخنه که بازبه بستیم • از جور فلک ... • و ز محنت خویش برستیم • ... الکنون که ... حضور ... سعادت ملاقات

[illegible]

... الله الحکیم ... [illegible] ... خلاص کرده چون

[illegible]

[illegible]

منشور ... که ... [illegible] ... و بعد از ... خود را جمع گشته ... چون ... [illegible]

[illegible]

وحوت ... مقرر گشت ... وجادات ... تسلیم و طاعت ... [illegible] ... خود ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ... تمام و جهد بلیغ میمودند روزی ... کردن بسته ... در ... [illegible]

[illegible]

... کشت ... جمع ... که در ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

صیاد ... [illegible] ... دام ... [illegible] ... عاقبت ... [illegible]

[illegible]

[illegible] ... ای عزیزان ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

بسته گشته ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

عبارت ما لطیف لطافت در نما طرف ابلک حسینان قوری کی سنه بحکم آن شاه در راه نهاد وجهی از دیگر بان درگاه رسید یکی از ندمای شاه بدو بحث و گفت ای بحر با انجا چرا گستاخ آن کس از قبل وسیله تو خود رسوم حتی العدا

[illegible]

نقل بخشم درصورت مقوده ملک حسینان بالدکان دولت جو

و انقده که چند بود در مرغزار ما راحت واستراحت تمای دوست و بلی سوده فرسوده را آسوده دارد ما درین کار مشکل و واقعه بایدت تدبیری کنیم

[illegible]

[illegible]

جواب بنه زیرکه این مظلوم مرحوم را شاه زنده عدل خود داده لم و بانواع مکرمت و علاکه درمذهب مروت اصحاب مروت خلاف وعده را مجهول نداند از حسن ذات او صاحب صیدی عالمقیدی درکلاه سعود نمود

[illegible]

مقصود و غنیت از بایس رواوف ورقیت از ازبس ازجهور ازکشن لخت ملک بر خاست وگفت داد و بخشی زمانه حرز و عهد ای جوادی تو روایت علما جمن مسیدلی دانش لگان کو بی دادود دهش بن عطا

[illegible]

[illegible]

رکنا ... [illegible]

قره ... تالیف ... [illegible]

در ... احوال ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

با اهمان شیخ معامله کند که احمد او داود در ایام طوفان ... پیغمبر علیه السلام کرد طاوسی کبوتر را ذکر کرد ... مرغ ... که ادمی ... مبارک روی و خوب خلقی و پسندیده است لکن حرص ... دارند ... مردم ... شد ...

[illegible]

دزدکان کرده اند رسول ... دعا ... و انجله ... و دیگر ... امرتی میکرد ... حرص و ... همای را طلب ... که جانوری مقبل ...

[illegible]

[illegible]

... لاغر ... و با قسون مردم مغرور ... سنگ ... دارد ... چشم ... که در کار ... و با جوانان عرب

[illegible]

و پای در گل ... زنبور سیاه و ... و کبک و مور ... عادت ... میکردند ... زنبور سیاه ... طبیعت ... و ...

[illegible]

[illegible]

فصل ششم در [illegible]

[illegible]

جمعیت جلالت [illegible]

[illegible]

[illegible]

زان حالست و مصنفست خوده — ازان وجه اثبات میکند چون سیم را فایده حاصلست هر دو را یک حکم باشد بلکه زبان حال فاضلترست تحت کلم حدیث نبوی صلی الله علیه و سلم که من صمت نجا و من سکت

[illegible]

کدامین وجه شمار ازین فضیلتست لفرمیدش که انه فی السموات و انه فی الارض کل له قانتون جمع دارد و دل آن مرتبه لله الامر یجمع بهر چه گفت اگر چشم حقیقت بین گشاده داری بنگر

[illegible]

[illegible]

شاه همه عیسی با یکدیگر همین معامله دارد [illegible] یوسف صدیق را علیه السلام الملک [illegible] مصرف بود پس ثابت که فضیلت [illegible] یوسف [illegible] دیده بودی و الملک را بحکم [illegible]

[illegible]

ستم یکت بیان هر کرد کف لیه و لقد کرمنا بنی آدم ازان واضح گشت [illegible] حاجت افتد [illegible] شبه دارد [illegible] اول [illegible] مقصود [illegible] ادم

[illegible]

در مناظره مور با حکیم ... فصل

ز روز ازل کارساز همه است • جهاندار شاه فرخنده رای • بجو هست سر دشمنان زیر پای • بجز در ره دین منه چشم و گوش • بر انتی کرای و با انصاف کوش • ملک بسته کر این تنهی ضعیف تن قوی سخت کیست

ملوک فلک جهان داد بخشش دین پرور • تو بی که دست دولت رنگ بجود کان که • اینجا عنت با مناظره میکنند و جوابی که در صنعت نقلی و کلام گفته اند از هر نوع سخن شاه را معقول افتاده و ما

از بس ظرافی اگر شما خود را بر ما ترجیح می نهند معقول نیست • و در حسن و صورت همه موافق و مطابق یکدیگریم • و میان ما و شما در ترتیب جسم و ترکیب اعضا هیچ مباینت نیست • بلکه همه را

دلکش رفتار و تذرو خرام و طاوس [illegible] لب الحاسنت • با هفت زلف لاله روی • و سرو قامت و نرگس بوی • و با سمن بوی و سنبل خط • و اینهمه که گفتم بر بطلان قول تو دلیل [illegible] • ملک در منه حکمت

[illegible]

پناه سلطنت شاه جوان بخت * که برخوردار باد از تاج و از تخت * مصنف [illegible] بر اصناف [illegible] بلکه بر جمله [illegible] در جمیع احوال و افعال و حرکات و سکنات [illegible]

[illegible]

از اطعمه اکل و شرب [illegible] احسن ماکولات و الطف مشروبات [illegible] است که هم [illegible] حاصل میشود [illegible] لعب [illegible]

[illegible]

[illegible]

جمله حالات هیچ گروهی در قساوت قلب و قلت معرفت [illegible] و هیچ موجودی بحرص [illegible] باشد [illegible] که [illegible]

[illegible]

برای [illegible] مردم [illegible] و با سباع [illegible] حکیم ادب [illegible] اصلاح [illegible] دو [illegible]

[illegible]

[illegible]

سبحان حق که زتاثیر رحمتش • هر لحظه مرکزی هست قرار یافت • بر لوح آفرینش از جوش قلم برفت • نقش حروف به خط قدرت پار یافت • نسخ عقل هر جزوی در ضمیر بود • در کارگاه قدرت [illegible]

[illegible]

قدر و منزلت ما معلوم کند و نسبت فضیلت و شرف ما بوجود نباشد که بعض للبعض تعلق کن که حق سبحانه و تعالی فرزندان آدم را بعد و فهمی و الهامی در استخراج حرفهای عجب و استنباط عجیب که باید

[illegible]

[illegible]

در هر شمار کارها عاجز تر و ضعیف تر [illegible] که خود دوم و از سر دانش ساخته ای فرام و تار و پود شیشه را در جوهر فراهم کشم • بدون آدم از طبع روشن ضمیر • بیکار کرا کسی همچون حریر

[illegible]

موجودات [illegible] در صفت مترف نکند حکم دوم سر در کشی افکند و [illegible] تمام خود باز رفته و از فصاحت [illegible] **فصل دوم در مناظره**

[illegible]

معلم رای ملک است که مصحف آهنگ بین خدمت فرستاده است تا بشنوم که اولاد آدم در فضلت خود نیست کمالات حجت می لازد و صوری فوق کمال موت و استظهار میکنند

کنند و لازم فال شاهان باشند حکیم عراقی از چشم لا در برق نمی وکنت ای کریم منظر کاه نظر با وجود چندین لعراد ملوک محتشم و معارف سلطان محترم و اطبا حاذق و منجمان صادق و مدرسان

و جمله حیوانات را با جنس خود چنین معامله است و بازی دستان با رحم و مرحمت جنس معیشت دارند که در [illegible] آدم [illegible] که حکما [illegible] از فرط شفقت و رحمت او

منجم استعانت عامله است حکیم تراکی گفت اکثر حیوانات بسه وجه قانعند پس اگر اکثر اکل جز اجلالات نیست میکنند که یاکلون کما تاکل الانعام کشف کرد [illegible] ذکر حیوانات نیست و بین

محفل و مجالس گلشنی کی دوران که فکری که کل عزیب بحاله بهیم و حون نابدانند که اصناف حیوانات هر یکی جنس اشیه و گروه طیور که در هوا صف می کشند چه مایه لذت که گیرند یا چه نغمه کشند و در وجد ایشان در آن حال حکایت

در مناظره طاوس با حکیم

نشسته بود و بال و پر خود را راست کرده ملکی بسیه که این مرغ خود آرای و این فرف نمای از کرام طرف رسیده است گفته رسول مرغ است حسن طاوس دیده که گل او در بیابان نشسته از کرامات اصناف اولاد کشته گفت

این مرغ آتش روی شیرین گوی که از عالم نگاه ما میکند کمر معلم نداده که حق تعالی ذریت آدم را عبد الله خانجه بصورت و سیرت نیکو آراسته است بجودت طبع و وفور تمیز آراسته است و حسن اوصاف

که صاحب خود را کرکت و دست از خواب بیدار کند و مثل این از بهیم دیگر عادت بستیرون دیده که حیران این زر آگهی نیست که دیداری نکند که هرگز نرفته بجز چون او را انکار نبری و مقام خود را حجت کاه

[illegible]

و تسلیم و صبر و تحمل که بهر راه در ظلمت ... چون ... طاوس ... حکیم ... مردم ...

فصل چهاردهم
در مناظره ... با ...

[illegible]

... و الزام ... امروز ... بارگ ... جمالات ... چون صورت ... صلح ... بحکم ... صاحب

[illegible]

صورت احوال ... بر ... عادت ... که ... باطل ... و در ... تحقیق ... نوع ... از

[illegible]

و ... در جای حکیم ... جهان آرای ... چند ... بوسم ... همت ... خدا ...

[illegible]

حکیم گفت العلم ما یحیی به العلم ... که حلم حجت ... هل یستوی الذین یعلمون والذین لا یعلمون ... در کلام مجید ... ظاهر و صریح ... کرده ثابت

... کل قد علم صلوته و تسبیحه ... در شان ... علم ... تسبیح است ... درسر و سلوک خود ...

... که باطن او ... حکیم گفت شرف مردم به ... صبر و تسلیم ... رضا ... صاحب ... که وصف ... علم ... و عام و ...

... بر ثابت کردم ... عبودیت ... العقل ما عبد به الرحمن ... که العقل ... حضرت امام جعفر صادق علیه السلام ... فضیلت ... عقل ...

گفت پس که ای نبی محکم و مأمور او کردیم و بطوع و رغبت مسجود ملوک آن بالله و این حالت را که بعد از ولادت تا تقریر کردی چون مرتبه او بالای طور عقل افتاد هر آینه علم که فیض نور او است انجا مجوی

که وقت سخن گو دگر شمار در مرتبه هیچ فاضل نبود چه حال که سخن و لب بند جمع دانیت که صفت و شرف انسان الذی بحقی جرتبک

قسم چهارم در بیان اخلاق حمیده

فصل اول در بیان علم

و گفت ولقد آتینا داود و سلیمان علما و در حق مهتر و بهتر عالم فرمود و علمک ما لم تکن تعلم و قل رب زدنی علما و اوات ده بدین علم کرد و از علما و مشایخ هر کرا از این علم نصیب نیست او را

و اینجا حکمت بجهه و کبر مردم حواله کرد قسم عطایا ابتدائیه نخست و این قسم که کسبی است جمله و ثبت دوم بهشت مراتب که در اصل خلقت بارشیری همراه است منعم گشت دلکه هر اولیا

لایمکن او که گفته‌اند به جهان و اگر ... در طبیعت آتش حرارت کند و از این بعد نظر ... بعد ... محبت ... و نقصان این ... که ... از قاعده ... بلفظ علمیت ...

در بیان حلم

فصل

هر کلام اصل ... قلب سلیم که ... و دانش ... که هر سو ... اگر نه با حلم ... که ... این لفظ ... است که ...

... کلام ... این ... حمیده اخلاق و اوصاف را ... در طبیعت ادم ... اخلاط و امزاج داده ... این ... که ... هر گردد که ...

... که قسم ... قوی ... که ... هیچ ... که ... که هم ... اگرچه در این قسم نیز همان حکم دارد

[illegible]

فضیلت دارد و بر همه طاعتها راجح می‌گردد در احادیث آمده است ان العبد لیدرک بحسن خلقه درجة الصائم القائم [illegible] که هر چه کوی دنیا روی دلی از [illegible]

[illegible]

با همه انبیا و اولیا از آن نصیب گشت و بقدر متابعت علم و خاص در مراتب خود از آن نور فیض یابند و حقیقت این از کمال متابع روی نماید و باز خلعیت که خاص هر روح [illegible] وارد [illegible] است

[illegible]

کر نوشیروان عادل را عادت چنان بود که در خانه که نرگس نهاده بودی با هیچ عورت [illegible] نشاندی و گفتی انها تشبه العیون الناظرات [illegible]

[illegible]

و بجور و فسق صفت لا ایمان نیست [illegible] اگر از جنس اهل اخلاق [illegible] صادر شود در میزان عدل هیچ نسنجد وقدمنا الی ما عملوا من عمل فجعلناه هباء منثورا [illegible]

[illegible]

[illegible]

فصل چهارم در بیان جود کی از جمله اخلاق الهی جودست که فیض این نوع قدسی مدام واصل است وجود و سخاوت و مروت و فتوت و سماحت از روی لغت یک معنی دارد لا ذوات حق جل وعلا

[illegible]

اینها اسباب را مدخل نیست و بهره از صفت جود دارد که شرف قبول اند از قابلیت را بضاعت لیس جزا الجنة که من جاء بالحسنة فله عشر امثالها هرکس که از دنیا با جود لقو که دو خرید نه وجود

[illegible]

و مت ع ما تقدم هرکس بقدر صفا خاطر خود با این الحاجب بی ... در دولت ایشان معروفست و از حضرت رسالت صلی الله علیه وسلم نیز احادیث و اخبار وارد لا از فضل... جز رحمت کتاب

[illegible]

وسخی بالنفس ... قال علیه السلام ... این جمله ... بحقیقت ... را احمیت ... از نظر لطف ... هر طایفه معلم کرده بقدر

[illegible]

فصل پنجم در ...

[illegible]

نصف و اونه بلکه جامه اهل اسلام را البته حوصله او نی صحت حفظیت جائز نبود فاعفوا و اصفحوا و این صف را خصیت که دل را از مرتبه ایمان به درجه احسان رساند ولا ضرع الالسی

[illegible]

در غلط خشم افشند لالاب نیز در آیینه معاملات نظر کنند و از عکس اثر آن صفت حلم اثبات بود که تفاوت لازم کجاست و دانند که اخلاق الهی را با اوصاف و نشطان هیچ نسبت نیست زیرا که

[illegible]

[illegible]

درین صفت به سنت معامله حضرت شیخ را عدالله جمعی از جهال جفای بسیار میکردند و الحضرت مکافات هر یک را اشارتی بلطف میفرمود و از غایت کرم باران سرو کمان کرم می شد کشد سبب حبت

[illegible]

سه بهر احسن و هم و خیال قابلیت عکس تجلی از صفات بخشد و مطیه نفس را از صفت لازم کلام چنیان نرم و رام کند و علم را تعمل رساند و صورت را المعنی پیوند و به عام را به مرتبه خاص کشد شنیده که الصدق کذا

[illegible]

عن صدق قلبه وهمچنین کرم و اخلاق و دیگر احوال که ذکر یافته همه اصل و فرعی دارند اصل همه را اینرا همان حکمت و این صفت چون نهایت رسد اخلاص گردد که غایت همه واقعات است جمله انبیا و اولیا است زیرا که

فصل نهم در بیان عدل

تمام حاصل کند قال تعالی ان الله یأمر بالعدل والاحسان وحضرت امیر المؤمنین علی ابن ابی طالب علیه السلام فرموده العدل هو الانصاف والاحسان والفضل خواه بر کسی خود کی و خواه بر غیر

کفاره سیئه عدل کفاره گناه است ... وحضرت رسالت فرموده احب الناس الی الله تعالی یوم القیمة امام عادل ... بعد از آن عادل ...

تامل کن ... الطلاع ... عدل ...

فصل دهم در بیان شفقت

و لکن داخل ... بشر او صاف حمیده از آنجا متولد شود و سعت بر غیر خود باو اعت زیرا که در صورت ... تا غیر خود ظاهر کند اولش است که ... علی انفسهم و لو کان بهم خصاصه

جمیع نحلیت و لکن لعلی خلق عظیم موصوف گشت و امر شان باید که و ما ارسلناک الا رحمة للعالمین ... اسلام است در کوشش ...

بهره موصوفست هم لطیفست و هم کریم از ترشح این بحر محیطست که در رحمت وسعت کل شیء چون ... ملک ...

هم از این قسم خبر داده ... چهارم ... خلقت ... اگرچه در بعضی اوقات از ظاهر عقل ...

علم و معرفت چه بود او کشید پس تعلیم و تعریف خودش بخود راه نمود و بنده بر اسم ... آن نور ظلمت جهل خود واقف گشت و از بعد خود جز ناقص و معطلت فکر او دو عزت و استغناء حق را با علم حق علم کرد سر بر زمین

فصل اول در بیان بعد ...

در بیان اوصاف و فیه ...

اگر چه اوصاف و فیه بقاع ... لا حصر ... و نقص ... فضلی ... که حصر ... صلوات ... را با جمله عقد بسته

نفس مردم را با این همه ... در غایت ... و المیل ... در کمال خباثت که هیچ صاحب نظری ... کمال الاطلاع ... و قلب ... در اطلاق و اعتبار طبیعت ... و در حب الهام

فصل دوم در بیان تعجب

... در مجمع ملاء اعلی تعجب و ام ... و در ... لا خیر ... و قد ... و بس حکم ... کلف ... بر شیخ ... از آن جمله که در ... خود نشان

۱۰۵

زیرا که در هر مذهبی عالم است که لیته احوال مردم است و هر آینه چون در ان [illegible] خواهد که البته خود را [illegible] و خاص و عام را این ابتلا [illegible] لا بعد نظر لطف و قهر زاده و نقصان [illegible]

و بغض و خشم و طمع همه از اینجا فرق کرد انجا [illegible] که چون [illegible] فارغ از عقل و غافل از دو بینند [illegible] لیکن ابلیس طمع و حیلان [illegible] قبله ساخته [illegible]

فصل پنجم در بیان [illegible]

استعظام و صحبت که طلب وقت [illegible] بر غیر خود و هر آینه [illegible] خود را [illegible] وقت [illegible] و هیچ [illegible] ظاهر [illegible] که عجب از دو باطل

[illegible] صلوات الله و سلامه علیه [illegible] که یحشر المتکبرون یوم القیامة فی صورة الذر [illegible] الناس [illegible] العظمة ازاری و الکبریاء ردائی [illegible]

[illegible]

از مقام ولایت بلا وجه که بیان کنم صفی رامت که اهل مراتب باشند به ... در کتابی دیدم که یکی از علما که ماموش الی رفت و گفت السلام علیک یا عبد الله ... ملک وحمة الله

[illegible]

کردن رسوا ... هر که لا ... از ثمرات عجب است لا بعد از کبر و وجود ... و هم از آن جو شهادت که ... **فصل چهارم در بیان محبة**

[illegible]

[illegible]

که یکی از ... که خود را اهل علم ... بگفت از غلبه حسد ... روزی ... درویشی ... سلام کرد ... احوال ... نوشته

[illegible]

صورت ... اهل ... که ... اى غافل ... از ان ... که راست ... دوست

فصل پنجم در بیان ...

[illegible]

کە از اسب فعو بکم امزاج طبع در نوکس بن آدم سرایت کردست و خواهد کرد مگر طایفه مخصوص که باستغفار بلا منقطع ازین دای مفصله جدیکی بالمراد معموم منفصل باشد والکرنه نعوذ بالله منها

سر برون زد ز میان قمری • ابجد عبارت وفاکست • جان و دل لذتی حدیث ناکست • ابلیس جو معرفت نیاورد • ناکام حرام اس صحبت بنهاده
فصل ششم در حرص و شهوة
بدان الهمک الله که چون آدم

لذاذه چون اراده و جسد وقدرت بود و هوا نیز مدد میکرد هریکی بر سم عادت مبتلا گشته دوران نوع این دو صحبت را بهر لحظه قوت زیاده میکشت واز نهالهای هر نفسی بنکا سر بر مرز دینی نبت

چنان حرصست که از نفس شریف و مخفر لطیف کل هذا اعاذنا الله برقرار بر زد یا و مبدا و منشا هر دو یکیست حاشا وکلا آدم بیچی اول دوران احادیث مطویست که الحرص شوم والمریض

چه او در اصل متحرک الحیوانی است و حرکت او میل اوست به طرف پس آن میل حرص ایه و انقوف شهوت گشت و در جمیع حال حرص به شهوت نباشد لاشک بدانکه شهوت

فصل ششم در

بیان بخل

و از لغات که لذت که مثل برابر آنچه از آن یعنی لاکسی که ... از دوست ... که حرص و بخل ... و وصاف ... و جمله اوصاف

فصل

ششم در بیان اسراف

و زینت لعیم ... کلوا و اشربوا و لا تسرفوا یعنی از آن ... که یاکلون کما تاکل الانعام ذرهم یاکلوا و یتمتعوا ... که ... در ... کرد و در آن نیز

و اسهمت ... اسراف در جمیع امور ... اگر ... سر مباش ... که از هر کاری ...

فصل نهم در بیان ریا

او جزو هر نوع آن کدورت [illegible] که [illegible] از چه [illegible] که از [illegible] خلق [illegible]

صنف دوم در بیان طمع

که از روی حقیقت هیچ صحبت [illegible] نیست که طمع دارد [illegible] جوانمردا [illegible] که طمع [illegible]

طلب رضای حق [illegible] و قبول خلق [illegible] چنانچه اگر خلقی از خاص و عام [illegible] جوانمردا [illegible]

واجبست [illegible] کلام الله [illegible] الحمد [illegible] الذی [illegible]

فصل یازدهم

[illegible]

مضمونکه گفته ایم حسن اوست زیراکه در عالم شهادت جمله اوصاف انکشاف کوی در جوکان علم و اراده و قدرت ما کرده است و طول اول سیر الااسم است تا کوی را در هر حال محال ... بی دستی

[illegible]

سایه لطف ... در بسم الله گو الله ای برده ... اندث ... فرداد ... یک ... جول ... سوداکم کی ذبح ...

[illegible]

فصل دوازدهم در بیان رسم و عادت

[illegible]

مقرر است ... که بعث او خود برای دفع حمایه اوصاف ذمیمه عام بود نه خاص برای رسم و عادت زیراکه الحکیم ... و رسل صلوات الله علیهم ... صورت ... احکام شرایع را در عالم

[illegible]

کو بحث ... شد آن کردن و ... نام ... که ادراک مراتب ... دقیقه کار هر قاصر ... فلاحی ... مقامات

[illegible]

و پیغمبر علیه السلام که در وقت ... مصیبتها و بلاها را برخی آسان گرداند و ایضا فرمود که یقول الله تعالی اذا ابتلیت عبدی ببلاء فصبر و لم یشکنی الی عواده ابدلته

ان البسه لباس الایمان فلا انزعه عنه ابدا روایت است که داود علیه السلام مناجات کرد که الهی چیست جزاء آن غمزده مسکین که با دل حزین و باطن

از نوایب روزگار بدانچه انرا سعت صدر خوانند و در مقابل آن ضجرت است و اگر در اخفای کلام بود انرا کتمان سر خوانند و در مقابل آن اذاعت است و اگر صبر از فضول عیش بود انرا زهد

و سبب اختلاف بود او ان علت عادت ... میکردد مثلا کسی که او را شهوة وقاع غالب است و غذای شهوات او را از صبر بر مواظبت طاعات مانع میشود و بعضی میگویند که انکس در تضعیف

انجاب کتاب زبدة الدلایل
فی ترجیح الفضایل

[illegible]

قلت ... [illegible]

وجیه الدین ... [illegible]

[illegible]

بنام آنکه هستی نام ازو یافت		فلک جنبش زمین آرام ازو یافت

لغی سپاس بی قیاس و ستایش بی [illegible] [illegible] سزاوار وجود و موجود را جودیست که [illegible]
کنت کنزا مخفیا فاحببت ان اعرف فخلقت الخلق [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] موجودات در مجموع [illegible] بجودی خود [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] مشهود [illegible] [illegible] [illegible] موجود شد [illegible]
اللهم [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] الله [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] آدم اولیا یعنی محمد مصطفی و علی مرتضی صلی الله علیه و آله و سلم
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] رحمة الله علیه در شان حضرت امیر المومنین علی ابن ابی طالب
[illegible] [illegible] صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین تصنیف کرده [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

فصل در بیان اسم علی و القاب گرامی آن [illegible] [illegible] امام محب الدین طبری که نام [illegible]
آنجناب [illegible] در جاهلیت [illegible] و در اسلام علی [illegible] و کنیت ابو الحسن [illegible]
[illegible] کتب [illegible] حضرت [illegible] صلی الله علیه و آله و سلم [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] احمد [illegible] المعروف [illegible] الدین [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] علی [illegible] ولادت [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] خود [illegible]

یا رب بهذا الصبی الذی [illegible]		و رب هذا البلد [illegible]		و [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
جواب داد [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
علی [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] علی [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] حضرت [illegible] صلی الله [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] علی [illegible] [illegible] فاطمه [illegible] علی [illegible]
[illegible] ولی الله [illegible] [illegible] امیر المومنین علی ابن ابی طالب
[illegible] [illegible] رسول الله صلی الله علیه و آله [illegible] [illegible] علی باب الجنة [illegible]
لا اله الا الله محمد رسول الله علی حبیب الله [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] لا اله الا الله محمد رسول الله علی حبیب الله [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

و شبهتی را مجال توقع نباشد و هرگز از حریف خود مهزوم نگشته و با هیچکس بزم در نیامد مگر که او را
مقتول و مغلوب گشت و در وصف حرب و زخم آنحضرت گفته اند که اذا علا قدّ و اذا
اعترض قطّ یعنی چون با هیچ یک خود از بلندی می زد بطول می برید و هر گاه از پهن او
می کشید بعرض می برید و در بعضی از تواریخ مسطور است که آنحضرت در میدان شجاعت صد هزار
دشمن را در تحت شمشیر کین کشیده و آنحضرت هیچ گاهی [illegible] را از پشت سر نگه
نبرد و دیگر که ابواب فتح و نصرت صحیح و هر گاه همت والا نهفت در آن روز فرزند
جهانیان از علم ملکیان ادب را بود و معاوضت می یافتند و مولف [illegible] که در بعضی از
کتابهای معانی مطالعه کرده ام که در بعضی غزوات که آنحضرت داشت جالب در جات حاضر
بود و جبرئیل حاضر آنحضرت نعمت ملکت را حصه مراد شمست بعلی عطا فرای
و از کلمات آنحضرت رسول الله از جابر مرویست که رسول الله و خلف الجنة قرات
علی باب الجنة مکتوب لا اله الا الله محمد رسول الله علی اخو رسول الله و از کلمات
قسیم النار و الجنة امام همام سلام الله نقل عیاض یحیی در کتاب شفا خود آورده
در حق امیر المومنین علیه السلام که او قسیم النار است اصحاب محبت و موالات خود را در
بهشت در آورد و طالب بغض و عداوت خود را در دوزخ اندازد روزی مامون حضرت
علی رضا را گفت که بکدام وجه و بچه معنی علی را قسیم الجنة والنار میگویند آنحضرت جواب داد
که آیا تو خود روایت نکردی بروایت پدر از جد او خود از ابن عباس که او گفت شنیدم از
حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله گفت حب علی ایمان و بغضه کفر مامون گفت بلی
پس رضا گفت قسمت بهشت و دوزخ هر گاه بر حب و بغض علی شد پس او
قسیم الجنة والنار است پس مامون امام را دعا کرد و از کلمات آنحضرت روایت
از دانش که رسول الله صلی الله علیه و آله فرمود لولاک لما خلقت الافلاک یا علی الی [illegible] اسماء
یا صدیق یا دال یا عابد یا هادی یا مهدی یا فتی یا علی مراد مشکل گشا
مولف [illegible] نسبت [illegible] لم یجد نفس اکابر علما از کلام امیر المومنین علیه السلام
که بر منبر بر خواند و مشهور است آنحضرت لا النبی والقسم لا الملخوذ مصباح الظلم

لا الطری الاعم لا الفاروق الاعظم لا عیبة العلم لا ابو الحکم لا نبأ العظیم
لا الصراط المستقیم لا وارث العلم لا مولی النعم لا عمود الاسلام لا منکر الظلم
لا لیث الزحام لا انیس الولام لا المحار الافخر لا الصدیق الاکبر لا الامام المحشر
لا ساقی الکوثر لا صاحب الآیات لا خبرة المعجزات لا جامع الآیات لا
مولف الشتات لا مفرج الکربات لا حافظ الکلمات لا محافظ الصلوات
لا محلل المشکلات لا مجیب الشبهات لا صیغم الغزوات لا صاحب المعجزات
لا الامام الاعظم لا الحکم المفضل لا حافظ الزوال لا بیان المیزان لا قسیم الجنان لا ناظر
المیزان لا محکم القرآن لا حاطم الاوثان لا مخیم الاوثان لا خیر الاعیان لا قرن
الاقران لا امثل الشجعان لا فارس الفرسان لا سوال قوی لا الممدوح بهل اتی
لا شدید القوی لا حامل اللواء لا کاشف الکروب لا بعید المدی لا عصمة الوری
لا زکی الوری لا قاتل من بغی لا مصحوب الکبری لا اقمد الفتی
لا صنو التقی لا کفو الرضی لا مضیع الفلق لا مشتوح الرجا لا محسن الاخلاق
لا محل العفاف لا صواب الخلاف لا رجال الاعراف لا سوار المصاف
لا عارف العوارف لا صاحب الاذن لا قاتل الجن لا یعسوب الدین
و صالح المومنین و امام المتقین لا اول الصدیقین لا حبل المتین لا دعائم الدین
لا صحیفة المومن لا ذخیرة المهیمن لا امام الامین لا دیع الحصین لا ضارب السیفین
لا الطاعن بالرمحین لا صاحب بدر و حنین لا عتیق الرسول لا بعل البتول
لا سیف الله المسلول لا اولو الفضیل لا شفاء العلیل لا سوال السبیل لا نجم الرسالة
لا قالع الباب لا مفرق الاحزاب لا رشد العرب لا کاشف الکرب
لا ساقی العطاش لا نائم علی الفراش لا جوهر الثمینه لا باب المدینة لا حکمة الحکیمة لا
صمصام العضیة لا واضع الشریعة لا حافظ الطریقة لا فرخ [illegible] لا عطیة المودعة
لا سید الکونین لا ابو الائمة البررة لا [illegible] الوسیلة لا مفضل الفضیلة لا خلیفة الرسالة
لا تسبیح الباله لا وارث المخبر لا طهر الاطهار لا مقسم الکوثر لا مشکوة النور
لا حبل الله المعدود لا زهرة النور لا بصیرة الصادق لا ذخیرة الاخیار لا شارح التنزیل لا شفیع
المشفع والمخبر لا ابن عم البشیر النذیر لا طود الاطواد لا اجود الاجواد لا حلیم الحلم
لا بیضة البلد لا صمصام الهیجاء لا خلیفة الاسلام لا اسد الله المعبود لا المحمد المعبود لا الحکیم النافع

لا مصطلح المصلح لا محضة الغوامض لا محفوظ للخواص لا صفوة الصفوة لا المرتضى المفضل [illegible] لا
خاتم الفلک لا مربع الفلک لا حجر السالع لا دوام الابداع لا وارث الوارث لا
نقش [illegible] لا جنب الله لا وجه الله لا م [illegible] جامع للاقوال الانسیه وللافعال
البدنیه حافظ الفروع والاصول حاوی المعقول والمنقول الرحیم احمد بن عبد الله [illegible]
در کتاب حلیه خود آورده و ولی [illegible] سیر القوم و محبوب المشهود و محبوب المعبود باب
مدینة الحکم والعلم و رئیس المخاطبات و مستنبط الاداة و دلیل المهتدین و وزیر المطیعین
و ولی المتقین و امام العارفین اقدمهم اجابة و ایمانا و اقومهم قضیة و اوفاهم عهدا و اعظمهم حلما
واوفرهم علما عم ابن الطالب علیه الصلوة والسلام فرق النفس و زینة العارفین [illegible]
عتیق الوجه و المنبر [illegible] العلم [illegible] صاحب القول [illegible] و الاذن
الواعی و العهد الموفی [illegible] فی الحجر فرع المکثر و وضع [illegible]
و دفع [illegible] للاخشن [illegible] المحسوس [illegible] وقد قیل ان التصوف مراجعه
الموجود [illegible] المحدود [illegible] تصوف [illegible] است محبوب [illegible] از عجز
[illegible] علیه السلام با طاعت [illegible] آخر [illegible] خود [illegible]
و کذلک التصوف اسلام الغیوب [illegible] المطلوب یعنی تصوف تسلیم کردن [illegible]
[illegible] المطلوب است [illegible] بر نفع [illegible] مشغول بودن [illegible]
و حضرت مرتضی علیه السلام [illegible] و فرمود [illegible]
لن التصوف [illegible] المقدرات من [illegible] یعنی [illegible] که تصوف بالا
[illegible] مقدرات و دعوی کرد [illegible] مخلوقات و [illegible] علیه السلام
[illegible] عبادت و صوف معروف [illegible] که
[illegible] و حیه الدهر و [illegible] مفتی [illegible]
بن عبد الله [illegible] که یا قوم [illegible]
[illegible] ثم [illegible]
[illegible] و [illegible] و لا [illegible]
[illegible] محمد رسول الله صلی الله علیه
[illegible]
[illegible] للفروع [illegible]
[illegible] علی [illegible]

ایب و ما رضیت [illegible] الاسلام دینا [illegible] و لقد [illegible] مولاه
[illegible] العلم [illegible] افضلکم علی [illegible]
و علی [illegible]
[illegible] لا نبی بعده کذلک لا وصی بعدی فهو خاتم [illegible] ولا خاتم [illegible]
و لن کان [illegible] فالقصی [illegible]
[illegible] علی [illegible] القصی [illegible] الاخری
القصی [illegible] المتقین [illegible]
[illegible]
و للعلوم [illegible] درس [illegible]
[illegible] تصوف [illegible] حضرت [illegible]
[illegible] المحاذات [illegible] الکاس [illegible]
[illegible] خضع [illegible] الالامات [illegible]
[illegible] الی [illegible] العالم التی [illegible]
[illegible] بحبک [illegible] الوجود
[illegible] المعبود [illegible] المقصود [illegible] الی السجود [illegible] القدم
[illegible] القدم [illegible] کرم الله وجهه
[illegible] عبادت [illegible] بالسجود للصنم [illegible]
[illegible] الی [illegible] فهات [illegible] تعرف [illegible]
[illegible] قلبی [illegible] سواه
[illegible] رسیدی [illegible]
[illegible] خود [illegible] وجود
[illegible] مقصود [illegible]
[illegible] سجود [illegible] قدم [illegible]
[illegible] صنم [illegible]
[illegible] رب الارباب [illegible]

از آن حبی که خود را بخود وانمود از ورای تجلی والاتر و معروف خود را بوحدت شهود تا پایه انکار
و گرود توحید و یکجهتی او را در دل بغل خویش فانی گفت بشنیدم نقاری که در همکنار خود
و در مرآت دل خود دیده بشهود گشودم ندیدم در آنجا سوای او را و این بیت را حسان بن ثابت
در مدح آن سرور گفته جبریل نادی فی السماء والنقع لیس ینجلی لا سیف الا ذو الفقار
ولا فتی الا علی مقصد در انجه از فضایل آن ذات فایض السعادات از فحوای
آیات بینات از کلام خالق برتیه ظهور انجلا یافته روایت کرده امام صالحانی هیچ که
مذکور ساخته است بسند آوردن بروایت حافظ اسلام از حافظ ابوبکر بن مردویه بسندی
که آورده تا کلام القائل الیه مرفوع گردید بحضرت رسالت صلی الله علیه وآله بترتیبی که واقع شده
در آفاق و انفس و از انجلات انجه روایت کرده صالحانی باسناد او از اصبغ بن نباته
قال قال علی علیه السلام انزل القرآن ارباعا فربع فینا و ربع فی عدونا و ربع سیر و امثال
و ربع فرایض و احکام ولنا کرایم القرآن یعنی قرآن چهار بخش نازل شده یک ربع در
وصف ماست و یک ربع در مذمت و منقصت دشمنان و یک ربع سیرها و قصص و امثال است
و یک ربع فرایض و احکام شریعت از اوامر و نواهی و ما راست آیات کریمه و شریفه
در قرآن و مرویست از ابن عباس که گفت ما انزل الله یا ایها الذین امنوا
الا و علی شریفها و امیرها یعنی نازل نشده آیه خطاب یا ایها الذین امنوا الا
که علی امیر آن و شریف آن آیه بود و درین باب روایت از فقها بسیارست یکی
ابو العالیه و حسن بصری که اهدنا الصراط المستقیم عبارتست از رسول الله صلی الله علیه وآله
و خیار و اکابر کان اهل بیت چنانکه مذکور ساخته است قاضی عیاض از قول حضرت
علی علیه السلام که انا الصراط المستقیم سورة البقرة قوله تعالی الذین ینفقون اموالهم باللیل
والنهار سرا و علانیة فلهم اجرهم عند ربهم ولا خوف علیهم ولا هم یحزنون
یعنی آنانکه صرف میکنند اموال خود را در شب و روز و پنهان و آشکارا اجر ایشان نزدیک پروردگار
ایشانست و نه خوف بر ایشان طاری میشود و نه محزون میگردند از صالحانی مرویست که
این آیه کریمه در شان حضرت علی علیه السلام نازل شده و از ابن عباس روایت است که گفت
کان عند علی علیه السلام اربعة دراهم فتصدق بدرهم نهارا و بدرهم لیلا و بدرهم
سرا و بدرهم علانیة فنزل الله تعالی هذه الآیة قوله تعالی و من الناس من یشری نفسه
ابتغاء مرضات الله یعنی از مردمان کسی هست که میفروشد جان خود را در راه حق برای

رضای خدای تعالی باسناد مذکور از سعید بن جبیر از ابن عباس مرویست که این آیه
در شان مرتضی علی بر فراش حضرت مصطفی صلی الله علیه وآله وسلم نازل شده
سورة آل عمران قوله تعالی فقل تعالوا ندع ابناءنا و ابناءکم و نساءنا و نساءکم
و انفسنا و انفسکم از مجاهد مرویست که گفت سؤال نمودم از ابن عباس که کیانند
آنها که بخاطر حضرت نبوت مظاهر گردید که در مباهله نصاری
همراه ایشان موافقت نماید گفت علی و فاطمه و حسن و حسین و لفظ انفس که در آیه کریمه
واقع عبارت از ذات علی سورة المائدة قوله تعالی الیوم اکملت لکم دینکم
و اتممت علیکم نعمتی و رضیت لکم الاسلام دینا یعنی امروز کامل گردانیدم برای شما
دین شما را و تمام نمودم بر شما نعمت خود را و راضی شدم برای شما که اسلام دین
خدا و رسول دین شما باشد هم باسناد مذکورست از مجاهد که گفت نازل شد این آیه
بغدیر خم آنگاه فرمود رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم الله اکبر علی اکمال الدین و اتمام
النعمة و رضی الرب برسالتی والولایة لعلی آورده اند این را امام صالحانی
انما ولیکم الله و رسوله والذین امنوا الذین یقیمون الصلوة و یؤتون الزکوة و هم راکعون
گفت امام صالحانی که سبب نزول این آیه آنکه مرتضی علی علیه السلام نماز میکرد و حال آنکه
سایلی در مسجد سوال میکرد و بجز انگشتری چیزی نداد عطا کرد او را مرتضی علی انگشتر خود را
در حالت رکوع پس این آیه نزول اجلال یافت و حسان بن ثابت مدح آن را
گرفته است در شعر خود چنانکه گفته است او من ادی الصلوة مع الزکوة فقام بها والقدم
عنده الصبر او من باتی یتصدق راکعا و اسره فی نفسه اسرارا
من کان بات علی الفراش مجاهدا و محمد اسری یوم الغار او من کان نزل القرآن
سمی مومنا فی تسع آیات جعلن کبارا یعنی مرتضی علی بر حد و فی رسالتیه نماز را
بازگوی پس بهر یک قیام نمود و باز کیست آنکس یعنی او آنکه لباس صبر و شکیب دربر دارد
در حصن رحمت خود در می آرد و آنکه بخاتم خود تصدق نمود در حال رکوع و این
حسنه را در سینه خود که مخزن اسرار کردگارست نهاد و در جلسه این راز گشت و
و آنکه شب بخوابید بر فراش محمدی و حال آنکه رسول الله سیر شب میکرد بقصد غار آنکه در
کلام مجید مسمی است بمومن در نه آیت شریف قوله تعالی یا ایها الذین

بلغ ما انزل الیک من ربک وان لم تفعل فما بلغت رسالته والله یعصمک
من الناس یعنی ای فرستاده بگو برسان انچه فرستادیم از خدای تمام لفظ فرود آمد بتو از
پروردگار تو واگر چنین نکردی در تمام آنرا نرسانیدی پس تبلیغ نکردی رسالتهای اورا
وخدا نگه دارد ترا از مردمان بعضی ضایع میکنند ازانکه برسانیده باسناد مذکور از ابی بکر بن عیاش از
عاصم از زر از ابو وائل از عبد الله بن مسعود که گفت بودیم در عهد حضرت پیغمبر که میخواندیم
یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک من ربک ان علیا مولی المؤمنین وان لم
تفعل فما بلغت رسالته والله یعصمک من الناس سورة الاعراف
وهم باسناد مذکور است [illegible] از حضرت علی علیه السلام که فرمود ستفترق هذه الامة
علی ثلاث وسبعین فرقة اثنان وسبعون فی النار وواحدة فی الجنة یعنی زود باشد
متفرق شوند این امت بر هفتاد وسه گروه وهفتاد ودو از آنها در دوزخ
باشند ویکی از آنها در جنت وایشان آنانند که خدا فرموده است وممن
خلقنا امة یهدون بالحق وبه یعدلون وهم انت وشیعتک یعنی از آنها که آفریدیم
گروهی هست که ایشان راه مینمایند بحق وبحق عدل میکنند در ان [illegible]
شیعیان تو اند [illegible] از عمر بن الخطاب مرویست که
گفت شنیدم از رسول الله صلی الله علیه وآله که میفرمود لو ان السموات السبع والارضین
السبع وضعت فی کفة ووضع ایمان علی فی کفة لرجح ایمان علی یعنی [illegible]
شهادت میدهم برسول خدا که بدرستی شنیدم از آنحضرت که میگفت اگر آسمانهای هفتگانه
وزمینهای هفتگانه را بنهند در پله وایمان علی را بنهند در پله دیگر هر آینه راجح آید ایمان علی علیه السلام
[illegible]
از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام مرویست که گفت مرا رسول الله صلی الله علیه وسلم در ان روز که فتح
خیبر کردم که لولا ان تقول طوائف من امتی فیک ما قالت النصاری فی عیسی ابن مریم لقلت فیک
مقالا لا تمر بملأ من الناس الا اخذوا من تراب رجلیک ومن فضل طهورک یستشفون
به ولکن حسبک ان تکون منی وانا منک ترثنی وارثک وانت منی بمنزلة هارون من موسی
الا انه لا نبی بعدی انت تبرئ ذمتی وتقاتل علی سنتی وانت فی الآخرة اقرب الناس منی
وانک غدا علی الحوض خلیفتی تذود عنه المنافقین وانت اول من یرد علی الحوض وانت

اول داخل الجنة من امتی وان شیعتک علی منابر من نور مبیضة وجوههم حولی اشفع
لهم فیکونون غدا فی الجنة جیرانی وان عدوک غدا ظماء مظمئین مسودة وجوههم وان حربک
حربی وسلمک سلمی وسرک سری وعلانیتک علانیتی وسریرة صدرک کسریرة
صدری وانت باب علمی وان ولدک ولدی ولحمک لحمی ودمک دمی وان الحق
معک والحق علی لسانک وفی قلبک وبین عینیک والایمان مخالط لحمک ودمک
کما خالط لحمی ودمی وان الله عز وجل امرنی ان ابشرک انک وعترتک فی الجنة وان عدوک فی النار
لا یرد علی الحوض مبغض لک ولا یغیب عنه محب لک یعنی اگر نه آن بودی که
چند از امت من [illegible] میگفتند نصاری درباره عیسی ابن مریم علیه السلام [illegible]
[illegible] که [illegible] هیچ گروه از مردمان [illegible] الا خاک [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ودو زبانهای [illegible] حوض [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] خدا [illegible]
[illegible]

روایة امام ابو الفتوح الصالحانی که [illegible] امام حافظ [illegible] ابو نعیم احمد بن عبد الله
مروی است از زهری و ابو رافع [illegible] که گفت [illegible] حضرت علی علیه السلام [illegible]
در روز احد [illegible] جبرئیل گفت یا رسول الله ان هذه لهی المواساة یعنی هر اینه اینکه از
دست علی ظاهر شد نهایت کار [illegible] تعظیم آنحضرت فرمود انه منی و انا منه پس جبرئیل
گفت و انا منکما [illegible] از انس مرویست که [illegible] مرغی بریان [illegible]
حضرت [illegible] آوردم پس [illegible] بر زبان مبارک راند [illegible] تناول فرمود و گفت اللهم ائتنی
باحب خلقک الیک یاکل معی [illegible] یعنی بار خدایا بفرست [illegible] را که محبوب ترین خلق است نزد تو [illegible]
در [illegible] علی علیه السلام در را زد [illegible] گفتم [illegible] که علی گفتم حضرت رسالت [illegible] به کاری است
بار [illegible] دیگر [illegible] همان [illegible] و بار حضرت علی در را زد [illegible] رسول صلی الله علیه
[illegible] با انس [illegible] حضرت امیر [illegible] آنحضرت تبسم کرده فرمود [illegible] الحمد لله الذی جعلک
[illegible] یعنی [illegible] تمام
[illegible] علی [illegible]
[illegible] حضرت امیر [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] یا انس [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] حضرت رسالت پناهی در جنگ خیبر [illegible]
[illegible] پس [illegible] فتح [illegible] احب [illegible]
[illegible] رسول الله [illegible] یعنی
هر اینه [illegible] خدا و رسول [illegible] و فتح [illegible]
خدای تعالی [illegible] پس علی را [illegible]
[illegible] چشم آنحضرت [illegible]
[illegible] فتح [illegible]
[illegible] الله [illegible]
[illegible]
در [illegible] و نیز از انس مرویست [illegible] که آنحضرت فرمود [illegible] علی ابن ابی طالب

حسنة لا یضر معها سیئة و بغضه سیئة لا ینفع معها حسنة و از ابن عباس روایت است که آنحضرت
[illegible] فرمود [illegible] کلهم [illegible] علی ابن ابی طالب [illegible]
[illegible] و ایضا از ابن عباس و جابر روایت است که [illegible] جاء نی جبرئیل
[illegible] خدا [illegible] محمد علی ابن ابی طالب [illegible] خلقه
[illegible] یعنی آنحضرت فرمود [illegible] از درخت آس که نوشته بود در آن برگ
[illegible] رسالت [illegible] علی ابن ابی طالب [illegible] خود [illegible]
[illegible] و [illegible]
و صحیح ایضا از [illegible] مرویست که آنحضرت فرمود الا من احب علیا [illegible] الملائکة و [illegible]
[illegible] الجنان [illegible] بغیر حساب یعنی [illegible] که هر که علی را دوست دارد
[illegible] که [illegible] بهشت [illegible]
بغیر حساب [illegible] الا و من احب علیا [illegible]
[illegible] یعنی [illegible] که هر که [illegible] محبت علی [illegible]
[illegible] از درخت [illegible]
خود را در بهشت [illegible] الا و من احب علیا [illegible]
و الشهداء یعنی [illegible] که هر که [illegible] محبت علی [illegible] کرده [illegible]
در [illegible] صدیقان و شهیدان [illegible] الا و من احب علیا [illegible]
و الصراط یعنی هر که [illegible] علی [illegible] از حساب [illegible] و صراط ایضا قال
قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم من سره ان یحیی حیوتی و یموت مماتی و یسکن جنة عدن التی
غرسها الله [illegible] فلیوال علیا من بعدی و لیوال ولیه و لیقتد بالائمة من بعدی
فانهم عترتی خلقوا من طینتی [illegible] فهما و علما و ویل للمکذبین بفضلهم من امتی القاطعین
فیهم صلتی لا انالهم الله شفاعتی [illegible] رسول الله صلی الله علیه و آله که هر که را [illegible]
[illegible]
[illegible] و مشهور است [illegible]
[illegible] علی [illegible]
[illegible] علی [illegible] و نیز [illegible]
[illegible]

دواى و دين ثابت است ... كه كتب كنند كه فضل و ثبت نموده آن آسمان و زمين و ولى ولايكه

كه قطع كنند كاشانه در باب ايشان صلة را روزى كه موالات انجام مقرر الله ما نعت ... است

اين حديث را امام ... از امام ابو سعيد صريح و روايت امام ابو علي حداد و از امام ابو نعيم حافظ

باسناد و در حلية نيز آورده است از ابن عباس رضي الله عنه مرويست كه فرمود رسول الله صلى الله عليه و آله و سلم

دوستى علي ياكل الذنوب كما تاكل النار الحطب يعنى دوستى و محبت علي ميخورد گناهان را چنانچه

آتش ميخورد هيزم را تخريج كرده است ... در حالة غدير خم از ابن عباس مرويست

كه گفت بوديم در ملازمت آنحضرت در سفرى پس نزول نمود بغدير خم نداى ... زدند در

ميان مردمان كه الصلوة جامعة و جاروب زدند از براى آنحضرت زير درختى از درختان پس نماز

ظهر را ادا نمود و دست حضرت علي را گرفت و گفت الستم تعلمون انى اولى بالمؤمنين

من انفسهم يعني آيا نميدانيد كه من اولى ام بتصرف در مومنان از نفسهاى ايشان گفتند بلى

يا رسول الله پس گرفت دست علي را و گفت اللهم من كنت مولاه فعلي مولاه اللهم

وال من والاه و عاد من عاداه بعد از حصول اين اجراء عمر با حضرت علي ملاقات نمود و گفت

كلمات تهنيت كه هنيئا لك يا ابن ابي طالب بخ بخ اصبحت و امسيت مولى كل

مومن و مومنة يعني خوش باد ترا اى پسر ابو طالب آفرين آفرين گشتى و شام كردى حالا

مولى هر مومن و مومنة تخريج احمد است در مسند او و حافظ ابو ... آورده و ... نقل

كرده ... روايت بسيار از ائمه مذكورست و جميع اين اخبار

از هر جانب بقدر احضار الكافى حسان بن ثابت كه در آنجا حاضر بود گفت اين گروه

و در شعر خود قصه بيان شده قول را كه شنيده است رسول الله صلى الله عليه و آله و سلم

يناديهم يوم الغدير نبيهم بخم و اسمع بالنبي مناديا

بانه مولاكم نعم و وليكم فقالوا و لم يبدوا هناك التعاميا

الهك مولانا و انت نبينا و لم تلق منا في الولاية عاصيا

هناك دعا اللهم وال وليه و كن للذي عادى عليا معاديا

فقال له قم يا علي فانني رضيتك من بعدي اماما و هاديا

يعني ندا ميكرد آنحضرت

... ايشان را در روز غدير خم و چه عجب ندا شنوانند ... و در حالى

... است چنانكه حديث كه من كنت مولاه فعلي مولاه است ... پس گفت

... در شهر غدير خم ... و ولي الله ...

... كه خاص ... در ان ... كه خدا را

حسنى دار رحمة در نزد او مرده ... دوستى او ... اعداء او اعدا ... على ... كه سلطنت ...

... بعد از ... الامر و سلطنت و بانت و ... و امامت ... و عبد الله ...

از ... طريق ... و ... آمده و ... طبرى روايت

كرده است ... ابن ... و در كتاب ... امام ابو الحسن واحدى رحمة الله عليه ... اين آيت

در حضرت ... كه نبى صلى الله عليه و آله و سلم ... بحضرت ... ميشوند ...

و از براى ... و در ... و يكى ... يعني قول الله تعالى ... و قفوهم انهم مسئولون

يعني باز داريد ايشان را در موقف ... بر صراط كه ... پرسيده ... يعني از ولايت علي

و حاكم ... كه ... و حاكم ... سوال ... موقف ... كه ... از ولايت على ...

... حتى ... كه حضرت رسالت صلى الله عليه و آله و سلم ... وصيه ... كه ... از

و امام ... رحمة الله ... حافظ ... ابن ابى ... السلام ...

و در ... اين قصه ... حضرت رسالت صلى الله عليه و آله و سلم در حينى كه نزول ...

لكم دينكم ... و اتممت عليكم نعمتي ... يعني ... رسالت ... روز ...

... كه ... صلى ... در حالت ... پس ... الحمد لله على اكمال

الدين و اتمام النعمة ... و الصلوة ... على ... الدنيا و ... و اشهد ان لا اله

الا الله الاحد الفرد الصمد لم يتخذ صاحبة و لا ولدا و لم يكن له كفوا احد و ان محمدا عبده و رسوله

ارسله الى جميع خلقه ... و اصطفاه على العالمين ... الذين

... و ... و اتقوا الله حق تقاته و لا تموتن الا و انتم مسلمون و اعلموا

ان الله ... حميد ... الا ... على ... ان اول ...

... و ... الا ... و ... ربه ... و ... الله ...

... يعني ... و ... اوكر ...

... در ... دعوت ... در ... باشد ...

... آخر ... حضرت ... كه ... صفت ... كه ...

... ملك ... و صفت ... ارشد ...

و صیب را بذات قدیم الصفات [illegible] و [illegible] اصحاب [illegible]
[illegible] فرزند [illegible] مرور [illegible] در پادشاهی [illegible] معتمد [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
الابرار [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
یا رسول الله [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ان الله خلقنی و خلق الناس [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

و عدول [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] اتقوا الله الذی تساءلون به والارحام ان الله کان علیکم رقیبا [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] الحلم والعلم والنبوة [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] واتقوا الله الذی تساءلون به والارحام ان الله کان علیکم رقیبا

یعنی بربستن برسید از مخالفت امر خدای تعالی جنانچه مر شما در وقت استخلاف واقع شد دیگر
حاجت مطلبیه دیگر کنه که سبد بعد آن خدای و بپرهیزید از قطع رحم و با یکدیگر مهربانی کنید
بدانید که خدای تعالی نگاهبان است و آگاه است بر شما و شهودیان یعنی بر همه اقوال و افعال شما مطلع است
بعد از آن شمار انذار کرد و طلب مزد نبوت خود از شما کرد پس گفت قل لا اسئلکم علیه اجرا
الا المودة فی القربی یعنی بگوی محمد نمی‌خواهم از شما بر رسانیدن پیغام مزدی ولیکن دوستی
مر اهل بیت را و از ابن عباس منقولست که چون بعد نزول این آیه گفتند یا رسول الله این
جماعت که مودت ایشان بر ما واجب شد کیانند فرمود علی و فاطمه و دو پسر ایشان حسن و حسین علیهم السلام و ایشان
پاکیزه گوهرانند که در کلام مجید از ایشان انما یرید الله لیذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا
پاک کرده شده از ذنوب و گناهان و ایشان اهل بیت و ایشانند که ستایشان در دین اسلام
هم مقبول و هم معتبر است که ستایش ایشان و لای جمیع صحابه هم از امور مسلم است
...
دوستان آن حضرت که جمیع آنها صحابه‌اند ... حق ایشان ثابت است
علم و حلم و زهد و تقوی و شجاعت و سخاوت و صدق و طهارت و عصمت و حکم ایشان ثابت کرده
... ان شاء الله تعالی
... که هر که من مولای اویم علی
مولای اوست ...
... وحی فرو فرستاده ...
... غدیر خم ...
... با وجود آنکه ...
... ولایت ...
... که لولا علی لهلک عمر ...
عمر گفت علی را علی الخصوص که اقضاکم علی ...
... بخ بخ لک یا علی اصبحت مولای و مولی کل مؤمن و مؤمنة ...
... این مولای من است و مولای هر مؤمن و مؤمنه و هر که نیست
این مولای او پس ... اسلام نیست روایت کرده این را طبری ...

در کتب سیر الصحابه ... حافظ ابو موسی المدینی روایت کرده باسناد از امام ابن الامام ابن
الامام جعفر بن محمد بن علی بن الحسین علیهم التحیة والسلام که فرمود بزرگوار از جد خود اخبار از حضرت
نبوت که صلی الله علیه و آله و سلم فرمود آن حضرت فرمود امیر را که یا علی انی
اوصیک بوصیة فاحفظها فانک لا تزال بخیر ما حفظتها یعنی ای علی ترا وصیتی میکنم
پس آنرا نگاه دار که همیشه با خیر باشی تا آنرا نگاه داری یا علی
ان للمؤمن ثلاث علامات الصیام والصلوة والزکوة وللمتکلف ثلاث علامات یقهر من دونه بالغلبة
ومن فوقه بالمعصیة ویظاهر الظلمة ... ثلاث علامات ان حدث کذب وان
وعد اخلف وللکسلان ثلاث علامات یتوانی حتی یفرط ویفرط حتی یضیع ویضیع حتی یأثم
ولیس ینبغی للعاقل ان یکون شاخصا الا فی ثلاث مرمة لمعاش او خطوة لمعاد او لذة فی
غیر محرم ...
...
...
...
...
...
...
یا علی ان من الیقین
ان لا ترضی احدا بسخط الله عز و جل ولا تحمد احدا علی ما آتاک الله تعالی ولا تذم
احدا علی ما لم یؤتک الله فان الرزق لا یجره حرص حریص ولا یصرفه کراهة کاره ...
... خدا ...
...
...
... هیچ کاری

جمع و صرف نتواند کرد   یا علی اربع خصال من الشقا جمود العین و قساوة القلب
و بعد الامل و حب الدنیا   یا علی ایاک و الزنا فان فیه ست خصال ثلاثة فی الدنیا
و ثلاثة فی الآخرة فاما التی فی الدنیا فیذهب البهاء و یورث الفقر و ینقص الرزق و اما التی فی الآخرة
فسوء الحساب و سخط الرحمن و الخلود فی النار   یعنی یا علی آنکه مشغول زنا گردد ...
بدبختی در زنا شش خصلت است سه خصلت از آن در دنیا ظهور رسد و سه خصلت در آخرت
و قسم اول آن خصلتهاست که در دنیا روی دهد فنا و نقصان برکت آید و وقار و کرامت از او دور شود
و روزی را کم کند و اما آن خصلتها که در سرای آخرت پدید آید سختی حساب است و ناخشنودی حق تعالی
و در آمدن در دوزخ   یا علی الملک بینک و بین عدوک الخیر فالعجب یوم القیمة لیس ...
علی ... یا علی ... زبان خود ... و از احوال خیر ... بدبختی را
بنده در روز قیامت خایف و ترسان گردد هیچ چیز نخواهد بود از آن خوف ... که ...
زادی حافظ ابو بکر الخطیب ... رضی الله عنه قال قال رسول الله صلی الله علیه و سلم
مکتوبا علی باب الجنة محمد رسول الله علی اخو رسول الله قبل ان یخلق السموات و الارض
الفی سنة یعنی دو هزار سال   و از وهب بن منبه مرویست
که در بعضی از کتب مسطور گشته که ... بر ساق عرش ... و صورت ...
که لا اله الا الله محمد رسول الله ایدته بعلی و نصرته به یعنی ... و ...
معبودی که ... و ... بجز حق سبحانه ... و محمد رسول الله را مؤید
و ... گردانیدم و نصرت دادم بسبب ... علی علیه السلام رواه ... ابو بکر الخطیب
و از ابو الحمراء خادم رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم مرویست که گفت رسول الله صلی الله علیه
لما اسری بی الی السماء و دخلت الجنة ... فقال اطلعت فی الجنة ... ساق العرش
مکتوبا لا اله الا الله محمد رسول الله ایدته بعلی و نصرته به یعنی ... شب معراج
مرا با آسمان ... در آمدم ... نظر کردم ...
عرش که نوشته بود لا اله الا الله محمد رسول الله را مؤید ... گردانیدم و نصرت
دادم بسبب ... علی علیه السلام   از عبد الله مسعود رضی الله عنه مرویست که حضرت
رسالت صلی الله علیه و آله و سلم ... شب معراج مرا با آسمان ... در رفاقت جبرئیل دیدم
که بر در اول بهشت ... است که لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله ...

و حیله طیب عیش و خوشی معیشت در دنیا چه خفیف است ... و ترک حقد و کینه ...
... و ... اهل خیرات و برات و نیکوکاری   و باز در ... همچنین
... و بعد ... که ... را حیله است و حیله سرور و خوشحالی در ... است
... کم ... زکات ... و ... احوال ... ملعونه ...
... در اسعاف حاجات مسلمانان و ... او ... و باز ... لطیف
بعد ... که ... را حیله است و حیله ... در این ... است
کم خوردن و کم خفتن و کم گفتن و کم رفتن   و باز ... مع الله ... هر که ...
و ... باید که ... بر روز ... آید و ... کار
و روز ... کرده ... ضعیف ... و هر که ...
بالله و الیوم الآخر ... احوال او ... و الدین ... و هر که ...
... احوال او ... کند و باز ...
هر که ... و ... باید که ... شود و هر که
... و ... و هر که ... باشد که ...
باید که ... لا اله الا الله محمد رسول الله ... و باز ...
بعد از کلمه طیبه که هر که ... و ... باید که ... کند و هر که
... باید که ... مسجد را ... دارد و هر که ...
... باید که ... دارد و هر که ... دارد که ...
باید که ... مسجد کند و باز ... سعد ... و ...
... بیمار ... جنازه ...
... کلمه طیبه   هر که خواهد که ...
باید که ... و ...
... بعد از ... کلمات ... و دیدم ...
... کلمه ... خدای ... خدای ...
و باز ... که هر که ... خدای ...
... و ... که ... [illegible]

و در دوازدهم ازان محرابه که هر که [illegible] دارد او در روز قیامت [illegible] بود
خلاصی یابد که هر که گستاخی کند بر [illegible] بیچاره [illegible] و هر که [illegible] از
[illegible] یابد که در [illegible] و هر که [illegible] او در روز قیامت [illegible]
[illegible] که [illegible] و در [illegible] ازان [illegible]
[illegible] روزی که خدای تعالی [illegible] ظالم کرد
و در باب [illegible] ازان [illegible] که [illegible] کسی [illegible]
و فیها [illegible] یعنی پس [illegible] کسی که [illegible] که [illegible]
[illegible] و در دوازده [illegible] حرام [illegible]
حرام [illegible] کسانی [illegible] حرام [illegible] و در [illegible] ازان [illegible] که از
[illegible] خود [illegible] طلب [illegible]
در عوض [illegible] در [illegible] فان الله [illegible]
این خبر را زرندی [illegible] ذکر کرده [illegible] الدین
ابراهیم بن محمد [illegible] رحمه الله [illegible] در کتابی که در فضیلت اهل بیت تصنیف کرده [illegible]
ازابن عباس روایت که حضرت رسالت صلی الله علیه وسلم فرمود انا مدینة العلم وعلی بابها
فمن اراد الباب فلیات علیا یعنی هر که اراده دانش دارد [illegible] باید که [illegible]
بجهت علی [illegible] زرندی [illegible] ذکر کرده [illegible] اصحاب [illegible]
[illegible] روایت کرده [illegible] از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام [illegible] که علمنی رسول الله
صلی الله علیه وسلم الف باب ینفتح لی الف باب یعنی تعلیم نمود مرا رسول الله صلی الله علیه وسلم
هزار باب علم که هر باب [illegible] هزار باب دیگر
[illegible] از عبد الله [illegible] صلی الله علیه [illegible] حضرت علی علیه السلام [illegible]
[illegible] قسمت الحکمة عشرة اجزاء فاعطی علی تسعة اجزاء والناس جزءا واحدا
یعنی حکمت [illegible] جزو [illegible] جزو [illegible]
روایت [illegible] حضرت علی علیه السلام [illegible] سلونی
سلونی [illegible] لا تسألونی عن شیء [illegible]
[illegible] کتاب الله [illegible]
ام بجیب [illegible] لان ربی عز وجل وهب لی

قلبا عقولا ولسانا ناطقا یعنی [illegible] که [illegible] سوال [illegible]
[illegible] مگر که [illegible]
[illegible] موضع [illegible]
[illegible] آیت [illegible]
[illegible] در [illegible] و [illegible]
[illegible] است [illegible]
[illegible] زرندی [illegible] ازابو سعید
مرویست که گفت [illegible] رسول صلی الله علیه وآله وسلم [illegible] حضرت
علی علیه السلام [illegible] مرتضی [illegible]
و گفت اسئلك بحق قرابتی وصحبتی وخدمتی لک الا دعوت الله لی [illegible]
یعنی درخواست میکنم [illegible] بحق قرابت و صحبت و خدمت
[illegible] که [illegible]
مرا [illegible] یا علی اسالنی ان ادعو الله لاجل
[illegible] یعنی [illegible] یا علی [illegible]
[illegible] مرتضی
گفت یا رسول الله [illegible] قال رسول الله صلی الله علیه [illegible] حضرت
علی گفت [illegible]
[illegible] از عبد الله بن اسعد بن زراره مرویست که رسول الله
صلی الله علیه وآله فرمود که اوحی الی فی علی انه سید المسلمین وامام المتقین وقائد
الغر المحجلین [illegible] سید المسلمین و امام
المتقین وقائد الغر المحجلین یعنی [illegible]
[illegible] ابو سعید [illegible] شرف النبوة [illegible]
[illegible] روایت که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود که لما اسری بی لیلة المعراج
فجمع الله بینی وبین الانبیاء [illegible] فاوحی الله تعالی الیّ سلهم یا محمد بماذا بعثتم فقالوا
بعثنا علی شهادة ان لا اله الا الله وعلی الاقرار بنبوتک والولایة لعلی بن ابی طالب

یعنی چون مرا باسمان بردند شب معراج ایشان را من چنین شنیدم در آسمان پس حضرت
حق تعالی بسوی من وحی کرد که ای محمد از ایشان بپرس که بچه کار فرستاده شده اند جبرئیل گفتم
گفتند که مبعوث شده ایم برای اظهار کردن کلمه شهادت و برای اقرار کردن به نبوت تو
و ولایت علی ابن ابی طالب ایراد نموده است این حدیث را بلاغ اولی منتجب باشد
ما بین اوقف العارف الی الله سید شرف الدین علی الهمدانی رحمة الله علیه در
بعضی تصانیف خود گفته که رواه الحافظ ابو نعیم از جابر بن عبد الله انصاری مرویست
که گفت رسول خدا امر کرد که سدوا الابواب کلها الا باب علی و اوما الی علی یعنی
ببندید درها را بجمله مگر در خانه علی و بدست مبارک خود اشاره بسوی در خانه علی نمود
راوی این حدیث امام خطیب است و از سعد بن ابی وقاص مرویست در حدیثی
که طولی دارد که بودیم با رسول الله صلعم در مسجد پس منادی ندا برآمد در میان ما که
هر که در مسجد سکونت و استقرار دارد باید که بیرون آید تا ما بیرون آییم بجمله پس صباح شد
حمزه نزد رسول خدا صلعم آمد و گفت یا رسول الله اعمام خود را بیرون آوردی و این غلام یعنی ابن ابی طالب
را ساکن کردی او را اختصاص بخشی حضرت رسالت صلعم فرمود ما انا امرت باخراجکم ولا باسکان
هذا الغلام یعنی امر باخراج شما و اسکان این غلام من نکرده ام و اخراج کردن شما و ساکن کردن او
او و قضیه اختیار حق است و فرمود که ان الله جل جلاله امر موسی ابن عمران ع ان ابنی مسجدا
طاهرا لا یسکنه الا هو و هرون و شبر و شبیر ولان الله جل جلاله قد امرنی ان ابنی مسجدا لا
یسکنه الا انا و علی والحسن والحسین سدوا هذه الابواب الا باب علی یعنی بدرستی که حق تعالی
گفت موسی ابن عمران را که بنا کند مسجدی پاکیزه که ساکن نشود در آنجا هیچ احدی مگر
او و هرون و شبر و شبیر فرزندان هرون بدرستی که الله جل جلاله امر فرمود مرا که بنا کنم مسجدی را که
ساکن نشود در آنجا مگر من و علی و حسن و حسین ببندید این درها را الا باب علی و در این
باب روایات صحیح بسیار است و ما را نزد حضرت رسالت در بستن ابواب صحابه مرتبه بود که فرمود
سدوا قبل ان ینزل العذاب یعنی ببندید ابواب را قبل از آنکه عذاب فرود آید
پس مردم شتاب کردند و بیکبار آمدند و در را بستند یعنی از عمی به طریق تعدی حضرت نبی
سائل شد که یا رسول الله چگونه اگر روزنه بگذارم تا بجای شما نظاره مسجد کنم
آنحضرت فرمود لا والله ولا مثل ثقب الابرة یعنی والله اگر چه مقدار سوراخ سوزنی باشد
نوای رخصت داد هرسه جد را الا که سعد در ... لکبده و از عبد الله

ابی طالب

بن عباس مرویست و حال آنکه شخصی با وی گفت چه بسیار ... دارد مناقب و فضائل علی
بدرستی که عدو لیس فضایل و مناقب در جهت دیگر است ابن عباس گفت
لا ینکر که کل مناقب بیشتر به نزد هزار است صاحب ... و بجا فضایل خود ...
... و زرین حکم از پدر و جد خود روایت میکند که بدرستی که مبارزت علی ابن ابی طالب
مر عمرو بن عبدود را که در جنگ خندق واقع شد فاضلتر است از عبادت امت من تا روز قیامت
رواه صاحب ... از ابن عباس مرویست که گفت ... رسول الله صلعم
که علی ابن ابی طالب در آمد و ... سلام کرد حضرت رسول الله صلعم سلام او را جواب گفت
و بپا قیام نمود میان دو چشم او را بوسید و در دست راست خود نشاند ابن عباس گفت
یا رسول الله ... این را آنحضرت صلعم فرمود والله لا هو اشد حبا منی لله
ان الله جعل ذریة کل نبی فی صلبه و جعل ذریتی فی صلب هذا یعنی والله که
هر آینه الله تعالی مر او را محبتر ... بدرستی که الله تعالی ذریت
هر پیغمبر را از صلب او خلق کرد و ذریت مرا از صلب این ایجاد نمود رواه الطبری
و گفته که تخریج ابو الخیر حاکمی است ... و از انس مرویست که حضرت
رسالت ... فرمود خلق الله تعالی من نور وجه علی ابن ابی طالب سبعین
الف ملک یستغفرون له و لمحبیه الی یوم القیامة یعنی آنحضرت صلعم فرمود که آفریده
و ایجاد فرموده است الله تعالی از نور روی علی ابن ابی طالب هفتاد هزار ملک
که طلب مغفرت مینموده باشد مر او را و محبان او را تا روز قیامت صاحب ... روایت
کرده از انس مرویست که حضرت رسالت صلعم فرمود که چون روز قیامت واقع
شود منبری نصب کنند که طول او سی میل باشد بعد از آن منادی ندا کند از بطنان عرش
که کجاست محمد حبیب الله ... مرا کنند تا بر منبر طلوع
کنم ... بر منبر برآیم و بر قله منبر قرار گیرم بعد از آن منادی ندا زند که کجاست
وصی او علی ابن ابی طالب و گفته که علی را که بر این منبر ... که در فراز من
قیام نماید در مقابل ... تا بداند جمیع خلایق که محمد سید المرسلین است و علی
سید الوصیین انس گفت که ... از انصار ...
که یا رسول الله کیست که بعد از وقوع این حال مبغض علی باشد فرمود ...

او وینی معرض او نباشد مگر زنگ ولد الفضل کنت تعرض او نکرد و مگر یهودی
ولد عرو دشمن او نمکند الله ولد الزانی و لادب کالانس خامل عداوت او بود
سوای الله شغل و بدبخت صالحان بسواری میکند از جا فطلب موسی مدنی بالمنادی
از خاک متوکل مروست که گفت شنیدم سلیم بن منصور بن عمار را که
از جد خود نقل میشود که میگفت مدیث میفرمود که گفت پدرم رب حل جلاله قاید کی
رسیدم که ورد صفحه بود و در آن صفحه بالیج سکمش ولا تسقوا الدل
خدا کردم که معرفت کنم طعامت انکی میرسی گفت از مره نگاه
کنم از این ورا متحیر امری که شایع و معاینه گرده باشی که حیرت کی گفت
می بینی این سنگ سخت را و بدست خود اشاره کرد بجانب سنگ در شب
رب حلال تر بود گفتم بلی میبینم گفت بیرون می آید هر روز از این ورا طایر
بر مثال نقامه و بر این سنگ فرو می آید و حجت سنگ است می آمیزد تیز
از نوزده بعد که دل رست آنعد تعد از آن بار را بسی لیلیس مرتب که
بعض ابعض بعض دیگر ان زرد آید و درست می شنید و گفته منتها
که بر خیز و بند ای این طایر ننگ میشه آنحضرت را با عبد احمد امناع
این انحضر را منتهی زخود و بهمان روشن که بند که بود فرو می گفت جون این
قفیه برمن خیلی انجامید بدین استمدا کردم و حال آنکه سلست شنیده بود و گفتم
این حکمی تو گفت عبد الرحمن بن ملجم قاتل علی ابن ابی طالب علیه السلام موکل
و مسلط کرده شده است انتقام برامر این طایر را او وصخره میداد و هر ابدی
تنبع تا روز قیامت رزندی ابلاد و منحه فرود صابر انحضرت را و در روایت دیگر
وارد شده موجبی وقت وفات ایشان و لاتسطح رسید کاتب را فرمود نویس
بسم الله الرحمن الرحیم و پیاند انفر بعد بدانکه ترجمه این است یعنی نحیه این وصیت کاتبی
آورده علی ابن ابی طالب وصیت کرد آنکه او گواهی مید هد و اسلام میخاند که هیچ
معبودی سزاوار پرستش نیست بجز خدای یکتا که هیچ شریکی ولا انبازی نیست مر او را و محمد بنده
و پیغمبر اوست و پیغمبر فرستاده بر همه خود را بحق که سبب هدایت است یعنی قرآن
و بخشش است که مسلم جستند است تا ظاهر گرداند این دین را بر همه دینها و ملتها اگر چه کاره باشند

مرکان

مرکان
اظهار دین محمد را که مشتمل است بر اثبات توحید و ابطال شرک و بعد لذلک میکنم شو
الحاصل که بدرستی که نماز من و قربانهای من و زندگانی من یعنی طاعتهای من و انجام الی
میرم از ایمان و طاعت همه مر خدای است الهی کار عالمیان که هیچ شریک نیست مر او را
و بدین امور شده ام و من از مسلمانانم و وصیت میکنم ترا ای حسن و سایر فرزندان من
و اهل بیت من و هر که برسد او را این مکتوب من بتقوی و ترس حق تعالی و باید مرگ
که شما مسلمان باشید و چنگ در زنید بدین خدا که حبل المتین است همه شما را و دور
متفرق نشوید از خدمت وی که بتحقیق شنیده ام که رسول صلی الله علیه و آله وسلم میفرمود که صلاح
و سازگاری در میان شما بهتر است از نماز و صوم و بیشتر هیچ قوت ندهد
ادای طاعت و عبادت را الا بتوفیق الله تعالی و نظر دل بجد او ندارد خویش و اقربای
که قطع الارحام عبارت از آن است پس صله رحم بجای آرید تا آنکه
الله تعالی بر شما حساب بکند در روز حساب و بترسید از خدا در حق یتیمان
و تغیر افواه ایشان روا مدارید و باید که ضایع نشوند در حضور حضرت شما و بترسید
از خدا در باب همسایگان خود چه ایشان صاحب وصیت پیغمبر شما اند که همیشه
آنحضرت در باب ایشان وصیت میفرمود بحدی که گمان میبردیم که آنحضرت ایشان را میراث
وارد گرداند و بترسید از خدا در قرآن باید که غیر شما سبقت نجوید بر شما بعمل نمودن
بمقتضای قرآن و بترسید از خدا در حق نماز که بدرستی که نماز ستون دین شما است
و بترسید از خدای در باب خانه پروردگار شما که کعبه الله است و در حق تکلیف خود
که اگر متروک گردد دیگر مراقب شما نکنند و بترسید از خدای در حق روزه ای
ماه رمضان که بدرستی که صیام او سپر است مر شما را از آتش و بترسید از خدای
در باره زکوه که البته زکوه باز میدارد غضب پروردگار را و بترسید از خدا
در باب جهاد کردن در راه خدای تعالی بمالهای خود و نفسهای خود و زبانهای
خود و بترسید از خدای در باب اصحاب پیغمبر شما که بدرستی که رسول الله ما را در
باب ایشان وصیت فرموده است و بترسید از خدای در زن نهادن پیغمبر شما
باید که کسی از میان شما بر زن نهاد ستمی ننماید و بترسید از خدای در فقرا و مساکین
که شریک و سهیم کردانید ایشان را در اسباب زندگانی شما از مکاسب و تجارات

ولیکن سبب سختی معیشت شما و بترسید از خدای در حج خانه که اگر آنرا ترک کنید هلاک شوید
شما از بندگان و کنیزکان چه آخرین وصیت آنسرور صلعم بهمین بود که گفت توصیه
میکنم شما را در باب ضعیفان شما و زیردستان شما و بترسید در رعایت امر
آنها از ملامت کردن هیچ ملامت کننده و ترک مکنید امر معروف و نهی منکر را
و اگر نه بدان مردودان شما متولی امر حکومت گردند بعد از آن هر چند بر بعضی
از بندگان خاصه مقرون باستجابت نگردد و بر شما باد بیکدیگر در پیوستن و اتحاد و اتفاق
نمودن و استواری در کارها ورزیدن و ترک همه روی گردانیدن را از یکدیگر
و پراگنده گشتن و بهم اندیشی را و یاری کنید یکدیگر را که متابعت امر نمایید با نیکوی
و پرهیزکاری و مخالفت بجا آرید و یاری مکنید بدی و ستمکاری و بترسید از
نافرمانی خدای تعالی که سخت عقوبت است بنافرمانان محفوظ دارد شما را الله تعالی
و محفوظ دارد پیغمبر شما صلی الله علیه وآله وسلم شما را الحاصل بخدای سپارم شما را والسلام علیکم
اینها اخبار و روایات داله بر ... ایراد نمیکند ذکر تاریخ وفات و کیفیت فوات
آنحضرت صلوات الله علیه و مدت عمر عزیز آنحضرت و تکفین و تغسیل علیه السلام و غیره
وقوع این حالت در صباح روز نوزدهم شهر رمضان که بانزده ماه
سنه اربعین از هجرت ضربت خورده بود در حالتی که آنحضرت بمسجد میخرامید جهت
وصیت نمیکند و ... فان الموت ملاقیکم ولا مخرج
من الموت از دست حق بلا ذلک میفرمودند که ترک را از برای مرگ
که لابد مرگ ملاقات کننده است و هیچ کس ... از مرگ وقت که حلول
نماید درو ادعا ... و بعد از آن بیرون خرامید ملعون ابن ملجم علیه اللعنه زد
در صباح روز نوزدهم ماه رمضان شب جمعه و بیست و یکم وفات یافت در
سنه اربعین از هجرت و دفن کردند در کوفه بنجف که امروز مردم قصد زیارت آن مقتدا
مینمایند و غسل دادند آنحضرت را امام حسن و امام حسین علیهما السلام و اقتدای نماز
و وقت آنحضرت در روز حالت شصت و سه بود نقد بین کنید فرود آمد وحی بر رسول
خدا صلعم و حالت آنحضرت ده ساله بود و در صحبت آنحضرت سی و پنج سال بود و در مکه
بیشتر از هجرت سیزده سال و اقامت نمودند در مدینه ده سال و بعد از آن
در حیات بود سی سال و زخم زد آنحضرت را ابن ملجم علیه اللعنه وقتی که نوزده روز

گذشته بود از رمضان سنه اربعین از هجرت و غسل دادند او را فرزندان او حسن و حسین
و عبدالله بن جعفر و نماز گذارد بروی امام حسن و چهار تکبیر گفت و بعضی پنج تکبیر
خاصه ... لیکن از ابن طفیل و جعفر بن خالد مرویست که چون حالت علی
ابن ابی طالب علیه السلام بر وقوع آمد و از تکفین و تجهیز او فارغ شدند برخاست
حسن ابن علی علیه السلام بخطبه خواندن و حمد و ثنای الهی بجای آورد و بعد از آن
گفت ایها الناس والله لقد فارقکم رجل ما سبقه احد کان قبله
ولا یدرکه احد کان بعده والله لقد کان رسول الله صلی الله علیه وسلم
یعطیه الرایة و یبعثه فی السریة فیقاتل جبرئیل عن یمینه و میکائیل عن یساره
علیهما السلام فما یرجع حتی یفتح الله علی یدیه والله لقد قبض فی اللیلة التی قبض فیها
روح موسی علیه السلام و عرج بروحه فی اللیلة التی عرج فیها بعیسی علیه السلام
وفی اللیلة التی انزل فیها القرآن و فی اللیلة التی فتح الله تعالی
علی رسوله صلی الله علیه وآله وسلم التی کانت صبیحتها یوم بدر وفی اللیلة التی
قتل فیها یوشع بن نون فتی موسی علیه السلام و فی لیلة کذا و کذا والله ما ترک
من صفراء ولا بیضاء الا ثمانمائة درهم او سبعمائة درهم و خمسین درهما او
ثمانمائة درهم فضلت من عطائه کان اعدها لخادم یشتریه لام کلثوم او قال
لاهله ثم قال علیه السلام من عرفنی فقد عرفنی ومن لم یعرفنی فانا الحسن
ابن علی ثم انا ابن النبی واتبعت ملة آبائی ابرهیم و اسحق و یعقوب
ثم احدث بنعمة الله تعالی ثم قال انا ابن ... ثم انا ابن النبی و انا ابن البشیر
النذیر و انا ابن الداعی الی الله باذنه و انا ابن السراج المنیر و انا ابن الذی
ارسل رحمة للعالمین و انا من اهل البیت الذین کان جبرئیل علیه السلام
ینزل فینا و یصعد من عندنا و انا من اهل البیت الذین اذهب الله
عنهم الرجس اهل البیت و طهرهم تطهیرا و انا من اهل البیت الذین
افترض الله تعالی مودتهم علی کل مسلم فانزل الله تعالی فیهم قل لا اسألکم
علیه اجرا الا المودة فی القربی و من یقترف حسنة نزد له فیها حسنا واقتراف

الحسنه موقوفها لاهل البیت   میفرماید که ای کوهان والله که هر آینه
بتحقیق ازو
مفارقت کرد مردی که سابق او نشده است کسی پیشتر از وجود داشت
و در نک او نشود کسی که بعد از وی خلیفه بود والله که رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم
باور همی میداد و بلشکر میفرستاد پس جبرئیل از دست راست او و میکائیل
از دست چپ او مقاتله میکردند و مراجعت نمیکرد تا آنکه فتح میفرمود الله تعالی
بر دست وی والله که بجا گذاشت تلک سید در شبی که نازل شد در آن شب قرآن
و در آن شب که فتح و فیروزی روزی کرد الله تعالی پیغمبر خود را صلی الله علیه وآله وسلم
آن شب که صبح آن روز مرد او و در شبی که با او قبل سید وی یوشع بن نون شاگرد
و خادم موسی علیه السلام و شب چنین و چنین والله که نگذاشت چیزی از زرد و سفید
الا هشتصد درهم یا هفتصد و پنجاه درهم یا نهصد درهم که از عطاهای او فاضل
مانده بود لاده که بجهت آن اتباع خادمی برای ام کلثوم یا گفت برای خود بود از آن
فیهو علیه السلام هر که مرا شناسد پس بدرستی مرا شناخت و هر که مرا نشناسد
پس منم حسن بن علی بعد از آن بیان آیه را تلاوت کرد واتبعت ملة ابراهیم
واسحق ویعقوب یعنی پیروی کردم ملت کیش پدران خود را که ابراهیم و اسحق و یعقوب
باشند بعد از آن شروع در کلام کرد و گفت منم پسر [illegible] منم پسر بشیر و منم پسر نذیر
و منم فرزند مژده دهنده و بیم کننده و منم فرزند خواننده بپرستش خدا و اقرار بتوحید او
و بتوفیق و تیسیر او و منم فرزند سراج منیر و منم فرزند آنکه فرستاده شد بخشایش مر عالمیان را
و منم از اهل بیت آنکه جبرئیل علیه السلام فرود می آمد در خانه ایشان و بالا میرفت
از نزد ایشان و منم از اهل بیت آنکه برده است الله از ایشان کل ناپاکی را و پاک گردانید ایشان را
از روی عزت و منم از اهل بیتی که فرض ساخته است حق تعالی مودت ایشان را که ولایت میفرماید
پس فرود فرستاده در باب ایشان که بگو ای محمد نمیخواهم از شما بر رسانیدن پیغام مزدی الا
مودت بخویشان خود و هر که کسب کند نیکی را زیاده گردانیم مر او را در آن
حسنه نیکوئی و کسب کردن نیکی مودت ما است اهل البیت رواه الزهری
والزهری مرویست که امام دالضالین گفت در حین قتل علی ابن ابیطالب علیه السلام

رفع شد و در اولیا نگردید مگر که خونش خالص تا در وزارت سنگ بلخ رسید در این خطبه
در حین قدح ساخته از جهت نوع انجمنه و ظاهر است که فقها جمیعا بوقوع آن بیاید
خبر کرده امام صاحب البراعه والورع شیخ سعد الدین ابو حامد محمود الصالحانی بجمعه لعلمیه
با انواع الفضل والاحسان که خوانده ام از مجموع خطبهای حضرت امیر المومنین علیه السلام که نقل
نموده است آن جامع الامه والبراعه محمد بن میثم نور الله مضجعه و قرر در الذی خلقه و گفت
که ام این خطبه را سعادتی بلاغت داعیه و مناهج علم نافعه در آن کاه حکمتهای ناطقه
عجایبی که سکه فقه دانا تهذیب و تمهید مرویست بنامی که مفضلت تمجیر بن عبد الجبار
گفت حدیث کرد عبد الوارث بن سعید و منوری از سعیدی سماک از قتادة بن خیثمه که
گفت آمد یک جو چون که تاله کرد و گفت رب خلیفه رسول الله محمد بن عبد الله گفت بلی
گفت برای من صفت کن پروردگار تبارک و تعالی را امیر گفت خواند بسم الله الرحمن الرحیم
قل هو الله احد الله الصمد لم یلد ولم یولد ولم یکن له کفوا احد آنکه یهودی بر شنید که فرمود
پس حضرت علی مرتضی علیه السلام با یهودی این وصف که الا است که میخوانی
تو وصف کن پروردگار را تا مسلمان شوی گفت بلی حضرت بی تقاضا همین خطبه
فصاحت کند   الحمد لله خالق العباد وساطح المهاد ومسیل الوهاد ومخصب النجاد
لیس لاولیته ابتداء ولا لازلیته انقضاء هو الاول لم یزل والباقی بلا اجل
خرت له الجباه ووحدته الشفاه لا تقدره الاوهام بالحدود والحرکات ولا بالجوارح
اقتناد
والادوات لا یقال له متی ولا یضرب له امد بحتی الظاهر لا یقال فیما ولا نازل
مهبلا ولا ممنوع بعیا لیس له انداد ولا اضداد متطهر من الانداد برئ من الاولاد
خلق السموات بحسن التقدیر وانشاءها بالطف التدبیر واقام سبع سموات بعد ان
لم تکن فکانت وامسکها بعد ان جالت کالبحر رواسیه فثبتها وزینها
بالنجوم الدریه فابتدا دوارها وجعل سکانها الملائکه الابرار یقدسون الواحد
القهار خلق حول السماء عمارها هم لله مسبحون راکعون ومن خشیته مشفقون ولهم دائب السوال
والارض ذوات المهاد انبا طوعا او کرها اذا نصب علیهن العذاب من بعد الادراک
لمن لهیب نار ولا عذاب عاصم وکیف یا من طاعته وهو ملک جبار مهیمن قهار
لا تدرکه الابصار وهو یدرک الابصار عالم بالذات وروح فی الالطف ردها

يسقط من ورق الأشجار وحب الثمار ومفيض الجداول والأنهار وما طمى
وربت في قاموس البحر وما واراه الثرى وعلوه الأحجار وما قر على الأرض
من قوله سبحانه من الكلم للاولي وتقسيم للانام لا لزوال لاختلاف الالوان
ولا قلقت شان بحد شان وكيف يوصف بالاشباح من اوتيت بوحدانيته
الانس الفصيح لم يحلل في الاشياء فيقال هو فيها كائن لم يحل منها فيقال
هو عنها باين ولم يبعد بافتراق ولم يقرب بالتصاق بل هو في الاشياء بلا كيفية
ولا اين وهو اقرب الى المرء من حبل الوريد وابعد في البعد من كل بعيد لا يخفى عليه
من عباده شخوص لحظة ولا كرور لفظة ولا اختلاج خطرة ولا ازدلاف خطوة في غسق
ليل داج او دلج لا يتفيأ عليه القمر المنير ولا انبسط الشمس ذات النور
لا ليل في الافول والكرور واقبال ليل مقبل والادبار نهار مدبر احصى كل شيء
عددا قبل ان كان وبعد التكوين لها فهو العالم بكل مكان وكل حين ولا ولك
الا له للخلق مضروب والحد الى غير الله منسوب لم يخلق الاشياء من اصول ازلية
ولا اوائل كانت قبله ابدية بل خلق ما خلق فاقام صورة ... خلق وحسن صورة وتوحد
في علوه فليس لشيء منه امتناع ولا له لطاعة شيء من خلقه انتفاع اجابته للداعين سريعة
والملائكة في السموات له مطيعة علمه بالاموات الماضين كعلمه بالاحياء المتقلبين وعلمه بما في
السموات العلى كعلمه بما في الارضين السفلى وعلمه بكل شيء سواء لا يشغله الاصوات
ولا يحيره اللغات يسمع الاصوات المختلفة بلا جوارح له مؤتلفة بصير بالمرور والكرور مدبر للامور
الجهور عالم حي قيوم سبحانه كلم موسى تكليما واراه من اياته عظيما بلا نطق ولا لهوات
ولا جوارح له ولا ادوات سبحانه وتعالى من زعم ان الاله محدود فقد جهل الخالق المعبود
بل هو المحيط بالكل والا فكر عن ادراك حاسته فالخلائق بحقيقته مقرة وبانه فمن
له شاهد وبعجزها عن الغيب معاله خاضعة ودليلها المحجة منها اليه متوجهة وكلهم كادح
اذا مسهم الضر اليه يجارون واذا ركبوا في الفلك دعوا الله مخلصين له الدين فان
كنت صادقا ايها المتكلف لوصف الرحمن بخلاف التنزيل والبرهان
فصف جبرئيل وميكائيل واسرافيل مع جنود الله المقربين هيهات لقد تولهت
عقولهم من صفة رب العالمين وتحيرت اذ انهم عن ان يحدوا احسن الخالقين خشوع خضوع
فقد لا يحدونه بحيث لا امكان فهم لله عن الالحاد تنزيهه بل ان كنت صادقا ايها المتكلف

فصف ملك الموت كيف يتوفى الكهول والشبان بل يحس به اذا
دخل منزلا او هل يراه اذا توفى احدا بل كيف يتوفى الجنين في بطن امه ايلج عليها
في بعض جوارحها ام الروح اجابته ملك الموت اذ الروح من بين احشاء الجنة
وكيف سبحانه العجب والاعجاب بالمعجز الارض والسماء ويعجز عن صفة
مخلوق مثله سواء بل ان كنت صادقا فصف طلعة هدهد لبلقيس كيف يطلع العدو
في جميع البلاد بلا سبب موصوف ولا احد معروف ام كيف في ادراكهم
ام كيف اضل واغوى ام كيف اغوى ادم ام كيف زين في اعينهم سيئات
المحارم ام كيف هول عليهم موافقات العظائم ام كيف اسلكه يعني
ستايش وثنا مر خدايي را كه سزاوار ستايش است ونب زنده و
وبديد آرنده عباد است وگسترنده ومبسوط كننده مهاد يعني زمين ...
بخشنده بلندي زمين او نيست اورا ابتدا نيست وازليته اورا انقطاع والفراق
اوست اول لم يزل وباقي ابدا ... نهايت او بجا آورده وبهاء ...
اوام اورا بجده وحركات اعضا والات قدرت كنند ... درحق او ...
مدركه بها ظاهرست بقدرت نه در مكان و... از نزول ...
جنبش وجرا كه ... درحق او درست نيست وعمارت ...
كه او را جه حرمت نه او را ابتدا نيست ونه ضد ... پاك ومطهرست ...
كه او را خلق كرد آسمانها ... وانش ... ولطف ...
وبعيد ... وجود ... نجوم ... بجد ...
كه نبايد آسمانها ... زمين ... ستاره ... ستاره ...
وملائكه ... افلاك ... تسبيح ... آسمان ...
سلا اجلال ... تسبيح ... عذاب ...
وازمهابت وعظمت ... آسمانها ...
درايشان ... ملك ... عذاب ...
... عذاب ... در ...
حيرتي ... عذاب ... وجايگاه ...

او ملک جبار و حقیق قهار است در نهایت او را و نهایت او در [illegible] اولیات بر عرش
از حرکت کاهیده و انداز لحظه به او در قبض [illegible] آنچه بخیر کرده در اوراق اشجار و دانها و میوها و ثمار
به نوشیدن رود خانها و جویها و هر آنچه بالا بالا بر آید و در قوت نشیند در لحظه دریا و هر آنچه می نشیند
آنرا طبقه که زیر او است از طبقات الارض و هر آنچه پنهان دارد و آنرا استخراج [illegible] و احجار و جواهر
قرار گرفته که زمین نزار گرفت آنکه و هیچ معبودی الا او است هر قضیه او را ملک او محقق
و انشیوی که خوارش بود و الی نه زوال او را نیست با اختلاف الالی و نه تغلب ایشان بجهان
و حکمه متصف گردد و شیخ هر چه [illegible] در تمام [illegible] فضیله اثر او و حدانیه او مکینه حلول در اشیا
نگردد تا گمینه که او متصرف در اشیا است و خلو از اشیا نمود تا الحقیقه تمام که او از اشیا
متفرق و جدا است نه بعد او بعد ایست و افتراق و نه قرب او را اتصال است و لا انفصال بلکه
او در اشیا بلا کیف و لا این است و او اقرب است به بنده از حبل الورید و ابعد است
در بعد از هر بعید نه اختصاص لحظه بود و محیط است و نه تکرار لحظه و نه خطور خطره و نه خطرها
حقوه آنچه در شب تاریک [illegible] است از نور قمر منیر و انبساط افق ذات البشری
که او را تحریر و استحضار نکرده و [illegible] ایشان [illegible] و [illegible]
پیش آینه و [illegible] دفعه بر گرده [illegible] از [illegible] از وصف [illegible] گرداند و شمرده
لست هر چیزرا از روی عدد قبل از آنکه آنچه او جود آید و بعد از آنکه آنرا وجود
بخشید و فانی [illegible] است و [illegible] بیشتر از هر حین و لعلة [illegible] ندارد نه برای خلق
متوسل است و مقصد است و [illegible] سوی غیر خدا است منسوب خلق اشیا را
از اصول ازلیه کرده است یعنی نیست آنکه اشیا را در ازل [illegible] شی
بر جود او بلکه [illegible] و نه از مواد ابدیه که [illegible] از او ابد باشد بلکه [illegible]
و بعد از آن [illegible] حدود و صور بخشید خلق خود را [illegible] و زمین
صورتها [illegible] نه لست در علو خود که هیچ شی را از وی امتناعی نیست و
بواسطه طاعت کردن [illegible] هیچ چیز از خلق او را اطاعتی نه
اجابت او مرده اشیا از کرم و ملائکه در سموات مر او را مطیع علم او بمر دانایی که کند
همچنین علم او [illegible] علم او بدانچه در سموات [illegible] است همچون

علم او است بدانچه در اراضین سفلی است و علم او بهر چیز علی السویه است نه مشغول
گرداند او را آوازها و اصوات و نه در حیرت آرد او را الفاظ و لغات مستمع
[illegible] اصوات مختلفه بچیز لغتها [illegible] چنانست که شنیدنها و گفتنها [illegible] موجود
عالم و حی و قیوم پاک او را عیب است مر او را سخن گفت با موسی [illegible] بیواسطه
و [illegible] موسی را از آیتهای خود امر عظیم بغیر لفظی و بغیر زبان و نه لغتهاست خدا را او را الا
سبحانه و تعالی هر که زعم کند که هست محدود و محدود [illegible] در وسط حجاب است از خالق معبود
بلکه او محیط است الکل و الاشیاء از ادراک و در یافت او [illegible] هر خیال [illegible]
او را مثل نه شبیه [illegible] و بواسطه عاجزی فهمهای خود [illegible]
اوست حاجتمندی خود بسوی او رغبت متوجه و همه آن [illegible] خود و صف [illegible]
[illegible] که [illegible] ایشان [illegible] چون مرضی و فقر و قحط [illegible] و قرع و زاری [illegible]
او مسکینه [illegible] که می نشیند در کشتی و [illegible] موج در گرداب [illegible] خدا [illegible]
در حالی که [illegible] خدای دین خود [illegible] کشف [illegible]
ای آنکه [illegible] صفت [illegible] بخلاف قریب [illegible] صدق [illegible] وصف
و تعریف [illegible] ملک [illegible] خدای خود [illegible]
بجای [illegible] آنچه [illegible] وصف رب العالمین و در
[illegible] ایشان [illegible] احسن الخالقین و ایشان [illegible]
در حالت [illegible] وجود [illegible]
[illegible] الا [illegible] ای [illegible] وصف
[illegible] ملک الموت [illegible] روح [illegible] وقتی که در
[illegible] می آید [illegible] قبض می آید روح [illegible]
مقبوض [illegible] روح [illegible]
ملک الموت [illegible] ملک الموت
[illegible] روح [illegible]
[illegible] خدای آسمان [illegible]
[illegible] صفت [illegible]
[illegible] موصوف [illegible] حروف [illegible]

در فکر او راه یابی لیکن با یجوه وجد ضلال و طلوع اعمینانه یابکه لم تبیر وعده و تسبیحی بخشد
باحکمه نبیت و نغض مسمعه و در نظرهای ایشان بهیهای لعال محروم با چگونه آن میکردانند
ز ایشان لانکاری چگونه خطیر یابد لا یاحب انفذوی است و صفت الوهیت که زخود داری و تو لعلقه
کرده ای لذ صفت و نعت خویش ای مخلوق الذی محفوظ اند در ظلمتهای رحم و شکم لا ثبت
آنکه ز خلعت لذ خلاصه بیرون آمده ارکان و بعد از آن لذ نطفه که در قرارگاه استوار جای
کرفته بود یعنی رحم ماه معتدلی معلوم کردان و لاد وست و از جمله مختتم که قدرت حرکت جنبش و افتضا
حظ نه در شکم ادرت در حالتی که خضل لعبی نه کرکتی قادر اوی و نه بر یا بسیدن بیگی
بیمعلی آکنده کم از شکم ادر در حالتی که هنت بچشم بینا و خیت بسخن ناطق مکیا و نزاکر ناملحوظ
با حرارت لنحود در شکم ادرت وکجاست لذ تو آنکه هدف از ابدال قصه کار زخود نمایی حرارت
معلق تو و حقیقی عاجز میشوی از صفت مخلوق بغیر صفت خالق معبود و خرابی است که
مدرک بعضی اوی است که صورت و شکل و لطف داشته باشی پس چگونه توصیف و تعریف تمایی
آن ذات جامع الکمالات سلام را ز وا کبر و لعو را بعد از خدای از فعود و خیر آن و نه خود باید که رکوه
و حواس ظاهر است بعبارا که سخن همی نهایت الخامسه هیودی از رخات و میان ولحیم اما دکی
آن مطلع متقطع ز ابوسعید و بدولت اسلام فرق و مشتعه کرده والله سبحانه مونی و معین

از عاصم بن بغوی مروی است که حضرت امیر علیه

این کلمات را باثبات تعلیم معفر لیز

الهی عظم حلمک فعفوت فلک الحمد و بسطت یدک فعطیت فلک الحمد ربنا وجهک
اکرم الوجوه و جاهک خیر الجاه و عطیتک انفع العطیه و اهنأها تطاع ربنا فتشکر و تعصی ربنا
فتغفر تجیب المضطر و تکشف الضر و تشفی من السقم و تنجی من الکرب و تقبل التوبه و تغفر
الذنب لا یجزی بالائک احد و لا یحصی نعمک قول قائل مرة کلمانند که حضرت
عدن الله در حالت نزاع شانه کعبه تلاوت می نمودند و حضرت امیر را ز گفته اند و اکر او و آت
تلاوت میفرمود یا من لا یشغله سمع عن سمع یا من لا تغلطه المسائل یا من لا یبرمه الحاح
الملحین اذقنی برد عفوک و حلاوة رحمتک و از سعید بن کثیر مرویست که حضرت امیر رضی الله
این کلمات بسیار اکثر اوقات بزبان میفرمود اللهم انا نشهد ان السموات و الارض و ما فیهما
لآیات تدل علیک و شواهد تشهد لک بالربوبیة موسومة باثار قدرتک و معالم تدبیرک

الذی

الذی تجلیت به لخلقک فوصلت الی القلوب من معرفتک ما آنسها من وحشة
منک مع معرفتک ایاها بانک لیس الیک حاجة للضرورات لا اعتقدک الله امام دلیل حفظ
المتفکر فیک للاقرار لک بالوحدانیة و لمعرفتک ان اضیق لعادل لوا ایشان
بروح لو ایشان که و از جمله دعوات قاضی الحاجات امیر علیه السلام است که
اللهم انک آنس الآنسین لاولیائک و احضرهم بالکفایة للمتوکلین علیک تشاهدهم
فی سرائرهم و تطلع علیهم فی ضمائرهم و تعلم مبلغ بصائرهم فاسرارهم لک مکشوفة و قلوبهم
الیک ملهوفة ان اوحشتهم الغربة انسهم ذکرک و ان صبت علیهم المصائب لجأوا الی
الاستجارة بک علما بان ازمة الامور بیدک و مصادرها عن قضائک اللهم و ان
فهمت عن مسألتی و عمهت عن طلبتی فدلنی علی مصالحی و خذ بقلبی الی
مراشدی فلیس ذلک بنکر من هداتک و لا ببدع من کفایاتک اللهم احملنی علی عفوک
و لا تحملنی علی عدلک که ترجمه این مناجات اینست که ای بار خدای تو بیش از همه
اولیای خود مهربان و بهتر حاضر اند برای کفایت امور متوکلان
ذلک که سر رشته اختیار بقبضه قدرت او سپرده اند در ضمایر و سرایر و بصایر ایشان
علم و اطلاع داری پس اسرار ایشان بر تو مکشوف و قلوب ایشان بسوی تو مشتاق
و ملهوف هرگاه ایشان را غربت دریافت لذت از ذکر تو بالمشق آرام ایشان برده از
وقتی که مصیبتها ایشان را احاطه کرد التجا بخانه رضای تو کنند به واسطه احاطه
علم و ادراک ایشان بر اینکه زمام امور بدست قدرت تست و صدور اشیا
بکمال از جمله قضای مبرم تو … کار ساز کرد از مسئلت مطلب خود است
سلی شده باشم یا از طلب خود متحیر کشته پس مرا بر مصلحتهای من دلالت فرمای
و دل مرا به راه ولایتمای که اینجا از … تو و کمی نیست منکر و بدیع
یارشادی کرد عفو و رحمت کن نه بعدل و سیاست و در دعای آلوده
بدین کلمات طیبات مشغول میفرمود الحمد لله الذی لم اصبح بی میتا و لا سقیما و لا
مضروبا علی عروقی بسوء و لا ماخوذا بأسوأ عملی و لا مقطوعا دابری
عن دینی و لا منکرا لربی و لا مستوحشا من ایمانی و لا ملتبسا عقلی و لا
الامم من قبلی اصبحت عبدا مملوکا ظالما لنفسی لک الحجة علی و لا حجة لی

ان احیه الا ما احییتنی ولا ان اتقی الا ما وقیتنی اللهم انا نعوذ بک ان
نفتقر فی غناک وان نضل فی هداک او نضام فی سلطانک او نضطهد والامر لک
اللهم اجعل نفسی اول کریمة تنتزعها من کرائمی واول ودیعة ترتجعها من ودائع نعمک
عندی اللهم لا نعوذ بک ان نذهب عن قولک او نفتتن عن دینک او نتابع
بنا اهواؤنا دون الهدی الذی جاء من عندک یعنی میفرماید که ستایش
مر خدای را که مرا در روز صبح داخل کرد در حالتیکه موت و مرض بحال من راه نیافته
و در رگهای من سستی نه جنبیده و بسوی عمل خود ماخوذ نیستم و نه مقطوع النسل شده ام و نه
مرتد از دین خود و نه منکر از پروردگار خود و نه مستوحش از ایمان خود و نه پوشیده عقل و نه
معذب بعذاب امتهای پیش از من بصباح کردم در حالتیکه بنده ام
در ربقه رقیت و ملکیت معروف بظلم و ستمکاری نفس خود و موصوف مر تراست
حجتها بر من و منت هیچ حجتی مرا بر تو نیست و قادر نیستم در حیطه اخذ و قبض خود
در آرم مگر آنقدر که تو بمن عطا فرمایی و استطاعت ندارم که پرهیز باشم مگر از آنچه تو مرا نگاهداری
نمایی بار خدایا بدرستیکه من پناه میگیرم بتو از آنکه در ورطه افتقار و اضطرار درمانم در غنا و توانگری
تو یا آنکه در حضیض ضلالت بمانم در هدایت تو و از آنکه مظلوم گردم در سلطنت
و قهاری تو و از آنکه مغلوب ستم و تمامی امور عالم در قبضه ملکیت تست و بار خدایا
نفس مرا اول کریمه که از کرایم من فرا گرفته باشی یعنی تو نهایی [illegible] و بدیعه مرا [illegible]
و مرا ابتدا مهیا [illegible] و تنع از ذوالغوی و تنزل اللا دل یعنی [illegible]
از ودایع نعمتهای آنکه مرا بدان سرفراز گردانیده پناه میگیرم و التجا مینمایم بتو از آنکه برگردم
از قول تو و فتنه گرفتم از دین تو یا آنکه از دنیا هوای نفس اماره پیشتر از دریافت جاده
قویم و صراط مستقیم که از جانب تو رسیده پیروی نمایم و از جمله ادعیه
آنحضرتست علیه السلام اللهم صن وجهی بالیسار ولا تبتذل جاهی بالاقتار فاسترزق
طالبی رزقک واستعطف شرار خلقک وابتلی بحمد من اعطانی وافتتن بذم من منعنی و
انت من وراء ذلک کله ولی الاعطاء والمنع انک علی کل شئ قدیر یعنی بار
خدایا نگاهدار آبروی مرا بتوانگری و منت و جاه و عزت مرا بدرویشی و بینوایی مبتذل

مگردان

مگردان که اگر از مطلب خود گشته اند تو طلب نمایم فلعله تو ان
خلق تو بطلب خاطر نان کشیم و بحمد تو ستایش آنکس که رزق عطا بمن فرمائی مشغول شوی
و بمذمت و هجاء آنشخص که مرا محروم دارد مشغول گردم در حالتیکه زمام اخذ و منع و مهار
اعطا و منع در قبضه قدرت تست و از خطبهای آنحضرت است الحمد لله
العلی عن شبه المخلوقین الغالب لمقول الواصفین الظاهر بعجائب تدبیره للناظرین
الباطن بجلال عزته عن فکر المتوهمین العالم بلا اکتساب ولا ازدیاد ولا علم مستفاد
المقدر لجمیع الامور بلا رویة ولا ضمیر الذی لا تغشاه الظلم ولا یستضیئ بالانوار ولا
یرهقه لیل ولا یجری علیه نهار لیس ادراکه بالابصار ولا علمه بالاخبار یعنی
ستایش مر خدای راست که برتر از آنست که مانند مخلوقات باشد و بزرگوارتر
از شبهت مخلوقات و غالب و بلند است از مقال واصفان و ظاهر است بعجایب تدبیر
خود بر ارباب بینش و باطن است بجلال عزت خود از فکر اصحاب وهم عالمست که از کسب
و پیدا شدن و افزون شدن اصل و نه علم او از راه تحصیل و استفاده است بلکه بغیر و حدوث
دانای علم او را مالی هست و مقدر است جمیع امور را نه برای و رویت و نه بفکر و فکره
او را تاریکیها نپوشد و او بواسطه انوار روشنی نطلبد و شب با وی در نرسد و روز بر وی
جاری نگردد یعنی شب و روز در ذات مقدس و منزه وی تاثیری ندارد نیست ادراک
و دریافت او بابصار و نیست علم او بواسطه اخبار و از جمله ادعیه در تعریف حضرت
رسالت است که در خطبه مسطور است اللهم داحی المدحوات وباری
المسموکات وجابل القلوب علی فطراتها شقیها وسعیدها اجعل شرائف
صلواتک ونوامی برکاتک ورافة تحننک علی محمد عبدک ورسولک الخاتم لما
سبق والفاتح لما انغلق والمعلن الحق بالحق والدافع جیشات الاباطیل والدامغ صولات
الاضالیل کما حمل فاضطلع بامرک لطاعتک مستوفزا فی مرضاتک واعیا
لوحیک حافظا لعهدک ماضیا علی نفاذ امرک حتی اوری قبس القابس واضاء
الطریق للخابط الا لله تقلب به القلوب بعد خوضات الفتن

ان اصوابح موضحات الاعلام ونایرات الاحکام ومنیرات الاسلام
فهو امینک المامون وخازن علمک المخزون وشهیدک یوم الدین وبعیثک
بالحق ورسولک الی رحمة اللهم افسح له مفسحا فی ظلک فی عدنک واجزه مضاعفات
الخیر من فضلک مهنات له غیر مکدرات من فوز ثوابک المحلول وجزیل
عطائک المعلول اللهم اعل علی بناء البانین بناءه واکرم مثواه لدیک ونزله واتمم له
نوره واجزه من ابتعاثک له مقبول الشهادة ومرضی المقالة ذا منطق عدل وخطة فصل
وبرهان عظیم اللهم اجمع بیننا وبینه فی برد العیش وقرار النعمة ومنی الشهوات
واهواء اللذات ورخاء الدعة ومنتهی الطمانینه وتحف الکرامه ترجمه
اجمالا آنکه ای خداوند گسترنده و مبسوط کننده زمینها و نگاه دارنده آسمانها و عالم
قدرت و مجبول سازنده دلها بر فطرت اصلیه خود شقاوت و سعادتمند
بار و بدبخت تشریفات صلوات و افزونیهای برکات و تحیات خود بر محمد که
بنده و رسول تست که فاتح هر منغلق است و خاتم هر سابق و مظهر دین حق
بدلائل حق دفع کننده جوشیدنهای باطلهاست و فرو نشاننده حملهای ضلالتهاست
در ادراک کردن لطف تو چنانکه متحمل شد و مشتغل بار گردید و حال آنکه
سرعت کنان بود در رضای تو و نگاه دارنده وحی تو و ادا کننده عهد تو
تیر روان بر نفاذ امر تو تا آنکه برافروخت شعله نور برای طالبان نور
و منور ساخت راه را برای هر گمراه و از هدایت او دلها را بعد از خوض نمودن در فتنه
و آشوب و گناه و برپا کرد علمهای موضحه یعنی حجج قاطعه و دلایل ظاهره و نیرات
احکام یعنی قضیهای مفصله و منیرات اسلام یعنی شریعت که روشنی بخش اسلام اند
پس تو امین و بنده ای تو و امین در بندگان تو و او دست خزانه دار علم تو یعنی
مطلع بر اسرار تو و حاکم بر خلق حجت تو و حاضر بارگاه کبریای تو در روز جزا
و برای بعث و فرستاده تو بر رحمت بار خدایا وسیع و فراخ گردان برای او
نیابت در ظل لطف تو در جنت عدن تو و جزا ده او را اضعاف

محزون

اضعاف

خیری از فضل خود در حالتی که گوارنده باشند نه کدورت آمیز از فوز ثواب حق
که حل کرده شده است و با جمهور عطاهای تو که سبب و معلول عطاهای تست ای
پروردگار من اعلا و مرتفع گردان بنای او را بر بناهای بنیادان و گرامی دار جای و منزل
او را نزد خود یعنی حسن مقصد و احترام او بنمای و تمام گردان برای او روشنی او را
و جزا ده او را از جهت خواستن تو مرورا مقبول الشهادة و مرضی المقاله و خداوند منطق
عدل یعنی صاحب سخن راست و خطبه فصل یعنی کلامی با حجت و گواه عظیم
خدایا جمع کن میان ما و او در برد عیش و در قرار گاه نعمت و مراد گرفتن از مشتهیات
و محبت لذات و اوراد و طیب عیش و خوشی دل والله الموفق المعین تمت
از زید بن ارقم مرویست که گفت حضرت رسول الله صلعم
انی تارک فیکم الثقلین ما ان تمسکتم به لن تضلوا بعدی احدهما اعظم من الآخر
کتاب الله حبل ممدود من السماء الی الارض وعترتی اهل بیتی ولن یتفرقا حتی
یردا علی الحوض فانظروا کیف تخلفونی فیهما یعنی بدرستی که من میگذارم در
میان شما دو گروه بزرگ را مادامی که تمسک نمائید بآن دو هرگز بعد از من
گمراه نشوید و یکی عظیمتر است از دیگری کتاب خدا و ریسمانی است ممدود
از آسمان بسوی زمین و عترت من اهل بیت منند و هرگز تفرقه نپذیرند
تا وقتی که بر حوض در رود آیند پس نظر کنید که چگونه تخلیف میکنید
در میان این دو ثقل الله در لغفه و گفته که حضرت حسن مجتبی
ولد عبد العزیز بسنده مرویست از انحضرت صلعم که انا و علی شجرة فی الجنة
و اغصانها فی الدنیا فمن شاء اتخذ الی ربه سبیلا یعنی من و اهل بیت من درختیم
در جنت و شاخهای آن درخت در دنیاست پس هر که خواهد فرا گیرد بسوی
الهی بکار خود راهی پس من که در دنیا دست باخلاص در شاخهای آن درخت زند
هر کس که راه نجات میخواهد تمت از ثقه مرویست که در حالتی که حضرت علیه الرحمه
حضرت فاطمه را علیها السلام بحضرت امیر المومنین عقد میفرمودند این خطبه تکلم شده بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله المحمود بنعمته المعبود بقدرته المطاع سلطانه المرهوب من عذابه
وسطوته النافذ امره فی سمائه وارضه الذی خلق الخلق بقدرته ومیزهم باحکامه

داخرهم مدینه واکرمهم منشیة محمد صلی الله علیه وآله وسلم لان الله تبارک اسمه وتعالی عظمته
جعل المصاهرة سببا لاحقا وامرا مفترضا اوشج به الارحام والزمه الانام فقال
عز من قائل وهو الذی خلق من الماء بشرا فجعله نسبا وصهرا وکان ربک قدیرا فامر الله
یجری الی قضائه وقضاؤه یجری الی قدره فلکل قضاء قدر ولکل قدر اجل ولکل اجل
کتاب یمحو الله ما یشاء ویثبت وعنده ام الکتاب ثم ان الله تعالی امرنی ان ازوج
خدیجة من علی ابن ابی طالب فاشهدوا انی قد زوجته علی اربعمائة مثقال فضة رضی
بذلک علی ابن ابی طالب پس در آن حالت حضرت علی علیه السلام بر [illegible] در آنکه آنحضرت [illegible]
تشریف نفرمود ان الله امرنی ان ازوجک فاطمة وانی قد زوجتکها علی اربعمائة مثقال
فضة ان رضیت بذلک یعنی بدرستی که الله تعالی مرا امر فرمود که تزویج فاطمه با تو
نمایم و من او را با تو تزویج نمودم بر چهار صد مثقال نقره اگر بدین سخن راضی باشی
گفت حضرت علی راضی شدم یا رسول الله بعد از آن حضرت رسول الله صلعم فرمود جمع الله شملکما
واسعد جدکما وبارک علیکما واخرج منکما کثیرا طیبا طبری آورده و گفته که تخریج ابوالخیر
قزوینی الحاکم است و [illegible] نیز ایراد نموده و گفته که قال لی الشیخ ابو علی حسن ابن احمد
ابن ابراهیم ابن شاذان [illegible] و از حضرت امیرالمومنین علیه السلام منقولست که حضرت رسول الله صلی الله
فرمود اتانی ملک فقال یا محمد ان الله تعالی یقرأ علیک السلام ویقول لک قد زوجت
فاطمة ابنتک من علی ابن ابی طالب فی الملاء الاعلی فزوجها منه فی الارض یعنی آمد بمن
ملکی پس گفت یا محمد بدرستی که الله تعالی بر تو سلام میخواند و میگوید مر ترا که تزویج فاطمه
بنت تو با علی ابن ابی طالب نمودیم در ملاء اعلی [illegible] او را با او بجای آر
در اهل زمین و از عبد الله مرویست که در حینی که حضرت علی [illegible] حضرت فاطمه را
بجهت حضرت علی متوجه گردیدند فرمود که ان الله لما امرنی ان ازوجک من علی امر الملائکة
ان یصطفوا صفوفا فی الجنة ثم امر شجر الجنان ان تحمل الحلی والحلل ثم امر جبرئیل فنصب
فی الجنة منبرا ثم صعد جبرئیل فخطب فلما فرغ جبرئیل نثر علیهم من ذلک فمن اخذ
اکثر من صاحبه افتخر به الی یوم القیمة یکونک اتیته هذا یعنی بدرستی الله تعالی در اوانی
که مرا امر نمود که تزویج ترا با علی حکم کرد و ملائکه را [illegible] صفها بکشند در بهشت بعد از آن شجره
جنان را مامور ساخت [illegible] حلی و حلیها کردند بعد از آن امر کرد جبرئیل را تا آنکه منبر
گرد در بهشت منبری بعد از آن جبرئیل صعود بر منبر نمود و خطبه خواند در عقب آنکه جبرئیل

از خطبه

از خطبه پرداخت نثار کرد شجرهای آن از آن حلی و حلل و این نثار در مرتبه‌ای که هر که
اخذ نثار از دیگری بیشتر کرد و فخر نمود بدان اخذ بر دیگران تا روز قیامت کافیست ترا
ای فرزند این مرتبه که صاحب [illegible] رحمة الله علیه میگوید که در آن وقت که حضرت رسول الله
در آیه بحرین [illegible] هر کس بجانب حضرت علی و فقود نمود [illegible] انس و [illegible] قدم اجلال
فیما بین آن دو هر کس [illegible] پس [illegible] قدم اکرم را نصب خود محکم
و استوار کرده بواسطه این کرامت [illegible] قدر خود محکم [illegible] جبرئیل
نزول آورد [illegible] حضرت [illegible] و تلاوت کرد بر آن حضرت قوله تعالی قول حق عز وجل را
مرج البحرین یلتقیان بینهما برزخ لا یبغیان فبای آلاء ربکما تکذبان یعنی دو دریا عبارتست
از حضرت علی و فاطمه علیهما السلام و برزخ قدم اکرم حضرت نبوت [illegible] است در میان آن دو و لؤلؤ و مرجان
اشارتست بحسن و حسین [illegible] قول ائمه [illegible] و از ابو سعید مرویست
که گفت روزی حضرت امیر علیه السلام فرمود یا فاطمه هل عندک شیء تغذینیه
یعنی آیا هست نزد تو چیزی که بغذای من دهی حضرت [illegible] گفت لا والذی اکرم
ابیک بالنبوة ما اصبح عندی شیء غذیکه وما کان لنا بعده شیء منذ یومین
الا ما اوثرک به علی بطنی یعنی نیست هیچ چیز بحق آنکه اکرام ابیت [illegible] کرد
[illegible] امروز چیزی نزد من نیست که بغذای تو دهم و نبود بعد از او هیچ چیز [illegible]
دو روز [illegible] ایثار کردم حضرت امیر فرمود یا فاطمه الا اعلمتنی حتی ابغیکم شیئا
یعنی ای فاطمه چرا اعلام من نساختی تا از برای تو چیزی خواستمی حضرت [illegible] گفت انی
استحی من الهی ان اکلفک ما لا تقدر علیه یعنی بدرستی که من از خدای اکرم حیا میکنم
که ترا تکلیف امری کنم که بر آن قادر نباشی بعد از آن حضرت امیر بیرون رفت از نزد فاطمه
و حال آنکه حسن ظن بحق تعالی استوار کرده بود پس یک دینار قرض کرد [illegible]
آنکه دینار در دست داشت [illegible] منزل [illegible] که مقداد اسود [illegible]
[illegible] حضرت امیر [illegible] مقداد [illegible]
فرمود یا مقداد ما ازعجک من رحلک هذه الساعة یعنی چه چیز ترا درین
ساعت از منزل بیرون آورده گفت الا الجهد [illegible]

حضرت امیر المؤمنین فرمود ای اخی لا تحدثن لک ان تکتمنی حالک یعنی ای برادر زاده
روا نیست که اگر کتمان حال خود از من نمایی گفت چون از سلوک او را امتناع
ممکن نبود آنکه از نفس که اکرام محمد به تو کرده است که مرا از نبا ورد از منزل
گرد شوادی و بجای آن هر آینه که از آنچه ابو الاسود حال خود را اگر به کسی اورا نگفت
حمد که با اطفال را گرسنه کدام زمین از ایشان من منک له بس سر خود را گرفته بیرون آمدم
بسماع این سخن حال حضرت امیر گریه کرد و به آه تا آنکه آب دیده محاسن مبارک شما را اشک‌آلود کرد
و فرمود قسم دادم این دو آنکه نو بلا قسم نبود که از احر من نشنید غیر از آنچه
زاد و توشه داشت که قرض دینار کرده لم یجر که ان الله لعنة بر تو کردم در کسی خود
و دینار را تسلیم او نمود و به او احسان فرمود آنکه که پیغمبر صلی در آمد و نماز ظهر و عصر و مغرب
ادا کرد و پس از آن که پیغمبر صلی الله علیه و آله نماز مغرب تمام کرد نه گذرد و عبور
بحضرت امیر بود در صف اول و سلام خود داشت و نماز کرد و پس حضرت امیر
خورش آورد حضرت امیر روان شد تا آنکه در درون مسجد حضرت پیغمبر را ملاقات
کرد گفت ای آمد و فرمود یا ابا الحسن هل عندک شیء نعشینا به یعنی آیا نزد تو چیزی
هست که طعام چاشت ما باشد لیکن حضرت علی علیه السلام سر در پیش کرده و جواب
نشنافت از روی حیا حضرت رسالت پناه فرمود الا تقول لا فنصرف عنک او نعم فنمضی
معک یعنی چه شد یا علی این چه گویی لا تا باز گردم یا آنکه گویی نعم تا بیایم با تو
آنگاه حضرت امیر از حیا و کرم گفت اذهب بنا یعنی روان شو با ما و حال آنکه
از آن جانب وحی فرستاده بود به پیغمبر خود که طعام شب نزد علی تناول نماید پس هر دو
بزرگوار روی به راه نهادند تا آنکه در آمدند بر فاطمه علیها السلام در نماز گاه او و حال آنکه از نماز
فارغ شده بود و در عقب او کاسهٔ بزرگی پیدا شده از روی بخار بسیار بلند که آنکه
حضرت پیغمبر را سماع کرد حضرت فاطمه از مصلی بیرون آمد و سلام کرد بر آن حضرت پس آن حضرت
جواب سلام فرمود و به دست خود سر مبارک به پدر را مسح کرد و فرمود کیف
امسیت رحمک الله فقد فعل یعنی حال شام کردی عشای ...
که الله تعالی بر آن حضرت گناه و خطای و هر آینه کرد و در پیش آن کاسه را گرفته و پیش نهاد
آن حضرت بود حضرت علی علیه السلام بر آن [illegible] و در آنچه [illegible] رسیده نظری [illegible]

ز فاطمه علیها السلام آنجا که حضرت امیر گفت ما الشیخ نظر کرد و اسب ... سبحان الله
او نیست فهل بینی و بینک استوجب به السخط یعنی چه چیز است نظر تو وجه
تحقیق سبحان الله هیچ گناهی میان من و تو هست که به آن مستوجب این خشم
باشم فرمود ولی و نبا عظیم من و نیست آنچه علیم الغیب بعد ... و
تو باید با مجتهد اطعت طعاما منه یقین یعنی چه کار آن از این اخطم
که امروز بعد ما لیس لا امر بعد من ... و حال آنکه قسم تخضا با جهان معمودی
که بخشیده ام طعامی از روز باز لکن نظر کرد و بسوی آسمان و گفت آه یعلم انه سماء
و الارض انه لم اقل الا الحق یعنی ای اگر عالم و دانا است به هر چیز که ثابت است
در آسمان و زمین حق آنکه من نیکو لم تکن حق گفت و فرمود پس از کجاست این طعام که بر
نان آورده شمیده ام را آنچه که لکن حضرت رسالت پناه صلی کف مبارک خود را در میان دو کف
حضرت علی علیه السلام نهاد بعد بلند گفت یا علی هذا جزاء الله من عند الله ان
الله یرزق من یشاء بغیر حساب یعنی ای علی این جزای تو است از نزد حق تعالی
هر کسی که خدای تعالی صحیح ... که نیز بغیر ... آنکه ...
الحمد لله الذی لم یخرجکما من الدنیا حتی یجزیکما فی المجری الذی اجری فیه زکریا و یجریک
یا فاطمة فی المجری الذی اجری فیه مریم کلما دخل علیها زکریا المحراب وجد عندها
رزقا قال یا مریم انی لک هذا یعنی هر چه یافت نزد او از رزق و میوه پیدا حضرت
گرامیست که پروردگار وی درود شمارا از دنیا تا آنکه جاری ساخت که در آن
مجری که جاری ساخت در آن زکریا او جاری ساخت حضرت ای فاطمه در آن
مجری که جاری ساخته در آن مریم را هر گاه که در آمدی زکریا بر مریم
بغرفه که آنجا بود و یافتی نزد او میوه ها روزی گفت ای مریم از کجاست
مر ترا این میوه در غیر وقت او روایت کرده طبری و کرده که بعضی الحافظ الدمشقی
الادبی الطوال ۵ از ابن عباس رضی الله عنه مرویست که گفت در آن
آنکه روزی در صحبت حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم بودیم ناگاه حضرت فاطمه صلوات الله علیها
گریه کنان پیش آن حضرت آمد و فرمود فداک ابوک ما یبکیک یعنی پدرت فدای تو باد
چرا گریه میکنی جواب داد که الحسن و الحسین خرجا و لا ادری این باتا [illegible]

هر دو را آن کلید و معلوم نیست که چگونه گذرانیده لهذا آنحضرت فرمود لا تنکبوا فانهما
لطیفتان وهما یسعی ومنکبا ثم رفع یدیه فقال صلی الله علیه وآله وسلم اللهم احفظهما وسلمهما
یعنی که یا رسول الله بگذاریم تا که اینها کار ایشان لطیف است پس ایشان را از من رها کن تا بعد از آن
دست مبارک را بر داشته بدین کلمات طیبات متکلم شدند که بار خدایا ایشان را در حفظ
خود دار و سلامت بدار و در عقب این کلام خیر انجام جبرئیل علیه السلام نزول نمود
و گفت یا محمد حزن مدار و رنج بخود راه مده که ایشان در حظیره بنی نجار در خواب‌اند و هر آینه
بر کاشانه ایشان الله تعالی ملکی را محافظت ایشان نموده آنحضرت قیام فرمود و حال آنکه
صحابه در مرافقت موافقت نمودند تا آنکه بحظیره بنی نجار منتهی شدند معاینه کردند آنحضرت
که حسن و حسین علیهما السلام معانقه یکدیگر در خواب‌اند و آن ملک متحمل ایشان تکیه کرده است یکی از
بازوی خود را در زیر و دیگری را در زبر ایشان کرده بغل آسوده [illegible] آنحال نبوت پناه
روی مبارک خود را بر روی ایشان نهاد و [illegible] تا آنکه از خواب بیدار شدند
بعد از آن آنحضرت حسن را بر کتف یمین و حسین را بر کتف یسری خود نشاند چند کس
صحابه التماس نمودند که از فرط [illegible] یکی را [illegible] آنحضرت فرمود خوش مرکبیست
مرکب ایشان و خوش سوار است ایشان و والد ایشان بهتر است از ایشان همچنین ابتدا آنکه
بمسجد رسیدند و حضرت رسالت پناه شاهزادها را همچنان بر کتف خود سوار کرده بود
و قدم مبارک را قایم ماند بعد از آن فرمود یا معشر المسلمین الا ادلکم علی خیر الناس جدا وجدة
یعنی ای گروه مسلمانان آیا دلالت کنم شما را بر بهترین مردمان بجهت جد و جده گفتند بلی یا رسول الله
فرمود صلی الله علیه وآله وسلم اینک حسن و حسین که جد ایشان محمد رسول الله است و جده ایشان خدیجه
بنت خویلد سیده اهل جنت باز فرمود که الا ادلکم علی خیر الناس ابا و اما گفتند بلی
یا رسول الله فرمود حسن و حسین که پدر ایشان علی ابن ابی طالب است و مادر ایشان فاطمه بنت محمد
رسول الله صلعم باز فرمود الا ادلکم خیر الناس عما و عمة گفتند بلی فرمود حسن و حسین که عم ایشان
جعفر بن ابی طالب است و عمه ایشان ام هانی بنت ابی طالب باز فرمود الا ادلکم علی خیر الناس
خالا و خالة گفتند بلی یا رسول الله فرمود حسن و حسین خال ایشان قاسم بن رسول الله است و خاله ایشان
زینب بنت رسول الله بعد از آن بزبان معجز بیان آوردند که اللهم انک تعلم الحسن والحسین فی الجنة وابوهما
فی الجنة وخالهما فی الجنة وخالتهما فی الجنة وعمهما فی الجنة وعمتهما فی الجنة ومن احبهما فی الجنة

ومن الفضائل [illegible] مقولست که مردی حوائج
در مدح حضرت امام حسن رضی الله عنه گفته آن است [illegible]
یا ابن خیر الناس [illegible] لولا جودک [illegible] بل [illegible] جودک
میگوید [illegible] و خواری
ای فرزند بهترین [illegible] ازروی [illegible] فرزند اکرم [illegible] دانند [illegible] باید که باشد
بخشش و عطای تو [illegible] جود و سخای تو [illegible] موجب
این کلام حضرت امام [illegible] اعرابی [illegible] گفته یا ابن رسول الله [illegible] منقولست
[illegible] لا [illegible] جودک الله
فلو کانت الدنیا کلها لی [illegible] واعطیتها [illegible] الله تعالی قلیلا
یعنی [illegible] که باید [illegible] عطای تو [illegible] باشد
جود و کرم تو [illegible] الله تعالی [illegible] و بالشخص [illegible] کم
در باب [illegible] مرویست که حضرت امیر
المؤمنین علیه السلام [illegible] در مقام [illegible] بعضی
[illegible] السلام علیک یا امیر المؤمنین حضرت امیر بعد از
جواب سلام فرمود چه کسی تو [illegible]
سلام میکردی [illegible] بعد از [illegible] مجلس [illegible]
[illegible] الان الان
یا امیر المؤمنین [illegible]
چند که [illegible]
محمد رسول الله [illegible]
حوادث [illegible]
استعلام [illegible] میان
حق و باطل [illegible] میان آسمان و زمین [illegible] میان
مشرق و مغرب [illegible]
[illegible]

زمین و دار چشمه را ماوای ارواح است از کافر و مسلمان و دار خنثی مشکل و از
ده چیز که بعضی از آن سخت ترست از بعضی دیگر حضرت امیر علیه السلام فرمود حکم الله
تعالی بینی و بین هذه الامة قطعوا رحمی واضاعوا ایامی ودفعوا حقی وصغروا
عظیم منزلتی واجمعوا علی منازعتی علیّ بالحسن والحسین فجیء بهما فقال یا اخا الشام
هذان ابنا رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم وهذا ابنی فسل ایهما شئت فقال الشامی
هذا یعنی الحسن علیه السلام فقال امیر المؤمنین سله فسئله فقال الحسن علیه السلام یا اخا الشام
بین الحق والباطل اربع اصابع ما رأیته بعینیک فهو الحق وما سمعته فهو باطل لم تشهد علیه
فقال الشامی صدقت اصلحک الله قال وبین المشرق والمغرب مسیرة یوم تطلع فیه الشمس
وتغرب قال صدقت قال والمجرة فهی اشراج السماء ومنها مهبط الماء المنهمر والقوس قزح
فانه اسم الشیطان [illegible] هو قوس الله تعالی وامان من الغرق والاثار التی فی صورة القمر
کان مثل صورة الشمس فمحاه الله تعالی کما ورد بالنص القاطع حیث قال عز وجل وجعلنا
اللیل والنهار آیتین فمحونا آیة اللیل وجعلنا آیة النهار مبصرة والاول نهر جری علی وجه الارض
فهو وادی [illegible] والاول شیء اهتز علی وجه الارض فهی النخلة والعین التی
ماوی الیها ارواح المشرکین فهی عین یقال لها برهوت والعین التی ماوی ارواح
المسلمین فهی عین یقال لها [illegible] والخنثی فانه لا یدری ارجل ام امرأة فینتظر فان کان رجلا
احتلم والتحی وان کانت امرأة حاضت او بدا ثدیها والا قیل له بل علی الحائط
فان اصاب بوله الحائط فهو رجل وان انتکص فهی امرأة والعشرة اشیاء بعضها اشد
من بعض فاشد شیء خلق الله تعالی الحجر واشد من الحجر الحدید یکسر به الحجر واشد من الحدید النار
لانها تلینه واشد من النار الماء لانه تطفئها واشد من الماء السحاب لانه یحمله واشد
من السحاب الریح لانه تفرقه واشد من الریح [illegible] واشد من [illegible]
النوم لانه یسقط واشد من النوم المرض لانه یمنع النوم واشد من المرض الموت لانه
یقهر ویفنی اجله فی عنده امله ولله میراث السموات والارض ملخص کلام آنکه حضرت
امیر المؤمنین فرمود حسن و حسین را طلب نمایید چون آنها حاضر شدند فرمود ای برادر شام
این دو فرزند رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم و این فرزند منست از هر که اراده داری ازان
سوال کن شامی گفت ازین یکی میپرسم یعنی حسن علیه السلام حضرت امیر فرمود از او استفهام کن

پس شامی مسایل خود که بسلطان روم سوال کرده بود پرسید حسن علیه السلام فرمود ای برادر شامی
میان حق و باطل چهار انگشت است آنچه بدیده خود دیدی همه حق است و آنچه بسامعه شنیدی
بسیار از آن باطل لکن شهادت میدهد و چون این بشنید شامی گفت صدقت اصلحک الله
بعد از آن فرمود میان مشرق و مغرب یکروزه راهست طلوع میکند آفتاب صبحی و غروب میکند شبی
میشود بعد فرمود که المجرة یعنی کهکشان سوراخهای آسمانست که آب طوفان نوح از آنها
بیرون آمد والقوس قزح اسم شیطانست و این کمان که در آسمان پیدا می آید قوس الله تعالی است
و امانست از غرق والاثار فی القمر آنست که صورت قمر در رنگ صورت شمس بود پس محو
کرد آن را الله تعالی چنانکه نص قاطع دلالت میکند جایی که الله فرموده و جعلنا اللیل
والنهار آیتین فمحونا آیة اللیل وجعلنا آیة النهار مبصرة والاول جویی که بروی زمین جاری
شده جویست که آن را وادی [illegible] منه والاول شیء که بر روی [illegible] و در له
درخت خرماست و آن چشمه که ماوای ارواح کافرانست چشمه ایست
که آن را برهوت میخوانند و آن چشمه که ماوای ارواح مسلمانانست چشمه ایست که آن را
سلمی میخوانند والخنثی انسانیست که به تشخیص و تعیین معلوم نگردد که مردست یا زن باید
انتظار کشید تا احتلام و بلوغ که اگر مرد است احتلام خواهد رسید و یا خط بر رخساره اش ظاهر شود
و اگر زنست مستعد بحیض خواهد شد یا پستانش ظهور خواهد کرد و اگر ازین علامات و آثارات
خبری نشود بخواهد او را فرمایند تا بر دیوار بول کند اگر بول او بر دیوار رسد مردست و اگر
واپس گردد زنست و الا آن ده چیز که بعضی از آنها سختتر از بعضی دیگرست که سختترین
چیزی که الله تعالی خلق کرده سنگ است و سختتر از سنگ آهن است و سختتر از آهن آتش است
و سختتر از آتش آبست و سختتر از آب ابرست و سختتر از ابر بادست و سختتر از باد [illegible]
که دفع کرده باد را بسکینه و سختتر از آن خوابست که او را می افکند و سختتر از خواب
مرضی است که مانع خوابست و سختتر از مرض موتست که قهر و غلبه آورد و او را باطل
فانی می سازد چون سخنان شامی تمام شد در اثنای حال گفتم که حقا گواهی میدهم که این
رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم و این وصی محمد است و او را یادداشت به امر
این اشیاء اجر اوردوه بصحبت معاویه که مجموع ایشان سختتر از آن [illegible] و ابن الصفر

کفتی بر معاویه نوشت که یا معاویه گواهی میدهم که این جماعت از کف توست
بلکه از مسموم نمودن و موضع رسالت است روایت از قطب صاحب نسبت کرده روایت کرده
از شیخ جعفر بن محمد از والد خود علیه السلام روایت میکنند که گفت نوحه کردند جنیان
جنیان مدت یکسال از قتل حالت و در روز و شب نیز این جماعت بیامد در کربلا
گذر کرده بنا کرده نوحه کردن و خواندند این بیت را که ترجمه آن این است
ای حسین که مبعوث شد جد تو بهدی قسم به سر تو حق است که اگر حاضر کربلا
بودمی هر آینه در جوار کردی غم تو کمال سعی بتقدیم رسانیدمی و سیراب حمی
شمشیر را از خون دشمنان شما لیکن من پس از آن شده ام از تو واسطه بعد
دشمنی آل وسیله شده ام که من بعض ترک لعنتهای شما نمی کنم پس از حزن آل و
روان کم باشد بعد از نظم لبیات حکم خوارزمی غلبه کرده حضرت رسالت پناه
سلامه در خواب دید که زبان مبارک خود میفرمود که یا فلان جزاک الله خیرا
اثر نیت که الله تعالی نام ترا نوشته در شمار اهل ذلک که در مرثیه حسین کرده
از علی بن موسی الرضا علیه السلام مرویست که گفت که شنیدم جعفر ابن محمد را از
زیارت قبر حسین رفته و اخبار کرد پدر علیه السلام که هر که زیارت قبر حسین علیه السلام کند
آورده الله تعالی نام او را در علیین نوشت فرمود و نیز فرمود که گرداگرد قبر حسین
هفتاد هزار ملائکه شعث بالله و مکرمه مشغول اند بالله تا روز قیامت طواف آورده
و از ابن عباس مرویست که گفت فرمود رسول الله صلعم که بدرستی که جبرئیل مرا
اخبار کرد که هر آینه الله تعالی فرمود بینه بحق یحیی بن زکریا هفتاد هزار شخص و لله
قتال می نماید بسبب فرزند تو حسین هفتاد هزار دیگر طرب آورده آورده اند
در نسب لقب حضرت علی ابن الحسین زین العابدین آن است که شبی آنحضرت در محراب
نماز ایستاده بود و غالب کمال شدیدا بر شدن میبود در آن حالت ابلیس بصورت اژدها
در آمد و رو بآنحضرت نهاد و آنحضرت مشغول نماز بود و اصلا توجه نکرد تا آنکه
نزدیک آمد و ابهام پای امام را در دهان گرفت و آزار بسیار رسانید و آنحضرت مشغول
بنماز بوده و هیچ آزار را از آن ملعون کشیده و قطع نماز نکرده تا آنکه نماز را بتمام رسید پس آن سجده

اعلام فرمود امام را که این شیطان است پس امام او را لعنت کرده طپانچه بر وی زد و شیطان
گریزان شد و در آن حالت هاتفی آواز داد که انت زین العابدین و سه نوبت تکرار کرد پس از آن
خطاب مستطاب شهرت یافت مرتبه دیگر آنحضرت در خانه بنماز مشغول بودند و سر در سجده داشته که خانه
آتش در گرفت و کسان فریاد بر آوردند که النار النار آنحضرت سجده خود را تمام نکردند سر بر نداشتند
بعد از آنکه مردمان آتش را خاموش کردند و باعث التفات ناکردن آنحضرت را استفسار نمودند فرمود
که در آن حالت که مردمان فریاد بر آوردند که النار مرا از نار دوزخ یاد آمد که بهر سبب از آن یاد
نصیحت
مخاطب نسبه روزی فرزند ارجمند خود را یعنی امام محمد باقر علیه السلام وصیت فرمود که یا بنی لا
تصاحبن خمسة ولا تحادثهم ولا ترافقهم فی طریق یعنی ای فرزند مصاحبت مکن با پنج کس
گفت جانم فدای تو باد کیستند این پنج کس فرمود مصاحبت مکن با فاسق که ترا بفروشد
بعوض یک خوردنی و فروتر از آن گفت ای پدر فروتر از آن چیست فرمود یطمع فیها ثم لا ینالها
گفت کیست دوم فرمود لا تصحبن البخیل فانه یقطع بک فی ماله احوج ما کنت الیه یعنی
مصاحبت مکن با بخیل که ترا بریده سازد از آنچه محتاج باشی از مال او گفت ای
سیوم کیست فرمود لا تصحبن الکذاب فانه بمنزلة السراب یبعد منک القریب و یقرب منک البعید
یعنی مصاحبت دروغگوی مکن که او مثل سراب است دور می اندازد از تو آنچه نزدیک است
و نزدیک میگرداند آنچه دور است گفت چهارم کیست فرمود لا تصحبن الاحمق فانه یرید ان
ینفعک فیضرک یعنی با احمق مصاحبت مکن که او خواهد که ترا نفع رساند و نمیداند خود ترا
ضرر رساند گفت پنجم کیست فرمود لا تصحبن قاطع رحم فانه وجدته ملعونا فی کتاب الله
فی ثلاث مواضع یعنی با قاطع رحم مصاحبت مکن که من او را در کتاب الله ملعون یافته ام در سه جا
وجود آنحضرت در سنه ثمان و ثلاثین از هجرت و بعالم بقا تشریف برد در سنه اربع و تسعین
پس این حساب عمر شریف آنحضرت پنجاه و شش سال بوده باسم زهر داد آنحضرت را ولید بن عبد الملک
و مدفون شد در مدینه در جوار حضرت فاطمه و امام حسن علیهم السلام صاحب کشف الغمه گفته
علی ابن الحسین را پانزده فرزند از انجمله یازده پسر بوده و چهار دختر و اولاد وارث علم امامت و ولایت
بود و دیگر حضرت امام محمد باقر علیه السلام از حضرت ابو عبد الله مرویست که چون حضرت امام حسین در
کربلا شهید شدند بعد از آن محمد حنفیه آمد نزد علی ابن الحسین و گفت ای برادر
من امام و مستحق امامت منم که بزرگترم و اولی ام بامامت و وصیت پس فرمود سلام رسول الله

پس علی ابن الحسین فرمود که یا عم از خدا بترس و دعوی مکن چیزی را که حق تو نباشد که من میترسم از تو
از نقص عمر و فوت امر را محمد گفت که من احق ام بامر امامت و علی ابن الحسین فرمود ای عم اگر هیچ میخواهی
بعد از برای این امر حاکمی که محاکمه نزد او بریم و رفع کنیم محمد گفت کیست حاکم گفت باشد آنحضرت فرمود
حجر الاسود که محاکمه نزد او بریم پس هر دو آمدند و ایستادند نزد حجر حضرت امام فرمود که ای عم تکلم کن
و حال خود را بگوی که تو طالب امامتی پس تکلم کرد محمد و هیچ جواب نشنید پس امام علی
ابن الحسین علیه السلام دست مبارک را بر حجر نهاد و گفت اللهم انی اسئلک باسمک المکنون
في سرادق البهاء واسئلک باسمک المکنون في سرادق العظمة واسئلک باسمک المکنون في سرادق النور
واسئلک باسمک المکنون في سرادق السرير واسئلک باسمک المکنون الذي في الحجر البصير و رب حرمتک
و بحق پیغمبر محمد خاتم النبیین صلعم که ناطق گردانی این حجر را بزبان عربی فصیح تا خبر کند که هر
کرا است امامت و خلافت بعد از حسین بن علی علیهما السلام بعد از آن فرمود آنحضرت که ای حجر
در گفت [illegible] که بگردانید و برحرکت درآمد آن [illegible] بعد از آن
خبر دهی که کرا است امامت و وصیت بعد از حسین ابن علی پس [illegible] که نزدیک
بود که از موضع خود بیرون آید و تکلم کرد بزبان عربی فصیح و گفت یا محمد تسلیم نما و تسلیم دار
که امامت و خلافت بعد از حسین ابن علی علی ابن الحسین است علیهم السلام پس برگشت محمد و ولایت را
بآنحضرت تسلیم داشت روایتست از منهال بن عمرو که گفت وقتی که بمکه رفته بودم رفتم بخدمت
علی ابن الحسین آنحضرت سوال نمود که یا منهال چه کرد حرملة بن کاهل اسدی گفتم او را که هنوز زنده در
کوفه پس آنحضرت دستهای مبارک را برآورد و گفت بار خدایا بچشان او را حرارت آتش پس چون
بازگشتم بکوفه خروج کرده بود مختار بن ابی عبید ثقفی و دوست و آشنا بودم بکوفه مرا با وی [illegible] بود
سوار شدم که بروم بدیدن او و او را یافتم که اسب خود را طلبیده با هم سوار شدیم و رفتیم [illegible]
و ایستادیم و او انتظار چیزی میکشید در آنحال حرملة بن کاهل را آوردند مختار گفت الحمد لله که حق تعالی
مرا مستولی گردانید بر تو بعد از آن جلاد را طلبید و گفت دستها و پاهای او قطع کردند
لکن آواز داد که النار النار پس پشته هیزم آوردند و او را در آن انداختند و آتش زدند
تا سوخت من گفتم سبحان الله مختار این کلمه را شنید و بمن توجه کرد و گفت تسبیح تو برای
چه بود من خدمت حضرت امام گذشته بودم با وی قصه کردم مختار گفت آیا تو شنیدی که علی ابن الحسین
این دعا در حق حرملة کرد گفتم بخدا که شنیدم این را که میگفت اللهم اذقه حر الحدید اللهم اذقه حر النار

پس محمد رفت و آمد و چون رکعت نماز طولانی گذارد و بعد از آن سجده نمود و در از کرد و در برداشت
و روان شد و سرپایش ورم کرده بود تا مشهور شد بخانه و از آنجا متکلم شد بکلمات فصیحه
آمد روزی حضرت امام رسید و مقبول درگاه الهی شد و در این کتاب و روزه خواندن
آنحضرت را [illegible] کرامات کسی که او را اثبات حکمی که در شان خانه او را و ولایت کسی
نسبت او را نشنیدی که او را وقت خانه او را توانست کس علی بن عیسی رحمه الله علیه که گفت
امام علی ابن الحسین علیهما السلام در کرامت بعید نجوم سموات و دروغ و ظهور از جبل و آیات
ذکر امام پنجم ابو جعفر محمد الباقر علیه السلام کمال الدین طلحه گفته که ولادت با سعادت در مدینه
بود در سیوم ماه صفر در سال پنجاه و هفتم از هجرت کتبیه بود سال قبل از شهادت جد بزرگوارش
امام حسین علیه السلام و مادر گرامش فاطمه بنت حسن بن علی ابن ابی طالب
و آنحضرت را ملقب ببا قر العلم و شاکر و هادی و اشهر القاب است روایت از
حضرت امام ابو علی جعفر ابن محمد الصادق علیه السلام که پدرم ان الحضرت را داشت و از دو فوت شد
فرمود که اگر ولد تلا از ادب کند اولا احدی کو هم [illegible] کو فرضی او باشد
پس اندک زمانی گذشت که اشتر را بازی بجام حمد آنحضرت زدند و بر زمین در انداخت
و جامه وا کرد و سر مبارک بسوی آسمان کرد و فرمود که الحمد لله ذو الجلال نگفت و بعد از آن
فرمود که چیزی را نگاه کنم کردن بخدمت حسین الاعظم که مدرا ازو این خدای عز و جل پیش هیچ از
حمد با تو بخانه الا که ذو جلال است در آنجا گفتم روایت از آنحضرت که هیچ چیز مثت کفی الله تعالی
که در شب که ازو سوال کرده و نزع کنیده قضا را کرده و بدرستی که ابرست خبر ازو بی بود
نیکو هیبت و لیس مشهور از و بی عجب شنیدم آن مفرده که زود است مردی که خدا
بعطای و کرمش بعیب خود و لیه ارساند چنانچه خود را البتجان لا تبعض باشد
بیکس کرده است کتاب نقل کرد ابو جعفر علیه السلام از احتیاج خود و حاجت ذکر آنحضرت فرمود که ای
آنکه بگوید که تو رابعت گشید در حالتی که بگفت اثبات و قطع کند از تو در حالتی که فخر کنی و دیدن
لقمه فرمود مبلغ سلام او را ابن را برگرد که چون تمام شود و ذکر او السلام و افغانه که مثل کس بوده است
وقت خود را در دل بلطف خود را بجز از آن اوقات دردل تو عدا آنحضرت از بعد نجد بد و ده دقت
که او را برزنگوار مدت سال و فرمود که در مدینه است بقیع که در آنجا جسم بزرگوارش از جمله کلمات امام

آنحضرت که سلاح شیعیان زینتی کلام ایشانست مرویست از آنحضرت که هرگاه خواهی
که بچکنی والکه بر زمین لیس [illegible] فیضه از آن تخم در روی بچکنی [illegible] و بگو قل افرأیتم ما تحرثون أأنتم
تزرعونه ام نحن الزارعون لکن بگو که الله الزارع حی است نه فلان [illegible] نام [illegible]
بعد از آن بگو که اللهم صل علی محمد و آل محمد و اجعله مبارکا وارزقنا السلامة والسرور [illegible]
بعضی آن زمین [illegible] در دست [illegible] روایت کرده زهری که هشام بن عبد الملک
حج کرد و در آمد در مسجد و تکیه کرده بر دست سالم که مولای او بود و حضرت باقر علیه السلام
در مسجد بود پس هشام به سالم گفت [illegible] را بر پیش او و بگوی
که فلان حکم کرده که چه خواهند خورد مردمان و چه خواهند [illegible] تا قطع و فصل ایشان شود در روز
قیامت چون سالم آمد و پیغام [illegible] آنحضرت فرمود [illegible] زمین [illegible]
قرص [illegible] پاک [illegible] مردمان [illegible]
چون هشام این جواب شنید گفت الله اکبر برو و بگو که [illegible]
[illegible] آنحضرت فرمود [illegible] افیضوا علینا
من الماء او مما رزقکم الله یعنی [illegible] که [illegible]
[illegible]
که از بسیار اطعموا واشربوا [illegible] هشام [illegible] روایت کرده علما
[illegible] آنحضرت [illegible] را امتحان نماید بسؤال [illegible]
[illegible] این کلام حق تعالی چیست او لم یر الذین کفروا ان السموات
والارض کانتا رتقا ففتقناهما یعنی [illegible] آسمانها و زمین [illegible]
[illegible] آنحضرت فرمود که آسمان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
آنحضرت فرمود [illegible] روایت کرده [illegible] آنحضرت فرمود که [illegible] بهترین [illegible]

ففتقناهما

مواساة

مواساة نمودن برادران از اوصاف [illegible] خود و ذکر حضرت [illegible]
در [illegible] حسن [illegible] شنیدم از آنحضرت که میفرمود که [illegible]
[illegible] آنحضرت میفرمود [illegible]
[illegible] و اگر [illegible] صادق آل محمد
سفیان ثوری روایت کرده [illegible] حضرت [illegible] علیه السلام [illegible]
[illegible] که [illegible] متوسط میشوند [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] که [illegible] و بعد او افضل [illegible]
از [illegible] منقولست از آنحضرت که میفرمود شیعیان [illegible]
[illegible] و [illegible] که [illegible] میشوند [illegible]
زیاده میشود [illegible] روایت کرده آنحضرت میفرمود [illegible]
[illegible] که [illegible] که [illegible]
اگر [illegible] ادای فریضه حق نتواند کردن و اگر [illegible]
صبر [illegible] نتواند کردن روایت کرده حضرت امام از جابر بن عبد الله انصاری که [illegible]
که [illegible] فرزند آدم [illegible] حق تعالی
[illegible] که [illegible] او [illegible]
[illegible] که او [illegible]
این فرشته [illegible] دیگر [illegible]
[illegible] و چون مرگ [illegible] فرشته [illegible]
ملک الموت می آید از جهت قبض روح او و چون [illegible] ملک الموت [illegible] روح
[illegible] از آن [illegible] فرشته [illegible] او را در سؤال و جواب
و باز [illegible] و چون [illegible] فرشته [illegible]
[illegible] فرشته [illegible]
او را [illegible] و فرشته دیگر گواهی دهند [illegible]
بعد از آن فرمود که [illegible] عظیم

مسعده از کافی که من طلب اذن کردم یک روزی بر ابو جعفر علیه السلام فرمود که کم مید
تعجیل منمای که قومی هستند از برادران شما می آیند که درنگ کردم بعد از لحظه بیرون آمدند
مردی چند از دوازده مرد همه به رنگ اهل خراسان و قباهای تنگ در بر داشتند و موزه ها پوشیده و بعد
پس سلام کردند و گذشتند بعد از آن من داخل شدم بر آن حضرت و گفتم نشناختم این جماعت را
که بودند آنها گفت آنها جماعتی از طائفه شیعه اند که از اهل خراسان اند در قوم جن
گفتم ظاهر میشوند خود را بر شما گفت بلی که می آیند با ما در حلال و حرام می پرسند همچنانکه شما
می آئید و می پرسید که مالک جهنی میگوید من نشسته بودم در خدمت ابوجعفر علیه السلام پس نظر کردم
بجانب او و در دل خود میگفتم که چه بزرگ ساخته خدای تعالی ترا و کرده همین ترا حجت
بر خلق خود پس آن حضرت التفات فرمود بجانب من و گفت ای مالک امر از آن بزرگتر
که تو آن را میبینی روایت است از ثقاه که شیخی گفت که بودم در میان مکه و مدینه
که ناگاه شخصی ظاهر میشد و گاهی غایب میگشت تا آنکه رسید بمن و من تأمل کردم
بودم که این چه کسی است ناگاه پسری ظاهر شد در سن هشت یا نه سال و سلام کرد بر
من جواب سلام دادم و پرسیدم او را که از کجا می آیی گفت از جانب خدا می آیم گفتم
بکجا میروی گفت بطرف خدای میروم گفتم بچه چیز گفت بتقوی گفتم زاد و جهت
گفت تقوی گفتم از کدام قومی گفت مردی اعرابی ام گفتم بیان زیاده کن گفت
مردی علوی ام بعد از آن این ابیات انشا فرمود ترجمه سخن اینست بدرستی که
ما بر حوض کوثر [illegible] دشمنان خود را و سعید شوند و رستگار شوند کسانی که بر حوض [illegible] رستگار
نمیشود کسی که رستگاری [illegible] که [illegible] نباشد زاد و توشه او
پس کسی که شاد ساخت ما را [illegible] و کسی که ملول ساخت ما را از آن از
بدی [illegible] میلاد او بعد از آن فرمود که منم محمد بن علی بن حسین علیه السلام حمد کرده کردم او را
ندیدم [illegible] قطب الدین ابو الحسن سعید بن هبة الله بن الحسین الراوندی در کتاب
خرایج و جرایح خود آورده که جابر جعفی گفت پرسیدم از حضرت باقر که حیثیت حق مومن
بر خدای تعالی فرمود که اگر بگوید این نخله را که بیا پیش بیاید پس نگاه کردم بخدا آن نخله که حرکت کرد
روان شد آن حضرت اشاره فرمود به نخله که قرار گیر پس قرار گرفت روایت کرده جابر و [illegible]

گو بجهت با قوم [illegible] فرمود چرا دیر می آیی گفتم موی سر سفید شد و دل من تنگ
گشته فرمود بر تمام جبین موی [illegible] دست مبارک بموضع [illegible] آب داد
در کتاب [illegible] آورده که حضرت باقر فرموده که حق تعالی پنهان کرده
سه چیز را در سه چیز پنهان کرده رضای خود را در طاعت پس حقیر مکن از طاعت چیزی را
چه شاید که رضای او در او باشد و پنهان فرموده غضب خود را در معصیت او پس حقیر مکن از معصیت
چیزی را چه شاید که غضب او در او باشد و پنهان کرده اولیای خود را در خلق خود پس حقیر مکن
هیچکس را چه شاید که او ولی خدا باشد روزی جمع بودند نزد آن حضرت بسیاری از [illegible]
و خبر [illegible] حضرت ابو عبدالله فرمود که [illegible] ای شیعه آل محمد از خدای تعالی [illegible] که
[illegible] رجوع [illegible]
تعالی فرمود [illegible] خود [illegible]
فرمود [illegible] طلب خیر کند و خواهان طلب [illegible]
[illegible] قرابت [illegible] خدای عز و جل هیچ حجت و قرب [illegible] مگر بطاعت
پس هر که باشد از شما مطیع مر خدا را پس [illegible] بطاعت او نفع دهد ولایت
ما او را [illegible]
خدای تعالی [illegible] خود [illegible]
[illegible] آن حضرت پسر خود را که ای فرزند [illegible] حق تعالی انعام [illegible] الحمد لله
و اگر اندوه [illegible] لا حول و لا قوة الا بالله [illegible]
استغفر الله [illegible] حق سبحانه [illegible] پیغمبر خود محمد را صلی الله علیه و آله [illegible]
[illegible] خذ العفو و امر بالعرف و اعرض عن الجاهلین یعنی [illegible]
[illegible] در افعال و اقوال [illegible]
[illegible] مؤلف این نسخه شریفه یعنی علی بن حسین [illegible]
قصیده [illegible] حضرت امام محمد باقر علیه السلام که ترجمه آن [illegible] است
[illegible]
[illegible]

بانجا و باست در صف مردم فروشی و مرادی و دست زن ایشان ریسمان را و بوی خاک ایشان [illegible]
کی بران خاک که در میان حضرت رسول الله را که بهترین خلایق است او از من در گذشته و در آمد
سلام بنده را که خالص است قسمت و محبت او که با طینت صدق و راستی همچون ظاهر است در جهت
دیگر [illegible] بر خاک آنکه جلال [illegible] به دین و دنیا در میان او از من بد که آن المقام
با احترام تحیت و دعا [illegible] که [illegible] قومی اند ایشان که خاندان در فضل خویشان پس
اول [illegible] ایشان در فضل [illegible] ایشان [illegible] کرده اند
بنای بلند [illegible] حدیث محکم قاطع و روشن است در مجد و بزرگی جان ایشان مثل روشنی نور قمر
در ظهور وجود ایشان [illegible] بابلان [illegible] و نجات ایشان در روز وفات [illegible] دل [illegible]
مرد [illegible] ایشان از هر [illegible] که [illegible] دهنده است و [illegible] گردد [illegible]
[illegible] ایشان [illegible] و دشمنی ایشان کافر [illegible] ایشان [illegible]
و [illegible] این اختصاص [illegible] علیه السلام که امام [illegible] است در فضل خود [illegible] علم [illegible]
اخلاق [illegible] معروف و مشهور است مثل [illegible] که [illegible]
[illegible] بظهور رسید و ضرورت [illegible] که [illegible] کرده اند حق او را و ظلم [illegible]
جا [illegible] که حاکم [illegible] حکم [illegible] در میان ایشان که اظهار [illegible]
و [illegible] در ظهور [illegible] اهل البیت به بلندی رفیع مثل [illegible] فلک [illegible]
جاریست طریق [illegible] آینه از [illegible] او [illegible]
آینه ایشان همچون [illegible] است و [illegible] بزرگی و بلندی [illegible] که [illegible] در فضل
از [illegible] فخر و شرف [illegible] است در میان ایشان [illegible] آن [illegible] است
و [illegible] در فضل [illegible] که [illegible] فضل است اگر
[illegible] دیگر [illegible] که [illegible] مردم [illegible]
باشند [illegible] ای محمد که بهترین [illegible]
که [illegible] شود [illegible] که [illegible] بزرگی [illegible]
[illegible] که [illegible] روز [illegible] حرف حرف
[illegible] صلی الله علیه و سلم [illegible] للقرآن حرفاً حرفاً و [illegible] و کل حرف [illegible]

ذکر امام ششم ابو عبد الله جعفر ابن محمد الملقب بالصادق ولادت با سعادتش در مدینه
بوده در سال هشتاد و سه از هجرت والده ماجده اش ام فروه بنت قاسم بن محمد بن ابی بکر است
مناقب و صفاتش ورای [illegible] عقول واداهامست روزی وصیت فرمود فرزند
خود امام موسی را علیه السلام که ای پسر هر کس قناعت کرد [illegible] که [illegible]
او [illegible] و هر که نظر بدست غیر کرد او فقیر میرد و کسی که راضی نیست
[illegible] که [illegible] حق تعالی [illegible] و کسی که [illegible]
غیر خود را پس [illegible] و هر که [illegible] شمشیر ستم و [illegible] آن
و کسی که [illegible] برای برادر خود افتاد در وی و هر که مداخلت [illegible] با سفها
کند حقیر گردد و [illegible] مخالطت [illegible] با علما کند بزرگ شود ای پسر گوی حق را خواه
برای تو باشد خواه برای غیر تو و احتراز کن از سخن چینی که آن تخم دشمنی [illegible]
در دلهای مردم ای پسر [illegible] طلب جود [illegible] معدنش [illegible] جود و [illegible]
و معادن را [illegible] و [illegible] بشید [illegible]
[illegible] جو [illegible] طیب پاک ای پسر چون [illegible]
[illegible] که ایشان حکم [illegible] الله [illegible] حکم [illegible] الله
[illegible] گرده سفیان ثوری [illegible] که شنیدم از حضرت صادق [illegible]
[illegible] سلامت [illegible] طلب [illegible]
[illegible] در خوشی [illegible] و چون طلب کرده باشد در [illegible] میکرد
[illegible] در خلوت [illegible] پس اگر طلب کرده [illegible] در خلوت [illegible]
کلام سلف صالح است [illegible] که [illegible] خود را در خلوت [illegible]
[illegible] فارغ کرده از غیر آن از خود [illegible] لیث بن سعد [illegible]
که [illegible] کردم در سال [illegible] از هجرت [illegible] آنگاه [illegible] نماز [illegible]
[illegible] کردم [illegible] شخصی نشسته [illegible] دارد و میگفت یا رب یا رب
[illegible] یا الله یا الله [illegible] یا ارحم الراحمین
[illegible] یا [illegible] الا [illegible] ارحم الراحمین

فرمان مرا آن بار چند لا بره جامه کرده که بر شانه لیث کند بگشاید که هنوز کلام
تمام نکرده بود که دیدم که سله پر انگور پیش وی نهاده که هنوز بر روی زمین از آن انگور
نکرده بود جامه او پوشید با آن بود بعد از آن خواست که بخورد من گفتم او را باور نکردم
فرمود چون گفتم تو دعا میکردی و من آمین میگفتم فرمود که پس پیش بیا و بخور و چیزی از آن پنهان
مکن پیش رفتم و بخوردم چیزی که مثل آن هرگز نخورده بودم و آن انگور بی دانه بود خوردم
تا سیر شدم و هیچ کم نشد از سله بعد از آن فرمود [illegible] از این دو جامه را
گفتم مرا از آن جامه بپوشان فرمود پس فرو پوشان مرد را پوشانیدم لکن بعضی که بوده بود
بدست خود گرفت و از کوه بزیر رفت من از آن [illegible] رفتم تا رسیده بودم [illegible]
او را اگر مرا بپوشاند [illegible] آن بود و جامه [illegible]
را این چه کس است گفت جعفر ابن محمد صلوات الله علیه است که چون دیگر بار
او را طلب کردم که چیزی از وی بشنوم نیافتم [illegible] معلوم است که اولاد آنحضرت [illegible]
ذکور [illegible] و [illegible] از احوال آنحضرت [illegible]
و [illegible] و غیر از این [illegible] و قبر [illegible] در بقیع است که
پدرش [illegible] روایت است که آنحضرت فرمود که علم ما غابر است و مزبور
و نکت در قلوب و نقر در اسماع و نزد ماست جفر احمر و جفر ابیض و مصحف فاطمه
و جفر جامعه که در وی هست جمیع آنچه مردمان محتاجند پس سؤال کردند از تفسیر این
کلام فرمود که غابر علم بآینده است که خواهد آمد و مزبور آنچه گذشته است و نکت در قلوب
الهام است و نقر در اسماع حدیث ملائکه است که ما می‌شنویم کلام ایشان را و اشخاص ایشان را
نمی‌بینیم و جفر احمر ظرفیست که سلاح حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم در وی است و آن
از آن بیرون نخواهد آمد تا ظهور کند قایم ما که اهل البیتیم و جفر ابیض ظرفیست که در وی است
تورات موسی و انجیل عیسی و زبور داود و کتب الهی اولی و مصحف فاطمه آنست که در وی است
آنچه باشد از حوادث و اسامی هر که مالک ملک خواهد بود تا روز قیامت و جامعه
کتابیست که طول او هفتاد گز است که آن املاء رسول الله است و خط حضرت
علی ابن ابی طالب علیه السلام که تمام بدست مبارک خود نوشته و بخدای که جمیع آنچه

محمد

محتاج چند بآن مردمان در آنجا هست تا ارش خدش [illegible] در وی هست تا ارش خدش
یعنی دیت خراشیدن پوست و زدن تازیانه و نصف تازیانه و منقول است که آنحضرت فرمود
که نزد منست عصای موسی و خاتم سلیمان علیهما السلام و نزد منست طشتی که موسی قربانی
در آن میکرد و نزد منست اسم اعظم که حضرت رسول الله وضع فرموده بود در میان اهل اسلام و اهل شرک
و نزد منست آنچه ملائکه آورده اند مثل سلاح همچون تابوت در میان بنی اسرائیل که در هر خانه
که آن تابوت میبود نبوت در آنجا می بود و هر که از ما این سلاح نزد او است امامت
آنجاست و پدرم زره رسول الله پوشید و آن علامتی که گذشت و من هم پوشیده ام با آن
علامت و قایم ما هم خواهد پوشید ان شاء الله و آنحضرت فرمود در باب وجوب معرفت اله و دین او
که یافتم علم همه مردم را در چهار چیز اول آنکه بشناسی پروردگار خود را دوم آنکه بدانی که چه
کرده بتو سیم آنکه بدانی که چه اراده فرموده از تو چهارم آنکه بدانی که چه چیز ترا بیرون میبرد
از دین تو و این اقسام محیط [illegible] از معارف زیرا که اول [illegible] واجبست
معرفت پروردگار است و چهارم آنست که او پروردگار [illegible] هست دانستن آنچه او
صنعت کرده و [illegible] صنع اوست شناختن نعمت اوست پس واجبست بر تو شکر آن
نعمت پس [illegible] اراده کرده تا [illegible] شکر آنها واجبست بر تو معرفت مراد او تا اطاعت کنی او را
بسبب فعل [illegible] واجب گشت طاعت او و واجبست بر تو معرفت آنچه بیرون
میبرد او را از دین او تا اجتناب نمایی از آن و تا خالص گردانی از برای پروردگار طاعت او را
و شکر انعام او را بجای آوری و آنحضرت در حکم و مواعظ فرمود که نیست آنکه [illegible]
چیزی قادر نیست بر او [illegible] قادر نیست بر چیزی [illegible] بجهل
و [illegible] سعادت
و آنحضرت فرمود در حث نظر در دین الهی و در معرفت اولیاء الله [illegible] نظر را در چیزی که
[illegible] خالص کنید [illegible] در طلب
معرفت چیزی که عذری نباشد شما را در ندانستن آن زیرا که دین الهی [illegible] که فایده
[illegible] سعی و اجتهاد در طلب ظاهر عبادت او [illegible]
[illegible] حیرت [illegible]
دیگر آنحضرت فرمود که هیچ توشه نیست که بهتر باشد از تقوی و هیچ چیزی نیست که نیکوتر

باشد از خوف و هیچ دشمنی نیست که بر مضرت [illegible] از ما داخل و هیچ دردی
نیست که شفا بخشد از درد وجع آنحضرت فرمودند اسم اعظم الله [illegible] [illegible]
وانچه آصف [illegible] بحرف [illegible] که تکلم بان کرد پس [illegible] [illegible] [illegible] میان او و تخت [illegible]
بود بعد از آن [illegible] را بدست خود پس [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] از آن اسم اعظم [illegible] دو حرف و یک حرف [illegible] [illegible] است که [illegible] او را
در علم غیب [illegible] [illegible] [illegible] منصور [illegible] که [illegible] [illegible] [illegible] بالیه
[illegible] حیدن [illegible] [illegible] [illegible] رسید [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] منصور
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] منصور [illegible] آن جانور [illegible] گفت [illegible] [illegible]
[illegible] جعفر [illegible] را [illegible] رفتم و آنحضرت را [illegible] [illegible] گفت یا ابا عبد الله خبر [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ای خلق اند که [illegible] ایشان [illegible] [illegible] [illegible]
و سرهای ایشان [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] منصور [illegible] را [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] که آنحضرت [illegible] [illegible]
شیخ عبد الاعلی و عبید بن بشر روایت کرده اند که آنحضرت فرمود که من میدانم آنچه در آسمانهاست
و آنچه در زمینهاست و آنچه در بهشت است و آنچه در دوزخ است و آنچه بوده و آنچه خواهد بود
تا روز قیامت [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] حضرت امام [illegible] [illegible]
فرمود [illegible] و صدقت و امکان کذب [illegible] [illegible] [illegible] مفضل بن عمر
که گفت در خدمت ابا عبد الله میرفتم [illegible] ناگاه [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] آنحضرت [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] آنحضرت فرمود که [illegible] [illegible] که حق سبحانه و تعالی [illegible] [illegible]
گفت [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] بعد از آن [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] گفت [illegible] باذن الله [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] تمام [illegible] [illegible] گفت بخدای [illegible] که این شخص [illegible] [illegible] [illegible] آنحضرت [illegible]

درمیان

درمیان مرده [illegible] [illegible] [illegible] خوردن [illegible] [illegible] علی بن حمزه گوید که در خدمت امام
واجب التعظیم [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] در [illegible] از راه [illegible] [illegible] [illegible] خشک [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] بعد از آن فرمود که ای [illegible]
اطعام [illegible] [illegible] [illegible] خداوند تعالی [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] خود پس من نظر کردم [illegible] [illegible]
که [illegible] [illegible] آنحضرت [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] پس فرمود [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] پس خوردیم از آن رطب که [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ناگاه [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] آنحضرت [illegible] که [illegible] [illegible] در میان [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ایشان
[illegible] [illegible] [illegible] گفت [illegible] آنحضرت [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
منزل خود آنحضرت [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] منزل خود
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] خود پس [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] حدیث [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
آنحضرت [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] آنحضرت [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] از قول آنحضرت [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] خود [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] فرمود [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] فرمود [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] فرمود که [illegible] [illegible] که [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] که [illegible] [illegible] فرمود که [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

بگوی ای جعفری که موجب خفت این شیخ و مهابت تو کسی را چیزی که جعفر نیز نزد او
دنیا که هرکس را که رزق راحی فرمانبردار نشد زیرا که حرص حریص رزق را نمی‌افزاید و کراهت
کاره آن را باز نمیگرداند و خود که کسی را سبب آفت زبان او باکره بست عمل او
و کسی که پسندیده است نعمت او افزوده میشود روزی او و کسی که نیکوست احسان او
در این دنیا پس او افزونی میکرد عمر او این حمران بوده است که گفت معروف
بحضرت امام جعفر علیه السلام که چرا صحبت با من آید بجهت آنکه پسندیده ام صحبت با من آمیز
آنحضرت در جواب فرمودند مارا چیزی نیست که بترسیم ترا از آن بجهت و نیست نزد تو از امر آخرت
چیزی که امید دارد کردم ترا از برای آن و تو در نعمتی نیستی که بیایم تهنیت و نمی‌بینیم ترا
در بلیت و مصیبتی که بیایم تعزیت تو پس چکار کنیم نزد تو منصور گفت که صحبت با ما از
جهت نصیحت با آنحضرت در جواب فرمود که آنکه دنیا را میخواهد ترا نصیحت نمیکند و آنکه اراده
آخرت دارد با تو صحبت نمیدارد منصور گفت لا والله که او تمیز کرد مرا از مردم که دنیا

ذکر امام هفتم ابو ابراهیم موسی الکاظم علیه السلام کمال الدین بن طلحه رحمة الله علیه آورده که آنحضرت
کبیر القدر عظیم الشأن کثیر التهجد بود در شب ساجد و قایم بود و در روز متصدق و صایم و در مکارم اخلاق
معروف و در عبادات بنده معصوم از مخالفات نفس در ابوا بود در سال یکصد و بیست
و هشتم از هجرت مادرش ام ولد بود که او را حمیده بربریه میگفتند نقل کرده اند از فضل بن ربیع
که مهدی خلیفه چون حضرت امام موسی را حبس کرد حضرت علی ابن ابی طالب را علیه السلام در خواب دید
که متوجه او شد و فرمود که یا محمد فهل عسیتم ان تولیتم ان تفسدوا فی الارض وتقطعوا ارحامکم
یعنی آیا شاید و توقع هست که اگر حاکم شوید و والی گردید فساد کنید در زمین بسبب جاه و جلال
از روی تکبر و تعظیم کرده باشید و انواع تباهی از شما واقع شود و ببرید رحمهای خود را و نزدیکی
تکبر و تعظیم باز داشت شما میآید که اعراض کنید از قرآن و روی بگردانید از آن که با سر عهد جاهلیت
روید از فساد و قطع رحم و مانند آن ربیع گوید که مهدی آن شب فرستاد
و مرا طلب کرد و من از او ترسیده آمدم نزد وی و او این آیه میخواند چون مرا دید گفت در حال برو
و موسی ابن جعفر را بیار من رفتم و آوردم آنحضرت را چون چشم مهدی بر آنحضرت افتاد برخاست و معانقه
کرد و در پهلوی خود جا داد و گفت یا ابا الحسن من دیدم امیرالمومنین علی ابن ابی طالب را علیه السلام در خواب

که خواند بر سر من این آیه را و مرا ایمن گردانید از خروج تو بر من یا یکی از فرزندان من آنحضرت
فرمود که والله من چنین نکنم و نه از شأن منست پس سه هزار دینار به وی داد و بازگردانید
او را با اهل خود بحجاز ربیع گوید که من در مهمات کار امام را محکم کردم و صبح نکرده بود که او در راه بود
که مبادا خلیفه پشیمان شود نقلست که آنحضرت را بیست فرزند بود نوزده پسر و نوزده دختر فاما
اقدم و اشرف و افضل از جمیع تمامی پسران خلف کمر سلطان علی رضا علیه السلام رحلت کرد آنحضرت
در بیست و پنجم رجب سنه ثلث و ثمانین و مایه بجوار رحمت ایزدی پیوست و عمر شریفش بقول اکثر پنجاه و پنج سال
و بقول اقل پنجاه و چهار بود این نسبت از آنحضرت قال قال که حضرت حی را اسعد کردند که بر مصیبت
که بیست و دو روز دین میشود از عمر آنحضرت و کسی که او را زیر رسید خواهد بود روایت
اشهر است که خلیفه آنحضرت بعد از پدر بزرگوار سی و پنج سال بود نقلست که چون هارون الرشید
حضرت موسی ابن جعفر را بفضل بن یحیی برمکی سپرد که آنحضرت را در حبس نگاه دارد پس
فضل در تعظیم و تکریم آنحضرت میکوشید و در رعایت خاطر عزیزش بسیار میکرد این خبر بهارون رشید
رسانیدند و او در رقعه چیزی نوشت بفضل در اظهار آنکه امام را اجلال و اکرام و محترم نگاه
میدارد و امر کرده بود که امام را بقتل آورد و او در این امر توقف نمود رشید از غضب
بخشم آمد و مرد خادم را طلبید گفت بتقریب ورود بغداد و قصد تفتیش حال فضل و حضرت
موسی ابن جعفر بکن او را در رفاهیت و جمعیت یا بدانی که آن ابرار عباس بن محمد
و لعنت کن اعمال و بکن آنچه در این کتاب است و یک کتابت دیگر بسندی بن شاهک
برسان و بفرمای که او را بفرمان عباس بن محمد باشد پس مرد سلطان نزول کرد و در
فضل بن یحیی خانه کسی ... بود ... که اراده او چیست بعد از آن بفضل نوشت
با حضرت موسی علیه السلام پس یافت آنحضرت را بدان وجه که به رشید رسانیده بودند که در رفاهیت
میباشد و از آنجا به دار الامارت رفت که عباس و سندی ... بداد کتابت را بایشان
رسانید و از آنجا فرستاد که ... برده ... رفت که فضل بن یحیی و با فضل
او سوار شده بیرون آمد ... که در آن ... تا به نزد عباس و عباس او را
و چند ... را طلبید و خود فضل را ... که دهند و سندی بن شاهک او را ... زد
زد و بیرون آمد متغیر اللون و سلام میکرد بر مردم از جانب رشید و ... و مرد
خادم این خبر را نوشت برشید و امر کرد که حضرت امام را تسلیم سندی بن شاهک کردند

و رشید بعد از آنکه این خبر باو رسید نشست در مجلسی که مردم بسیار بودند و گفت ای مردمان
فضل بن یحیی عاصی شده بر من و مخالفت طاعت من کرده و چنین دیده ام که او را لعنت کنم
پس لعنت کردند همه مردمان در هر ناحیه که ببغداد از زلزله افتاد در هر خانه و محله از لعن او چون این خبر
به یحیی بن خالد رسید فی الفور سوار شد نزد رشید آمد و با مدعی رفت از راه غیر شارع
و از پس پشت رشید آمد چنانچه رشید اطلاع نداشت از آمدن یحیی و گفت التفت نحوی یا امیر پس رشید
متوجه او شد گفت که فضل حدیث شده که من کفایت میکنم آنچه تو میخواهی رشید چون این سخن را
شنید خوشحال شد پیدا که روی بمردم کرد و گفت که فضل عصیان نموده بود و بجهة رد امر من او را
لعنت کردم الحال توبه کرده و باز گشت باطاعت من باید که محبت او را بپسند مردم گفتند ما دوست
داشتیم کسی را که او دوست تو است و دشمن داریم کسی را که آن دشمن تو است الحال دوست داشتیم او را بعد از آن یحیی
بنفسه بر خاست تمام بیرون آمد تا ببغداد رسید از آمدن او میان مردم گفتگو و گوی مختلف بهم رسید
و هر کس چیزی میگفت در باب آمدن او ببغداد بعد از آن یحیی سندی بن شاهک را طلبید امر کرد آن
بدبخت را که من یکنند قتل حضرت امام کرده و آن شقی مردود مشتمل بخوا امر آن متحافت رطب
و زهر در رطب ما حضرت امام کرده بخدمت آن حضرت فرستاد و آنحضرت خورد از آن طعام و احساس زهر کرد
و بعد از سه روز بجوار رحمت الهی پیوست و لله از آن افسون مکیدان و شبهه قتل نجات یافت
حضرت فوت آنحضرت بوقوع پیوست سندی بن شاهک واحد الحلیل المعدل فقها و اعیان شهر بغداد
را جمع آورد و جسد مطهر آنحضرت را بر آنها نمود که آنها ببینند که باجل خود مرده
و مردم ملاحظه کردند در بدن مبارک آنحضرت اثر جراحت و ضرب ندیدند و سندی گواه گرفت از ایشان
که حضرت امام بمرگ خود مرده است بعد از آن جسد مطهر آنحضرت را آورده بر جسر بغداد گذاشته
و منادی ندا کرد که ای مردمان بیائید و نگاه کنید که این موسی ابن جعفر است که باجل خود مرده است
پس نگاه کنید و ببینند مردم نگاه میکردند در روی مبارک آنحضرت و می دیدند که از لباس حیات
ظاهری عاریست بعد از آن آنحضرت را بردند و در مقابر قریش از باب التبن دفن کردند
صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین خداوند از رحمت خود دست جزر را و سزا دار آتش دوزخ
گرداند و بیخ کند اگر این امر شنیع اقدام نمیکردند بدرود باطل و در مرسوم رعایت اللهم
العنهم جمیعا روایت کرد مفضل بن عمر که چون حضرت صادق وصیت فرمود

بامامت

بامامت حضرت امام موسی علیه السلام کرد او عبد الله بعد از فوت حضرت امام جعفر
دعوی امامت کرد و او در آن وقت بزرگتر اولاد حضرت امام جعفر بود و معروف بود
بافطح اگاه حضرت امام موسی علیه السلام فرمود تا هیزم بسیار جمع کردند در منزل وی و فرستاد
و بالا در خود عبد الله را طلبید و در خدمت آنحضرت جمعی از امامیه اند حضرت عبد الله
حاضر شدند بفرمود که آتش در هیزم بزنند تا در گرفت و مجلس [illegible] الله عید است
چنانچه تمام هیزم را آتش در گرفت حضرت امام موسی برخاسته با جامه و لباس در آن آتش
نشست و روی مبارک بجانب مردم کرده حدیثی چند بیان نمود و بعد از ساعتی
برخاسته جامه خود را افشاند و از آتش بیرون آمد و باز گشت بمجلس خود و گفت
مر عبد الله را که زعم تو آنست که امامی بعد از پدرت بنشین در این آتش پس رنگ
عبد الله متغیر شده برخاسته ردای خود میکشید تا بیرون رفت ا علی بن حمزه
گوید که بودم حضرت امام موسی علیه السلام دست مرا بدست مبارک خود گرفته بیرون آمد از مدینه
بجانب صحرا ناگاه دیدم که مردی مغربی براه نشسته میگریه و در پیش او دراز گوشی مرده افتاده
و بار پیش او نهاده حضرت امام فرمود که حالت چیست گفت با رفیقان بودم که بحج
میرفتم پس دراز گوش من اینجا مرد و بار من [illegible] ماندم و رفیقان رفتند و من متحیر مانده ام
که چه سازم آنحضرت فرمود که شاید نمرده باشد مغربی گفت [illegible] مرا رحم نمیکنی که در این حال
باز مسخره میکنی آنحضرت فرمود که [illegible] من افسون نیک میدانم اگر خواهی گفت مرا این حال کفایت
احتیاج باستهزا اندارد پس آنحضرت نزدیک شد آن حمار رو قدمی آهسته خواند و گرفت چوب
دست مبارک و زد و بران حمار و بانگ برو زد فی الفور آن حمار بر جست ایستاده پس
آنحضرت گفت ای مغربی [illegible] از استهزاء این زمان حمل و شکر خدای خود و [illegible]
[illegible] علی بن حمزه گوید که بعد از [illegible] دیدم آن مغربی را و از حال حمار او پرسیدم
گفت [illegible] و سالمت [illegible] حضرت امام را و از من پرسید که آن شخص که حمار مرا زنده کرد
کرا بود من گفتم که چون [illegible] خود رسید [illegible] چیزی اگر [illegible] رسید
و از [illegible] نوشتم مولف این نسخه شریف علی بن علی رحمه الله علیه میفرماید که فضایل و مناقب و کمالات
و خوارق عادات حضرت امام موسی علیه السلام زیاده از آنست که [illegible] بیان [illegible]
[illegible] و مناقب [illegible] از [illegible] که [illegible] الهدی

و ذکر امام هشتم سلطان علی بن موسی الکاظم علیهم التحیة والسلام کمال الدین طلحه رحمه
در باب هشتم از کتاب خود آورده که ولادت آنحضرت در یازدهم شهر ذی الحجه سال صد و
پنجاه و سیم از هجرت بعد از وفات جد بزرگوارش ابا عبدالله جعفر بن محمد الصادق علیه السلام
بپنج سال و والده ماجده اش ام ولد که مسمیه بود بخیزران و کنیتش ابو الحسن است و اسم شریفش
علی است که نام جد اعلی است و کنیتش ابو الحسن والقابش رضا و صابر و رضی و وفی
و اشهر آنها رضاست و نقش نگین آنحضرت بعضی آنست که حسبی الله و بعضی گفته اند که
از او روایت شده است ما آنحضرت را ابو قدر و منزلت و جمعی آنست که حضرت مامون عباسی آنحضرت را
ولی عهد خود کرد بعضی گویند که بعد از خواهش مامون که بنویسد که خلافت بعد از وی
از بنی عباس و وقتی که آنحضرت را بمرو داخل شد مبادرت میکردند که در ورود
بعضی السلام و پرده را بر میداشتند آنحضرت را بعد از بتسلیم میرسیدند و با هم گفتند
جمعی هفتاد از ایشان وصیت کردند در میان خود که هرگاه آنحضرت برسد که داخل شود بر خلیفه
موافقت کنند از آنحضرت و پرده را بر ندارند و اتفاق کردند بر این پس چون حضرت از راه آنجا
ما لک نشدند بتفهیمی خود که سلام کنند و پرده بر ندارند جمعی آنحضرت را در حین تشریف قدوم
در آن روز آن جماعت که بر مخالفت اتفاق کرده بودند بعضی بعضی را بزبان ملامت کردند و قرار کردند که
دیگر اتفاق کنند پس چون وقتی دیگر که آنحضرت از نزد مامون آمد همان جماعت برخاستند
و سلام کردند و لیکن مبادرت نکردند به برداشتن پرده حق سبحانه و تعالی بادی فرستاد که در آمد و پرده را
برداشت بیشتر و بلندتر از آن که آنها بر میداشتند پس چون آنحضرت تشریف برد باز آن باد
و جمعی وقت بیرون آمدن آنحضرت همان باد پرده را برداشت تا آنحضرت بیرون آمد پس
آن مردم تحقیق دانستند که آنحضرت را در درگاه آنحضرت حکمیه قرب و منزلتی است و از سر خلوص اعتقاد
و بعد از آن معجزات و کرامات بسیار از آنحضرت ظاهر شد که تمامی آن بیرون از حد تحریر است
آنست که جمعی از قصیده که دعبل خزاعی در مدح آنحضرت گفته و بعد از آن آن
مشهورست انتخاب نموده آمد و آن بیت مطلع این قصیده است تجاوبن بالارنان والزفرات
نوائح عجم اللفظ والنطقات یخبرن بالانفاس عن سر انفس اساری هوی ماض و آخر آت
یعنی جواب دادند بعضی بعضی را با ناله و آه و زاری آن نوحه کنندگان که اظهار کنند
خبر میدهند بانفاس از سرّ نفسها که اسیرانند هوای گذشته و آینده را که خبر ده اشعار سوز

ابن زوجیت که آنها اسیران کی محبت اند بعضی دوستی در گذشته و بعضی دیگر آینده یعنی اشک ها برخیزند
و گریه و بیقراری از دوست نشئه او بی پیدا که فسعدن او اسعدن حتی تقوض المجلس من القطرات
السیف والعبرات لیالی و ایام بعدین الوصال علی القرب و یعدن بذاتنا علی العزبات
میکنند پس حمد و جان میشمایند آنها و دمع و حرارت جهت است از دوری الفت از نیکویان
که با حیا و شبها که جمع سیر شدند وصال را که بدان گسستن و دشمنی میکنند
آنکه رادع مشربند از یار و دیار و عده وصال بسته بر نظر افتی بدشمن و وعده
مینمایند نزدیکی یار از غربت در رافت دوری ازیار و دیار فکم حسرات ما حجت
وقوف بیوم الجمع من عرفات الم تر للایام ما جر جورها علی الناس من نقص و طول شتات
میکنند پس چنین حسرتهاست که بر می انگیزد آنرا دوری محرمی که از حد و عرفات و گفته
من ذلک در روز جمع عیدی از عرفات جمیع ایشان از در مقام و منزل خود حسرت دارند
را که حکم کنند لست جور خود از نقصان و دوری تفرقه و پریشانی در میان
ایشان به ید جوری و من المسیرین و قد عبدنا لهم طالبین للنفوس والغلات
تکلیف و من ابلیس لسنه الی الله بعد الصوم والصلوة سوی حب ابنی و رهط
و نفیس المنی الزکوة والصلوة یعنی بعضی لک لست که ظاهر شعر را مشهود است ایشان
دیگر که با دارد میکرد ایشان طالب را هنر و عدد ایشان کنایه از بنی عباس است یعنی اینست
که با وجود تیرسه نفس که با امامت علیهم السلام و اینها طالب بوده اند خلافت و امامت را پس حکم کنند
والذی طالب قرب و نزدیکی حق تعالی الا بعد از روزه و نماز بغیر از محبت اولاد پیغمبر
و بعضی بهم بیخ کرده چنیمان که مراد نبی امیه اند و هند و امارات نعیمه و امهات
اول الکفر فی الاسلام والفجرات و شهوا عن الکتاب و فرضه و محکمه فی القدر والشهوات
یعنی بعضی هند که ادر و معاویه اول و آنچه صاحب آورده سمیه پسر او که معاویه باشد
و بعد بدعت که ایشان صاحب کفر بودند در میان اسلام و صاحب فسق و فجور بودند در اسلام
و ادا ننده که نکشتند حد کسی از لعنتی و فرض و محکم کلام قرآن را الغیل در خواهشهات نفس خود
و هم بود اظهار وجور اعلی الاسلام و قد اخذوا للطغیان والفتنات ولم تک الا
کشفتهم بدعوی ضلال من هنوه و هنات یعنی ایشان استبداد ظلم جور

کرده‌اند و اوصیای پیغمبر را و بدعتی که اظهار کردند طعن زدند و شکستند عهد او را و جود این حرکات مگر
تهمتی که ظاهر نبود ایشان را مگر بدعوی باطل از جا که بعد کردند که خصلتهای ایشان بر وجه شده و ظاهر
آمده‌اند تراث بلا قربی وملک بلا هدی وحکم بلا شوری بغیر هدات
رزایا ارتنا خضرة الافق حمرة وردت اجاجا طعم کل فرات یعنی که
این خلافت ایشان که بدعوی باطل کردند میراث بی خویشی و قرابت و سلطنت بی هدایت
و حکومت بی مشورت [illegible] ما و نه از گفته رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم مصیبتها
که نمود ما را کبودی افق آسمان از سرخی رنگ و باز گشت شیرین طعم هر آب شیرین بعد از
حالتی که بود که سرخی بر افق ظاهر شد پیش از آن نبود وما سهلت تلک المذاهب
فیهم علی الناس الا بیعة الفلتات وما قیل اصحاب السقیفة جهرة بدعوی تراث
فی الضلال نتات یعنی سهل و آسان نشد این مذاهب که در میان ایشان است
بر مردمان مگر بیعتی ناگهانی که [illegible] گذشت از بیعت اصحاب سقیفه بنی ساعده [illegible]
آنکه بدعوی باطل که [illegible] در [illegible] ملک [illegible] وان بیعت که بعد از
وفات پیغمبر کردند ولو قلدوا الموصی الیه امورها لزمت بمأمون علی العثرات
اخی خاتم الرسل المصفی من القذی ومفترس الابطال فی الغمرات یعنی اگر تفویض
میکردند بآن کس که وصیت کرده بود پیغمبر صلی الله علیه و آله بوی [illegible] استوار
میکشتند [illegible] از لغزیدنها که در [illegible] ولکن کسی [illegible]
[illegible] برادر خاتم پیغمبران است یعنی امیر المؤمنین علیه السلام که او [illegible]
از [illegible]
وان جحدوا کان الغدیر شهیده وبدر واحد شامخ الهضبات وآی من القرآن
تتلی بفضله وایثاره بالقوت فی اللزبات یعنی اگر [illegible] خلافت [illegible]
مر [illegible] گواه حال است و بدر و احد که [illegible] گواه حال اند
که در غدیر [illegible] و در بدر و احد [illegible]
میشود [illegible]
عکوف علی العزی [illegible] مع النبی [illegible]
[illegible]

وفات باهم [illegible] میکردید و [illegible] مرآن خانه که در عرفات بود
و فرود [illegible] و مادام از دیار [illegible] ایشان [illegible]
منازل قوم یهتدی بهداهم فتؤمن منهم زلة العثرات منازل کانت للصلاة
وللتقی وللصوم والتطهیر والحسنات یعنی منازل [illegible] که راه یافته میشود مردم براه
نمودن ایشان و ایمن می باشند از لغزیدن و [illegible] منازلی است
از برای نماز و [illegible] و تطهیر و [illegible] و از برای جمیع عبادات منازل لا تیم یحل
ولا ابن صهاک فاتک الحرمات منازلی [illegible] از آل تیم [illegible] که مراد ابو بکر
است [illegible] و نه از ابن صهاک که مراد [illegible] خطاب است [illegible]
و دیاری که پوشیده است [illegible] بر [illegible] و پوشیده و [illegible] و سنوات
[illegible] لآل رسول الله اذا اقترفوا وهم خیر
سادات وخیر حماة اذا لم نناج الله فی صلواتنا باسمائهم لم یقبل الصلوات
یعنی [illegible] آل رسول [illegible] یعنی اهل بیت علیهم السلام هرگاه [illegible]
[illegible] و [illegible]
هرگاه که [illegible] ایشان [illegible]
[illegible] اذا ذکروا قتلی ببدر وخیبر ویوم حنین اسبلوا العبرات
فکیف یحبون النبی ورهطه وهم ترکوا احشاءهم وغرات یعنی [illegible] هرگاه یاد
میکنند [illegible] بدر و خیبر و حنین را که [illegible] امیر المؤمنین علیه السلام کشته شده اند [illegible]
[illegible] و آل او را صلی الله علیه و آله [illegible]
که [illegible] قبور بکوفان
واخری بطیبة واخری بفخ نالها صلواتی یعنی قبرهای [illegible] علیهم السلام
[illegible] است [illegible] قبر حضرت امیر المؤمنین علیه السلام و قبر [illegible] لنفس زکیة
تضمنها الرحمن فی الغرفات یعنی قبر دیگر [illegible] نفس پاکیزه [illegible]
که [illegible] امام موسی [illegible] علیه السلام وقتی که دعبل [illegible] حضرت
امام رضا علیه السلام گفت ای خزاعی [illegible] قصیده الحاق کن
که قصیده تو [illegible] تمام [illegible] گفت بلی [illegible] رسول الله [illegible]

ترددن فی صدری وفی اللهوات یعنی محالست از قلع کردن سنگ از جای خود
محکم شده و قرار گرفته از قرارگاه او و شستن اینها سنگهایی را که در خانه صیقلی دیده اند یعنی محالست
را از آنچه در دلهای ایشان بسته از امور باطله شستن توان کرد پس کناره و سینه بسته مراد از
آنکه باز کرده و بغضی بسته که ترددیست در سینه و در اندرون کام من یعنی حیات بخش کش فایده ندارد
همان بغض بسته خوب [illegible] کشم کأنک بالأضلاع قد ضاق رحبها لما حملت من شدة الزفرات
فیا وارثی علم النبی وآله علیکم السلام دائم النفحات میگوید که گویا [illegible] استخوانهای سینه تنگ گشته
که گنجایش ندارد [illegible] که [illegible] از تخت و شدت اشک چشم که میریزد این کنایه از اقبال [illegible]
است [illegible] پس ای وارثان علم پیغمبر و آل او بر شما باد سلام دائم النفحات که شمام جان
[illegible] کرده و [illegible] از آن پیغمبر و السلام قلت لا [illegible] که یکی از رجال
حضرت امام رضا علیه السلام [illegible] که حضرت امام روزی [illegible] گفت یا [illegible]
ترا در حالتی که [illegible] ظاهر نکردی در حالت [illegible] پس اگر ظاهر کنی
[illegible] که [illegible] پس [illegible] که علیه السلام [illegible] از این حال
[illegible] که [illegible] بعد از چند روز [illegible] دیگر [illegible] خود
[illegible] تا [illegible] قبر [illegible] پس [illegible] خود
رشد [illegible] بحث کرده [illegible] و [illegible]
کسی [illegible] و [illegible] خواهد [illegible] بعد از آن [illegible] که [illegible]
[illegible] علیه السلام [illegible] و دیگر [illegible] که [illegible]
[illegible] آید [illegible] و [illegible]
و [illegible] که [illegible] پس [illegible]
[illegible] که قبری [illegible] در [illegible]
[illegible] پس [illegible] که [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] حضرت امام [illegible] از [illegible]
امام علیه السلام [illegible] که این [illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] پس [illegible] آنحضرت [illegible]

وقبر بطوس یا لها من مصیبة ألحّت علی الأحشاء بالزفرات الی الحشر حتی
یبعث الله قائما یفرّج عنا الغم والکربات یعنی قبر دیگر [illegible] طوس [illegible]
که قبر [illegible] این مصیبت [illegible] که دایم [illegible] مصیبت که [illegible]
اندرون [illegible] از راه [illegible] تا [illegible] که [illegible] قایم [illegible]
علیه السلام [illegible] که این [illegible] اندرون [illegible] که قبر که [illegible]
[illegible] که [illegible] کند [illegible]
در جه [illegible] علی ابن موسی ارشد الله امره وصلی علیه افضل الصلوات [illegible]
[illegible] یعنی علی ابن موسی علیه السلام که [illegible]
باصلاح [illegible] و صلوات [illegible] و [illegible] صلوات [illegible]
[illegible] بهترین [illegible] حضرت [illegible]
[illegible] تکفی [illegible] الذل والقطعات [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible] محمد [illegible] علی الغدرات [illegible] محمد
[illegible] للغزات [illegible] کردند [illegible]
از وصی [illegible] محمد صلعم که امیر المؤمنین است علیه السلام [illegible]
[illegible] ابوالحسن علی ابن ابی طالب [illegible] علیهم السلام [illegible]
[illegible] الیهم بالمودة صادقة [illegible]
فیا رب زدنی فی هوای بصیرة وزد حبهم یا رب فی حسناتی یعنی [illegible]
[illegible] که [illegible] ای پروردگار [illegible]
[illegible] و [illegible] ای پروردگار [illegible]
[illegible] فان قلت عرفا انکروه بمنکر [illegible]
[illegible] کف [illegible] العبرات [illegible] که [illegible]
[illegible] منکر [illegible] و [illegible]
[illegible] دایم [illegible] از [illegible]
احاول [illegible] واسماع احجار من الصلدات [illegible]

التحقیق

ترد

سوار شد تمام و با کسی سخن نگفت و بعد از آن رفت تا آنجا که جنازهٔ آنحضرت [illegible] بود و در روضه [illegible]
و او را کرد و خلیفه طلب او از ایشان کرد و ازو حرفی ظاهر نشد بعد از آن مأمون گفت بکنید قبر آنحضرت را
در پهلوی قبر هارون [illegible] سعی کردند و جد نمودند از کندن آن [illegible] بوضعی که آنحضرت [illegible]
و [illegible] آن روز [illegible] تا که قبری کنده ظاهر شد و در قعر آن [illegible] نمودار شد
همچنانکه آنحضرت گفته بود پس [illegible] السلام کردم خلیفه او را حاضر نشد و [illegible] آنحضرت
قبر [illegible] رفت پس آنحضرت را آنجا دفن کردند و مأمون از آن [illegible] میکرد [illegible]
[illegible] آنحضرت و هر گاه [illegible] میکند [illegible] آنحضرت
[illegible] آن حدیث میکردم و او [illegible] تمام [illegible] آنحضرت [illegible]
[illegible] وفات آنحضرت در سال [illegible] و [illegible] از هجرت [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] و [illegible] بعد از
[illegible] خلیفه [illegible] و بقول شیخ مفید [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] سال
[illegible] بقول شیخ [illegible] روایت است که از آنحضرت [illegible] از قول حق جل و علا
[illegible] لا [illegible] که خدای تبارک و تعالی وصف کرده میشود
[illegible] خلق وصف کرده میشود و لیکن هر گاه [illegible] که [illegible]
[illegible] خود را [illegible] ایشان [illegible] خویشان
[illegible] که آنحضرت که خدای [illegible] اطاعت [illegible] کرده میشود [illegible]
[illegible] در ملک خود [illegible]
[illegible] پس [illegible] اطاعت [illegible]
[illegible] معصیت [illegible]
میشود پس [illegible] او که [illegible]
[illegible] که امام [illegible] نهایت امام اعلم [illegible] و اعلم و اشجع [illegible]
[illegible] میشود و پاک و مطهر [illegible] از [illegible]
از [illegible] خود [illegible] سینه [illegible] خود [illegible]

[illegible] و او از [illegible] و هر که [illegible] میشود و خواب میکند [illegible]
و [illegible] می آید [illegible] حضرت [illegible] و [illegible] میشود [illegible]
[illegible] و لام [illegible] از [illegible] ایشان [illegible]
[illegible] که [illegible] امام [illegible] مردمان [illegible] خدای تعالی [illegible]
[illegible] مردمان [illegible] و مستجاب الدعوه [illegible]
و [illegible] رسول الله صلی الله علیه و آله و ذوالفقار حضرت امیر [illegible] او [illegible] لام صحف [illegible]
و [illegible] صحیفه [illegible] صحیفه دیگر که [illegible] ایشان [illegible]
[illegible] نزد امام می باشد که [illegible]
[illegible] و [illegible] امام می باشد و مصحف حضرت فاطمه
[illegible] امام [illegible] روح [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible] قبض کرده میشود و [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible] و ولادت [illegible] در علم [illegible]
[illegible] از حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله [illegible]
[illegible] علیهم السلام روایت است که رسول الله صلی الله علیه و آله [illegible]
[illegible] بعد از [illegible] ایشان [illegible]
[illegible] آنحضرت صلی الله علیه و آله [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible] خصلت [illegible]
[illegible] از حضرت امام [illegible] از حضرت امام [illegible]
[illegible] از [illegible] خدای تعالی [illegible]

پس برادر زاده من کریم را که عذاب کند بنده خود را بجرمی که نکرده و خدا منزه است از این و بالاتر از
خود جل شانه پس برادر زادهٔ منست ... سالی که ظلم کند بکسی ضعیف و بالاتر است
و حضرت ازو است پس اگر خود کشته شود بنده را از وجود ظلم ازوست و اگر خود کند گناه ... است
روایتست از ابا الصلت سلام الله علیه که در آن تاریخ که حضرت علی ابن موسی علیه السلام ... بود
... و من از اول آن همراهان ... طبع ... و خروج فوج فوج که ... ملائکه ... که ... جاری
و در خاک ... و در موج از ... الله ... زاده که حضرت ... جهار ...
سوای ... قلم که در دست هر کسی بود که آن حضرت از آن لفظ که بر ... بشنوند
بنویسند و طلب ... و محمد بن اسلم ... کردند ... آنحضرت سر مبارک
از مهد بیرون کرد و فرمود که حدیث کرد مرا پدرم ... تا حضرت علی ابن ابیطالب ... و او از جبرئیل
و آنحضرت از جبرئیل و او از رب جلیل که فرمود ... کلمة لا اله الا الله حصن منست
پس کسی که بگوید آن را داخل شود در حصن من و ایمن گردد از عذاب من ... روایتست از
علی بن احمد ... که گفت ... بیرون رفتم از کوفه بسوی خراسان پس گفت ... چیزی
مرا ... این حله را و در آنجا ... و بنجاه ... فروختم
میکردم ... رفتم و در میان ... از متاع خود پس ... فرود آمدم
در خانه ... پس ... غلامان امام رضا علیه السلام آمدند و گفتند حله ... که ... گفتم
از حله ... غلامان ... و باز آمدند و گفتند که مولای ما ... سلام ... میفرماید
هست ... در میان ... دادم ... فروخته
بخر ... غلامان دادم ... سوال ... پس ...
... امام ... رفتم ... بخانه آنحضرت ...
... رفتم ... خانه ...
خود ... از خانه بیرون آمد و گفت ای علی ... جواب ...
گرفتم تمام جواب ... ذکر ...
آنحضرت ... که امام فرمود که ... داخل

کرده بخانه خود و از خانه بیرون آمد ... سر برهنه ... بود ... کلام نگفته
ابا الصلت گفت که آنحضرت وصیت فرموده بود مرا پیش از این که چون ... از برای ...
که ... از جهت ... و دیگر ... امر کرده ...
... از ... که ... پس ...
کنم که آب ... جوشیدن ...
در آنجا ... چیزی ...
بزرگ از آنجا بیرون آید ...
بزرگ ... دهان خود ...
... تعلیم ...
و فرمود که فردا میروم ... پس اگر بیرون آیم سر و روی ... با من سخن ...
و اگر بیرون آیم سر و روی پوشیده ... با من سخن مگو ... پس ...
... خانه ... بعد از آن ...
جوان ... مردم ... آنحضرت ...
... در خانه ...
... ابا الصلت ... منم محمد ...
بعد از آن ... پس ... آنحضرت ...
... ولد ...
... خود ...
... آنحضرت ...
... محمد تقی ...
خود بعد از آن ...
محمد ... و حضرت امام رضا علیه السلام ...
یا ابا الصلت ...

نکردم

فرمود که یکی از جن با تو میگویم از پیش تو بخانه و نشستم که آمدند او آن حضرت پس بیرون
آوردم آنها را و جامهٔ خود را در پیچیدم تا با من دخل مشغول شدم گفتم که یا ابا الصلت
از بامی آنکه هست که مدد کنند مرا در دخل خبر تو بعد از آن گفت که بیرون شد بیرون از خانه
دیدم آنچه که ندیده بودم هرگز آنجا خالی ... و لطیف پس از آن شدم و گفتم که بودم و آن حضرت را
... نماز بودی گذارد بعد از آن گفت که ای ابا الصلت گفتم لبیک گفت برو و آن کس بکار بیاید
فرمود که بر خیز که در خانه تابوت هست پس رفتم و بیاوردم پس بعد از آن که روی نماز
گذارده بود و سلامت گفت بر قدم خود را که در رکعت نماز دیگر گذارد هنوز فارغ نشده بود
آن تابوت زیر خانه از زمین بسقف خانه نگاه کردم پس بیرون آمد از و شخصی و تابوت پیدا
بود من گفتم یا ابن رسول الله این کیست فرمود که این آن حضرت را طلب میکند تا جواب
نگویم فرمود که خاموش شو که زود باشد که باز آید یا ابا الصلت هیچ حیف نیست که مردی
در شرق و مغرب کس جمع کند خدا بتعالی میان ارواح و اجساد ایشان پس تمام
شده بود سخن او این حرف که نگاه سقف شکافته شد و فرود آمد تابوت ابو جعفر محمد
و بیرون آمد و آورد یا خضر پس بر زمین گذارد ایشان را و بیرون آورد از تابوت و نهاد بر روی خودش
که گویا غسل و کفن کرده بود بعد از آن فرمود که یا ابا الصلت برخیز و در خانه بگشا از برای
مامون من رفتم و در گشادم ناگاه مامون و غلامان که بودند در آمدند و مامون گریان
بود و جیب را چاک کرده بر سر میزد و میگفت یا سیداه دردا که شدم تو ای کاش من پیش از تو
بمیریم بعد از آن در آمد و نشست بر بالین آن حضرت و گفت تجهیز و تجهیز امام را آماده کنید و قبری
بکنید در جانب قبله هارون ابو الصلت گفت من گفتم ای امام و حضرت فرمود بود تا مامون
نیز اجازت آن امام فرمود بود رحمت و دیده همان که ظاهر شد آنجا نم و آن همیان گفت
کلام علی الرضا علیه السلام للابال مشهود بجاهای و عوائب آنکه در حال صبحی و جد در هر حالت
پس هیچ شکی که با من هیچ گفت لا سیما امام اجر امر حضرت فرمود امام رضا که در امر
گفت نه گفت اختیار فرموده شما را که ملک تخت جایی تا گرفته حال حرمت شد این هیچ که چون
مدرس مکرم ... دل ... از شما با یک پسر جی پیغمبر نیست و در بیرون که شما میان کرد و از ما که قائد کنند

بیکاری آید آورد

شیء را تا القوم با محمد گفت رسالت گفت بعد از آن گفت یا ابا الصلت بیا و دیدن کلامی
که با این قلم میکردی گفتم بخدا که فراموش کردم در ساعت و الحال را شنیدم پس مرا
بخشیده بود از جانب من مثل شد و در این حال در خواستم که مرا اخلاص دهید یحیی محمد و آل
محمد چیزی تمام کرده بودم که در آن روز محمد بن علی الرضا علیه السلام فرمود که شکی نیست که سینهٔ تو
یا ابا الصلت گفتم بلی یا ابن رسول الله فرمود که بر خیز و بیرون رو بعد از آن دست مبارک را زده
قبه ای که در آنجا گشوده نیست مرا گرفته از زندان بیرون آورد و با ساختن و غلامان سوی بیرون
و غلامان ... مرا بامن نرم کنند تا از زندان بیرون رفتم بعد از آن فرمود که برو در حفظ الله
که دیگر بتو هرگز کسی دست را ... یا ابا الصلت گفت که دیگر با ایشان ملاقات نکردم پس ...
و محمد بن جعفر الصادق و جماعتی از آل ابو طالب را حاضر کرد و اثبات امر کرد گفت
و اظهار خون شد بعد و حجت ایشان علیه السلام را اثبات نمود صحیح و حجت است و میگفت که من سخت
دو محبوبست که مرا با این جماعت می بینم و آنچه در روی من از ایشان دیدم و میگفت
میکند الحجه بحجه او عهدنامه که مامون از حضرت امام گرفته بخط حضرت امام و صحبت خویش این
است بسم الله الرحمن الرحیم این کتابیست که نوشته است عبد الله مامون بن هارون الرشید
امیر المؤمنین از برای علی بن موسی بن جعفر که ولی عهد است اما بعد پس بدرستی که خدای
عز و جل برگزید دین اسلام را و برگزید از بندگان خود رسولان از برای آن دین خبر دهنده و بشارت دهنده
و بعث کرد ایشان را در میان بندگان و دلیل آن پیغمبران که ... ایشان را ... تا آنکه مصدق
انبیا ایشان مبعوث شد نبوت حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه و آله که بعد از رسل ... و علم و ...
از وحی و اقرار از انبیا و ختم انبیا بود و عهده و کرد آنچه او را بود و پس ... و فرستاد
کتاب عزیز که ... باطل را نه از پیش و نه از پس از حکیم حمید که ...
در حلال و حرام و وعد و وعید و تحذیر ... و نهی تا حجت بالغه ... بر خلق تا هلاک
شود هر که هلاک میشود از روی ظاهر تا زنده هر که زنده است از روی بینه و خدا شنوا
و دانا است و آن تبلیغ نمود از جانب خدای عز و جل حق رسالت خود را و دعوت خلایق بسوی او
بطریقی که آن امر نموده بود از حکمت و موعظه حسنه و مجادله باحسن پس بعد از آن بجهاد و غلظت
تا بگذرد ... اختیار کرد از برای او آنچه نزد خود بود پس چون ختم نبوت ... شد
و ختم فرمود به محمد رسول الله صلی الله علیه و آله وحی و رسالت را و گردانید قوام دین و نظام امر مسلمین را

و از جانب خود بر هدایت ... داده

تحلیه خود با اهتمام و حزم در قیام بکلیه مقدورات بطاعت که آن قائمست بفرایض الهی
و حدود و شرایع اسلام و سنن او تا مجال نماند آن اعدای دین او را پس بر خلق است
که از ایشان پیروی کنند و استحفاظ و استرعای دین او نمایند و لکن پس متمکن او را حقی
گشته و بر مسلمانان فرمانبرداری خلفای خویش است و معاونت ایشان بر اقامت حقوق الهی
و عدل او و ابواب سبیل حفظ دما و اصلاح ذات البین و جمع کردن الفت و بر خلاف امت
اضطراب خلل سلطنت او اختلال و اختلاف در میان ایشان و متغلب و مقهور بودن ایشان و استیلای
عدو و دشمنان و تفرق کلمه و تبعات دنیا و آخرت پس واجبست بر آنکه خلیفه است
در زمین او و متوسلست بر خلق او که مشغول بنفس خود و اختیار کند آنچه رضای خدای تعالی
و طاعت او در آن باشد و در مراقبه و سیاست او را احکام نکند و عمل بعدل نماید در آنچه که حق تعالی
او را متحمل بتکلیف آن ساخته است که حق تعالی فرموده در ارشاد داود علیه السلام که یا داود
انا جعلناک خلیفة فی الارض فاحکم بین الناس بالحق الی الله و دیگر فرموده [illegible] انهم [illegible]
پس حکیم باشد مسئول از رعایت [illegible] نجات اعتماد و سوی او [illegible]
در قبض و عصمت و تشبه با این بحر [illegible] و دوستی [illegible] و فوز از خدای تعالی
به فضل و رحمت و نظر کننده است از برای نفس خود و نصیحت کننده است ایشان از برای [illegible]
و دین او و مسکن او و از خلفای او کیست که حمل کند [illegible] خدا و کتب و سنت
پیغمبر صلی الله علیه و سلم و آله در هر امام خود و بعد از آن سعی کننده برای خود و فقراء و در آنکس که متولی عهد
ساخته و اختیار فرموده اورا از برای لامت مسلمانان و دعات ایشان بعد از او و نصب کجه [illegible]
که کمال [illegible] و در میان ایشان الشاه [illegible] و جمیع [illegible] الکه [illegible] کار [illegible]
ایشان [illegible] باذن الهی [illegible] پس [illegible] خلاف [illegible] و منع و [illegible] شیطان [illegible]
که خدای خود حکم کرد و [illegible] عهد را [illegible] خلافت [illegible] تمام امر اسلام و [illegible] و اصلاح
امر او و اتمام فرموده خلفای خود [illegible] عهد [illegible] اختیار کنند مردم ایشان
الحمد لله [illegible] آن نعمت و جمیع [illegible] شکر کند خدای تعالی [illegible]
[illegible] الحمد [illegible] از [illegible] خلافت [illegible]
شد [illegible] خدای [illegible] الهی [illegible] و تحسین [illegible]

بر او از ارتباط طاعت الهی و مراقبه او با تمام و [illegible] و رنج و [illegible] خود نهاد الیه و چشم [illegible]
بجواب کرده و فکر را از کشیده در امری که در او عزت دین و قمع مشرکین و اصلاح امت
و نشر عدل و اقامت سنت و کتاب و منع اهل دین را از [illegible] خود نهاد [illegible]
از جهت علم او با احوال آخرت و آنچه حق تعالی [illegible] مسئول خواهد [illegible] باید محبت [illegible]
جمیع کسی که حق تعالی معلوم است به همه که اصلاح کرده دین او را و [illegible] او را
و [illegible] و [illegible] لکن [illegible] و [illegible] از برای اختیار عهد خلافت و [illegible]
است بعد از آخرت الهی این [illegible] افضل است در ورع و در دین و علم و [illegible]
ایشان از برای قیام در امور حقوق الهی و [illegible] مناجات کردم آنچه استخاره تمام
در این امر و درخواستم که ملهم گرداند مرا در آنچه رضا و طاعت او در آنست [illegible]
روز و در طلب [illegible] و [illegible] که فکر او در نظر او منحصر باشد [illegible]
[illegible] ایشان بعلم خود در [illegible] در مسئله [illegible] است بر او [illegible]
و طاقت او [illegible] کند [illegible] از روی معرفت و امتحان نماید اخبار [illegible]
[illegible] و استنباط نماید احوال ایشان را از روی معاینه و کشف [illegible] آنچه [illegible]
از روی مسئله پس خیر و بهترین مردمان در این امر بعد از استخاره او [illegible]
و [illegible] در [illegible] حق او در میان عباد و بلاد او و در دین [illegible] علی بن موسی بن جعفر علیهم السلام
[illegible] که [illegible] فضل تمام و علم الکلام [illegible] و ورع ظاهر [illegible] و زهد خالص و [illegible] دنیا
و [illegible] از مردم و همه کس [illegible] که در [illegible] که روز بروز [illegible] آید و
پیوسته [illegible] پس عهد کرد از برای او بعهد خلافت
پس [illegible] عهد او باشد [illegible] ذلک حق تعالی [illegible] کرد این را [illegible]
جهت [illegible] از برای دین [illegible] اسلام و [illegible] طلب [illegible] سلامت
و [illegible] روز [illegible] که قیام نماید مردم در [illegible] از برای رب العالمین و [illegible]
[illegible] بعد [illegible] و قاضیان و امیران و [illegible] و خلفان خود را [illegible]
بیعت کردند [illegible] و [illegible] با علم و اختیار [illegible] طاعت و [illegible] که [illegible]
و [illegible] که [illegible] بودند از روی رحم و قرابت [illegible] نکرد و [illegible] کرد [illegible]

رضا چون که رضای او نزد وی حاصل بود پس بیعت کردند آنحضرت را انتهای ...
مأمون و لکن کسی که در مدینه بود از امرا و لشکریان و عامه اهل اسلام مر او را و حضرت امام رضا را
بعد از او و به برکت اسم الهی و حسن حکم و قضای او و از برای حق و عدالت چیزی که مبسوط
گشت بسوی آن پیشتهای ایشان و انشراح پذیرفت صدورهای ایشان در حالتی که عالم
بودند بخواست و اراده مأمون این امر و اختیار طاعت الهی و نظر بنفس خود و از
برای شما شکر گفته کار خدا را بر آنچه الهام کرد مأمون از قضای حق او در رعایت شما
و حرص او در رشد شما و صلاح شما در حالتی که امید وارید در جمع الفت شما و حقن
دمای شما و جمعیت و بستن رخنه های شما و قوت دین شما و بذلت دشمنان شما و استقامت
اطاعت و طاعت حضرت سلطان ... و امیر المؤمنین ... میشود و ... سینه
بسوی او و شکر کنید خدا را برین نعمت تا بپاید و شتابید خط آزاد و ...
از ... و نوشته شد این روایت بخود در هفتم ماه رمضان سنه احدی و مائتین
صورت آنچه بر ظهر عهد نامه مرقوم شده بود بخط حضرت امام علی بن موسی الرضا علیه السلام
بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله الفعال لما یشاء لا معقب لحکمه و لا راد لقضائه
یعلم خائنة الاعین و ما تخفی الصدور و صلوته علی محمد خاتم النبیین و آله الطیبین الطاهرین
اقول انا علی بن موسی بن جعفر بدرستی که امیر المؤمنین عضده الله بالسداد و وفقه للرشاد
شناخت حق ما را از آنچه جاهل بود بغیر او پس وصل کرد رحمی که بریده شده بود و ایمن
گردانید نفوسی که ترسیده شده بودند بلکه احیا کرد آنها را بعد از آنکه تلف شده بودند
و غنی گردانید ... در حالتی که محتاج و فقیر بودند از جهت طلب رضای رب العالمین
نمیخواهد جزائی از غیر او زود باشد که حق تعالی جزای نیکو دهد نیکوکاران را و ضایع نگرداند
مزد نیکوکاران را و او گردانیده بسوی من عهد خلافت و امارت کبری خود را اگر باقی ماندم بعد از او
پس کسی که گشود عقده را که امر نموده حق سبحانه و تعالی به بستن آن و لازم شکست گرهی را که
میخواهد خدای به بستن آن ... مباح میکرد ... محروم ...
... این عاقبت ... و ... رب الاسلام ... بانچه ... سابق ...

پس بجبر کرده میشود از آنکه شنیده اند ... گذشت بر پیچیدهای او و عراقی
کرده میشکند و ... گردانیده ام حقی که او را بنفس خود کرده و اگر مستولی از مسلمانان گردم و خلافت
بخود در آید عمل نمایم ... در میان ایشان و در ... عباس خاصه بطاعت حق تعالی و طاعت
رسول او صلی الله علیه و آله بگریزانم خون حرام را و مباح نگردانم فرج و اموال را الا آنچه خون ریخته که
حدود الله بریخت حکم کرده و فرایض او را الا ... و انده و آنچه سعی و طاقت میسنه دل
و الزام کرده ام این بر نفس خود عهدی مسئول که ... را اختیار کرده ام آنچه خدای بخود طلب
نموده که اوفوا بالعهد ان العهد کان مسئولا و اگر احداث کنم یا تغییر و تبدیل کنم پس از
برای غیر مستحق و ... ازبرای نکال مستعرض و اعوذ بالله من سخطه و الیه ارغب فی التوفیق
لطاعته و الحول بینی و بین معصیته فی عافیة لی و للمسلمین اگرچه جامعه و جفر دلالت میکنند
بر ضد این و ما ادری ما یفعل بی و لا بکم ان الحکم الا لله یقص الحق و هو خیر الفاصلین
لیکن من امتثال امر امیر المؤمنین نمودم و اختیار رضای او کردم و الله یعصمنی و ایاه و گواه گرفتم
خدای تعالی را بر نفس خود این و کفی بالله شهیدا و نوشتم بخط خود بحضور امیر المؤمنین و فضل
بن سهل و سهل بن فضل و یحیی بن اکثم و عبد الله بن طاهر و ثمامة بن اشرس و بشر بن معتمر
و حماد بن نعمان در شهر رمضان سنه احدی و مائتین الشهود علی الجانب الایمن گواه ...
یحیی بن اکثم بر مضمون این مکتوب ظهرا و بطنا و ... از خدای تعالی که معروف گرداند
امیر المؤمنین و کافه مسلمین برکت این عهد و میثاق و کتب بخطه فی التاریخ المبین فیه
عبد الله بن طاهر ... گواهی داد ... حماد بن نعمان بخطه
... و کتب بیده ... بشر بن معتمر گواه شد ...
الشهود علی الجانب الایسر رسم کرد امیر المؤمنین اطال الله بقاه و قرائت این صحیفه که
... [illegible] ...
رسول الله صلی الله علیه و آله در میان روضه و منبر علی رؤس الاشهاد که ...
... [illegible] ...
المؤمنین ... [illegible] ...

ما کان الله لیذر المؤمنین علی ما انتم علیه و کتبه فضل بن سهل با امر امیرالمؤمنین [illegible]
مؤلف این نسخهٔ شریفه میفرماید از مناقب و مفاخر حضرت امام علی بن موسی علیه السلام [illegible]
و متعلقات [illegible] در فضل و بزرگواری متواتر و متوالیست در مناقب مولانا [illegible] مبارکه محمود
در عواقب و محامد اوصاف او غایب گشت در محیط شرف [illegible] او شایع
و در السنه در مشارق و مغارب موالیان او را اسعد طالع و دشمنان او را اخس [illegible]
این بزرگوار اظهر [illegible] است از صبح منیر [illegible] از عارض شمس [illegible] لا اختلاف [illegible]
و سیر و صفات و دلایل و علامات [illegible] شریف [illegible] کمالات [illegible] و نسبت [illegible]
و ستوده [illegible] در کرم و خلق و سجایا [illegible] در طهارت [illegible] نور [illegible] است از لؤلؤ [illegible]
طاهر است [illegible] از [illegible] و ثمر [illegible] است [illegible]
تازه [illegible] که اصل او ثابت و فرع او در سما [illegible] عجیبست
و سیر [illegible] او [illegible] مقالات [illegible] و جمله [illegible]
عجیب و معارف [illegible] او [illegible] از علم ما کان و ما یکون [illegible] مشهور
و باطن [illegible] که [illegible] الا الله [illegible]
[illegible] با آسمان کشیده [illegible] رسیده [illegible] که مؤلف این نسخه
[illegible] قصیده [illegible] حضرت امام علی [illegible] که ترجمه فارسی اینست
[illegible] ایها الراکب المجد [illegible] العیس [illegible]
[illegible] طوس [illegible] کلالها [illegible] التقریبا
یعنی [illegible] که [illegible] طوس [illegible]
[illegible]
[illegible] خاک مشهد [illegible] علی ابن موسی الرضا علیه التحیة و الثنا [illegible]
[illegible] سلام [illegible] علی [illegible] سلام حضرت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] خدای [illegible] محکم [illegible]

[illegible] خدای [illegible] که [illegible] ساختن [illegible]
[illegible] رحمت خود را [illegible] علم [illegible]
[illegible]
[illegible] قرآن [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] علی الرضا [illegible] خود را [illegible]
[illegible] حرارت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] السلام [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] صلی الله علیه و آله و سلم [illegible]

ذکر امام نهم ابو جعفر محمد بن علی بن موسی الکاظم علیهم السلام شیخ کمال الدین
محمد بن طلحه رحمه الله میفرماید ولادت با سعادت آن امام مفترض الطاعه در شب جمعه نوزدهم
ماه رمضان المبارک بود در سال یکصد و نود و پنج از هجرت مادر آنحضرت ام ولد بود که او را سکینه مریسیه
میگفتند لقب آنحضرت را [illegible] قانع و مرتضی [illegible] آنحضرت را [illegible]
در [illegible] تعظیم [illegible] و در [illegible] ادبیه و دیگر [illegible] صورت [illegible]
و [illegible] اگرچه صغیر بود لیکن [illegible] دلالت کبری بود از آنجمله آنکه [illegible] پدر بزرگوارش علیه السلام
آنحضرت از مدینه بیرون [illegible] و مامون نیز [illegible] بعد از وفات حضرت امام رضا علیه السلام
بیکسال اتفاق افتاد روزی بیرون رفته بود بعزم صید [illegible] گذر کرد [illegible] در طریق خود کودکان
در راه بازی میکردند و امام محمد علی ایستاده بود [illegible] ایشان و در آن وقت [illegible] سال [illegible]
پس چون چشم مامون [illegible] کودکان [illegible] بگریختند [illegible] آنحضرت که از جای خود [illegible] پس مامون نزدیک
شد [illegible] گفت [illegible] جوابی [illegible] آنحضرت
در حال در جواب گفت یا امیر [illegible] تنگ نیست [illegible] گناهی ندارم [illegible]
[illegible] کسی را که [illegible]
پس مامون [illegible] از کلام او [illegible] که نام تو چیست گفت محمد گفت [illegible] پسر کیستی فرمود که پسر علی بن
موسی الرضا علیه السلام پس مامون رحمت خواست [illegible] بر پدر آنحضرت [illegible] براه خود پس [illegible]
[illegible]
بعد از آن [illegible] ماهی [illegible] در منقار [illegible] خلوت [illegible]
[illegible] بعد از آن [illegible] راه [illegible] خود [illegible]
[illegible] پس [illegible] کودکان [illegible] در حالت بازی [illegible]
و آنحضرت [illegible] بر جای خود ایستاده [illegible] پس [illegible] یا محمد [illegible]
چه چیز در دست [illegible] پس فرمود که خداوند تعالی [illegible] خلق کرد [illegible] خود در [illegible]
[illegible] امتحان [illegible]
را پس چون مامون [illegible] کلام [illegible]
بر امام رضا [illegible]
[illegible]

و [illegible] در بغداد [illegible] امام موسی علیه السلام اخبار [illegible] که آنحضرت
از آبای کرام خود نقل فرموده تا حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله [illegible] آنحضرت [illegible] فرمود [illegible]
[illegible] که استخاره کرد [illegible] که [illegible] با علی [illegible]
[illegible] میشود [illegible] و [illegible] با علی [illegible] بسم الله [illegible]
[illegible] در صباح [illegible] بسم الله [illegible]
[illegible] خداوند تعالی پس [illegible] خانه [illegible]
[illegible] الا الحق [illegible] الا باطل و هر که [illegible]
[illegible]
[illegible] عزت [illegible] علم [illegible]
[illegible]
[illegible] و هر که [illegible] صبر [illegible]
[illegible] و هر که [illegible]
[illegible] تعظیم کرد
[illegible] پس هر که [illegible]
[illegible] طلب [illegible]
[illegible] علم [illegible]
[illegible] طلب [illegible]
[illegible] در مجالس [illegible]
علم و [illegible] و هر که [illegible]
[illegible]
[illegible] کلام [illegible]
[illegible] علم و حسن ادب [illegible]
[illegible]
[illegible] زینت ورع [illegible]
[illegible]

[illegible]

دیگر آنکه نکته بچرخی کرده و از خصال اوست فحش اجابت است از خود و از عرفان اوست علم کان
او و از ورع اوست پرهیز از برادر و نگاه داشتن اجل او و از حسن خلق اوست منع کردن او از ایذا
همنشینان را و از خصال اوست نیکی او بر کسی که واجب است حق او بر وی و اخراج حق الله از مال
و از اسلام اوست اثبات رای او بر نفس خود و از انصاف اوست قبول کردن او حق را و از حفظ اوست
ترک توبیخ و سرزنش تا آنکه اساءت و بدی تو با علم او بعیوب تو و از رفق اوست ترک او
ملامت ترا آنکه حضور تو نزد کسی که بخواهی تو او را و از حسن صحبت اوست انداختن او رنج سقوط
او از تو در وقت تنگی دیگر گفته که هر که اشکال کند بنده حقیقت اعلای خود اختیار کند دین خود را بر شهوت
خود و هرگز هلاک نشود تا اختیار کند شهوت خود را بر دین خود دیگر گفته که عامل کشتار ظلم و معین در مدد
کار او و راضی با و همه شریکند دیگر گفته که روز عدل بر ظالم اشد است از روز جور بر مظلوم
دیگر گفته که هر که حجت مستور دید بار را پس باید که بپوشد ز دار برای بلا ول صبر را و گفته
عاقلان نخواهند حجت کردن جاهلان در میان ایشان دیگر گفته صبر بر مصیبت مصیبت است
بر شماتت کننده آن و گفته که توبه بر چهار ستون قایم است پشیمانی بدل و استغفار بزبان و عمل
بارکان و عزم آنکه دیگر بآن بازنگردد و گفته که سه خصلت از اوست اقامت
فرایض و اجتناب از محارم و نگاه داشتن از غفلت در دین و سه چیزست که می‌رساند بنده را
بخشنودی پروردگار کثرت استغفار و خفض جانب و کثرت صدقه و چهار چیزست که کامل میکند
ایمان کسی را عطا و بخل برای خدا و منع که از برای او و حب دارد از برای او
و دشمن دارد از برای او و سه چیزست که منفور ندامت و پشیمانیست ترک
شتاب و عجلت کردن در شده و کمال کف عزم بر حضرت دیگر فرموده که فقر تقریبی میشود
جانب اختلاف میکند مردم و گفته که تفقد مردم در میان دو طرف دیانت و دلی
با فقر و بدنام نشسته و در رای بلاهت است و گفته سه چیزست که کشیده میشود بآن
محبت انصاف در معاشرت و مواسات در شدت و انقیاد در رجوع قلب سلیم
میگوید که محبان بر او در آیند پس هر که بر او دری داخل او نه از برای حدیث پس او
رجوع نموده نعمه اوست و هر که مجازات کرده نه از انکه کسی که نعمت داده کند شکر آن نعمت کرده او
هر که نعمت کند بر او در خود... نیکی... داده او را و هر که نعمت کند بر او آنکار...

دیگر گفته در انعام عموم جستن آنکه طلب بر بنده خود معنی آن را دانسته که کسی از نعمت الله
که نعمت حق تعالی از برای او شکر آن نعمت پیش از آنکه شکر گوید بر آن و معنی گناه
کسی آنکه حق جل و علا مطلع است بر آن اگر خواهد عذاب کند و اگر خواهد بیامرزد و او را آمرزیده
باشد پیش از استغفار او دیگر فرموده کریم آن کسی است که اکرام کند و وجه جود از خواری و ذل
آنکس و فرموده که مردن آدمی بگناه بیشتر است از اجل و حیات او بنیکی بیشتر است از
حیات او بعمر دیگر گفته که معالجه کسی که در پیش او در است پس او بی سبب او را کرده و دراز
کرده بر شاهدی و نیکی که بجان شنا سخن شنو و در حرم آن بحضور حضور او و طلب کند رحمت را
از خدای تعالی هر رحمت فرستد بر ایشان این کلام جابری است رحمه الله که علی آشنای
رالله و فواید بی تو و لادت بعد از کلام تمت نظام حضرت امام ابی جعفر علیه السلام اینست از روات
کرده کسی از حضرت امام محمد تقی الجواد و از نسب کرام خود صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین
رحمه الله علیه میگوید که در حالتی که مامون اراده تزویج دختر خود ام الفضل را با ابو جعفر
محمد الجواد داشت پس جمع شدند عباسیان و مردان بنی عباس و اقاربان و خوف داشتند
که ابو جعفر چون طفل است و از مراتب علم اطلاعی ندارد پس چند بار صبر نمای
تا بحد کمال رسد پس اگر صاحب علم و فضل باشد ما او را این اختیار را اجل دیر
و الا بگذار تا باشد بحال خود پس مامون گفت که شما تحقیق مسایل فقهی از وی نمائید
تا معلوم شما شود که من او را اختیار کرده‌ام پس آنکه ایشان راضی شدند که از
ابو جعفر سوال نمایند پس تعیین کردند یحیی بن اکثم را که قاضی القضات و اعلم علما
آن عصر بود اختیار نمودند پس او را که مامون که تکلیف کرد تا آنکه جواب گوید ابو جعفر
و در آن روز آن حضرت حاضر شد پس نشست آن حضرت در میان دو بالشی که نهاده بودند
و نشست یحیی بن اکثم در خدمت او و اینها همه مردم هر که او در مرتبه خود و مامون نشست
در دست مقابل ابی جعفر علیه السلام پس یحیی بن اکثم گفت که مامون را که اذن میدهی
مرا که سوال کنم از ابی جعفر مامون گفت اذن از او طلب پس روی آورد یحیی بن اکثم
با حضرت و گفت اذن میدهی مرا که از تو سوال کنم مسئله را اگر فدای تو گردم آن حضرت فرمود

کرد اول کسی از مردم خواستگاری پس یحیی گفت چه میگویی در باب محرمی که بکشد صیدی را
حضرت امام فرمود که کشته است او را در حل یا در حرم عالم بوده محرم یا جاهل عمدا کشته
یا بخطا این محرم حر بوده یا بنده صغیر بوده یا کبیر در مرتبه اول بوده یا بازگشتی این صید از ذوات الطیر بوده
یا غیر ذوات الطیر از صغار صید بوده یا از کبار صید محرم مصر بوده بر این کار یا پشیمان بوده قتل این
صید در شب بوده یا در روز محرم بعمره بوده یا بحج پس متحیر شد یحیی بن اکثم
و ظاهر گشت عجز و انقطاع او و لجلج کردند اهل مجلس امر او را تا آنکه مامون گفت الحمد لله علی
هذه النعمة والتوفیق که هرچه در رأی من بود بعد از آن نظر کرد باهل بیت خود و گفت آیا دانستید
حرا آنچه آنکار میکردید بعد از آن رو آورد بابو جعفر و گفت میخواهی
خطبه کنی فرمود که بلی گفت پس خطبه کن که فدای تو گردم از برای خود پس راضی
گردانیدم ترا و تزویج نمودم ام الفضل دختر خود را بتو اگرچه قوم نخواهند این را پس گفت ابو جعفر علیه السلام
الحمد لله اقرارا بنعمته ولا اله الا الله اخلاصا لوحدانیته وصلی الله علی محمد سید بریته والاصفیاء
من عترته اما بعد فقد کان من فضل الله علی الانام ان اغناهم بالحلال عن الحرام فقال سبحانه وانکحوا
الایامی منکم والصالحین من عبادکم وامائکم ان یکونوا فقراء یغنهم الله من فضله والله واسع علیم
بعد از آن فرمود که محمد بن علی بن موسی خواستگاری ام الفضل دختر عبد الله المامون کرده و او را
کابین او چه خود فاطمه بنت محمد رسول الله صلی الله علیه وآله که پانصد درهم جید است پس
تزویج کردی او را یا امیر المؤمنین بر این صداق مذکور مامون گفت بلی تزویج کردم ترا ای ابا جعفر
ام الفضل دختر خود را بر این صداق مذکور پس آیا قبول کردی نکاح را ابو جعفر فرمود که قبول کردم
نکاح را و راضی گشتم باین پس امر کرد مامون که بنشینند مردم بر مراتب خود از خاصه و عامه راوی
گفت که بیرون آوردند خادمان مانند کشتی از نقره و در آن غالیه با عطر پس مالیدند بر ریشهای خاصه و عامه را
آنگاه چیدند طعامها خوردند و عطا و جایزه دادند بقدر مراتب و متفرق گشتند مردم و باقی ماندند از خاصه
کسانی که باقی ماندند پس مامون گفت مر ابو جعفر را علیه السلام اگر مصلحت دانی که فدای تو گردم که
ذکر کنی حکم مسئله را که تفصیل فرمودی وجوه آن را از قتل محرم صید را تا بدانیم و منتفع
شویم ابو جعفر علیه السلام فرمود نعم بدرستیکه محرم هرگاه بکشد صیدی را در حل و آن صید
از ذوات الطیر باشد از کبار را پس بر او گوسفندی لازم گردد و اگر کشته او در حرم باشد

بوده است که جزای او مضاعف میشود و اگر کشته است جوجه را در حل پس بر اوست یک بره که از شیر
گرفته شده باشد و اگر از حیوان وحشی باشد و از حمار وحشی پس بر اوست گاوی و اگر از شتر مرغ باشد پس بر اوست
شتری و اگر آهو باشد پس بر اوست گوسفندی پس اگر کشته باشد چیزی از اینها را در حرم پس بر او
جزا مضاعف است که هدی را برساند بکعبه و هر گاه که کشته باشد محرم چیزی را که واجب گردد
برو هدی و احرام از برای حج بوده باشد قربان کند در منی و اگر احرام او از برای عمره بوده
قربان کند در مکه معظمه و جزای صید بر عالم و جاهل یکسانست و در عمد گناه هست و کفاره
ساقط میشود از او در خطا و کفاره بر حر در نفس اوست و بر بنده بر صاحب او و بر صغیر کفاره نیست و بر کبیر واجب است
و ساقط میشود از نادم و پشیمان عذاب آخرت و واجب است بر مصر عذاب آخرت پس مامون گفت
جزاک الله خیرا یا ابا جعفر احسن الله الیک پس اگر مصلحت دانی سوالی کنی یحیی را از مسئله چنانچه او
از تو سوالی کرد حضرت فرمود بیحیی سوال کنم از تو گفت اختیار داری که فدای تو گردم پس اگر جواب
مسئله را دانم بگویم والا مستفید شوم از تو آنحضرت فرمود که خبر کن مرا از مردی که نظر کند بسوی زنی در اول
روز و نظر او بر او حرام باشد پس چون روز بلند شود حلال گردد بر او و چون زوال شود حرام گردد بر او و چون
وقت عصر شود حلال گردد بر او و چون غروب شود حرام گردد بر او و چون وقت خفتن در آید حلال
شود بر او و چون شب نصف گردد بر او حرام شود و چون صبح بر آید حلال شود بر او یحیی گفت لا والله
نمیدانم جواب این مسئله را و نمیدانم وجه این را پس اگر مصلحت دانی افاده فرمائی ما را از
جواب مسئله حضرت امام فرمود که این کنیزیست از کنیزان مردی که نظر کند بسوی او اجنبی در اول
روز پس نظر او بسوی او حرامست پس چون روز بلند شد خرید او را از مولای او پس حلال
شد بر او پس چون ظهر شد آزاد کرد او را پس حرام شد بر او پس چون وقت عصر شد او را تزویج
کرد او را پس حلال شد بر او و چون وقت شام شد ظهار کرد از او پس حرام گشت بر او و چون وقت
خفتن شد کفاره داد از ظهار پس حلال شد بر او و چون نصف شب شد یک طلاق گفت او را پس حرام
شد بر او و چون صبح شد رجوع کرد او را پس حلال شد بر او پس مامون رو کرد بجمعی که
حاضر بودند از اهل بیت خود و گفت آیا در میان شما هست کسی که جواب این مسئله
بگوید مثل این جواب و بداند قول در جواب مقدم از سوال گفتند لا والله مامون گفت
وای بر شما اهل این بیت اختصاص
یافته‌اند در میان خلق بفضل و آنکه صغر سن در ایشان مانع نیست از کمال
آیا نمیدانید که رسول الله صلی الله علیه وآله افتتاح دعوت خود نمود بامیر المؤمنین علی بن ابی طالب

کرد و آنحضرت در دست او بود و قبول او از او اسلام او حکم کرد مردمان آن دعوت نکرد دیگری را
در سن آنحضرت بغیر او و بیعت حسن و حسین را در طفلی بشش سال کمتر دعوت نمودند و بیعت نشد
کودکان را غیر ایشان پس معلوم شد که ایشان حجت‌اند که حق تعالی اختصاص داده است ایشان را
و ایشان ذریت بعضها من بعض که بعضی از ایشان حجت بعضی دیگر و کار جاریست در ایشان از آنچه
جاریست در اول ایشان که تمامی رسالت کند ملحقه با امیر المؤمنین بعد از آن عمر بر خاتم
کسی باز دیگر شد خاطر کرده مردمان از او حاضر شده ابوجعفر علیه السلام و او را حجت
و خاصه و عامه تهنیت مأمون و او را جعفر گفته و بیرون آورده طبقی بر او و در آن بود
که اندرون آن ماهی کوچک بود ... کرده ابوجعفر و تعجب نموده که در آن احوال خزانه و عطایای ملک شده
واقف عالمیات و افزوده پس مأمون امر کرد که نثار کردند از آن از خواص او پس هر کس نثار بر داشت
و در قصه ... ابوجعفر ... و در جدائی ... و آنچه او بود نثار کردند ... او خبر ...
... بازگشته با خادم و جواری و عطایا و فرستاد ... حضرت اسلام ... الکرام
حضرت امام را ... می آورد و چون حضرت امام ابوالفضل از مأمون رخصت شده از بغداد و ...
مبارک شد مردم بسیاری ... حضرت همراه او بودند تا رسیدند ... نشسته ... پس
آنجا فرود آمده و در صحن آن مسجد درخت کناری بود خشک شده و از بار و برگ مانده پس حضرت امام کوزه آب
طلب نموده وضو ساخت در زیر آن درخت و برخاست و نماز شام با مردم گذارد و خواند در رکعت اول
الحمد و اذا جاء و در رکعت ثانیه الحمد و قل هو الله احد و قنوت خواند پیش از رکوع و رکعت ثالثه گذارد و تشهد خواند
و سلام داد و بعد از آن نشست ... ذکر الهی ... پس تعقیب گفت و چهار رکعت نافله گذارد و دو بعد از تعقیب
فرمود و بعد از آن دو سجده شکر کرد پس چون بازگشتند آن درخت دیدند مردم که بار آورده بود بکنار خوب
پس تعجب کردند و خوردند از آن پس یافتند آنرا که استخوان ندارد پس وداع کردند مردمان آنحضرت را و بار
و آنحضرت رفت بمدینه و در آنجا بود تا آورد آنحضرت را معتصم از مدینه ببغداد در اول سنه ... و باقی
ماند در آنجا تا وفات یافت در آخر ذی القعده ... و دفن کردند آنحضرت را در عقب جد او امام
موسی الکاظم علیه السلام روایت کرد علی بن خالد که ... بعسکر پس ... که در آنجا مردی محبوس ...
و او را از شام ... آورده ... [illegible] ...
پس ... دیدم که ... پس احوال او را پرسیدم گفت من مردی بودم در شام
عبادت میکردم در موضعی که میگفتند سر مبارک امام حسین را در آنجا نصب کرده بودند پس

یک شب در همان موضع روی بمحراب دعا کرده بودم و ذکر حق میگفتم که دیدم شخصی پیش روی من ایستاده گفت
مرا که برخیز پس برخاستم پس اندکی با او رفتم ناگاه دیدم که در مسجد کوفه ام گفت می شناسی این مسجد را
گفتم بلی مسجد کوفه است پس نماز گذاردیم پس روانه شدیم از آنجا و من نیز با او همراه بودم پس اندکی
اندکی مسافت ناگاه دیدم که در مسجد رسول الله صلی الله علیه و آله حاضریم پس آنجا نیز نماز گذاردیم
پس رفت و من نیز با او رفتم پس ناگاه در مکه خود را دیدم و او طواف خانه کرد و من نیز طواف
خانه کردم بعد از آن بیرون آمد و رفت اندکی پس ناگاه بموضعی رسیدیم که در شام بودم پس
از نظر من غایب شد پس تا یک سال متعجب بودم از آنچه دیده بودم پس چون سال دیگر شد دیدم
همان شخص را پس استبشار کردم پس طلب کرد مرا و همان روش
سال گذشته را بعمل آوردیم و چون خواست که مفارقت کند گفتم مر او را که بحق آنکه قادر گردانیده
ترا بر آنچه من دیدم که خبر کنی مرا که کیستی تو فرمود منم محمد بن علی بن موسی الکاظم علیهم السلام پس هر کس
جمع شد بحث میکردم او را از آنچه دیده بودم خبر میکردم تا رسید این خبر بمحمد بن عبدالملک زیات پس فرستاد
و مرا گرفته و بند کرد و حبس کرد چنانکه می بینی پس گفتم مر او را که قصه ترا بنویسم بمحمد بن عبدالملک گفت
قصه را بنویس ... کردم امر او را ... و در ... بر ... محمد پس نوشت در ظهر او ... او را
بیرون کند ... از شام در یک شب بکوفه و از آنجا ... بیرون ... گفت علی بن خالد
... گشتم از امر او ... کردم ... بازگشتم ... روز دیگر ... آمدم بدر زندان که او را
سلام کنم ... دیدم ... خلق عظیم جمع شده پس پرسیدم
از حال ایشان گفتند شخصی را که از شام ... در حبس ... ناپیدا شده
از حبس ... زمین ... یا مرغ او را ربوده ... علی بن خالد زیدی بود
حال او ... مذهب ... و اعتقاد خود را درست کرد
... که ... حضرت امام محمد تقی علیه السلام ...
آنحضرت ... هزار مسئله از آنحضرت سؤال کردند و جواب شنیدند و آنحضرت در سن ده سالگی بود
ذکر امام دهم ابوالحسن علی بن محمد علیهما الصلوة والسلام ولادت آنحضرت در رجب سال
دویست و چهارده از هجرت ... مادرش ام ولد مسماة بسمانه مغربیه و وفات کرد آنحضرت در
... سامره ... در سال دویست و پنجاه و چهار هجرت ... عمر شریفش چهل و یک سال
و از آنجمله ... سال با پدر بزرگوارش بود ... سال ... خلیفه ...

دیگر از او کسی در سر من رای است ... در زمان متوکل عباسی ... گرد کرده شتم

ابا الحسن که توصیف میکند مرا جعفر بن عبد الواحد القاضی ... در کوفه ... شده که از او ابدا

... که کتاب ... شود ... تا دو ماه پس ... از قضای کوفه در آن

دو ماه ... استراحت ... قطب الدین ... میکرد ... کردند مرا از ...

... که از او عجب الحق میکنند و شیعه بود گفتند مرد ... که سبب ... که دو

کرده بینید بر خود امامت علی النقی علیه السلام را و قائل نیست بامامت غیر او ...

با سلطان ... چه کردم از دو چیزی که موجب ... والحال که ... بودم

... پس بیرون فرستادند مرا ... در ... با جماعتی دیگر ...

... پس ... خانه متوکل ... بیرون آمد علی

بن محمد الرضا را حاضر ساخت ... بعضی حضار را که ... که با حضار او ... گفته

... علوی که شیعه بامامت او قائل ... و متوکل او را احضار میکند ... قبل

... تا ببینم که این چه نوع مرد است ... دیدم که آمد بر اسبی سوار و مردم

... [illegible] ... پس ... دیدیم ...

... از او در دل ... برای ... میکردم ... ذبح ... متوکل ...

... بود ... الدعا بودم ... رسید

... اجابت کند خدای تعالی دعای ترا ... او بسیار زد

... [illegible] ... در میان ... حال تو چیست گفتم ...

... [illegible] ... و حق تعالی ... مال ...

... خارج ... روزی ... [illegible]

بر آنچه ... هزار ... [illegible]

و رسید ... قائل بامامت این شخص که دانسته ... در دل ...

... [illegible] ... دیگر روایت کرده شده از یحیی بن هرثمه که او گفت که متوکل

مرا طلب کرد و گفت اختیار کن سیصد مرد را از هر که خواهی و بیرون رو بسوی کوفه ...

... بمدینه پس حاضر کن علی بن محمد الرضا را ... و تعظیم و تکریم ...

آر ... کردم ... بیرون آمدم ... اصحاب ... [illegible]

شیعی و من بر مذهب حشویه بودم و ... مناظره و مجادله میکردم ... [illegible]

میکردم در مناظره ایشان ... پس ... رسیدیم ... [illegible]

که ... قول ... صلی الله علیه وسلم ... الا که ...

قبری ... پس ... جعفر که ... که ...

... حق تعالی ... [illegible]

... [illegible] ... کتاب ...

... [illegible] ... تا بمدینه رسیدیم پس رفتم بخانه ابو الحسن

علیه السلام ... [illegible]

پس ... [illegible] ... که درویش امام

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

... [illegible]

بگی

بوسیدم و گفتم اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمدا رسول الله و انکم خلفاء الله
فی ارضه من کافر بودم اکنون مسلمان میشوم بدست مبارک تو ای مولای من پس بیعت کردم
و اسلام آوردم خدمت آنحضرت را تا رحلت نمودم روایت کرده اند که در زمان متوکل که شعبده
بازی از هندوستان آمده بود و حقه بازی میکرد نزد متوکل که مثل او کسی ندیده بود و متوکل لعب و بازی
دوست میداشت خواست حقه باز که امام علی نقی را خجل سازد متوکل گفت اگر او را خجل سازی
ترا هزار دینار میدهم حقه باز گفت بگو که نان رقاق بپزند و در سفره نهند و طعام بیاورند و مرا
در پهلوی او بنشان چنین کردند و حاضر شد آنحضرت برای طعام خوردن و دست دراز کرد
که بردارد آنحضرت نانی را صورت شیر در دیوار بود پس حقه باز آمد و نشست در پهلوی آن صورت چون
آنحضرت دست مبارک دراز کرد بسوی آن رقاق حقه باز بشعبده آن را پرانید تا سه بار چنین کرد
پس آنحضرت دست مبارک زد بر آن صورت شیر و گفت بگیر این دشمن خدا را شیر از جا جست و آن
دیگر حقه باز را فرو برد و باز گشت بجای اول بجای خود پس اهل مجلس و متوکل خود متحیر
پس آنحضرت برخاست که بیرون رود متوکل گفت از تو درخواست میکنم که او را بازگردانی
آن مرد را بجای خود گفت والله بعد از این دیگر کسی او را نخواهد دید اسلط میشود اعدای الله
بر اولیاء الله و بیرون آمد از مجلس او و دیگر کسی آن حقه باز را ندید از آن پس و دیگر روایت
که متوکل عرض لشکر خود میدید امر کرد هر سواری یک توبره پر کند از خاک و بریزد در یک
موضعی پس چنان کردند آن سواران تا شبیه کوه بلندی مانند کوهی و آن را تل مخالی مینامند
پس آن متوکل بر بالای آن تل رفت و حضرت امام را طلب کرد و گفت میخواهم که لشکر مرا ببینی آنحضرت
دید فوج متوکل را با لشکر تمام که سلاحها پوشیده و مراکب را آراسته کرده و او لشکر خود را
بآنحضرت عرض نمود و عرض لشکر آنحضرت کرد پس از آن آنحضرت فرمود که میخواهی که منهم
عرض کنم لشکر خود را گفت بلی آنحضرت دعا کرد از خدای تعالی پس دید بتمام لشکر غیب را
بمتوکل نمود که پر شده میان آسمان و زمین از مشرق تا مغرب ملائکه مسلح مکمل چنانکه متوکل بیهوش شد
آنحضرت گفت ما تحدی بدست کار تو نمیکنیم آنحضرت فرمود ما بامور دنیای
شما مشغول نمیشویم و چیزی که کمال میکنیم اگر چه فضائل و معجزات و کرامات
این گروه بیش از آنست که احصا توان کرد بدین قدر اختصار کردیم و ما توفیقی الا بالله

فدا

ذکر امام یازدهم ابو محمد الحسن بن علی العسکری علیهما السلام ولادت آنحضرت
در سال دویست و سی و دو بوده از هجرت والده ماجده آنحضرت ام ولد بود مسماة بحدیث و در زمان
آنحضرت در هشتم ربیع الاول سال دویست و شصت از هجرت در خلافت معتمد خلیفه عباسی
وفات یافت و قبر مبارکش در جنب پدر بزرگوارش در سر من رای واقعست و بروایت
شیخ مفید علیه الرحمه عمر شریف آنحضرت بیست و هشت سال بود و العلم عند الله روایت میکند
محمد بن علی بن ابراهیم بن موسی بن جعفر که روزگار بر ما تنگ شد از غایت فقر و تنگدستی گفت مرا پدرم
بیا تا برویم بسوی ابو محمد که او را وصف میکنند بجود و سخاوت گفتم میشناسی او را گفت نمیشناسم
او را و ندیده ام هرگز پس قصد دیدن او کردیم پدرم در راه گفت احتیاج ما بآنست که امر کند
ما را پانصد درهم دویست درهم از برای کسوه و دویست درهم از برای دقیق
و صد درهم بجهت نفقه و من گفتم در نفس خود که کاش مرا امر میکرد بسیصد درهم صد درهم
از برای الاغ بخریم و صد درهم نفقه میکردم و صد درهم از برای کسوه میپوشیدم پس رسیدیم
بدر خانه آنحضرت بیرون آمد بسوی ما غلام او و گفت در آید علی بن ابراهیم و محمد پسر او
پس چون داخل شدیم بر او و سلام کردیم فرمود پدر مرا که یا علی چه چیز باعث شد ترا از آمدن
در این وقت گفت یا سیدی شرم داشتم که ملاقات کنم ترا باین حال پس چون بیرون
آمدیم از نزد او آمد ما را غلام او پس داد به پدرم کیسه و گفت درو دراهم است و گفت
این پانصد درهم است دویست از برای کسوه و دویست از برای دقیق و صد از برای نفقه
و کیسه دیگر بمن داد و گفت این سیصد درهم است صد درهم بهای الاغ و صد از
برای کسوه و صد از برای نفقه و بیرون آمد روی بجانب جبل و در آنجا ساکن شدیم پس
رهنما شد دیگر معجزات که از آنحضرت نیز بسیار است لا تعد و لا تحصی
لاور عالی که وقت گذشتن آنحضرت در خانه او ... که شد بود پیر او در سر من رای
و گذاشت این شعر را از برای ... حق و آنحضرت ... محله او را دی بوده
امام او را از جهت صحبت و وقت ... طلب سلطان زمان و اجتهاد او در ... او
جمال ... از مذهب شیعه امامیه در باب او و علم و معروف شد ... مرورا
و اظهار ... خود از حالت حیات خود ... او را جمهور بعد از وفات ابو محمد

جعفر بن امام علی نقی علیه السلام که برادر آنحضرت است متوکل اشاره کرد که آنحضرت را بگیرند و سعی کرد در حبس
بودن وی و او عقل جلالت او تشنیع میکرد بر اصحاب آنحضرت بسبب انتظار ایشان ولد او را و
او قطع میکرد کلام ایشان را که میگفتند در وجود او و رد قول با امامت او بود می لیکن قوم سلطان
تا جایی که مبتلا شدند ایشان [illegible] و دلیر کرد [illegible] قوم سلطان بر ایشان و بلاها
بر سر ایشان می آورد از اعتقال و حبس و تهدید و تصغیر و استخفاف و ذل و خواری و بانها سلطان
نتوانست ایشان را از آن باز دارد و جسم کرد جعفر ظاهر ترکه ابی محمد را و سعی میکرد در آنکه شیعه
که قایم مقام برادر است بر شیعه مطلقا از و قبول نکردند و اعتقاد نکردند او را در آن پس رفت پیش
سلطان وقت و التماس مرتبه برادر کرد و بذل کرد مال بسیار و تقرب جست بهر چه گمان داشت
که بآن تقرب میتوان جست پس منتفع نشد بچیزی از آن و اخبار جعفر بسیار است و در این کتاب
گنجایش آن نیست روایت است از علی بن حسن بن یزید که گفت قحط پیدا شد در سامره در زمان
[illegible] پس امر کرد متوکل که بیرون روند مردمان بجهة استسقا پس سه روز [illegible] که
بیرون رفتند و دعا کردند استسقا باران نیامد پس بیرون رفت جاثلیق در روز چهارم با نصاری
رهبانان و نصرانیان [illegible] و در میان ایشان راهبی بود پس چون دست بسوی آسمان [illegible]
باران بارید پس در روز دوم همچنین بیرون رفتند و باران بارید اکثر مردمان بشک افتادند
در دین و میل کردند بسوی نصرانیت متوکل [illegible] دید مضطرب شد و [illegible]
شخصی بجانب امام حسن عسکری علیه السلام و در آن حین آنحضرت را در حبس داشت و پیغام داد
که بفریاد دین جدت برس [illegible] آنحضرت را از حبس بیرون آورد و التماس نمود که رفع شبهه مسلمانان کند
پس آنحضرت فرمود که فردا بیرون روم و شک را زایل کنم ان شاء الله تعالی پس روز دیگر بیرون رفت
و جاثلیق و رهبانان نیز بیرون رفتند و چون آن راهب دست بلند کرد آنحضرت امر
فرمود بیکی از ممالیک خود که بگیرد دست راست او را و بیرون آرد آنچه در میان هر دو انگشت
اوست پس چنین کرد و بیرون آورد از میان دو انگشت او استخوانی سیاه پس آنرا آنحضرت
فرا گرفت و فرمود راهب را که اکنون طلب باران کن [illegible]
هویدا گشت و [illegible] شد متوکل [illegible] گفت یا ابا محمد این چه چیز است [illegible] ولی
استخوان [illegible] فرمود که این راهب گرفته از قبر پیغمبری از پیغمبران خدای تعالی و لیکن آنکه

را بدست آورد و چون ظاهر شود استخوان پیغمبر [illegible] زایل [illegible] پس [illegible] امام را
رها کردند و شک از ایشان زایل شد و آنحضرت نیز [illegible] با آبا و اجداد [illegible]
مسموم رحلت نمود
ذکر امام دوازدهم ابو القاسم محمد بن حسن العسکری
علیه السلام کمال الدین بن طلحه رحمة الله علیه در باب دوازدهم از کتاب [illegible] ذکر امام منتظر صاحب
عصر و الزمان محمد المهدی الهادی بن حسن العسکری صلوات الله و سلامه علیهم [illegible] ابو القاسم [illegible]
که این خلف صالح است [illegible]
که در [illegible] [illegible] و او [illegible] فضل عظیم و ملک جسیم و حضرت رسول الله
صلی الله علیه و آله [illegible]
[illegible]
[illegible]
پس [illegible] اصول است فاما مولد مبارکش در [illegible]
در [illegible] ماه رمضان سال [illegible] و پنجاه و هشت از هجرت [illegible]
[illegible] ام ولد که [illegible]
[illegible] صلی الله علیه و آله [illegible] صلی الله علیه [illegible]
[illegible]
[illegible] ابو سعید خدری رضی الله عنه [illegible] رسول الله صلی الله علیه و آله [illegible]
[illegible]
از جور و ظلم [illegible]
[illegible] رسول الله صلی الله علیه و آله [illegible]
[illegible]
[illegible] ابو محمد الحسن علیه السلام
که جلالت [illegible]
فرزندی هست [illegible]
مرویست از عمرو اهوازی که [illegible] ابو محمد پسر خود را [illegible] و گفت [illegible] صاحب

بعد از من و عمری کند که رحلت نمود ابو محمد علیه السلام و با تو ماند از وی یک پسر روایت

از حکیمه بنت محمد بن علی و او عمه امام حسن عسکری بود که او دیده بود قایم را علیه السلام در شب

ولادتش و بعد از آن نیز روایتست از جابر از ابراهیم بن عبده نیشابوری و او از جماعتی

که من با ابراهیم بعضی ایستاده بودیم پس صاحب الامر علیه السلام آمد تا ایستاد بالا و قبض کرد یک شب یک

و او صحبتی نمود و مرویست از ابو عبد الله صالح که او گفت بعد از سیم آنحضرت را در برابر

حجر الاسود که مردم گرد او بودند [illegible] و آنحضرت منع نمود که این یعنی حجر الاسود امر کرده شده است

و مرویست از محمد بن ابراهیم بن مهران که او گفت من شک کردم نزد وفات ابو محمد الحسن علیه السلام

و جمع شده بود نزد پدرم اموال بسیار پس برگرفت آنرا و بر نشستیم با وی در کشتی از جهت مشایعت او پس او را تب

سخت آمد [illegible] و گفت ای پسر کن مرا باز گردان که این مرگست و گفت مرا

که از خدا بترس در این مال و وصیت کرد بسوی من و مرد بعد از سه روز پس من گفتم در

نفس خود که پدر من وصیت نکرد [illegible] بار کنم این مال را و بعراق برم و کرایه کنم خانه را

در کنار شط و خبر نکنم هر کسی را از آن پس اگر بر من واضح گردد مثل وضوح که در ایام ابو محمد علیه السلام

می بود من انفاق خواهم کرد [illegible] در آرزوی خود انفاق کنم پس بعراق آمدم و خانه کرایه

گرفتم بر کنار شط و با تو ماندم مدتی پس ناگاه رسولی آمد و رقعه آورد بسوی من که یا محمد با تو

و این چیز از مال هست ناقص کرده [illegible] جمیع آنچه با من بود و ذکر فرموده آن چیزی چند را که علم

من احاطه آن نکرده بود پس من آنها را تسلیم رسول کردم و باقی ماندم چند روزی که [illegible]

بسر آن و غمناک بودم [illegible] پس بیرون فرستاد بسوی من که ما ترا بجای مقام پدرت گردانیدیم

پس شکر خدای را بجا آوردم [illegible] هر چند شرح معجزات آنحضرت از بیان بیرونست [illegible]

با بعضی از آنها اکتفا نمودیم [illegible] شیعه از ذکر علامات قیام آل محمد علیه السلام و در ایام ظهور [illegible]

سیرت و طریق احکام [illegible] از آنچه [illegible] ظهور [illegible] که در زمان [illegible] آنحضرت بیان کنیم از روی کتاب

ترجیح الدلالات [illegible] شیخ حسن بن عیسی علیه الرحمه [illegible] که بعضی از علامات قیام قایم

خروج سفیانیست و قتل حسنی و اختلاف بنی عباس در ملک دنیا و کسوف شمس در نصف ماه رمضان و خسوف

قمر در آخر ماه [illegible] بر خلاف عادات [illegible] و فرو رفتن زمین در مشرق و مغرب [illegible]

[illegible] زوال آفتاب تا وسط اوقات عصر و طلوع او از مغرب و قتل نفس زکیه که بظهور آید در [illegible] کس

از صالحان و کشته شدن مرد هاشمی میان رکن و مقام و خراب شدن دیوار مسجد کوفه و اقبال

رایات سیاه از جانب خراسان و خروج یمانی و ظهور مغربی بمصر و مالک شدن او ملک شام را

و نزول ترک بجزیره و نزول روم برمله و طلوع شدن ستاره بشرق که نور دهد مثل نور قمر بعد از آن

منعطف گردد چنانچه نزدیک باشد که دو طرفش بهم رسد و سرخی ظاهر شود در آسمان که آفاق را

فرو گیرد و آتشی ظاهر شود طولانی در مشرق که باقی ماند در جوف هوا سه روز یا هفت روز

و کندن عرب [illegible] خود را و مالک شدن آنها بلاد را و خروج کردن آنها بر سلطان عجم و کشتن

اهل مصر امیر خود را و خراب شدن شام [illegible] سه رایت در وی و دخول رایات قیس و عرب بمصر و رایات

کنده بخراسان و ورود خیل از جانب [illegible] و قتال [illegible] رایات سیاه از مشرق [illegible]

[illegible] و [illegible] که دعوی نبوت کنند و خروج دوازده

نفر از آل ابو طالب که همه دعوی امامت کنند از برای خود و احراق مرد عظیم القدر از کرده بنی عباس

در میان جلولا و خانقین و بستن جسر [illegible] بغداد [illegible] و [illegible]

در اول روز [illegible] شدن [illegible] تا [illegible] بدی [illegible] و ترسی که شامل اهل عراق [illegible]

و موت [illegible] و نقص [illegible] و اموال و ثمرات [illegible] در سال [illegible] و غلات [illegible]

[illegible] و اختلاف عجم [illegible] خون بسیار در میان [illegible] و بیرون [illegible] از [illegible]

و کشتن [illegible] و مسخ قومی [illegible] که [illegible] و [illegible]

و غلبه [illegible] و ندا کردن از آسمان که بشنوند آنرا اهل زمین [illegible]

و مردگان [illegible] تا رجوع بدنیا نمایند [illegible] و بعد از آن ختم شود

به [illegible] باران [illegible] پس زنده شود [illegible] بعد از مردن [illegible] و [illegible]

بعد از آن [illegible] که [illegible] از [illegible] شیعه [illegible] علیه السلام پس [illegible]

علامات ظهور آنحضرت [illegible] پس متوجه خدمت [illegible] از برای [illegible] اخبار [illegible]

و بعضی از جمله این [illegible] و بعضی [illegible] و الله اعلم روایتست از ابو حمزه

که گفت گفتم [illegible] ابی جعفر را علیه السلام که خروج سفیانی از [illegible] گفتم

از [illegible] و اختلاف بنی عباس در دولت و قتل نفس زکیه و خروج قایم آل محمد [illegible]

[illegible] از [illegible] گفتم [illegible] از آسمان در اول روز

که به اهسته و آشکار بشنوند که حق با علی است و شیعه او بعد از آن ابلیس گفته در آخر روز ندا کند که حق
با عثمان است و شیعه او پس نزدیک باین شک کنند اهل باطل دیگر روایت است از علی بن محمد
الازدی که او روایت کرده از پدر و جد خود که امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود که در پیش قیام قائم علیه السلام موت احمر
و موت ابیض است و ملخ در غیر محل خود همچون الوان خون فاما موت احمر پس شمشیر است و اما موت ابیض
طاعون است دیگر در حدیث محمد بن مسلم وارد است که شنیدم از ابا عبدالله جعفر بن محمد علیهما السلام
که میفرمود که پیش از قیام قائم امتحان و آزمایش باشد از جانب حق جل و علا گفتم چه چیز است
آن گفت فدای تو گردم این آیه را خواند که ولنبلونکم بشیء من الخوف والجوع ونقص من
الاموال والانفس والثمرات وبشر الصابرین بعد از آن فرمود که خوف از ملوک بنی فلان
و جوع و گرسنگی از گرانی نرخها و نقص اموال از کساد تجارات و قلت فایده در او و نقص انفس موت
سریع و نقص ثمرات قلت ریع زرع و قلت برکت ثمار بعد از آن فرمود وبشر الصابرین
نزد این امور بتعجیل خروج قائم علیه السلام دیگر روایت کرده ابو بصیر از ابو عبدالله علیه السلام که بیرون نمی‌آید
قائم علیه السلام مگر در سنه احدی یا ثلاث یا خمس یا سبع یا تسع و ندا کرده شود باسم قائم در شب بیست و سیم
و قایم گردد در روز عاشورا و آن روز شنبه دهم محرم که در میان رکن و مقام جبرئیل علیه السلام بر دست راست او ندا کند
که بیعت کنید از برای خدا پس شیعه آنحضرت رو بدو آورند از اطراف عالم و در نوردیده شود زمین
از برای ایشان تا بیایند و بیعت کنند با آنحضرت پس پر گرداند خدای تعالی باو زمین را از عدل و داد
همچنانکه پر شده باشد از ظلم و جور و بسیار آنحضرت در مکه و روایت کرده ابو بکر حضرمی از حضرت باقر علیه السلام
که از مکه بیرون آید بنجف کوفه با سه هزار از ملائکه و جبرئیل از طرف راست او و میکائیل از طرف چپ او و مردمان
در پیش آنحضرت و متفرق کند لشکرها را در بلاد عالم و روایت کرده عمرو بن شمر از حضرت جعفر علیه السلام که فرمود
چون قائم بکوفه درآید بر منبر بالا رود و خطبه بخواند و مردم ندانند که
آنحضرت چه میفرماید از گریه حضار پس چون جمعه شود التماس کنند مردمان که آنحضرت نماز جمعه با ایشان بگزارد و خطبه
بخواند پس بگوید که بکنند جویها از عقب مشهد امام حسین علیه السلام نهری که جاری شود تا غریین و آب بنجف
بیاید و بر کنار رود و نهر آسیاها و اسباب و نهر و جسرها بسازند که گندم در آنجا آرد کنند بی‌اجرت
دیگر در روایت مفضل بن عمر وارد است که شنیدم از حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام که هر گاه قیام نماید قائم
آل محمد علیه السلام بنا کند در پشت کوفه مسجدی را که آن را هزار در باشد و متصل شوند خانه‌های اهل کوفه بنهر
کربلا و در روایتی اخبار رسیده که قائم علیه السلام و امام علیه السلام و احوال شیعه آنحضرت است که روایت

کرده عبدالکریم خثعمی که گفتم من با ابی عبدالله جعفر علیه السلام که چند سال پادشاهی میکند قائم علیه السلام
فرمود که هفت سال که دراز میشود از برای او ایام و لیالی آن تا آنکه یک سال از سالهای
متعارف ده سال باشد از سالهای شما پس ملک آنحضرت هفتاد سال باشد و هرگاه که قیام قائم
شود باران بسیار ببارد در اول جمادی الاخری و ده روز از رجب المرجب بارانی که مثل آن مخلوقی
ندیده باشند پس برویاند حق تعالی بآن گوشتهای مؤمنان و ابدانشان را در قبرهای ایشان پس
گویا که نظر میکنم بسوی ایشان در وقتی که می‌آیند از طرف جهینه و موی خود را از خاک افشانند دیگر روایت
کرده مفضل بن عمر که شنیدم از حضرت صادق علیه السلام که میفرمود که قائم علیه السلام هرگاه که ظاهر شود ظلمت
دنیا برطرف شود و در آن زمان مردم در زمان ملک آنحضرت چنان روشن باشد که احتیاج بنور آفتاب و ماه نباشد
و نبینند مردم دنیا در مساکن خود و ظاهر گرداند زمین گنجهای خود را تا آنچنان که مردم ببینند زمین را و مردم جاهل
غنی و مالدار شوند که هرچند شخصی را طلب کنند که زکوة مال خود را بدو دهند نیابند و روایت کرده
جابر جعفی که شنیدم از حضرت صادق علیه السلام میفرمود و احوال کرد از حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام
که خبر کن مرا از مهدی که چیست نشان او فرمود که جنبش همت او آنست که جوان خوش‌روی
آن با بکشتن او و استوار حسن اعتدال پس خبر کن مرا از وصف او فرمود که جوانی باشد میانه بالا
و نیکو روی که فرو آویزد موی سر او بر دو دوش او و نور روی مبارک غلبه کرده باشد بر سیاهی موی
و چشمهای مبارک او و ابروی او بر هم پیوسته و دهان نیکو و سیرت و طریق احکام او روش سنت
و روایت کرده مفضل بن عمر الجعفی که پرسید از ابو عبدالله علیه السلام از جبرئیل علیه السلام که در ظهور قائم علیه السلام
بالای منبر بر آید و دعوت کند مردم را بحق و سیرت او مثل سنت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
در میان ایشان بعمل آنحضرت پس جبرئیل بصورت جبرئیل علیه السلام بیاید و بعد از کمر آنحضرت را بگیرد
دعوت میکند پس جبرئیل گوید آنحضرت را پس گوید جبرئیل که من اول کسی که با تو بیعت میکنم دست خود را
پس بیعت کند بر دست آنحضرت پس بگذرد بر آنحضرت سیصد و سیزده مرد و بآنحضرت بیعت کنند و آن است
در مکه با اصحاب آنحضرت تا ده هزار مرد بشود بعد از آن بسیر آید از آنجا بمدینه و در روایت که عبدالله بن مغیره
از ابو عبدالله جعفر بن محمد علیهما السلام که هرگاه قیام نماید قائم آل محمد علیهم السلام برپا کند پانصد کس از قریش و گردن
بزند ایشان را بعد از آن پانصد دیگر تا شش مرتبه گفتم که گفتم فدای تو گردم ایشان باین عدد خواهند بود
فرمود که هم از ایشان و از موالی ایشان ابن ابی عمیر روایت کرده از آنحضرت که بیرون آید قائم علیه السلام

بسیار و بعضی مردم را یافته‌ام از قوم موسی که شیعه‌اند و اعتقاد به حق کرده‌اند و عدالت ورزیده و بعضی مرد
را ملاقات کرده‌ام که با شیخ بن نوح و سلمان دیلمی و جماعتی در دمشق دیده و ملاقات نموده و در پیش آنحضرت
و حکایت شنیده روایت کرده مؤلف رحمه الله که من در سنه صد و شصت که حج کرده آنجا حافظ ابو نعیم احمد بن عبد الله
رحمة الله علیه در امام حضرت صاحب الامر که مهدی است و اخبار از حضرت سید محمد روایت کرده‌اند و روایت کرده
مسلم در صحیح بخاری از ابو سعید خدری که او گفت حدیث کرد ما را رسول رب العالمین صلی الله علیه و آله و سلم
حدیثی طولانی از دجال و فرمود که بیاید دجال و حرام باشد بر او که داخل شود نقب‌های مدینه پس منتهی شود
بعضی از سباخ که در پهلوی مدینه است پس بیرون آید بسوی او مردی که بهترین مردم است یا از بهترین ایشان
و گوید گواهی میدهم که تو دجالی که حدیث گفته ما را رسول خدا صلی الله علیه و آله پس دجال گوید اگر بکشم
این شخص را و باز زنده کنم او را آیا شک می‌کنید در امر من پس گویند نه پس او را بکشد و باز زنده کند پس گوید
آن شخص که زنده کرده شده بود به خدا سوگند که هرگز بصیرت من در تو قوی‌تر از امروز نبوده
پس دجال خواهد که او را بکشد بار دیگر و مسلط نشود بر او و گفته‌اند که آن شخص خضر علیه السلام است
روایت کرده مؤلف کتاب کشف الغمه علی بن عیسی رحمه الله که خبر داد مرا جماعتی از ثقات اسمعیل بن حسن هرقلی
حکایت از قریه هرقل که بر آمد در زمان جوانی من بر ران چپ من چیزی که آنرا توثه میگویند
او را نشتر کرد و مداوا کرد و ... بغایت بسیار ... او را در حله به اطبا نمودند و جراحان
پس از مشاهده گفتند که بر رگ اکحل است و رنج بسیار بر او می‌آید و ... و قطع کردن ... [illegible]
او را از جهت خطر آن ... و مقیم بودم در حله پس روزی آمد که جلد در فرق مجلس الجمعه
سید رضی الدین علی بن طاوس رحمه الله علیه و شکایت کردم از جراحت خود و گفت من جراحان حله را
گفتم پس ایشان را حاضر کرد و اطبای حله را ... و ایشان گفتند که این جراحت ... دست فرزند کند
و در رگ اکحل و علاج این در خطر است و حجتی ندارد و خوف آنست که بمیرد
گفت رفت ... سید رضی الدین علیه الرحمه گفت من متوجه بغداد ام و شاید اطبای آنجا اعرف و احذق
باشند از اینها پس مرا همراه خود برد پس او با سید رفتم و اطبا را حاضر کرد همه اطبا آنجا گفتند
همان که گفته بودند پس سید را خاطر تنگ شد پس گفت مرا سید که شرع اقدس معفو داشته اینجا ...
نماز در ... بعد از این ... با ...
او از آن ... پس گفت مرد را ... که ... وضو ... پس توجه
میکنم ... زیارت مشهد ... علیه السلام بعد از آن ... به بعد از آن که رفت بسوی اهل

و جیال خود سید این را گفت ... پس او چاره خود دید که ... که او تشنه و توجه کرد
گفت چون بحضرت رسیدم بر آن مشهد مقدس و زیارت کردم ائمه را علیهم السلام رفتم بسر داب و استغاثه
کردم بخدای تعالی و بامام علیه السلام و ماندم بعضی از شب در سرداب و در آن مشهد بسر بردم تا روز پنجشنبه
اول روز بیرون آمدم بسوی دجله و غسل کردم و پوشیدم جامه پاک را و پر کردم ابریقی که
همراه بود و بالا آمدم و خواستم که بمشهد روم پس چهار سوار را در خارج باب سور دیدم و در جوار مشهد
قومی از شرفا که گوسفند خود را میچرانیدند من پنداشتم که از ایشان اند پس ملاقات کردم ایشان را دیدم دو جوان را که یکی
از ایشان خط او دمیده بود و یکی از ایشان پیری بود جامه پاکیزه و بر دوش ... و یکی بر بالای سر
و بر کمر شمشیر پس آن شیخ که صاحب نیزه بود در جانب راست ... و نیزه خود را بر زمین زد و آن دو جوان
دیگر در جانب راه ایستادند و آن دو که صاحب خط بود گفت تو فردا میروی بجانب اهل خود گفتم بلی گفت پیش بیا
تا ببینم جراحت ترا گفتم مرا کراهت می‌آید که ملاقات کنم دست شما را گفتم اهل بادیه احتراز نمیکنند
از نجاست و من از آب بیرون آمده‌ام و پیراهن من تر است بعد از آن پس رفتم و مرا
گرفت و بطرف خود کشید و دست مبارک را از جانب ران من مالید بر جراحت ... و کشید ... و بر
و مرا بجا آورد و باز زانوی ... پس آن شیخ گفت ... اسمعیل ... پس گفتم
از و اینها ... ما را که ... فلاح ... و آن شیخ گفت ... امام است علیه السلام پس پیش رفتم و
میان ... را ببوسیدم بعد از آن ... و من ... در عقب ... و گفت که بازگرد گفتم که هرگز از تو
جدا نمیشوم ... که مصلحت در بازگشتن است پس ... کردم مثل قول اول را پس آن شیخ گفت یا اسمعیل
شرم نداری که امام دو بار فرمود که بازگرد و مخالفت میکنی او را پس توقف کردم پس آنحضرت گامی چند
پیش رفت و التفات کرد و بسوی من ... که چون رسیدی بغداد پس لابد است که طلب کند ترا ابو جعفر یعنی خلیفه
مستنصر پس چون حاضر شوی ... آنجا ... چیزی ... به ... مگیر و ... رضی ... ولد ... را بنویسد ... بعلی بن عوض
... بودم ... تا که ... بعد از آن ... غائب ... و ... گفت ... میکردم
... نشستم ... سرداب ... بعد ... رفتم ... مشهد
معدس ... و ... گفتند ... گفتم نه گفتند ...
گفتم نه ... بسیار ... که ... این ... از که ... بعد

گفتند که آن اثر جراحت بود که صاحب [illegible] گفتم [illegible] امام ابو عبدالله [illegible] صاحب [illegible]
گفتم صاحب فرج گفته بودی مرض خود را بوی گفتم [illegible] رسیده و بوجع آورده مرا بعد از آن
گشودم خود را از مرض جراحت اثری ندیدم پس مردم بر من [illegible] و جامه مرا دریدند پس [illegible]
نزدیک آمدند و منع کردند مردم [illegible] و یکی بود [illegible] مشهد پس [illegible]
گفته [illegible] و گفت چند گاه است که از بغداد آمده [illegible] گفتم از اول هفته
[illegible] در مشهد بودم [illegible] نماز کرده ام و بیرون آمدم و بیرون آمده مردم با
[illegible] و [illegible] که [illegible] روانه بغداد شدم
[illegible] که [illegible] و هر که [illegible] چون از آن
[illegible] و گفت [illegible] پاره پاره کردند [illegible]
[illegible] بغداد [illegible] حال [illegible]
تا بغداد آورده [illegible] گرد [illegible] حمام [illegible]
[illegible] طلب کرد [illegible] جراحت [illegible]
[illegible] ایشان [illegible] که [illegible] گفتم [illegible]
پس [illegible] جراحت [illegible]
[illegible]
پس [illegible] احوال [illegible] جراحت [illegible]
و [illegible] الله [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible] که [illegible]
[illegible] جراحت [illegible]
[illegible] جراحت [illegible] صحیح است
[illegible] که [illegible]
[illegible] و هزار دینار آورده [illegible]

[illegible] که [illegible] گفتم [illegible] کرده [illegible]
[illegible] و [illegible] قبول کردم [illegible]
[illegible] که [illegible] کردم [illegible]
[illegible] شمس الدین [illegible]
[illegible] جراحت [illegible]
[illegible] بعد [illegible]
[illegible] صحت [illegible]
[illegible] جراحت [illegible]
[illegible] بغداد [illegible]
[illegible] بغداد [illegible]
[illegible]
[illegible] والله [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] صاحب [illegible] یعنی مهدی علیه السلام [illegible]
[illegible]
[illegible] صاحب [illegible]
[illegible] احوال [illegible]
[illegible] صاحب [illegible]
[illegible]
[illegible] بعد [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] علیه السلام [illegible]
[illegible] علیه السلام [illegible]

بود و حملی ندارد تا وقت ولادتش پس متوجه گردیدم من نرجس پس چیزی ندیدم تا شب شد من در او می‌نگریستم

برخاستم من گفتم تا خود که صبح نزدیک شد و ظاهر نشد آنچه ابو محمد خبر فرموده بود پس آن حضرت آواز کرد

مرا که تعجیل مکن ای عمه پس برگشتم بخانه خود خجل که پس نرجس بترسید من نزد او رفتم و … سینه او را

بسینه خود باز گرفتم و خواندم بر او سوره قل هو الله و انا انزلناه و آیة الکرسی پس اجابت کرد

طفل در شکم بقرائت مثل قرائت من پس نظر کردم در ان خانه درخشیده من نگاه کردم دیدم که طفل

در تحت نرجس بود بحالت سجده کرده بود او را برداشتم پس آواز کرد ابو محمد علیه السلام از حجره که بیاور پسر مرا

نزد من ای عمه پس بردم او را نزد وی پس زبان مبارک در دهان او نهاد و گفت سخن گو ای فرزند خود

مرو را که تکلم کن ای پسر باذن الله پس گفت اعوذ بالله من الشیطان الرجیم بسم الله الرحمن الرحیم

و نرید ان نمن علی الذین استضعفوا فی الارض و نجعلهم ائمة و نجعلهم الوارثین و نمکن لهم فی الارض

و نری فرعون و هامان و جنودهما منهم ما کانوا یحذرون و صلی الله علی محمد المصطفی و علی المرتضی و فاطمة

الزهرا و الحسن و الحسین و علی ابن الحسین و محمد ابن علی و جعفر ابن محمد و موسی ابن جعفر و علی ابن موسی و محمد ابن علی

و علی ابن محمد و الحسن ابن علی ابی حکیمه گوید که در ان حال مرغان سبز دیدم پس نظر کرد ابو محمد علیه السلام بیک

مرغ از انها پس طلبید فرزند را و فرمود او را که بگیر این را و نگهدار تا اذن الهی در رسد که

حق تعالی رساننده امر خود است حکیمه گوید گفتم مرا ابو محمد را که این مرغان سبز چه چیز اند فرمود که

انها مرغان بهشت اند که این جبرئیل امین است علیه السلام و اینها ملائکه رحمت اند بعد از ان فرمود که ای

عمه بازگردان او را بمادرش تا چشم او روشن گردد و اندوهگین نباشد و لیکن …

… پس باز گردانیدم او را بمادرش پاک و مطهر از آلودگی مختون و بر ذراع

ایمن او نوشته بود که جاء الحق و زهق الباطل ان الباطل کان زهوقا مروی است

از ابو حمزه ثمالی که گفت از حضرت صادق علیه السلام که رسول الله صلی الله علیه و سلم

فرمود که حضرت جبرئیل مرا خبر داد از حضرت رب العزة جل جلاله که فرمود که هر که بداند که نیست

معبودی بغیر از من و آنکه محمد بنده من است و آنکه علی ابن ابی طالب خلیفه من است و ائمه از

فرزندان او حجت‌های من اند درآرم او را ببهشت خود و نجات دهم او را از آتش بعفو خود و …

در جوار خود و واجب گردانم از برای او کرامت خود و تمام گردانم برو نعمت خود را و بگردانم او را

از خاصه و خالصه خود اگر ندا کند مرا لبیک گویم و اگر دعا کند … و اگر از من سوال کند جواب

دهم او را و اگر خاموش شود ابتدا کنم او را بکلام و اگر بد کند رحمت کنم او را و اگر بگریزد از من بخوانم

او را و اگر برگردد قبول کنم … و اگر … آنست که علی ابن ابی طالب خلیفه من است یا گواهی دهد بانکه ائمه

از اولاد او حجج من اند پس هر که انکار کند نعمت مرا و تصغیر نماید فضل مرا و کافر شود بآیات و کتب

من پس اگر قصد کند مرا اجابت نکنم و اگر سوال کند از من محروم گردانم او را و اگر ندا کند مرا

نشنوم ندای او را و اگر دعا کند مرا اجابت نکنم دعای او را و اگر امید بمن داشته باشد نومید گردانم او را

و این جزای اوست از من و نیستم من ظلم کننده بر بندگان پس برخاست جابر بن عبدالله انصاری

و گفت یا رسول الله ائمه که هستند از اولاد علی ابن ابی طالب فرمود حسن و حسین که سیدان جوانان اهل بهشت اند

و بعد از ان سید عابدان در زمان خود علی ابن الحسین و بعد از ان باقر علم … که در یابی تو او را ای جابر

پس بگو او را از من سلام بعد از ان جعفر ابن محمد الباقر و بعد از ان موسی ابن جعفر الصادق و بعد از ان

علی ابن موسی الکاظم و بعد از ان محمد ابن علی الرضا و بعد از ان علی ابن محمد التقی و بعد از ان حسن

ابن علی النقی و بعد از ان محمد ابن الحسن العسکری المهدی الهادی است … که پر کند زمین را

از عدل و داد همچنانکه پر گشته باشد از ظلم و جور ای جابر اینها خلفا و اوصیا و اولاد و عترت من اند

هر که اطاعت کند ایشان را مرا اطاعت کرده و هر که عصیان نماید ایشان را مرا عصیان نموده و هر که منکر

گردد ایشان را یا یکی را از ایشان مرا منکر گردیده بدرستی که بسبب ایشان

نگاه میدارد حق تعالی آسمان را که واقع نشود بر زمین و بسبب ایشان حفظ میکند زمین را تا آنکه هلاک نکند اهل آنرا

فصل … در بیان بعضی از دلایل امامت ائمه … علیهم السلام … از دلایل … است …

… که مشهور است در فرق عالم … بر فرقه از ایشان … و مجتمع است … علم

و … در آل محمد صلی الله علیه و آله … و جمع کرده … که … از …

… و کلام … و علم … و احکام شریعت و تفسیر قرآن …

زاید است بر جمیع کلام … و … کرده … از ائمه … و …

علم را … کرده … در … است در …

… در حکم … و … بر جمیع کلام … و …

… از ائمه … کرده … و … ذکر کرده … و …

… و … و اختلاف کرده … در … و …

… و … علیهم السلام … در حلال و حرام و مسائل احکام …

علوم کلام و تفسیر قرآن و قصص و مذهب و سیره و اخبار و عروض و غیر آن از علوم و اسرار [illegible]

باب العلم و روایت کرده از امام صادق علیه السلام از مشهوران اهل علم همانا جابر بن یزید [illegible]

در تصنیف کرده از اجوبه آنحضرت در مسائل چهار رساله [illegible] کتب اصول [illegible] روایت کرده از

اصحاب آنحضرت و اصحاب [illegible] و اصحاب ابو جعفر صلوات الله علیهم اجمعین و باقی نمانده هیچ فن

از فنون علم الا که روایت کرده شده از ابو عبد الله علیه السلام در آن [illegible] و همچنین است حال برادر آنحضرت

امام موسی علیه السلام [illegible] از او در اظهار علوم حبس کرد او را رشید و منع کرد او را از [illegible]

[illegible] انتشار یافته از ابی الحسن الرضا علیه السلام و برادر آنحضرت ابو جعفر علیه السلام [illegible] مرتبه است که [illegible]

[illegible] در تقیه [illegible] و همچنین است طریق ابی الحسن علی و ابو محمد العسکری علیهما السلام [illegible]

[illegible] محبوس [illegible] در عسکر سلطان و ممنوع [illegible] از اسباب ظاهر [illegible] و [illegible]

[illegible] و هر که [illegible] منقطع [illegible] از جمیع [illegible]

[illegible] که [illegible] اخذ کرده از علم [illegible] خلاف عامه [illegible]

[illegible] که [illegible] تعلیم [illegible] از علوم [illegible]

[illegible] علم [illegible] که [illegible]

[illegible] آنحضرت [illegible] در علوم [illegible]

[illegible] که [illegible] از [illegible]

[illegible] در احکام و در تحقیق [illegible] در تحقیق [illegible]

[illegible] احوال [illegible] در کتب متفرقه است [illegible]

که [illegible] اهل البیت [illegible] در [illegible] که [illegible] افضل [illegible]

از [illegible] در کلام آلهی که افمن یهدی الی الحق احق ان یتبع امن لا یهدی

الا ان یهدی و هو [illegible] الذین یعلمون والذین لا یعلمون [illegible]

توقیعات [illegible] از حضرت صاحب الامر علیه السلام [illegible] محمد بن عثمان العمری که [illegible]

[illegible] اشرف آنحضرت [illegible] که [illegible] که [illegible]

از [illegible] محمد بن [illegible] که [illegible] آنحضرت

از ظهور فرج که [illegible] که [illegible] و قال الحق [illegible]

[illegible] محمد بن عثمان عمری [illegible] که [illegible] سؤال کرده [illegible] که

مشکل [illegible] توقیع [illegible] حضرت صاحب الزمان علیه السلام [illegible] که

[illegible] راه [illegible] ثابت کرده [illegible] منکران [illegible]

[illegible] و هر که منکر است

[illegible] لا طریق [illegible]

[illegible] لا اموال [illegible] پس هر که [illegible]

[illegible] و هر که [illegible] و اما ظهور فرج آن

[illegible] و اما الحوادث الواقعة [illegible]

[illegible] حجت [illegible] و اما محمد بن عثمان عمری [illegible]

[illegible] و اما محمد بن علی [illegible] که [illegible]

[illegible] و اما [illegible]

[illegible] و اما محمد بن [illegible] اهل البیت [illegible]

محمد بن [illegible] پس [illegible] پس [illegible]

[illegible] لا [illegible] اموال [illegible] پس هر که [illegible]

[illegible] و اما [illegible] که [illegible]

[illegible] و اما [illegible]

[illegible] که [illegible]

[illegible] که [illegible]

[illegible] که سؤال [illegible] که [illegible]

الا که [illegible] که [illegible]

[illegible] و اما [illegible]

[illegible] که [illegible]

[illegible] که [illegible]

[illegible] والسلام علیک [illegible]

مؤلف این نسخه [illegible] رحمة الله علیه [illegible] احوال حضرت صاحب علیه السلام

بعد بدانکه مخفی این قطار معانیست میگویم که اگر خواهی که بخوانند سوره الحمد

پس درست کن اقوال و کفار را و قرار جمیع علیه السلام و جمع کن تمامی را در جمع کرده [illegible]

[illegible] و فا دیگر نباید [illegible] که لام حق که نزد او ظاهر است مثل [illegible] و او

[illegible] موجود و منسوب به بزرگ [illegible] بزرگوار و [illegible] و او [illegible]

امر است و قصد و حزن خلیلی و حس و قطعه [illegible] درک [illegible] و زمان [illegible]

و حال [illegible] جور و حیف میکند لام مردم را از قصه و [illegible] نشده فاکم [illegible]

و [illegible] امید وار و نا امید است و بذل کنند و حق [illegible] که [illegible] میشود که [illegible] احدی

که [illegible] در [illegible] بزرگ [illegible] و منتهای جود و للای او حمد و سپاس [illegible] از حد و [illegible]

[illegible] را که لام او که فرو [illegible] در و [illegible] منتخب [illegible] او [illegible]

و [illegible] او [illegible] میکند از [illegible] به دوستی حق و [illegible]

عزت [illegible] در بذل و در دوست او را [illegible] او را در [illegible]

[illegible] علم و حلم و دانش و [illegible] تجاوز کرده و [illegible] مرتبه که [illegible]

[illegible] و [illegible] او را ای مولای [illegible] و گفت که [illegible]

[illegible] مرا اگر گفت [illegible] او را [illegible] که [illegible]

او [illegible] با جواب [illegible] او را [illegible] کرده [illegible] او را از [illegible] و امید

و ادم [illegible] و در روز [illegible] خود [illegible] مولای من و مولای خلیلی [illegible]

مرا و [illegible] از [illegible] که [illegible] آن [illegible]

ای مولای [illegible] که [illegible] از [illegible]

[illegible] که [illegible] در [illegible] را [illegible]

[illegible] او [illegible] آنکه [illegible] از [illegible] در [illegible]

جواب [illegible] در روی [illegible]

[illegible] و [illegible] در روشنی و کشف [illegible]

و [illegible] از [illegible] که [illegible] که [illegible] الحمد [illegible]

از [illegible] و [illegible] دادم [illegible] و [illegible]

[illegible] او را [illegible] و اگر [illegible] از [illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم

حمد و ثنایی که رواج بازار گرانی ...

صبح بر نکهت دهان گل خنده زند

و سپاسی که فوایح نشر آن چون نسیم صبا

بر جعد طرهٔ سنبل شکسته ...

بزرگی که از احاطهٔ بلطایف کرمش عقل

نقاب رنگ آید قدیری که عقل در

بارگاه کبریای قدرتش ... فراموش

بصیری که در مشکات صبح ...

ادراک پرتو جمال حقیقتش نتوان دید سمیعی که

در دهلیز گنبد خانهٔ وهم و خیال بسمع

صدای ... حقیقتش نتوان شنید ...

عادی با جواهر سخن در یک رشته ...

از نقاب تیره کردم احوال نظاره رنگ

و ... تحلیل و وقتی ...

از ان کتاب اسمار و حکایات ...

لسیاقه مهذب و عبارات معذب

آراسته الفاظ تازی در بیان ...

و در صیف استعمال کرده و ...

رابه ... مسطور ...

... جلوه داده ...

...

مسلسل مرصع ...

... در طبایع ...

...

...

... که ... طبع او

...

...

...

... از مکاتبات ...

... کلمات ...

لطایف ...

اجزا دو الفصه الکبیر
مسد آلدی... لذا لقه
لطیع الجان... مصل نجان
لا ... ان
فر علیه الاکاو... البیون
والبرد ال ... فرع ارج ...
... الصد و المرجان
... کل شی ... العصد ...
... الصاد ... العصد ...
خداوند ... ح ...
... برو ...
... علی ...
اما ... در محاوی
... ساعیل ...
... دولت ... محافظ
صاحب ... جم ... الامام ...
... کمتر ...
شوددیگر ... از ... الدان
... وزرو دود

[illegible]

الیمینی تا دو دو کار لا تشتل بیانیه ولا
کلک ... بدان صحیفه بر لطیفه ...
... دیگر ... المصدور ...
وزیر شرف الدین ... خاله که
دیگر آن با ... خلود ... والی
از گردش روزگار که با صدور ...
در عهد ... والاجی چه کرد ... گشت
دلدار حکایت ... که از ...
این خامش ... الملوک ...
سلطنت ... هر چه رفته ... سیل
افتاد ... که گذاشت و در
ایراد ان ... ایجادی که از ارباب ...
ظاهر وارد ... که ... فضل
فضلای ... الله ... دو جای ...
کم داد ... عهد ... اواخر ...
خویش هر چه از ... احوال ...
روزگار دادن ... دو ...
دار او ملوک و صدور ...
که هر یک ... لطف ... کند
دلدار ... فضایل ... بار ...

[illegible]

[illegible]

لک ... تا ... رب صبح
این عادت که ... اندیشه دوری ...
... اندر این حجاب ... سر ...
شب ... لرزانم زد ... کرد ...
گاه ... جا ... ورزید ... دوست
الکه کتاب ... ما ... که از ... حال ...
عجم ... که ماند در عجم ... کلیله
و دمنه کتاب دیگر ... شیوه ...
حکمت و محنو ... حکایات ... و ...
... که ... از این ...
... ما ... چنین داستانی ...
... فارسی قدیم ... داستان ...
که ... عجمی با الملوک ... ازل
و عبارات ... در ... خوار ...
... الصدف ... الحرف ... الکرد
... الظلم ... الشمس ... دی ...
این ... ازین ... جول
... وجیه ... خوار ... شاه ...
... وشهرت ... وهم ...

[illegible]

عقدهای مرتب چنین و بیان المؤمن لهٔ

بنام و القاب بعنایت وحش متفاوت گردم دو رتبه

تحریر خود دو آنکه بعضی از معانی خود ذات

و معاصی خصایص متعارف گردانیده ام دو رتبه

با مخلص دیگر جهت وحشت از نهادش

اطاب الله ثراه ذوالفیض علی الدهر

ذکر جمیع آوردم اگرچه امروز جمله اکثر

جسم بصیرت کار سکینه در انجمن دلربا

کتب الکترا در بسیط عرضه عراقین ازآنکه

ام عالم وان فضل لوکب صدور

جسم عنبر که به عقده از رکاه و کمانه

عقده بروار ارنی مستعلان فیه که فضل لاهل ارش

که به گلم داو دست و آن لذا لاعلم

کدام روز شان سفینه خبر رسانی مسند

دو ساده جشن او صورت دیر خوش

وان فیه که چنین فضایح خرد و بادار

ادو بر وشته و جنت گنج فرخ طلال

که بهینه نغم نماینده ولاحد

فتنه که منظم و لی صرف تیغ

توجیه لایم نام او میکردم و واز

با نظامی جبال و در مدرسه نظامیه

از مجالس الهی در آن پای کد به بعضی نور دیکار

عالم صحن انجمن و بعضی تماشای سلف

از فضل از آن مجلس فواید مشغول بی

بهم و کدوست خمار و القمر بلد

بمجلس استیناس آن پای که مسابدم

یکه و خبر و از این لنگر در مطالع الفقه

آوردم الکرا استحلی که نزل قیمه را

از خواندن آن حاصل که حاجات

کنم و انقطاع که این نظر الموده

لذا باز تمایم تکلف در صور تعلقه

مخرالحجه نموده باشم و بگی از این

طایفه که و الرطه الحقه قوم اطلاع

طبع و سلامت فن و دقت نظر

و کار که امعت از اهل صناعت

منت کرد که بر تمام رسولهای هرکز

سیر لمیس و این لفظ را الکرچه

لش مسئولیت از این لطف

کف و حلوه آن کتب مواد

ان الزلالا وادجو الله تعالی
ان لا تعطیهما الا المرء وعن
اوناس خلالات الخلد ولا کسبیها
الا المطهرون عن الخنی و بس و بس
السخط والجمه الفتح افواه
جانب برا اطاب و ذکر مناقب
و آثار خداوند صاحب اعظم معظم
و مرقد والا و داسای جانب برا
بجواره محامد و فنه حرص منوط
منیف محاسن لا درکن قدیم
ان عهد بات و اقلام قش در
مرا آنجا جلو حوش ساعه ف عه
در او فی بحر و لله اجمعین کرم
لعله عبد افلاک این قطعه
در وصف کمال الملک است
شیبا و لا تقدم من شکر عوالمهم
وحسن ذلک الذکر تذهیبا
و هر عالم عادل زینت و وجود
لا ینقطع فلک طاعت تعونه
هر انجمن بسته ضمیر و عقل شکوه

باب پنجم در ذکر مرد داد و مولد شاه
و این مشتمل است بر پانزده داستان
باب ششم در ذکر بزرگی و وزیری
و این مشتمل است بر پنج داستان
باب هفتم در ذکر شیرو [illegible]
و این مشتمل است بر شش داستان
باب هشتم در ذکر شیرو شیر
بکهتر که روایت مشتمل است بر ده داستان
باب نهم در ذکر ابراه ادو ادهم
و عقاب و این مشتمل است بر پنج داستان
باب دهم در تعریف کتاب و ذکر
واضع و بیان اسباب این وضع
چنین معلوم باد که این کتاب
مرزبان منسوب است بواضع کتاب
مرزبان شروین و شروین از فرزند
زادگان کیوس برادر ملک
عادل نوشیروان و بر ملک طبرستان
پادشاه بود و بر [illegible]
ملک و نزد او از دیلمیان
دارای و استعداد و شوکتی اندکیت

[illegible]

وسینه‌ها لاجیات که او با خود
فرو در خاک است و از علیه که ما که با خود
مینه‌ها و خاک است و از نیست او را
باطل لیکن بشی برجا به که آنچه که مقصود
من که به او در فضل الکرم فضیح و فضول
طبع و فصیح نفس او بوشه و احد در کرم
وز هر پرسش الذی کار داد که کریم پشت و جواب
که او را زروا نشدان کلم با به دارد و دان
هر که صلصله صلف ان در جهان
می لیکنه جدا به باقیست
طبا حکم از فرمها دخل التکلف
فان الذی غلطته قد تکشف
تمثیل [illegible] در [illegible]
روزی دیگر که شاه بساوات علم برام
از طلوع چهار دم نه دو مهره ثوابت
از این نعیم للشی باز چند شاه و [illegible]
سراجه [illegible] نشست و شال
حال آنچه معتبر لذکه ده و دوات
ملک که [illegible]

[illegible]

انصاف شتی حق نگاه دار در جهان
و شانه که طبع لفظ زاد در آن طبع
بر آن و لقد که با ثقی و تغاید مسبل
گرد و به لکه او عادت آن الحجه
همه هر که از آن [illegible] نغمت
که شعله کی گرداری و ملک فی [illegible]
کار از [illegible] و خود را در میان خلق [illegible]
سر روزی [illegible] ازجا این [illegible]
نشست تفحص و کیف [illegible]
الدعة التجل [illegible]
[illegible] که از بخت [illegible] ایزد کهیان
امور آلست و نعم [illegible] الی خود
با دار آن شاید کرد فی صدور الکرمان
وجان [illegible] کلام [illegible]
صدق [illegible] می‌کنه ولا [illegible]
لا تحسب الحرص [illegible]
الرف [illegible] شهرت [illegible]
بنگر از [illegible]
بدان [illegible]

[illegible]

ضحاک که مار از کتف او بن اولد

و هر روز مارن جوانان بیر کفشدن و مغزلر او

طعمه اول ... زنان ... بیشی نام

دوزن ... ... پسر وی اودر شوهر

اولافلار ... ... الل

سبلو ... ... زن بزرکاه

ضحاک ... ... ظلم ... ...

درد ... ... خانه

... ... توجه

... ...

بسی ... ...

بعد اهل کردن ... ...

... ...

کشنه و ... ...

زنان ... ... افلاک

و ... ...

... ...

خواست ... ...

بر ... ...

زنه ... ... خوش ...

وش عورتی شکل در ... ادمی که ادم

جواب ... ...

... ...

... ...

... ...

... دشمنه ... ...

... ...

... ...

و صاحب ... ...

هر ... ... و نظام ...

... ...

... ...

... ...

... ...

... ...

... ...

... ...

... ...

... ...

... ...

اثبات کرده حکمت لؤلؤ نثر السلطان

نثر الآلی کرده اند تا الآلی نظام در کشت

نفوس ... از نسته نا خوش تیپاست

از ... بی نگرد و آن حضرت که در حرم بین سلک

با بهرام گور لقا ملک گرچه جمیز بود

خطاب ملک زاده ملک زاده گفت

شنیدم که بهرام گور روزی به شکار بیرون

رفت در آن شکار گاه ابری کلاه بر سر او

انتظار مشتاقان بوصال جمال حجت

در آن اثر او دریافتن شکار شغال بر زادن

معشوق انسی کی در خیر مجال لقا

و در وجه ات آن که خیمه شده او را لذت

مهتاب ال ... که بر شعلات فرو برد

روزن ... آن حبس ظلام بود

و بر چشم ... خبث ... کرد ...

فالشمس طالعة فی محکم غایة والآن

یصنعها البلغ کالتصفق حشم الشاه

در آن ... و ... که شوق شده

بهرام از سواد ... نواحی بصیرت از صبح

فتاده در ... عشق ... داده

از دو کان نخ باشم و ... بود است او

خود را از دو ... عیب از ... ام

از لطف ... نماید و ... در خواب

و بر داده ... جشن ... که دو است که

و خبر او ... صیت و بر ... نیش

و در ... از آن ... که لکر اوردا

باقی ماند آن ... ست ... ذر زانیه آگه

و خبر ... از چشم زده ... کرده

بس ... الفه که ... بس

معاش ... ولسوی ... البحیه

از ... خون ... و خبر ... اشغال

و ... بهرام ... که ... شده

... شب ... بهرام ... افتاد

شب ... نقش ... از آن ...

خود را ... کرد ... و ... دو دو

فرا که او ... که روز ... راه

و ... که ... و ... جمال ...

وی ... ... دروت ... ست

شاد رام ... ... که ... جلوه

شاه ... ... که ... جلیه

و ... عشق ... و ... کل ... افتاد

[illegible]

شلا فزا بسوادرود ایشان بر من در
اگر چه از فروغ حضور بیست لطف هم محترم
حضور تست که لطف جود در هر حالی لارادی
لاجرم گی درکار نماید هر یکی هیچ حیل
نه جنود و نه پای رکاب حرکت نجنبد
سرا که هیچ مقصد رفیق بجز نگردد و با
دست همعنان ارادت نشود مرغ بد دل
هیچ مقصود نتواند رسید ابیچ نکرد برا
در تحصیل لوازم خویش صحت و سلامت
جوانع ز رطوبت وا ز سه الا ز نفس
تمیل ز تحصیل شیء بیچاره ما نیز کار و کفران
دیگر شکان بد که در دست بیلی ز دست
کار دو اب لطف دشمن هست هیچ
بی وجه الیق بی حاصل پیدو در سبب
و هر یک رجال الصف سالخ قدم و به
نگاه داشت حد شغل حالش مشغول و مقام
هر یک علم و الملک محروف ایای ادکم
خود دارد گستند دفع ام آب سا بحال را
دست دهد و پادشاه کریم احوال لطیف اخلاق
که ضم دخول لذت و شکوه با شند بال
عمل وصف نامه که از هم تریش ایشان در

[illegible]

علائم گفت [illegible] کوشش [illegible] و [illegible] در [illegible] الحال [illegible] تا [illegible] قصد [illegible]

[illegible] و [illegible] و صاف [illegible] و لطایف صنایع و [illegible] اختلاف الطبقات [illegible]

[illegible] لازم [illegible] و [illegible] کار [illegible] خورده [illegible] دوا [illegible] است

در [illegible] کار [illegible] اجزای [illegible] لازم [illegible] و [illegible] از [illegible] ترتیب [illegible]

داستان آهو و روش و عقاب

[illegible]

[illegible]

ملک ... [illegible] ... اگر شهزاده ... [illegible] ... کشتن ... [illegible] ... شهزاده ... [illegible] ... ماجرا شنید ... [illegible]

[illegible]

ملکزاده گفت شنیدم که ... [illegible] ... روزی ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ... در آن شهر ... [illegible] ... شهر ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

داستان بازرگان با ...

داستان و ... بازرگان [illegible]

[illegible]

چنانکه [illegible] مقام هر یک [illegible] که در هر مراتب [illegible] بزرگان [illegible]

[illegible]

[illegible] بزرگان [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] چون [illegible] بود [illegible]

[illegible]

[illegible]

قال الشیخ

[illegible]

و از نار زو زرجه و معرفت بود اراقب ... دولت اولو زوال رسیده و محبت بر کارها اکنه و جد اولور طالع لو ارتب العوده که کنه مثال کرتی و مت او قیام قایم ظفر یابیم و

[illegible]

مثلا جون طبیبی که از استرداد صحت بیمار عاجز اوله بقای عالم عزیز الجنس ـ اوات وجل حکمت کی بیدار دکلکه نه حیز کنه هلاک بیمار للقیم له بس حبذا که در امکان کجه بیم بدم [illegible]

[illegible]

وانده نشئه صح الست [illegible] و هنده سحرا نه اساس [illegible] ورشیه او افتح داور اعشق عارف درس [illegible] مشغول و مشعوف کردانه ووبار [illegible] نه شهوات و لذات [illegible]

[illegible]

محو اشیا و هوشیار [illegible] خفا که وهم بصورت [illegible] وروح [illegible] احوال [illegible] افلاک [illegible]

[illegible]

[illegible]

والی شد ... فلاح ... نهایت بکر و ... سجاده تحول ... جنیم ... مستلزم ... عکس ... کثرت ... [illegible]

[illegible]

دو شمسه ای ... داده ... ارستارکان ... احوال ... طفل ... حسابی ... می ... ازعالم قدس ملکوت

[illegible]

کو شعلهٔ بصره و صحرا ... • طاووس بین که ... خود ولکه از گلو • کاو درس دیرینه ... • بحکم ... مخالفت که در ... جهان بزرگ و ... در شور ...

[illegible]

دیو کاو ... شنیدم ... در خانه ... خانه ... در ... خانه ... در ... دل ... طبع ... میکرد

[illegible]

[illegible]

حیست گفت ... [illegible] ... رسیده

[illegible]

دیگر ... [illegible] ... کارها

[illegible]

وعرصه دعوی دانش کلام واضح می نماید ... [illegible] ... مملکت ما را

[illegible]

[illegible]

سوال

[illegible]

[illegible]

[illegible]

جمله تو بهشت ... داد باخاق ... واگه از یکروی چه دست ازیکروی هزل این اف ... واسما رست موضع ازو صنع خرد مندان دانش بوده که جسم ...

وامانت باطل سنت ایزدیست حاجت دیگر ... زور با ... صدق ... وعلم علم از جهان ... زنگ ... حق مقصود ... باطل معهود ... روانش ...

دندان ... لب ... جعفر ... بخش ... ولال ازچهره ... نقاشش ... لفافی ... طبیع ... محض ... ندیم

از مخرج ... واده ... تا که ... ملک ... جوانی ... ایجابی ... وخود ... تا ... داد دستان

[illegible]

لذا گفته‌اند این بوسته برمنزلهٔ الاقتدا است به علی ... را ایستاده و خطاب از جناب کبریا در تقویم حال کاملترین خلایق و بهترین عالم صلی الله علیه وسلم آمده که فاستقم کما امرت تا آن

[illegible]

کی نه الحرص علی نفسه عیوبک لعلک اذا اراد الله ... بصیر بعیوب نفسه داده که گفت لکن که در نفس ... رذائل عیوب مشغول شود به آن ماند که چشمه آب زلال را شوره

[illegible]

نهند از خود و کس کند وای هم از ارباب جهل ... دانا و غافل و فاضل می باشد و خاصیت این هر آینه ... بازده ... پادشاه هر چند ترا ... که ده ترکنه ... باید نشست

[illegible]

... ماند سیم ... که ... ابوهار شوند ... از خویش با کسی ... که در استحفاظ آن ... محتاج باشد گفته ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

یکی بخشید در حق لنگ دزد را با مفسد و حکم سیاست کردی که باشند لیس اف نه از بهران کم تا بدانند که راز دل با هر کسی نباید گفت حجر معارضات و مناظ لسان ۵

[illegible]

کو برلیس حکمت در بیان دلائل چنین گفته اند که سخن گفته بدان محذره نا سفته ماند که در عیب طبیعت و محبه ... و خاطبان دعات صادق بنواید و سخن گفته بدان ماند که

[illegible]

جین مزاج مراهق که هرچند در ترتیب وی عده احتمال شرط احتیاط بیشتر بجای آرد با اندک زیادتی ... در زود از سمت اعتدال منحرف گردد و علی ان جبل اقبال

[illegible]

روزی سکندر ... بر سر دیوار نشسته دید گفت آن ... که نشسته کو کشش ... و مستغرق ... کاه ... بیان ... تراف ... را ... کلام

[illegible]

تعالی من التصحیف والقصه [illegible]

است که جوان مرد و حال [illegible]

[illegible]

نصرت [illegible]

از علم [illegible]

[illegible]

[illegible]

کرام ملوک رودن دالعلی محبودة الاعلی حق سبحانه فوق ید السلف گفت در شرع رسول صلعم بالنسبه واجبست و از جمله گفته مردم نزد توسط نمودن و قطع ...

[illegible]

و بچشم کرم اغماض فرماید لاشک حق شناسی عاطفت ایله و ملکه فایده شد بکمال رافت خویش حاصل ایله ... بخششی ... گفت که من نام خود در جهان شفقت اثبات ...

[illegible]

از ظلمت کوف کار افتاده ارباب ... دهر ... ایلن اشیای مردم ... الله ... فرواث ... بخاکم ... داد ... گفت

[illegible]

تا چند ... را از جامه ... که شعرا ... بسیار آورد ... هر وقت ...

[illegible]

[illegible]

وحق کو پرشاید خروجتم کرد و درا انجام منسوب کند با حکایت اندوه دزد لشکر … برگرد و هیچ نگفت تا امید اکثر اخر اقبال … بر دون … اکبر …

[illegible]

بعوالی ما عده بمیندیدم اندیشه کردم … اکنون مستعد آن بحث … روزه … …

[illegible]

[illegible]

و یکروز که من … حدیث … بنده قدیم در خدمت تازه کردم تازه روی ملک را از غلو او دلیل … اگر امروز امید … …

[illegible]

و لعاقبت … مستقل … امراد … خدمت … …

[illegible]

سازکاری ترکیب
با همه مفاوت نه بیر
نموده وطبع ارکان
که ولله الغنی و دیگر
اختلاف رجوع و استقامت
افلاک و سیر انجم را با
وعلم وحی داشتی که از کواکب

وبند اخلی اجزا با میان ابهری قلم عطارد و مشتری بیکان بنودی پنج خورشید و بهرام در یک غلاف سجدی اسباب افلاک درست در کمین مجاهدت بنا و دوری و بهوا

که در قصد او بسته بود و دیخ اظهار کرده دانسته که سر صنیز خلقی از پرده کمان بیرون افکند بدان وجه زخمه نا ساز بود و آن نیز از قبضه کمانیست

وفقت تو در موقع قبول نشند و دوجان افکار برخیزد هیهات هیهات الشتمیت للقدیم و نفث نه غیر ضرم هیچ حرمت ودل ان بیست که از کرده خود

بکاسه مهر کسی تواند که عاقبت ختم نی ونث و جمعی او که حیف بکسی مرد بازنکند افعال بازد حالی خورس کرد عجب بودن و کسی فرخ زاد گفت شنیده ام که در شهر بلخ بازرگانی صاحب ثروت که از

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ای ابن عم

[illegible]

هر کس

[illegible]

[illegible]

نزد دیگری است کمینش طمع [illegible] و [illegible] هیچ [illegible] این [illegible] دیگران [illegible] اطلاع [illegible] وصل [illegible] و ابتدا [illegible]

[illegible]

[illegible] و [illegible] جوزی [illegible] هر روز [illegible] لیکن [illegible] که [illegible] یکی [illegible] و

[illegible]

[illegible]

[illegible] انسان [illegible] که [illegible] حمل [illegible] سحاب [illegible] وارد [illegible]

[illegible]

[illegible] که [illegible] هزار [illegible] و هر [illegible] این کله [illegible] هزار [illegible] دارم [illegible]

[illegible]

[illegible]

همت گمیش اصلاح درکار راه و گشت اکنون زمام تصرف این مهم صعب در کف کفایت تو نهادم و عنان ریاضت این مرکب چموخ بدست اختیار تو دادم و دور تجربتی جهت صواب

[illegible]

ناقی وقتی امیر دولت بود و دوش مسابقه مملکت نفس شوم و شرایط جمع و در مجاری کار ها با رای ورویت تو رعایت کنم کشتی تو در منزل ربط لازم هر گز نتوانم و جز اخلاص فرصت و انتهاز وقت گفتن

[illegible]

[illegible]

تا ظلم نادیده و چون از تو می خواهم یک بخدمت فرع طلاق کند مع این بر حضور خصم و جواب او موقوف داری و اقتدا القدوه اصحی بر رسول صلوات الله علیه و طلاق واجب دانسته که

[illegible]

تو آتش ساقه شعله و ضعیف و بیمار افتاده و متوحش در گوشه افتاده نه بستر دیبا از وطن ساخته بود و در شاخ زمین از انواع مطعومات انبار اندوخته کرده، خود حکمت که این کرب

[illegible]

[illegible]

و با من دل کباب دارد و حیل و داد و اتحاد که [illegible] که ایران و جمستان بدان [illegible] از طرفین [illegible] و بدین اندیشه رفت و منتی از ذکولات که منتهای [illegible] و منتهای طلب گردید خاست فراهم کرد و پیش [illegible]

[illegible]

بمعاملهٔ این داعی مفضل که [illegible] رسیده است به اگر دو حدیث حب الوطن من الایمان در شان اعتبار [illegible] اکنون اگرچه بر حسن طریقه [illegible] و لذ وردن [illegible] توانگاه

[illegible]

[illegible]

تقدیم و تقسیم [illegible] و رسم را مهمل گذارم نقض عهد کرده باشم و حدود [illegible] را باطل داشته باشم کما قال الله تبارک و تعالی والذین ینقضون عهد الله من بعد میثاقه و یقطعون ما امر الله به ان یوصل

[illegible]

تحت و رفتن این حضرت [illegible] که [illegible] و آن حضرت [illegible] صلی الله علیه [illegible] قال النبی صلی الله علیه و سلم [illegible] علیکم [illegible]

[illegible]

علی ازیعقوبی

[illegible]

مصارعت ابروی کمان عادت

[illegible]

خود واجب گرداننده

برای کسی که

خلقت

طبع

احکام این کار گشتم بکرات سوابط و روابط این کار هیچ ... که هر ابجد کوی از کار ... ندانم ... ما بن ... تو کلاه

روزی از فلک ... بعد از ان شهر رسیده ... درخت ... بعد از ان حالت ... تمام ... درخت ... له

اندوم و اولاد ... عادت ... که هر روز مواظب ... کردن و از این ... مردم ... ساکن

... مقام ... تا ... که ... فروش ... سیده که

[illegible]

[illegible]

دو للّه ... [illegible]

ودایع ... [illegible]

کرد ... [illegible]

بروج فلک ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

حفظ مصلحت پادشاهی را که خیال [illegible] رعایت [illegible] نموده [illegible] از ما تازه [illegible] و شکوه [illegible] تا [illegible] و اگر [illegible] را [illegible] وقت [illegible]

[illegible]

ازین حالت و مجالست در گذر که پادشاهی کاری بزرگست و با وجود سعادت این حال [illegible] اخطار [illegible] که [illegible] ولکن نتایج خود [illegible] است از همه [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] و کرای [illegible] که [illegible] ام از من [illegible] این سخن [illegible] محکم [illegible] با خود گفت که [illegible] جنین [illegible] از آن [illegible]

[illegible]

بخلاف وجهی [illegible] احوال [illegible] که [illegible] خود [illegible] اخلاق [illegible]

[illegible]

[illegible]

سپهر شده و بیرون طبیعت لاجرم ... بکوشد و لیکن ... باشد و بیکن ... از چندگان در جنگل ... و چون ... خود را

[illegible]

و بیکن اطافری برساری خونخواره اثان ... فتنه‌های ما پراکنده در جبال و تلال ... و ماوی بهر جای در مضایق و مهاوی ... هر یک طایفه را از ...

[illegible]

با فراسیابان گرد ... چون بود آن ... شنیدم که خرد داد ... اعراض رعیت ... احوال رعایا ...

[illegible]

از ... ساقی این ساز ... که الکنون ... از فراق ... حرف ... رسید و ...

[illegible]

[illegible]

... اول ...

[illegible]

... فلک ... اعتدال ...

[illegible]

[illegible]

کلاغ نشسته و در گلشن نقش و رنگ، مرغی چون عروس در حجله و طاوس در جلوه دامن رعنایی در پای کشان سیر می‌کرد و آواز می‌کرد روباهی در آن حوالی بشنید و طمع در خروس کرد و

[illegible]

ور... و با او گفت ای ... دست تطاول بود و جز لطف و احسان با هیچ کس نکنند خانه کبوتر هم آشیان عقاب ... و مگس همخانه ... عنکبوت و شیر

[illegible]

است که ... استعمال ... و رستم ... که از ... چنین ... که ... سلوک ... جماعت حاضران حاصل ... از عار

[illegible]

مخصوص گشته و ... مخصوص ... خواجه لیث ... و ... که همه ... خواجه ... از همه ...

[illegible]

باب پنجم در

[illegible]

حرز بغایت متأثر شد و در قلق و اضطرار افتاد و در دل گفت که جای آنست که این کار را فرو گذارم و جهان را بر خود تیره و سیاه گردانم مگر دیوانه [illegible] عاقل [illegible] هنگام دل از مجالس [illegible] که هر وقت [illegible]

[illegible]

کوانچه نیافت [illegible] بنده نکرده و بسیار برنیست [illegible] و هر آنچه [illegible] بر دل آن [illegible] که اساس [illegible] و بس [illegible] در دل [illegible] کر [illegible]

[illegible]

[illegible]

و بسی خون سلطانان که در رشته صیانت نگاه داشته [illegible] ای [illegible] مخالف [illegible] وجود [illegible] که [illegible]

[illegible]

احکام دولت و مناظم عالم ملک بر [illegible] چه مملکت [illegible] توان [illegible] کار [illegible] و چون [illegible] نه از [illegible] و نه [illegible] و هر [illegible]

[illegible]

عشور دیده و رشد ... مرغا جای ...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

واز انبساط ملک و بهجت او ورود او بلوغ نشاط افزود چنانکه حمایه او داشت بر خاست و بعد از تقدیم دعا و ثنا گویان گرد کشتی بسیلان از مقرها این ترک مقرر و مهرش لذا دکان حملات از آن نهاده اند

[illegible]

بطلوع و خرام طالع باز گردد و کلا بحق الکبر الشیخ الاکابر شیرزاد از هر اسب وناکس لیس لکم حق دل از جان رسته است بلکه عظیم سهم این خطاب و کلام عظیم در راه دربار نسبت مقعد منعم اقبال کس لکم بیک زر دل

[illegible]

فهرلود حاسس وف دور گرد داد و ماکه بحمد الله والمنه بمفاخرت و مبارزت نام برده جهانیم دور از افواه جهانیان بر لاورین و حضم افکنی و دو شمشیر تیکنی نکرد و مشهور هر گز مسابقه کرد و این عار بر

[illegible]

بر برده چون لذتی بر اوی فراغ خاطر رفته کینه و ذکر تحمل و تمام بلند را خود قصای دیگر مسالک و انتز دم رکب از ابراز آنکه کمال تامل انجمن بود عضب شناسی حق نکویان یا دست و کف یا قسم شیر کسب چون بود لذ

[illegible]

[illegible]

در بوستان [illegible] شبیه [illegible] از مرتبه او [illegible] افلاک [illegible] محسوس می‌بیند

[illegible]

[illegible] سوی خویش کشیده [illegible] سلسلهٔ [illegible] محارم [illegible]

[illegible]

[illegible] مراسلات و مجاملات [illegible] اوراق [illegible]

[illegible] حسن [illegible] فقرهٔ [illegible]

[illegible]

[illegible] حکایت [illegible] که [illegible]

[illegible] خواند [illegible]

[illegible]

[illegible]

برگی که انداخت که سال را دیده از بهت او خواست که در نهال سعادت جدید برومند شد اسب آفت دواب از جراحت کشی حکال او رحمت مرد را از زمین نزد و هلاک گردانید بهاران کرم

[illegible]

تمام حاصل شد و بتعرف احوال تفقد ... اگر چه یادم نکنی هیچ فراموش نشد که مرا با تو دو عهد تو فراوان کارست از آنکه حوالی فراق در میان آمد و جانب وصل انقطاع

[illegible]

[illegible]

رقم نسخ در جریده احوال کشیده اخو ... شریف ... راه رسیده است که سبب تبدیل حال و موجب زوال کمال لم ... از آنکه ... نحایف ...

[illegible]

نفس ... ای ... و ... که ... سالم ... ذکار ... و با ... از روزگار سازم ... برمیدارم و ... ای وصفی از قضای سینه

[illegible]

[illegible]

در قصه ارسلان حدی ایچ حادی بکرد و بدان کله ... روز دیگر که سلطان ... کواکب از اعتماف ... این همین صفت ... شهزادهٔ ... بهار

[illegible]

این سفینه در بارکش می بهار و ملکت . در رخ ... کروردی ... بیضه ... بار رخش اندر کنار . اگر باد ... خود کننده . وگر نبا ... نسبت جود رستم

[illegible]

[illegible]

مصالح ملک تمام ... دل درکاکت و متانت برای همه ... تا اثر تدبیر ... موثر ... که جنگ ... اوقات ... بیدار باید بود

[illegible]

قانهای کرم و قدیم که بنیاد ... با اصل وارد نیا بوده ایم ... تقادل ... از دور روی ... کشته ... بلاطفت ... عنقت ... نگاه ... کرده و اشنایی ...

[illegible]

[illegible]

اوستاد خواننده و مرگ عزیمت را از نوی در همین مقام عنان بازگشت واتشته را که از نوزان آن هوای طبیعت الارکبرست آب مصلحت فرون نه کاری باشد ستوده حالت از موده حکمت

[illegible]

که گفته اند کلام مهم شیرز و لالی منتظم غیرز احتیار کرد و گفت بر دو شیر را این نظام بگزار و بگوی که در مجلس و معرکه مردان که ساقیان اجل شراب حیف بکاسه سر دلیران دهند و مردان کار

[illegible]

[illegible]

که در حواس او داشد با توان دیده و ذکر منیح اوی را فال گشت دانستار کتاب روزگار ری و سینه کی حب حوالی کرده تا سیل لذکات رقم تحریر یا بر رقیم خود که هر چه زود و زود

[illegible]

دوا را حاضر کرد دیار و دروازه مشاوره گشت ای طبیب تجربه عملیت از علت کار را شناخته و معالجه هر یک بر منهج صواب کرده و در مداوات معضلات

[illegible]

[illegible]

و بشرط مجاملت و حسن معاملت با خلق خدای نیک رویه شو و طوقی سمع و لایقی فان کری حی را ابرایه لعمال خودکی تا از اعمال غیب برباید لغزش و ناامید نامرد

[illegible]

[illegible] ازل در دیده و بسی سوزها نهان افتاده و روزی لبها حزوده هرگاه که فرغان خانه بنهادندی ای موکس بدرودندی و لطفی که از و معتاد بودی با سوداغ بردی و مردگان کردی که

[illegible]

[illegible]

کاست این عزیز توام کرد و عزیزان انعام او موازنه این نظر است نباید که این درد [illegible] دراز برادری سیمی و مرارت این غصه و در غربت لعل [illegible] که از آتش او آید [illegible]

[illegible]

هرچند مرغ وار همه تن [illegible] شده بجانه خویش اندی آسوده باشی که اگرچه آینه دل عزیز [illegible] اندوه زنگ برآورده کوره جگر بحرقت ای [illegible] کباب کردی ششم [illegible]

[illegible]

[illegible]

مطلع بیتی زهرا لود و دست ازو دو خونه ... ازو دست او در دل ... که جون ... با همه صغار و مهان ... مطلع جهان کار عظیم

[illegible]

گسترده است که واضع این عمل ... برابر جبر و قدر ... دلکار ... آگاه ... کو صاحب ... جایگاه ...

[illegible]

... وسایل ... سخن ...

... مطلع ... دیگران

[illegible]

... کتاب ... رسول ...

[illegible]

[illegible]

بیا دف بسته که خرمی از این برای جشن اوله و رسم خدمت بجا آورد و بایستاد شیر رسیده که از کجای است و کجا میروی و مقصود چیست و مقصد کدام است فرس گفت

[illegible]

گرسنه بودم و گرسنه گردد سیر شیر گفت فارغ باش و بکنج و تو حسنی از افراط خودی کجا است بعضی و دیگر تو ساخته دادم والا [illegible] تیغ رنگینی و تیغ تو در

[illegible]

[illegible]

چون اندک داش شیر شد شیر [illegible] و گفت [illegible] ازو باز و [illegible] و گفت بیاید امروز [illegible] همان [illegible] که المرد [illegible] روی را رسیده از حرد

[illegible]

طلب [illegible] روده کلب الکبرا [illegible] اصغر [illegible] زنگ زمانه را [illegible] سرکشیده [illegible] حکم بهار [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

وباز بر گشته زن را و دو بچه را بخواند گمان کرد که مگر خون حمیت دررگ رجولیت شوهرش بجنبش زده و دیگر بهر حق رحمی او کرده حالا جا در رگ مادری کرم اشد حذر در سرگرفت ولد خانه

[illegible]

بخواست بدر رسیم ودرگرانه مسکر دید اوای از سوداحی سر بر دن کرد و با دن لفقدق ... ای مرد موحد این خواهش و زاری چیست جلالیه حال گفت یار کف اگر

[illegible]

گفته اند ساعة الخاطل لاتعد من الخاطل لا این بار دیگر بسم ترا ببازارم بس عذر او را قبول کرد و گفت شرط است که این جماعت را حلالیه سوگند ابعظیم یاد کرد که حضی کنم بار گفت

[illegible]

بوده جز ضعید اقبال و افلاسیس نزد راست از حافظ ملک بوده بست دانجه حکیم گفته هم کس استعداد نداند لا محکو روزیوف وابلته حکیم پس از آنجا بدر سوراخ بازگشته و دو روز

[illegible]

[illegible]

دل بی معرفت ... اندر شب ... دولت و ... عدل و حسن سیاست ملک جمله خلقی ... هر زمان

[illegible]

اوردی منتج بیت او به انجه بنا وردی مطابقت و مواخذه ... نه که هر جا ... اول که ان ... والم ... هر ... و ... در رده

[illegible]

ودست تقرب الهی زاد از اینجا که ... چه این روزگار ... که ... حضرت صلی الله علیه ... یا ایها الذین ... لا یسلم ... الا ان ... من حبل ...

[illegible]

اشتر کشت چون ایمان ... شنیدم ... در پایان ... الکنة الالقاب ... خاتمی ...

[illegible]

کردی لیلی لیلی
شکل ... ریشت ... سلال گردن
کرده شعر ... کار دلار ... دو فادی
زرده ... بوده
او شیمان ... لهذا ... بودن
کوه قد ... کرده ... کرده ... فادی
الکون ... اوله ... الا قضه
در کتبی ... اوله ...
...
با کار ساز اشتر گشت مرا خوانا جمع ... در ... این داد معضل ... ما ... فرسنده کردم خانکه این مرد بزرگ ... و با کرک دمار

لیلی ... خون
لب ... بسم ... کرده ... دردی
کرامت ... دردی ... نفح ... قادی
... دافی ... صفه ... دم ادادی
نور دار ... اوله ... ادادی
...

تقدیر بهادن هر لیله موذی المعهود ... با خادم و مخدوم به زنگ ... سار کاری کردن و دریا به زری ما ... بستانی و ... فرود ... رابطه آوردن ... سفید

...

روز خارجی گشتم و ... از سیر دم و بالمان خارکش از حضری حالیان وقت حوالیش چون کسی هستم و پهلو بستر امن دامان کش می نهادم و پای درد امن لبن گلیم را باندازه حوالش ابه میکشیدم و خوش

...

اگر چه در ظاهر پوشیده و لادم ... باطنم ... باجار ... طبیعت ... ضمای ... و ... فاش ... مصافات ... اگر ... مسلاد ...

...

[illegible]

کاش شکسته که بدل حشو از توان رسید بالا حضرتی بیرون کآنات متفاوت او بغداد رو میخواهم که از وبرست و بازوانشناسم احوال چه حادثه شدست ولا کیست کار او مرا

[illegible]

شیر از جانی ... خود گفت جمیع عصمت کا نهان احوال مردم نیست و نادر قول صواد در فضل جنان در قبه اخبار نشاید که از مردم هیچ وقت ندیم که بدان علم مشغول صادر

[illegible]

و با ما گفت و شوو از رقم اخصاص با بیرون نیست و اگر گاه حلیه بار اد رضا کرد و احوال ...

... خود تصدیق اعمی ...

[illegible]

احوال کسی در راه نجف امیر پناه دهند ادب و لطف کم از ارباب فروده ام و جهان از روی جهانداری چو مو روشن جلیه چه جای این حدیث گفتست روزگار رحم حالی که در خدمت تو

[illegible]

[illegible]

خبر انا اعرفکم بالله و اخشاکم من الله است رسیده بهمین معنی یعنی چون مرا انتقام قهر الهی معلوم است که تا کجاست از وی لاکن ترسناکتر از شما باشم که از مطالعهٔ آن در حجاب جهالت

[illegible]

و در هیچ کس سلامت نفس و سماحت طبع نیست که اشتر را واجب می که او را اشکی تنها ره دارد و کسی ندارد لکن خود را مجرم دانسته هرگز او را آن قوت دل نبودی که گرد جناب حضرت ملک گشتی و قدم

[illegible]

دروغ گفتن

[illegible]

که لکن از آنجا صورت حالست تمام انتقاض عهد و انتکاث آن عقد کرده باشم از آن خرس بسته ام و در زرای در گردن من بماند و لکن بی کینه ادم اعتراف کنم ملک هر چند قلم منع در

[illegible]

جز راست گفتن سود ندارد که اگر تو نگویی ملک تجسس و تفحص خاطر معلوم کند و نام تو از جملهٔ راستگویان محو شود و مکافات رنجی در حق لکن به کشته شود و سرور کسان تو فلان

[illegible]

آسیب دل بجوانی کردن

[illegible]

معصوم نگاه کرد پس از این ایشان حضرت [illegible] گزلکان حرم قدمت اعنی کنیزکان ماه منظور دختران زهره نظر را دید که بر بهی دیپ رکت چون نبات [illegible] بگرد مرکز قطب صفت در صف زده [illegible]

[illegible]

گریبان فضول بر می زند و این خود سلسله است [illegible] به خواه [illegible] خانه نباید [illegible]

خانه زن [illegible] پس [illegible] که [illegible] که [illegible] خشم [illegible] خوش [illegible]

[illegible]

[illegible]

او که بود و دانش [illegible] مظلم [illegible] سلسله است مهر [illegible] بد و [illegible] اوست [illegible] خشم او [illegible] و [illegible] دانست که

[illegible]

باور [illegible] حالت [illegible] دندان [illegible] از دست [illegible] صورت حال زن و هلاک کردن او [illegible] که در

[illegible]

[illegible]

دلش صبح را با کلاه خاک افکنم و دل چند سیان در روز رفته قطع رسانم مرا زنده است. و غرابت حوارش امیت کردم و آن روز را تا وقت وضع حمل در روز وفات و اسم عبدالله ماه فرزندی که

[illegible]

داشته بیرون سازی و اشباه او را از موج لغالیط خیال و تخالیط و هم حاصل نه پنجاه احسان شهر را زاده چشم روان داد. و در موازات این هر چه جنس مجازات باز گرد و هیچ وقع تحمل بعد

[illegible]

[illegible]

بالطف الوجوه فاسمع چو بیند که میان خدمت پادشاه و اثر این حجاب بیک تیغ افکند لیکن حسب توان تعلق خاطر و عشق اندیشه درین کار می بینم این راز با تو بگشایم لابد که استادان

[illegible]

حال این مسکن دم اخراز مقام تجرد و توجه بیرون لدم در حق و حقیقی بکنایت و مجاهدت هر چه اطلاع تمام یابیم اگر اشاره فلک بران بوینده و از مجرا اصل از جد و پدر [illegible] تا العلله دهم

[illegible]

[illegible]

وحی برستانید وجمله برطاعت خدای ورسول وتباعت من که اولوالامرم متعبت ورزیده اید وبر منهج الکس علی دین ملوکهم سپرده اینک همه مجتمعه بکنید وبرکلمه حق یکی باشند که ایکه با برادر

[illegible]

خلال سلیم سیرت کریم طینت از دست ان چنت نوی معدت جوی ابستانند وبراه سداد وسبیل رشاد کشند تا روی قبول از سخن او بگردانند وپشت اعراض بر کار او کنند

[illegible]

[illegible]

بنده ایم که کدام سهم اخر بر کوکب تیره رسلی چیره بدی به بصر را این ضلال در راه افتاد وحواله که این خزی وخار کرانبار خاک رایه رهانید که کجا مجرم حرس است وبرمان جرایم او

[illegible]

انداز منت دلش بتصدی نکنم فرس حسن لکین موکشی بر خود بشند دست دعای موت وحرکت او از کار برفت وگفت من ترا هرگز ندیده ام ونشناخته وبا تو در معاهدت

[illegible]

[illegible]

چون جلوه‌گر [illegible]

[illegible] ابیات [illegible]

[illegible]

[illegible]

جهان که ولادت این است و هر لحظه حالتی زاید نه شیر ادیم که ... یکی از انهاست که از آن چاره نیست و خودداری در اینها ... عادت ... بود و معلوم است که

بسته هیچ وزن ندارد و مثال آن کودکی نادان خیال پرست که بلعبتی از چوب تراشیده بالف و پیوند دل تشفی بازی کند و مثال دیگر دل خود از دیگر مطلوبات تجافی فرزندان

الحمد صاحب همت حفظ الله از حرز و مایه دانش و حاصل تجربه کار است و باشاره عقل و احکام شرع نیک خود را در خواب و تحمل تواند کرد و از طارق آفات و خوارق عادات روزگار که از پس پرده قضا

هران مرد بکاری که اندازه و مکر سبک کند و مکسو ... ناچار ... و بارها ... جا به جا طلب ... در مرزان ... نظیر و ... نهاده ... ننگ

[illegible]

خاطر کرده اند اذا اراد الله بملک نمله انبت لها جناحین اگر الحجه درطی مکامن عیب بنهانست و بمظهر کمالات فزوده خواهد امروز کس ندانه دراین آسیای جهان فرسای بر سرها در سرای عقاب

[illegible]

ختم خواهد با هر نقطه و از آن جوانب افتاده باشیم از روزی سم در دای خط بستگی راه نرانیم باید خوذ ادر جمله اوساطان ارتباط باید آورد ایراد کنند ای فلس در جحیم آرد

[illegible]

محبتی مرادی همراهی حصار بند قسمت بی لیدا اساسی حواسی رایت کرده اند جاها لی زنده دل گشت ورثه هنر ازاتانه بری لیه وزرف همه کار ز نالکه حس ایه

[illegible]

بر اولاد و اتراک ایشان از قصد من نسبتی نهاد رفته گشت و بار مظالم و مغارم ایشان برکرده من مانده استخلاص کمتر اگر از راه مطالبات بر نظر نمودم ایشان ببرید متهم مسعود شد و هم ذمه من لیوقید

[illegible]

[illegible]

هم نکته نکند فی نفسه که من شرط خضوع و افکنده یکی خشوع بمنزله پیش روم و اجزا از واجبات ادب حضرت و مراسم خدمت باشی بجای آدم که تربزرگی در خاصیت سخن پنهان است که بوقت با تیز

[illegible]

و صحبت صاحب دلی که چشم خدمت خویش را همت از حقوق نعمت او قاصر دانسته [illegible] که کسی را از آن عصمت کامل مستثنی است [illegible] و هنگام [illegible] که این قانون است

[illegible]

[illegible]

شنوندگان شد این شیوه و چشم بینندگان نظر این شیوه نهاد و از [illegible] ملک [illegible] از هر غرض [illegible] خلق از [illegible]

[illegible]

و از معظم مستقیم به الحمد [illegible] از او دانسته آزاد [illegible] است [illegible]

[illegible]

[illegible]

همه دم طاوس چشم خروس • همیشه با طلعت کمال عهده او • مطراته ... عهده او • چمن گردش روزگار رحالت ... گرداند و عادت مساعدی اعادت کرده از دستش صدمات حوادث بر خاتم دوریش

[illegible]

هر بیستی ناگاه لذت وصف قصه صیادان شکر شیرین بر سرا لهی و امید ها را در دل دیده نکته عراقات این محنت بر سر ایه وصلح حال و کار دوران دیدم که بصواب دید حضرت حق

[illegible]

[illegible]

حون نقش الاوفق ملکی ترسیدن از نکه و کهر نوازی سزاواری که قیام نماید و در نظام جوار اقبال او از جوار دیگر بندگان ... و شکسته کان ضمار محصور گرداند ... عهد من و وزیران قرار گرفته بود

[illegible]

اکنون فرصت این ساعت که ترا الحمد ... اوست پدر بر امتیاز باید کردن چه در همه حال پادشاه نزدیک سخن از قصه عشق ... رست که این لطف مراجعه لطف زود بیرد و تغیر احوال اب

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

زانکه حقست اقرب از حبل الورید / تو فکنده تیر فکرت را بعید / ای کمان و تیرها برساخته / صید نزدیک و تو دور انداخته / هر که دوراندازتر او دورتر / وز چنین گنجست او مهجورتر

[illegible]

در حیرت

گر عیان جوییش پنهان گشته بود / ور نهان جوییش عیان گشته بود / ور بهم جوییش چو بیرونست او / آن زمان از هر دو بیرونست او / ... دیدم مرا چشم دل عیان / ... کردن بیان

[illegible]

[illegible]

که بعرف عالم علوی بود / که تماشای عالم سفلی بود / که مجرد میشود که منطبع / گاه واصل گردد و که منقطع / گاه محض عقل باشد گاه حس / که ملک میگردد و که دیو خس / ...

[illegible]

هر یکی را برج دیگر منزلست / این گهی دانه که از آن حاصلست / هر که گوید کو قیامت ای صنم / خویش را بنمای که قیامت منم / ... آن قیامت زان قیامت ...

[illegible]

[illegible]

در توحید حق

[illegible]

من نرسم چو خواهم و نه حزوی — الحمد لله میم سم عشق از توهم توی — مرگ جان یاد این دل درویش را — کو گزینه بر تو بر گز خویش را — پا برهنه میروم در خار و سنگ — زانکه من حیرانم و بی خویش و دنگ

در تعریف

[illegible]

اول فکر افزاید در عمل — خاصه فکری که بود وصف ازل

در اطاعت

گشته امرت را مسخر هر که هست — بت پرست و مؤمن و هشیار و مست — هر کسی رو در ترا جاشده — در شب تاریک یکی [illegible] شده

در تعریف آدمی

[illegible]

در احسان

[illegible]

که معینه و واصل مطلق شود — عارف حق آن بود کو حق شود — هر که از قید تعین وا رهید — بی عز و با خویش را مطلق بدید — در حقیقت ما و من بند درست — هر که گوید هر که از حق اگست — قطره در دریا فتد دریا شود

[illegible]

همین که من تجلی او از نیست شو — جسم و عرض باشی از او ارزش تو — از لا چون رست الحق شد آ — از بن بران لای [illegible] — که شود کشف از شکر این لا — اس لا المکشوف باشد الف — ابعی ره که خود ره چی بود

[illegible]

[illegible]

تنبیه

[illegible]

نتیجه

[illegible]

[illegible]

نتیجه

[illegible]

در حسن عمل

در صفات انسان

در جرم و عقوبت

تاریخ جلوس خاقان جنت مکان ابو المظفر
علیه الرحمه والمغفره
شاه اسمعیل بن سلطان حیدر
ولادت ۲۵ شهر رجب سنه ۸۹۲
جلوس ۱۵ محرم سنه ۹۰۵
وفات ۹۳۰ [illegible]
[illegible]
تاریخ [illegible]
شاه طهماسب بن شاه اسمعیل
ولادت [illegible]
[illegible] سنه ۹۳۰
وفات [illegible] سنه ۹۸۴
شاه اسمعیل ثانی بن شاه طهماسب
جلوس [illegible] سنه ۹۸۴
وفات [illegible] رمضان ۹۸۵

[illegible] ولادت [illegible] ۹۷۸
جلوس [illegible] سنه ۹۹۶
وفات [illegible] ۱۰۳۸
جلوس شاه صفی [illegible] سنه ۱۰۳۸
شاه عباس ثانی بن شاه صفی
جلوس [illegible] سنه ۱۰۵۲
[illegible]
وفات [illegible]

[illegible] ولادت [illegible]
وفات [illegible] ۹۶۳

[illegible]

تاریخ وفات شیخ [illegible]
[illegible] سنه ۵۸۰
تاریخ [illegible] سلطان [illegible]
سنه ۷۳۶
تاریخ وفات [illegible] خان [illegible]
سنه ۶۶۲
تاریخ وفات سلطان [illegible]
[illegible] سنه ۸۵۰
تاریخ وفات سلطان سنجر
سنه ۵۵۱
[illegible] سنه ۹۱۶
[illegible] سنه ۶۶۳
[illegible] سنه ۸۷۳
[illegible] سنه ۸۸۳
[illegible]
[illegible] سنه ۴۲۵
[illegible] سنه ۳۱۱

امیر [illegible] ۹۲۹
ملا [illegible] ۹۴۴
خواجه [illegible] ۴۹۸
امیر [illegible] ۸۱۸
خواجه [illegible] ۸۷۹
خواجه [illegible] ۷۱۸
خواجه عبدالله سمرقندی ۸۹۵
خواجه [illegible] ۹۳۲

تاریخ وفات شیخ مصلح الدین سعدی
[illegible]
۶۹۱
وفات جالینوس حکیم
۶۵

[illegible]
۱۱۰۱
۱۲۰۱
۱۲۰۸

علی ابن ابی طالب علیه السلام

امام اول

[illegible]

کنیت ابو عبدالله محل ولادت مدینه حسین شهید علیه السلام امام سیم ... مرقد منورش در بقیع ... مسموم گشت باغوای معاویه ... نقش خاتم ... وفات ... سال

[illegible]

کنیت ابو ابراهیم لقبش الکاظم مادرش حمیده اندلسیه محل ولادتش ابوا محلیست میان مکه و مدینه ۴ سنه ۱۲۸ من الهجره عمر شریفش ۵۵ سال مدت خلافتش ۳۵ سال هنگام

[illegible]

کنیت ابو القاسم الحجة المهدی القائم المنتظر الخلف الصالح صاحب الزمان والده اش نرجس خاتون بنت قیصر روم محل ولادت با سعادتش سر من رای در شب ... شهر شعبان المعظم

[illegible]

فصل در تمیز صورت جوهر ادراک

[illegible]

میسر نشود و اصحاب ریاضات و مکاشفات را اینکه در تحصیل کیفیات مخالفات بسیار است و هر طایفه از ارباب این طریقه دیگر انکار کرده اند و از اینجا معلوم میشود که دانستن کنه حقایق اشیا و تفاصیل احوال آن متعذر و مشکل است

[illegible]

و ظهور کمال و جمال این ذات باشد و در کتب حکمت و کلام مبرهن گشته که هر چه [illegible] در علم فاعل مختار مقدم [illegible] در وجود [illegible] جهت ادب

[illegible]

[illegible]

و سبب طبایع عنصری و صور معادن و نفوس حیوان [illegible] که از عالم [illegible] خوانند و هر یک را [illegible] سلطنت [illegible]

[illegible]

[illegible]

و مجموع فرشتگان که آثار ملا اعلی ... کنند و جمعی عقول خوانند و فرشتگان سماوی ... که از احکام ... عالم امر ... وجود عالم امر و خلافت اکثر متکلمین عالم الملک ... فرشتگان واله

[illegible]

همین تعلق ... که ... میان ... و از ... جسم ... روح ...

[illegible]

... و ... روحانی ... و حکما ... ظاهرست اثر ... که ...

[illegible]

از نور ... این حالات ... که هر کاه

[illegible]

خدای تعالی عجب نیست که بحکم قدرت از جنس خلق کند و قلایب بخشد و اصحاب ... که ... کرد ادمی ... فلک ... قطع کند ... اگر چه جز لعل ... تست

مجردات مقرب و اما حضرت نور النور اکه حضرت واجب الوجود ... میکنند و از ... الحضرت ... و دوران سعید ...

واو افقر ... ادمی ... ازان مخلوق ... خانه ... حیوان ... میکنند کو افعال

والمیس ... اشاره ... بنگر ... ادمی ... کرد طاعت ... و حکم عقل ... میکند ...

[illegible]

برخیان خبر باسیر که وصف کرده اند و جمعی از صوفیه گفته اند که صراط استقامت در اقوال و افعال و اعمال و آن عبارت از معراج است باید گفت که دو تاویل سؤال چنین می‌کنند که آن را عسل ... روح آدمی ثابت است

[illegible]

و تاویل عدد طبقات دوزخ و بهشت چنین کرده اند که عناصر بسیط چهار اند و مرکبات عناصر سه اند چنانکه معروف است و عدد افلاک نه است پس هر روحی که از عالم عناصر که عالم سفلیست در نگذشت

[illegible]

فصل در باب

[illegible]

معراج حضرت رسالت صلی الله علیه و سلم جمهور امت از سلف و خلف گفته اند که عروج آن سرور بجسم بوده است و طایفه بر آن رفته اند که بروح بوده و مؤید این قول است آنکه در روایتی آمده که (فبینا انا نائم) و در روایت دیگر (بین النائم و الیقظان) و امثال

در بیان النوم و الیقظه

[illegible]

که این جماعت تفضیل کرده اند بر ملائکه و تقریر مذهب معتزله آنست که چون پادشاه شخصی را اعزاز و اکرام می‌کند یکی از غلامان خود را می‌فرستد که با او مصاحبت کند و او را سوار سازد و اگرچه مرتبهٔ آن شخص زیاده باشد ...

[illegible]

[illegible]

بعقده و لیکن سعادت ابدی آنکه منتهی میشود و بعد از انتهای سعادت حواس کمالات فایضه بروح محض موهبت است و سعی را در آن مدخل نیست و انتهای سعادت حواس باسمان هشتم اشارتست با آنکه تاثیر هر سیاره در عالم عناصر

[illegible]

نگاه [illegible] که از بالا فرود می آید و جای خالی است اشاره باینکه آدمی را در کمال [illegible] و کمال مرتبت است

[illegible]

و شرف زحل در بیست و یکم درجه میزان و شرف مشتری در پانزدهم درجه سرطان و شرف مریخ در بیست و هشتم درجه جدی و شرف زهره در بیست و هفتم درجه حوت و شرف عطارد در پانزدهم درجه سنبله و شرف راس

[illegible]

کلام معجز نظام حضرت امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه دواؤک فیک وما تبصر • وداؤک منک وما تشعر • وتزعم انک جرم صغیر • وفیک انطوی العالم الاکبر • ترجمه از تست دوای تو [illegible]

[illegible]

کلیه روزیست و کف بهتر طبقی کدایست برکرم معقول دل متوان بست جائیکه از عطشهای زکام فال نتوان گرفت قمتی چون وظیفه گرمان بدا گسست درین حیرت ختم

خواجه بقیر یونس کته حب محمد احسان علی بی العلیم العشق کاتب الیخانه رنگ کنب المیسر قسمدار عبده زاکانه المعلم باکی خوجه القراف خورده دیدو

مرا شیخ دلی و مرشد شهاب • هوا مندر فرتوت دربروی آب • که گاه بر غمره ببین مباش • دگر گاه برخویش خودبین مباش

آغاز مخزن الاسرار شیخ نظامی رحمه الله

بسم الله الرحمن الرحیم / هست کلید در گنج حکیم
پیش وجود همه آیندگان / بیش بقای همه پایندگان
مبدع هر چشمه که جودیش هست / مخترع هر چه وجودیش هست
پرورش آموز درون پروران / روز برآرنده روزی خوران
اول و آخر بوجود و صفات / هست کن و نیست کن کاینات
[illegible]
[illegible]
زین دو سه چنبر که بر افلاک زد / هفت گره بر کمر خاک زد
کرد قبا جبه خورشید و ماه / زین دو کله‌واره سپید و سیاه
[illegible]

[illegible]

مناجات

ای همه هستی ز تو پیدا شده / خاک ضعیف از تو توانا شده
زیر نشین علمت کاینات / ما بتو قایم چو تو قایم بذات
روشنی عقل بجان داده‌ای / چاشنی دل بزبان داده‌ای
در صفت گنگ فرو مانده‌ایم / من عرف الله فرو خوانده‌ایم
قافله شد واپسی ما ببین / ای کس ما بیکسی ما ببین
در گذر از جرم که خواننده‌ایم / چاره ما کن که پناهنده‌ایم

در نعت سرور کاینات علیه السلام

تخته اول که الف نقش بست / بر در محجوبه احمد نشست
[illegible]
[illegible]
شمع الهی ز دل افروخته / درس ازل تا ابد آموخته
[illegible]

در معراج

نیم شبی کان ملک نیمروز / کرد روان مشعل گیتی فروز
نه فلک از دیده عماریش کرد / زهره و مه مشعله داریش کرد
کرد رها در حرم کاینات / هفت خط و چار حد و شش جهات
رفت بدان راه که همره نبود / [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

در صفت سخن گوید

[illegible]

در صفت معرفت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

واکرم الاکرمین آنست که چشم در قبح گناه کسی را عفو کرده باشد و دیگر بر آن کس عقوبت نکند حتی چند ایراکه هر ازتاحی تدارک داده دارد و در ان سهولت و آسانی خود را اشتمال المغفرت کی تا در وقت شدت

فصل در علم ضرورت [illegible]

[illegible]

عزت با موسی علیه السلام وعلم ضرورت در اصطلاح متصوفه عبارتست از ادراک حقائق الا به نفس در حرکات و سکنات و اقوال و افعال و معرفت زمان حبس نفس

[illegible]

ضرورت و توقف به تبدیل اخلاق ذمیمه و اوصاف ردیه او با خلاق حسنه و اوصاف جمیله میسر شود

[illegible]

پس هر که پیوسته ملاحظه صورت حال خود میان او و خدا باشد و مراقبت آن بجا آرد هر وقتی و مقامی محافظت نماید بمبلغ کمال و مقام رجال رسد و هر که از آن غافل باشد از آن مطلع و ماموی نباشد سالکان این طریق

[illegible]

[illegible]

و از انجاست که حافظ از سهل بحر و عقل جبر ... اوراکات ارواح انبیا علیهم السلام ... اشرف الکرم مخلوقات است و در صدد ادراک

[illegible]

و کریمه و ما من دابة فی الارض الا علی الله رزقها را نصف العیش خود است ازین باب طول امل در حق ابد و از خوف موت مفتاح ... و ما تدری نفس بای ارض تموت

[illegible]

[illegible]

رایه و من یتق الله یجعل له مخرجا و یرزقه من حیث لا یحتسب برقت راه استعداد کار خود ساخت والحمد لله علی ما هدانا

[illegible]

بزرگ داشت و احترام عهد داشتن و اگر ... قبول اعذار و مکاشفات ارکان اسرار و معاونت عمال و دین در جلب ... و دفع مفاسد

[illegible]

[illegible]

آدم اسماء کلها

انواع علوم

قال الله سبحانه و تعالی

[illegible]

فصل در بعض عبارات متفرقه

تنزل ... ناقل زدن

نوبیدن بنك ... ملك بودن تنجیل

دستمال ... انتحاله نابودن

اجلال ... احاله كردن تحویل

حواله ... رفتن وجدید كردن

محل حواله كشته ... محال علیه

انكه برو حواله كشته ... رجعی كردن

راجع ... رجوع افزون

بكم ... ارتحال ... اجازه

بزه دادن ... آجر مزدور

اجرت ... اجر مزدور ... استجار

بزد كرفتن ... مستاجر

مزد باجرت داده شده

اوقف وعوض كردن ... عوض

كشته ... علیه ... ایلاك

مشهور ... اوكان ...

اشهاد كواه كرفتن

دعا ... داغ ازدواجه

[illegible]

فصل در ...

[illegible]

نگه زانک هیچ بادگان

تیر تراشیده که نشد جعبه تکان

شست پاپید که خورش نهاد بود

تا خدنگ تیر تراکش دو بود

شانه و سینه نرم و آسوده

تا کمر دو زخمک فرسوده

در کمانها سبک خدنگ نهند

در خانها منجنیق سنگ نهند

تیر تراش که اندرو سازی

مکر انجا کمان بینه ازی

تا کمو پشتش کشید جعبه داری

که بدو پشتش کشید شو انسی

تیغ چیه است نیک دادی کرد

لبر و دشمنان نشاید برد

تیر ها مرکب از کمانست

بس که بر سینها نشیند رست

زانکه نظم جهان ز پیشه ورست
هر نظامی که هست در هنرست

دانش آموز و تخم نیک بکار
تا دهد میوه‌ای خوشت بار

خوب گفت آن حکیم دور نگری
کار علمست و پیشه برزگری

هر که علم از برای زر طلبد
دانش از بهر نفع و ضر طلبد

یا خطیبی شود درین دوران
تا که علم خودش در کار

یا در افتد به وعظ و درس عام
تا نهد ز علم او دام

علم داری ز کس مدار دریغ
بر دل تشنگان ببار چو میغ

میوه از درخت دانه داری
مستعد کمال را یاری

هیچ در رفتن نه بود و گزاف
خشم بر خصم نهاده و بر لاف

در حدیثی و لیل خواهشش

حرمت وا بنج نگاهش
از مریدان او و مرید خو

نقض گفتار کسی نکند
او دلیلی زود دلیل بخواه

شرح کردن زحیه بخواه
هر چه گوید گوش جان بشنو

در حد دل مسکین بهار

حیف که کردم این نصف گوی
تن نهادم بعجز و خاموشی

گر نه تسلیم گشتمی در حال
مرغ گردنی مرا نهفته بال

خنک آن برد لال دین پرور
دل به بی حرف کرده جان بر سر

علم را دام مال و جاه مساز
بره خود ز حرص جاه مساز

گوش تا کی به رقص ندهی
بخوب عمل بدو ندهی

چون دو کس رنج مال خویش کنند
هست اثبات مال خویشتن

هیچ میل بلا گواه مکن
هیچ یک چشمان نگاه مکن

کار تو از دو شق ار چو ماه شود
از دو کس بد تباه شود

هیچ راه رعیت بسیار کند
چشمها تیره گو چها تاریک

تا نگردی تو مجتهد در دین
نتوانی جواب کس بیقین

دل آنکس که درد دین دارد
داغ انصاف بر جبین دارد

چند باشی عیال فکر کسان
چکنی به ترازوی کسان

اورت شد دو دیده ور شدی
داغ فرزند و اجرهم لالان
همه دیدی میشوی نالان
ای دل و جان آهنینی که ترا است
شعله ان گره خبر آتش راست
برد باری کی دفع غم شود
آرزو لب قبول لا یاوارز
گر نهان می روی بر راه او خوش
خبر زگل بر او است خورشید مبش
سبزه که چه آب دو انه خوری
بی ادب سیلا نه خوری
کی اندر روش قدم باست
لا یاوری سوز آب درست
تو بی آن مشو که زود آری
جد و جهدی بکن که سود آری
حبذا قلندر باش لوت بیست
کاسه جمع کرده کفچه و دست
که ند بذب باش سرگردان

دست و دشمنش به کودکان برسان
نیک اره و در محل خود بود
ظلم خوانندش ارچه به بود
ورنه بی انجا و بجای خود است
گاه لیش عدل خوانند ارچه بد است
هر که خود را نخواست که یکی و خود
با وی از دگان لشکر برزد
حکمت نیک و به جود و عیب لست
عیب کردن نه زیرکان عیب است
هرچه ورزش کنی بماند تو
نیکوی ورزی اگر تواند تو
هر محکم شود ز خوشخوی
قصه کم کن ز رکش روی
دل بجان مده که جان ببرد
شهوت مغز از استخوان ببرد
اگر عیب زنگ ازو است
ور اگر رشیده داشت یار دواد
قصه از دم چنین محجوبی
کرده داری زنی در یا محبوبی

صفت وصف تیغ زبان ... [illegible]

[illegible]

دل درین کمال بی ... [illegible]

ز دانش باد ... [illegible]

[illegible]

برهنه چون تیغ ... [illegible]

[illegible]

عاقل ... [illegible]

ز دل اره بر سر ... [illegible]

[illegible]

هر در قصه ... [illegible]

[illegible]

بر صفت ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

راه از ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

خواب ... [illegible]

ای ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

دل زنگی که او ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

گنجانه ... [illegible]

دست او بر دو روز ... [illegible]

بار او بر دو ... [illegible]

روغنش در چراغ کم گردد

پشتش از بار حرص خم گردد

مرگ از این نوع زندگانی به

نام این شوم اگر نه ... به

خلق را روح در گذار است

بجز این خورد و خواب ... نیست

چونکه شهوت ... آوازت

سر بسوی غضب کشی ... [illegible]

گر فروزد غضب ... [illegible]

ببرد خشم خلق جانت را

غضبت روی دل سیاه کند

شهوت مغز جان تباه کند

غضب و شهوت از میان بردار

کام خویش از عروس جان بردار

نطفه را که ... [illegible]

را ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

دل را که ده هفت ایوان
[illegible]

ما خود دل ار بیشتر ز ما دل بدیم
[illegible]

[illegible]

[illegible]

حکایت [illegible]

[illegible]

نکته ای از دیدن سنگ دل
در غم هجران شده ام سنگدل

شکسته از غم دل بیچاره ام
[illegible]

[illegible]
[illegible]

یار بجز درد دل عاشق کجاست
هستی ما پردهٔ معشوق ماست

روی مال از گرد خودی پاک کن
جیب دل و جامهٔ جان چاک کن

[illegible]
[illegible]

ای که قسم [illegible] غنیمت گرفت
[illegible]

از خودی خویش چنان برفشان
[illegible]

در توحید میگوید

ای شده در پردهٔ جان پرده ساز
حسن تو پیرایهٔ دل پرده ساز

عاشق و معشوق تویی غیر کو
غیر تو در صومعه و دیر کو

گاه بصورت صنم سنگ سوی
جلوه گر از صورت لیلی شوی

گاه وطن در دل مجنون کنی
عاشقی از دیدهٔ مجنون کنی

چشم خرد منظر انوار تست
روی تو یک مطلع انوار تست

گل ز رخت چهره [illegible]
اهل دلی [illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم

[illegible]

ـنه ز غوغا که یکتایی درست
بر دوات ازل که بسی گریست

کرده ... ضعف چنانیش ده
زر ... خطاب چنانیش ده

تا علم فخر بر افلاک زند
دست ... بلال همه زند

در نعت بهترین موجودات صلی الله علیه و سلم

شاه جهان ... گرد ... گیت
تاجور ... ملکی ... است

گوهر اول ز محیط قدیم
نقطه اول ز خط مستقیم

زبده خورشید پیغمبران خاک
قدوه معبود شناسان پاک

... خورشید ... افلاک ... از
... گنج ... طراز

رابطه گردش ... اختران
واسطه خلقت پیغمبران

احمد مرسل ... دنیا و دین
گنج ازل مهبط روح الامین

صفوت آدم ز صفای رخش
عصمت حوا ز دل ... رخش

هم خط ... نمک خوان حسن
هم ... موج طوفان حسن

نوح بود ... دوران او
بوده ... غرق طوفان او

خاک ... فلک ... است
نوک ... تیغ ... است

گر چه ... یوسف گهی
بود ز یوسف ... تر بسی

از براهیم که گلزار شد
از اثر آن گل رخسار شد

دامن معراج برافراخته

بلکه ... رفت ... گذشت
ذره صفت عالم ظاهر گذشت

زد ... فرش ...
فرش قدم کرد سر عرش ...

رفت بجایی که درو جا نبود
... آن راه ... نبود

... بود که از خویش رفت
با قدم ... رفت

... در ... بس
ذات خداوند جهان بود و بس

... خلوت ... جو
... برده ... کرد

لطف خدا گشته رو ...
سر خدا ... زبان ...

... دیده همه ... دست
... ادب

... سوی ... کرد
... خود ... کرد

... از میان برده بود
... که در پرده بود

... جهان ...
... معراج ...

روش ... معراج ... اسرار

این ... نیست
... نیست

... عجز ...
از ... شد

جسم ... معراج
... خروج

... جوش
... پرده ... جوش

پسر از وه ظلام وجینا
داشت وطن کنگره کبریا

گرچه بصورت شده از آن لیست
بود جهان مست شراب الست

از علم عزت او قبب
کرت شده او را حجاب

معنی او داغ جدایی ندید
صورت او نیز بمعنی رسید

شوق باد و داد جان بران
خواند براه ... که جدا زان

رفت برون از حجاب گل
در طبقات فلک جان و دل

در ره او در جستن جز غول رنگ
سایه امکان ز رو عشق کرنگ

آینه آن حسن بهشت برون از علم
کشف ... از ازل اکرده صفات

اینهمه ساحت که نشان غلط
کار ... اندیشه دران عرصه که

غافل درین منزل خوابت ...
همت چو عرش که بود بسته بال

باهمه دانسته و ... رسید
راه ازل را ... دبار که

پیشه چه اگر که جز خطا ست این
هر چه دانم که جز صحرا است این

در صحف ... جهان صفات
جمله کز از برو خورشید ذات

گرچه زان لعبت که کشتی هیچ
وان چه بود حاصل ... هیچ

بلکه چه ... که ... قب
جمله فریب ... سراب

عشق طلب کی کند ... ...
ور نه خرد ... ...

حکایت عشقی که جدا از ... ...
مطلوب ...

عاشقی او داغ بلا ... ...
... از جان ... ...

بهر چه گوید که بالا بلاست
چشم چرا ... فتنه هاست

دل ... لعل ... افروز حبیب
... ابروی ... حبیب

... نقش جان ... ...

... ... رخ خود ...

اینهمه ... چه ... دید

چشم ... ... دید

کاو ... شور ... ساز

... و ملک گرد ... ...

کاو ... از گوشت لیلی ...

... ...

... مژگان ... ...

... عشق ... ...

خال از ... که ... داغ ...

چهره ... ...

ای که بصورت شده در گرد

... از معنی ... ...

من که ... ...

... ام ... ...

[illegible]

خشم جهان از عاقبت دور باد

ملک عروسیست که بی شوهر است

آینه دین سعی تو زد روشنی

رای تو و نقش قضا توامند

تیغ تو و صبح ظفر همدمند

پرتو رای تو دارد سپهر

بخت جوان تو و گردون پیر

ظلم جدای تو نایاب شد

فتنه بایام تو در خواب شد

لشکر تو از علمت در حیت

خیر لشکر تبت سپر ظلمت

فتنه عیب شده در تنگ

طاقت صد ساله و یک حمله تو

آنچه کمان تو به یک تیر کرد

پای که صد حمله یک تیر کرد

وانچه نگاه تو به یک مرد داد

کی به زمین ابر چو افزود داد

شیر شکاران سلاسل کشی

[illegible]

[illegible]

[illegible]

پرده کن هیچ بد بینی حیف که از اهل نظر نیستی هر که رخش از نظر انداخته هیچ از آن چهره زیبا نه بسته نهان آینه ات زیر پوست

ورنه جهان آینه روی اوست هر چه هم از کثرت او هست حیف که ...

[illegible]

خوش لب ... تا خط ... کاکل خط ... تا دل عشاق ... زد خط

باری اگر خط ... همتی ... هر کس ... تا ... باده ... دگر

[illegible]

غافل از آن ... که او ... از همه سو روی ... شاه ... هر چه ... سنگ ... کعبه ... راه است از پی عزت ... سرگران

[illegible]

نکته ... هم تو گذاری ... دگر ... سرگشته که ... جسم که ... حرف ... و ... او

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

باطنت از نقش هوا منقطع

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

رب
زهی ست زلف تو ...
پیدا ز رنگ ...
...

نیز
گدام ... غنچه ...
جراغ ...
...

نیز
اگر بعدی ...
وچمن ...
کمال ...
صبح ...
...

نیز
درس نامه ...
...

چهره ...
نهایه میدولات لعلی ازنام
...

نیز
...

بیت

[illegible]

... تجلی ...
اول بتجلی که ارباب سلوک را ... [illegible]
سلوک بتجلی افعال بود و از آن بتجلی [illegible]
صفات و بعد از آن بتجلی ذات
زیرا که افعال آثار صفات [illegible]
مندرج در تحت ذات [illegible]
تجلی [illegible] کمتر از صفات بود
وصفات [illegible] کمتر از ذات
[illegible]

وجود او [illegible]
[illegible]

[illegible]

و از وقت او را ارادت دهند
باعث او دیگر نشود از او علم او دهند
باز دل نشود و از او دهد او علم
حال گرداند و حق تقرب شده
خداوند تعرفت خدا اینده
و در حقیقت که مر تعرف لا
شهر از تعرف لله و فرد افادی
مقامات و از زوال کردن نیجات
است و تعرفت شده
سالک در مقام خود منتهی ...
... در صورت ... از نزول
حال الله ... نقطه ...

[illegible]

لا تماسم مشهور اوست حال کسی

حال شهود است و غیب حال کسی

بود که بر شهود او تجلی وجود

ملحق باشد

... محمود ...

شهود خلق ...

[illegible]

... خوانند که ...

شیخ ... است ...

[illegible]

والله اعلم

[illegible]

از شیخ [illegible]

[illegible]

بیکباره [illegible]

[illegible]

چو دانستی [illegible]

دگر گفت [illegible]

مگر کز راه [illegible]

[illegible]

چو دانستیش [illegible]

نیابد [illegible]

که چار جان [illegible]

ز دانش چو جان [illegible]

همه آن [illegible]

[illegible]

خرد در جهان [illegible]

هر آنکس که [illegible]

[illegible]

چو دانستی [illegible]

[illegible]

هر آنکس [illegible]

[illegible]

چو دانستی [illegible]

[illegible]

هر آنکس [illegible]

[illegible]

[illegible]

من غرر الدرر

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

من غرر الدرر

أنا خليفة رسول الله [illegible]

[illegible] صلوات الله عليه [illegible]

[illegible] أنا [illegible] أنا [illegible]

[illegible] صلوات الله عليه وآله [illegible]

[illegible]

ربما أخرج الربيع ... ثمرته
والذي أخرج ... المنيم
كلما ... الذي ... عنه
والعيب ... يكون ... الفقه
معايب النفس ... ذلك ...
في معاديهم ... وجوده
العادات ... وجلوا
قهر الطاعات وجلوا العيب
أعباء المغارم وتبين
المكارم وحسن ... عن
الآثام ربّ ... يكون ... أبلغ
في كلامه ربّ كلام أنفع
من السوام ربّ ... أنجع
من سعيه ربّ ... جريم
من كل قريب ربّ ...
رُبّ غنى على الاعتذار عن الأفواه
ربما خرس البليغ عن حجته
ربما تنقص ... الترداد
تكشف الأمور ... ربّ
تلجلج منطق البلاء

رُبّ ... ذنب ... حب
... فإنه لا ... الأمر بك
رضا المتقين غاية لا تدرك
رضاك من نفسك من فساد
رضاك ... رزقك ... نفسك
عقلك ... رزق
فاتح نفسك ... طلبه
كل امرئ مقدر ... أجله
رزق المرء على قدر نيته
رغائب العيش في ...
رويت ... فضل من
... القول
العجب زيادة الفعل على القول
أحسن فضيلة ونقص الفعل
عن القول القبيح ...
زد من طول الكف في ... أجلك
ولا تعرض ... حسبك ...
أمسك فإن ... العلم ...
وسلامة ... تحمله ... العلم
كاتب ... تعرق ... تعرف
... مفتاح ...
سوء ... معتبرة
... دواء دفين

سابق عن الرفق ... النفس
... الناس ...
قبل الطريق ... العيون
وتبين ... ملوك الفرس
فضل العارفين ...
... نحو ...
... ترى ...
نعيمك ... كان ...
وإذا ... حرمت
... فإن ... إخلاص
من قواعد الدين ... الصلوة
اليقين ونفع ... وإقامة
... والزكوة وجمع ... والزهد
في الدنيا ... العيون ...
وحسن العذراء ... الأولياء
سلو القلوب عن ... فانية
خواص لا ... الرجل
على من فوقك ... من دونك
على من ... جناحك ...
... على ... قدرتك
كنجار ... الذي ... قدرتك
الفتنين ولن ... فالله ... ومنصور

وليس ... العقل
العقلاء ولا ... ولعله
إن ... عنك ... فيكون ... أذن
... والكرم ... النقص ... وإن
سبع ... بطعام ... القول
سابع ... ...
... عشرهم ...
ساعد أفاك على كل حال ونزل
... سياسة النفس
... زال ... العلم
أفضل سياسته ورياسته
أشرف ... الرضا
... أخلاق الرجال ... والرهب
والغضب والأمن ... الرجال
والمنع والرغب ... الصاحبة والعاقل
... عقول الرجال ... القول
والولاية والعزل والفقر
سوء المنطق ... القدر وتقديم
الإخوة ... الأفعال ... الضعف
... رواده ... اعتداره
... لا ... علامتها
قضاها الأمر ... عن ... الشباب
والعاقبة

... البلاد وبلد
لا أمن فيه ولا خصب
... ... تكلف له
... القلوب ... أعمالهم
... لا ... علل
... الوعاء ... اللقى
... الورع ... الكلفة
... ... اطراح
... ... فاسد
... ... طلب التعادل
العقل ... وأمانته
على إقامة الحق ...
... القدر
... عليه ... الله
... مظلم فلا ... وحذر
... فلا ... الله ... بحر
... ... الأمان ...
فلا ... ... وإن ...
عقله ... أصدق ...
على ... العاقل أقبح
... التقيه
... ...
... الأصل
... النفوس
طلب الحوائج ...
... الأصول الطيبة

فإنها عند ... ذكي
... ...
... المنيه يكون
على قدر المصيبة يكون
على قدر الهمة يكون الخشية على قدر
الحمية يكون الغيرة على قدر الفضل
يكون الطاعة على قدر النعم
يكون بعض البلاء على قدر البلاء
يكون الجزاء على قدر الهمم
الهموم على العالم أن يتعلم
... الناس ... علم
علم ... تعلم وتعلم ... الرأي
على ... الاجتهاد في ...
وليس ... التعليم على التعلم
... وطلب العلم
إن ... ولا يستكبر
ولا ... في تعلمه ... الشدائد
... عند ... الفرج عند ...
تكون ... الأمان
الشدائد ... فضائل الرجال
عند الحيرة تكشف عقول الرجال
عند حضور الآجال تظهر خيبة
الآمال عند ... الضمائر
... عند زوال القدرة
... الصديق من العدو

[illegible]

در مدح حضرت امیر علیه السلام

[illegible]

تمت

[illegible]

ذوق انسان در فهم
برای حرکت فلک است
در ابتدا و در اسم
برای حکمت
شناخته اشد
بکشد کرانشد و جمیع
اگر صورت احوال
چون وعید
تا نتیجه
جدا جستن
جدا باز

من غرر الدرر
من الاسماء وهو موصوف
كذب من ادعى الله
ان الدنيا تجمع الا
كما قال الشيخ الكبير
تكلم على الله والله سبحانه كما قال عالما
كان يا فيما مضى اخ في الله وكان عارفا
في جمع صغر الدنيا في عينه وكان لا يخير
عن سلطان البطن فلا يشتهي الا يجد ولا يكثر
اذا وجد وكان اكثر دهره صامتا فان قال
بذ القائلين ونقع غليل السائلين وكان
ضعيفا مستضعفا فان جاء الجد فهو ليث عاد
وصل واد لا يدلي بحجة حتى يأتي قاضيا
وكان لا يلوم احدا على ما لا يجد العذر في
مثله حتى يسمع اعتذاره وكان لا يشكو
وجعا الا عند برئه وكان يفعل ما يقول
ولا يقول ما لا يفعل وكان اذا غلب
على الكلام لم يغلب على السكوت وكان
على ان يسمع احرص منه على ان يتكلم
وكان اذا بدهه امران

نظر ايهما اقرب
الى الهوى فخالفه فعليكم بهذه
الخلائق فالزموها وتنافسوا
فيها فان لم تستطيعوها فاعلموا
ان اخذ القليل خير من ترك الكثير
لكل داخل دهشة
ولكل شيء ثمرة
فايدة الجسم
فذ الجسد
على كل ان يسلطان
فضيلة
يستعبد
سبحانه فليك
تخضع جميع جوارحه
يباط به الا
الحب
وله مولد
من خلقه فان
ازول

اهلك الحرص ولكن
تلك الناس فلكه
وان عرض له الغضب
وان اسعده الرضا
الغيظ وان ناله الخوف
التحفظ وان اتسع له
شغله الحذر وان
الا من استلبته
اصابته مصيبة فضحه
الجزع وان افاد
وان عضته الفاقة
اطغاه الغنى وان جهده
وشغله البلاء
الجوع قعد به الضعف
وان اقوت به الشبع
كظته البطنة وكل تقصير
مضر وكل افراط
حتى تهتدي الى المعروف
حتى تضل عن المنكر ولن
تصل بالحق حتى تقطع
عن الخلق ان تمسك على ما
قدرك غالب
اقسم لك

فاجمل في الطلب
ليس بنصيب الضعيف على النار
ليس من يجلبه باخير الانعام
ليس من عادة الكرام
ليس من شيم الكرام تعجيل الانتقام
ليس لا تفكم تمس الا الجنة فلا
ليس الرؤية مع
صحبة الاشرار
الانصار ليس للبيب
اعظم من الغضب وان
ليس اخوك الى ما لم
ليس في الغربة عار انما العار في
الوطن الافتقار ليس من العدل القضاء
على الثقة بالظن ليس شيء
خير من الجواب من صحبة الاخيار
ليس في الجوارح اقل شكرا
والعين فلا تعطها سؤالها
فيشغلكم عن ذكر الله ليس شيء
اعز من الكبريت الاحمر الا ما بقي
من عمر المؤمن لم تنالك
الفقه لم ترحمه من بالك
عرضك لم تعقل

يد واعظا الزمان
من يسلى الى الحسن
لم توفق
واعرض عن قول
لو عقل لكان
لو ان الموت
الدنيا
ارته لا اشتراه
لو كان للعلم حلوة
لا احبهم الله
ولكنهم حلوه
فقطعهم الله
لو ان الناس
عليه
عصوا
يعدوا ولم
الاجل ومسيره
الامل وغروره
بما صنعت
كفضت ما بغى لو نعلم
ما ينعقد من الرحمة لما
رفع من السجود

عن غرر الدرر
عقول الرجال تحت ... الفعال تُختبر ... وورع
غنیمة ... الشهوات واللذات ... البرکة
غنیمة حضور ... فی النیة تحرّی
الاتقیاء ... الاشرار مصاداة الاخیار
عادة ... والطعام لا دنیه [illegible]
عجبت لمن ... عجبت
لا یحتسب الذنب لا الیم عقوبته
لمن یرجو رحمة من فوقه کیف لا یرحم
من دونه عجبت لمن علم شدة انتقام
الله منه وهو مستقیم علی الاصرار عجبت
لمن عرف نفسه کیف یأنس بدار الفناء
عجبت لمن ینکر عیوب الناس ونفسه اکثر
شیء عیبا ولا یبصرها عجبت لمن
یتصدی لاصلاح الناس ونفسه اشد
شیء فسادا فلا یصلحها ویتعاطی اصلاح غیره
عجبت لمن یظلم نفسه کیف ینصف غیره
عجبت لمن یجهل نفسه کیف یعرف ربّه
عجبت لمن علم ان الله قد ضمن الارزاق
وقدّرها وان سعیه لا یزیده فیما قدّر له
شیئا وهو حریص دائب فی طلب الرزق

عدوّک الحق ... زوّدوا ...
نعمت ... الحکم ... بلا ثمر
الرجل علم بلا عمل ... العبد
علم بلا عمل حجة ... ساهم
عالم معاند ... من جاهل ... خذهم
علموا الصبیان ... الصلاة و
اذا ... تعلموا الحکم ... النصر
عرف ... عن ... الحص
خیر من ... النظر بجلبه
تغیر ... مطیع ... تفخر
نقیر ... الودود
غایة ... الملک
غایة العقل
ونقض العهود عضوا
الاعتراف بالجهل ... ادراک
الانصاف فی الحروب
الذنوب ... للقلوب
فاقد الفرصة عند امکانها
فانک غیر مدرکها بعد فوتها
فی تصاریف الاحوال تعرف
جواهر الرجال فی الضیق
حسن مواساة الرفیق

فعل الخیر ...
نقد ... الروح اجود ان
... القلب ... زوّدوا
... الفوائد ... للاخرة
... العبد ... ذخیرة
... الرجل ... عند
... البلاء ... فعله ...
... الیقین ... الحق
اطلاد ... الکف
... الکف ... الرّحمن
والکف ... الکذب
وبعض الخیر ... وفاض الکذب ... بشرار
وغاض الصدق
الزمان ... یوم خلق الشهوات
واللئیم ... القبیح ... فعل
... الکذب ... الزمان
... الوجدان
... الدنیا ... یوم
... منقطع

شیخ نفس
حریف که ... یکدم نشسته
... بهم نشسته
در باغ ... نشسته
که خسته ... غم نشسته
... غم نشسته
که کل کل ... نشسته
... نشسته
... نشسته
... معلم نشسته
... نشسته
... نشسته
که در ... نشسته
... مرحم نشسته
ز ... نشسته
... نشسته
... باطل
از ... عالم ... نشسته
... اعلم ... نشسته
... نشسته
... اند بهم نشسته

... العلم والدین
... ز هم نشسته
... قطرات
... عالم نشسته
... که عالم نشسته
خلافت ...
... اعظم نشسته
... مقدم نشسته
... نشسته
... محرم ...
... نشسته
... کم نشسته
... نشسته
... جم نشسته
... مرغ ... نشسته
... اعظم نشسته

... ز هم نشسته
... کتاب معظم نشسته
... نشسته
... عالم نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته
... نشسته

وصاحب اختیار خواجه

نظام الملک [illegible] مجروس [illegible] دیوان [illegible]

[illegible] سعادت [illegible] اثر [illegible] ملک [illegible]

ونظام ملک [illegible] دولت [illegible]

دولت ازین [illegible] دولت [illegible]

[illegible] ملک [illegible] جهان [illegible]

[illegible] علیه [illegible] الاعظم [illegible]

[illegible] سعادت [illegible] نظام [illegible]

[illegible] عدالت [illegible] شریعت [illegible]

[illegible] معاونت [illegible]

ومعاونت [illegible] استوار [illegible] محض عدالت [illegible]

وحارس وحافظ

ناصر [illegible] مبارک [illegible] امیر [illegible] الملک

[illegible] سعادت [illegible] دولت [illegible]

[illegible] سلطان [illegible] الدین [illegible]

[illegible] الاعظم [illegible] نظام [illegible]

[illegible] الملوک والسلاطین [illegible]

[illegible] والخواقین [illegible] صاحب [illegible]

[illegible] السلاطین [illegible] امیر [illegible]

[illegible] الخواقین [illegible] حسن [illegible]

فخر الدوله والدین [illegible]

الملک حسن بن علی بن [illegible]

احمد [illegible]

رضی امیر المومنین
اللهم بلغ الی المعارج
کانه العطف ... اجداده
الکرام ... صلی الله ... ازان
که منصب وزارت ... این
عالی ... در ... شد
و منصب ... بود ... از
آنحضرت ... از
هرکس ... و کیف ...
طرز خود ... شد ... بدان
مجلس علمای ... صور ...
بود تعیین ... معین
لاان ضعف الجسم ...
و تکفل ... ان ...
که صاحب نظام الملک ...
اولاد ... فخر الملک
... بر یکی از ...
در باغ ... ... در
فضلات و ... اطراف
و بعد ... مشهور
منشر و در اطراف ...
افواه و السنه ... بوده
وا ... کند ...

و ان ... فی ... در
... ضعف ... بسیده
... لالا واحد ... بود
و بعض ... دران بوده
که ... و ... جوانان ...
شنیده و ... مع ...
در ... مقصد ... فضل ...
میکرد و ... احوال
او اجمالا ... فصل اول در
تخریص فرزند ... وزارت
و مخاطرات آن ... فصل دوم
در اداب و شرایط ... بود
اشتغال ... محمد
با صحی ... میکرد
که بعد از اصحاب ... نمی
صاحب نظام الملک
استحقاق او ... رشد و
نهاده ... استشهاد ... بینند
هیچ کس ... آن را
و در ... و ... شد
اکابر ... و ... ازان
... شنید و ... آن
در ... باکسی که

السنه ... و ... بکتاب
ازان ... از کتب ... اعمال ...
مفاخر ... و ... و اخبارات
... دولت ... از امور
که ... و کسی ... او
... هنوز ...
بود و ... که ... و ... داری
... الحاج ... عمل الحاجات
... بودند و ... تفصیل
... دولت اسلام ...
... واله ... بر ... که ...
و ... ملک ...
و ملک ... شهید ... بیت
و ... السلطان
... استقامت ...
... جهان او
... بیت ...
... فضل ... بود ...
که در حضرت ... بوده ... او
... جهان ... بوده ...
... استقلال
... فر ... ان

مستان ... در حج
... تفصیل
... بعد ... بیت
او ... از ... کمال
خصوص ... علم ... بیان
ابو جعفر ... ابتدا
مدرس نظامیه ... ثبت
تا ... مدرسه ... الصح
خلاف ... و ...
مدرس ... که ... هر یک
اعلم علمای عالم بوده اند و مدرس اول
خواجه را میگوید و بکیف درس و
تحقیقات و تصرفات او ...
علت ... بود ... شیخ
... الاسلام ...
ابو اسحق ... کسی ...
منکیة ... و علامات
سعادت که در ... از وی
ظاهر بوده و ... او از
مجموع ... والد او
خواجه علی احمد بن اسحق ... الطوسی
که اکثر ایشان در ... خلفا و وزرا
در اسلام بوده اند

... قدرتی
که از فضلا و ... کار بود
و در طفولیت خواجه نظام الملک ...
معلم ... عمر ... بود
داوقات ... در اکثر ...
بکمال خواجه ... در
... رواتب ...
در درس ... بعد از
رود ... انقطاع ...
شد ... و اضطرار ... بیت
رسید ... که مولد خواجه بود
بار ... بعد ... از
... منقطع گشت
و جنگی مولد او ... انفعال
مبارک ... و ... روز
از ولادت او ...
... نون ... شب
بخواب دیدم ... مقام ...
وضعا ... نهاده و ...
... بنشسته ...
... سیدم
... کرده ...
... که ...

... بیت
... خود
علیه السلام ... و سلام
چنین ... بر
که ... جواب دادو ... استاد
... و ... و ...
... او ...
و کسی ... جد بود
... از ما در
نفسم ... بود ...
خواهر ... از امت
... که ...
خواهر ... جمله
صالحات ... طفلی را
... خور ... کند
... داد و
... تقسیم ...
... او علی
شده ... او ...
نام داد و او را ...
... او ...
خواب با خواجه علی ...
... بود و ... او
و ... او را ... نام
... حسن ...
... از ... و ...

[illegible]

فنون تتمیم و تکمیل آن [illegible] در تاریخ مذکور است

نمود و معاودت نمود [illegible] خواجه ابوعلی [illegible]

و مشتغل بفضل [illegible] وزیر [illegible]

سلطان الب ارسلان [illegible] سلطان ملکشاه

[illegible]

بجای استقلال [illegible] از خلیفه القائم

در القاب آصف دبا امیرالمؤمنین مخصوص سلاطین بود

بالله رضی امیرالمؤمنین لقب یافت و در شهور سنه [illegible]

و از بعد آنکه سلطان [illegible] ببغداد تهنیت فرمود [illegible] خواجه

[illegible] از سلطان تکلف نمود

و در [illegible] توقف کرد و این حکایت در تاریخ مذکور است

[illegible]

در آن سال [illegible] بعد از [illegible] خصوصی [illegible] و دولت
در اصل کشته باشد بعد از [illegible] از خصوص [illegible] ولایت [illegible] فرمود
و اصل [illegible] که علامات انصرام [illegible] منقطع گردد [illegible] که افراد اولاد و طلب
خانگاه چند که رسیده [illegible] ارباب استحقاق [illegible] خواجه نظام الملک را [illegible] دارد
عاقل [illegible] که مواد و خیرات [illegible] زندگانی [illegible] دیده‌ام
واجب دانم حشمت توان [illegible] از خود [illegible] می‌نمودم [illegible] دیگر
که وقت [illegible] ضعف طبیعی از [illegible] و نوبت [illegible]
و کف [illegible] قرة العین [illegible] نزدیک رسیده [illegible] الهام
محروم [illegible] که وقت انتقال [illegible] خواهم [illegible] نمود [illegible] معدود
اکنون [illegible] وصیت و طریق نصیحت [illegible] ارباب [illegible] ارشادی [illegible]
[illegible] عقود و جواهر و نقود [illegible]
[illegible] مرحوم [illegible] موعظه [illegible] فرمود [illegible]
[illegible] وزارت [illegible] که [illegible]
[illegible] اول در تحریص فرزند [illegible] وزارت [illegible]
که [illegible] نمود [illegible]
[illegible] اگر صد [illegible] عدل [illegible] خود [illegible] اسقاط
[illegible] مروت [illegible] میکنیم [illegible]
[illegible] و تصدیق نمودی [illegible] اشتغال [illegible]
[illegible] اول آنست که [illegible] وزارت [illegible] اول او
[illegible] آخرت
[illegible] در رسالات ارباب دین
[illegible] متعلق است [illegible] شرح [illegible]
و مقالات اهل [illegible] استعقاب [illegible]
و نظرات [illegible] از این مجموع است [illegible] ملاحظه [illegible]

[illegible] مقصود [illegible]
[illegible] سلطنت [illegible] ذکر
[illegible] اگرچه [illegible] آدم [illegible] نهایت [illegible] کلیه [illegible]
[illegible] اول [illegible]
و اعظم امور عالم [illegible] قابل [illegible]
هر یک [illegible] منفرد [illegible] حمیده [illegible] که [illegible] حکم [illegible]
[illegible] چند حکم مختلف [illegible] الهی [illegible] اگرچه
[illegible] هر روز [illegible] حکم [illegible] واقع گردد [illegible] وارد
و العبد [illegible] جمیع [illegible] حکم [illegible] واقع گردد [illegible]
ممکن است [illegible] عقلا که بعد از [illegible] الاحکام [illegible] واقع [illegible]
که [illegible] خواجه نظام الملک [illegible] الاحکام [illegible]
[illegible] خاف [illegible] ملک
[illegible] خوف [illegible]
در زمان سلطان الب ارسلان [illegible] فرموده [illegible]
[illegible] در ایام [illegible] عرض کردند [illegible] چون
اطفال [illegible] رسیده [illegible] شرعی [illegible]
[illegible] تصرف کرده [illegible] بعد از آن [illegible]
[illegible] عرض [illegible] چند روز [illegible]
[illegible] خطاب [illegible]
آورده [illegible]
[illegible] عرض [illegible]
[illegible] ملک [illegible]
[illegible]
در امور [illegible]

کرامی نعمات محافظه [illegible] غنیمت شمرد

و دلایل بزرگ است که [illegible] صد هزار کس را از [illegible] و ممالک را از خود [illegible]

اعظم مخاطرات است [illegible] و مع ذلک [illegible] کس [illegible]

و حاصل [illegible] و نازل [illegible] خاطر [illegible] در [illegible] کردن

داشت [illegible] عاطفت [illegible] معهود [illegible]

و با وجود صد هزار اسباب و جهات [illegible] سوال

موجود [illegible] که [illegible] ثابت [illegible]

صحبت و سوال [illegible] خاطر [illegible]

کردم که [illegible] لام مسلمانان [illegible] کرده ام

[illegible] منفعل [illegible] خود را [illegible] ان

و با هیچ [illegible] اکنون [illegible] کس [illegible]

و [illegible] کردانم [illegible] سالها [illegible]

ز عالم [illegible] مجموع وجود [illegible] هیچ [illegible]

نظر [illegible] و حقوق [illegible] درجات [illegible]

و هر چند [illegible] داشت [illegible]

از [illegible] اگر چه در [illegible] سالها [illegible] امور

[illegible] مقصود [illegible] سالها [illegible]

ممالک [illegible] اختیار [illegible] لیکن [illegible]

و دانی و معتقدم که [illegible] حالت [illegible] خالی [illegible]

[illegible] اصل مزاج [illegible]

غیر از [illegible] اطلاع ندارد و اکنون [illegible]

[illegible] ای خواجه و افضل [illegible]

[illegible] که [illegible]

[illegible] گفتم ای شیخ

[illegible] دارم [illegible] صحبت

[illegible] کردن [illegible]

عالم [illegible]

[illegible] گفتم [illegible]

[illegible] چون این سخن [illegible]

[illegible] شنیدم [illegible]

عجائب غریب که [illegible]

[illegible] معلوم [illegible] خواجه [illegible]

[illegible] محبوب و معشوق [illegible]

و سلاطین [illegible] محبوب و معشوق [illegible]

[illegible] تصور [illegible]

در تصرف [illegible] صحبت [illegible]

آن تصور زیاده میشود [illegible]

[illegible] طبیعت [illegible]

[illegible] آن اندک [illegible] ده هزار [illegible]

[illegible] زیاده میشود [illegible] لیکن [illegible]

[illegible] خود [illegible] سلاطین [illegible]

هزار دینار [illegible]

[illegible] مثل [illegible]

[illegible] مواخذه [illegible]

[illegible] مجلس [illegible]

و در این [illegible] موافق [illegible]

و [illegible] صد امر [illegible]

[illegible] حضرت [illegible]

[illegible] خدمت [illegible]

[illegible] مجلس [illegible]

[illegible] اگر [illegible]

اغلب ظاهر شود [illegible]

ودیگر تسلای خاطر که از درگاه بیابیم و در آنجا

دیگر آن گفته‌اند که عیب ... کاران ... خطر نخواهد بود

داده خواهند که در مجلس ما ... از ضرر و خلل از خطر ... آن مقصود کرده ... بخشد

داده ... عاقبت الامر ... دارس ... داده‌اند جواب

رغبت حالت عاقبت ... استعانت کامل ... بنده و داد رس ... جهت

فوق از ... ترددات ... حکایت ... فضل ... که مقصود از مشوره

بقایات و بقیت ... مشهدات ... در بعضی صاحب محبت ... امر فرمان اللهی وارد

متعلقات موسم حج نزدیک رسید و خلیفه فرموده تا در بعضی ... امیر المؤمنین امید وارم که مرا اجازت

گفته که کسی ... که بیرون محمل عراق و رعایت ... اکرم امیر المؤمنین ... معروض شد

فضل کنند اگر ... کسی از خود ... التماس او اجابت ... ازلام

چرا که حج معروض از ... قطعات ... و تضرع و مسئله ... مشغول گشت

چون از حجاز معاودت کرد و لطافت و قیافت ... و هیچ تکلف ... داده

شبی که خلوتی ... گذشت ... و این بیت ... خطور کرد ... که ... التفات ... رسید که

نقص ... در ... ماندن ... ناجا ... زاویه او ... کرده ... که ... بسیار

چرا ترک صحبت کردی جواب ... داد و فرمود که اکنون ... حالت ... میسر ... میدید

میگویم که ... ده ... خراسان ... و اکنون خدمت ... انواع کلفت و صعوبت ...

من جاء بالحسنة فله عشر امثالها ... چون بیمار ... بعضی ... از رعایت ... الصدور و مراعات ... تربیت

اکنون این حج ... هستم و هر چند در ... میکند ... ان الله علیم بذات ... در خواب ... روی

مسببات ... حالا ... امورست و الذی هو یطعمنی و یسقینی ... ارزاق روزی ...

اکنون ... خادم ... و ما من دابة فی الارض الا علی الله رزقها ... الی نصیب ... کرد

مرا ... هر ... جنس ... امروز ... را ... این ...

که خلوت گاه ... دوست ... گرفت و ... اگر ... خدمت ... هرگز ... نبوده

الحمد لله که جواب سوال ... فرمودی اگر ... ملازم درگاه ... که ...

بعد ... رسیدیم ... از ... کنیم

بخشش ... شوری

و شیر ... اوائل این کار ... والله الموفق ... اولاد ... مناظره و کم ... باشد

و از ... اواخر عمل ... حکم ... کمال ... از آن ... ایام ... آن

لال ... که ... آن ... صحبت ... با خود ... داده ... از ... البته ... نقص

ارضاع ... رسالات ... شد ... عدم ... در بعضی ... خاتمه ... در

و اگر در ... مرادات ... واقع کرده ... امور از ... نقصیر ... موجبات

نزدیک ... نه ازین ... دیگر ... از ... فی الدار ... هر ... که

نامه را ... تحریر ... شد ... عنایت ... نقصیر ... احوال ... امور ... خاطر

و از عدم حصول آن ... هرگز ... ایشان ... عکس ... رسیده

شاهزاده را ... شوخ ... لطف ... تجربه ... بنده ... هرگز ... خواهند

خطر ... نمیکند ... نور ... که ... استقامت ... کرده

با ... فاسده ... و انحراف مزاج او ... از جاده ... استقامت ... الحصول ...

خاطر ... استرضاء جانب این طایفه ... و تعذر تمام دارد چه اکثر مطالب ... نظام ...

باید که ... خواهد ... بر ... حضرت ... شده ... که ... دعا ... بنده

و ازین ... دیگر و اگر ... مقصود ... که ... شود ... تلخ ... تفصیل ...

معاملات و میزان مهمات تفصیل آن کرده حالی ... نشاط ... مشکل

بیشتر ازین ... که ... اتباع ... مخالف قاعده ... استقبال ... ترکستان ...

کر سلطان ... شمس الملک ... از ... خبر ... استقبال کرده ... خاطر ... آورده ...

بعد از آن ... سلطان ... حیدر ... بخش ... مراجعت ... وعده ...

که متوجه ... اطراف ... سلطان ... تمکن ... و سلطان ... اوقات ... اطراف ...

متوجه ... شام ... صلاح ... ایشان کرده که ... مجتمع کرده ... مقصود ...

توهم ... ترجیح ... حیدر ...

والسلام

سلطان محمد را [illegible] مصالح [illegible]
پسر [illegible] شود [illegible] گردی [illegible] دارد
سلطان [illegible] کرد و گفت [illegible] الطعام [illegible] جواب [illegible] مقصود
پرسش [illegible] کرد [illegible] الطعام [illegible] شاهزاده [illegible]
[illegible] سلطان [illegible] حکم [illegible] شاهزاده [illegible]
تاریخ [illegible] سلطان [illegible] الطعام [illegible]
که [illegible] سلطان [illegible] بعضی [illegible] از [illegible]
[illegible] شاهزاده [illegible]
که [illegible] خواهد [illegible] انحراف [illegible]
بر ولایت [illegible] شاهزاده [illegible]
و مردمش [illegible] خواهد [illegible] شاهزاده [illegible]
که [illegible] شاهزاده [illegible] امور [illegible]
اگرچه [illegible] اختلال [illegible] خلل [illegible]
[illegible] تعدد [illegible] مخالفان [illegible]
مثلا چون [illegible] والا [illegible]
[illegible] موجب [illegible]
[illegible] ارسلان [illegible]
شود و [illegible] سالی که سلطان الب ارسلان [illegible] روم [illegible]
[illegible] روم و شام و غیر ذلک [illegible] و معاهدت [illegible]
از [illegible] اموال [illegible] الاسلام [illegible] سلطان [illegible]
از [illegible] اخراج کنند [illegible] مسلم [illegible] سلطان [illegible]
[illegible] روم [illegible] سلطان [illegible]
غالب گشت و ملک روم را [illegible] سلطان [illegible]
ممالک [illegible] سلطان [illegible] مقدم
[illegible] که ملک [illegible]

[illegible] ملک روم [illegible]
که [illegible] سلطان [illegible] مقصود [illegible]
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible] خراج [illegible] شاهزاده [illegible]
[illegible] سلطان [illegible] روم [illegible]
هرسال [illegible] از روم [illegible]
آنست که [illegible]
[illegible] شام و بلاد عراق [illegible]
هر کس [illegible] ولایت روم [illegible]
و متعهد [illegible] اموال [illegible]
نظر و [illegible] سلطان [illegible]
فضل [illegible] شاهزاده [illegible] اموال [illegible]
روم [illegible]
[illegible] شاهزاده [illegible]
از [illegible] مخدوم [illegible]
[illegible] هر صورت که [illegible]
[illegible] شاهزاده [illegible]
شاهزاده از [illegible] شاهزاده [illegible]
[illegible]
[illegible] سلطانست [illegible]
رو [illegible] و اموال [illegible] آن [illegible]
[illegible] اندک [illegible]
[illegible] محسوس شد

[illegible]

بعد از آنکه [illegible]

گروه [illegible] از ایشان [illegible] سپرده [illegible]

[illegible]

صبح فارغ شدم [illegible]

[illegible]

و وقتی دیگر از همین مرض [illegible]

[illegible]

داشته که عدم اعتراف [illegible]

[illegible]

گفتم شاید [illegible] هنوز در [illegible]

از سر بنه این نخوت کاوس را [illegible] بجبریل طاوس را

اکنون [illegible] فردوس را [illegible]

[illegible]

و نعمات آن [illegible] ازان ارباب [illegible] قصص [illegible] دادی
هر که تقطیع [illegible] سلطان [illegible] عرض [illegible] جنس [illegible]
سلطان [illegible] لا صدر [illegible] اعمال [illegible] مزاج [illegible]
امور [illegible] بر [illegible] پادشاه [illegible] مطلع [illegible]
[illegible] خصوصا [illegible] واقع [illegible] مستوفی [illegible]
[illegible] سلطان [illegible] اعتماد [illegible] دیوان وزارت
ملک [illegible] گذشته [illegible] سلطان محمود [illegible]
[illegible] اسفراینی [illegible] ابوالعباس
[illegible] ابوالعباس [illegible] نعمت [illegible] معتبر [illegible]
[illegible] محمود [illegible] سلطان [illegible] نعمت [illegible]
[illegible] خواجه [illegible] خط [illegible]
و امیر علی [illegible] خواجه [illegible]
[illegible] سلطان [illegible] خواجه [illegible]
سلطان [illegible] آن [illegible] خواجه [illegible]
[illegible] و سلطان [illegible] خواجه [illegible]
[illegible] مبالغه [illegible]
والحاصل [illegible] عمال [illegible] ممالک [illegible]
[illegible] خواجه [illegible]
[illegible] ابوالعباس [illegible]
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible] و خبر [illegible] خود [illegible]
[illegible] سلطان [illegible] ظلم [illegible] خواجه [illegible]
[illegible] خواجه ابوالعباس [illegible]
[illegible] خواجه [illegible]

تشغیل
[illegible] فرو بردن

خواجه ابوالعباس [illegible] که وزارت
آن شغل [illegible] سلطان
[illegible] الامام [illegible]
[illegible] ارباب [illegible]
[illegible] الدوله [illegible]
[illegible] ارباب [illegible]
و [illegible] سلطان [illegible] معلوم [illegible]
[illegible] خواجه ابوالعباس [illegible]
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible] خلوت [illegible]
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible] ابوالعباس [illegible] سلطان
[illegible] ابوالعباس [illegible]
و [illegible] سلطان [illegible]
از اطراف و [illegible] عالم [illegible]
[illegible]
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible] سلطان [illegible] خواجه ابوالعباس [illegible]
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible] خواجه ابوالعباس [illegible] سلطان از
[illegible] سلطان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

... کرده اند ...

... و الضروره ...

[illegible]

... الاکراه ...

[illegible]

مروت صاحب [illegible] سلطان

ترا امر ملازم سلطان [illegible] شیخ [illegible] که مثل من [illegible] مکارم [illegible]

محمود مجلس لازم متوقف منصب [illegible] در ضمیر او منقش گردانم که [illegible] اظهار [illegible]

تکریم و حال [illegible] و کتاب [illegible] جسته [illegible] واضح [illegible] خدمت [illegible]

رعیت پرور [illegible] حکیم [illegible] مبدا [illegible] مقدار [illegible]

مسکنه و الالحن [illegible] ضعیف [illegible] عدل [illegible] کرم [illegible]

که در [illegible] لطیف [illegible] داشت [illegible] آنکه [illegible] مرتبه که

احسان تو بر [illegible] است که [illegible] عشق [illegible] عید [illegible] اعزاز

نتوانم [illegible] مرا [illegible] غالب [illegible] مشغول [illegible]

مرا [illegible] فرمودی [illegible] شعر و جاه [illegible] مشغول [illegible]

اکنون [illegible] آنست که [illegible] او [illegible] دوران

بود [illegible] که [illegible] خود [illegible] تکلف [illegible] مشغول [illegible] خبر [illegible] تحفت

بر [illegible] بود [illegible] معاودت [illegible] علم و حکمت [illegible]

به درجات رفیع [illegible] سلطان ملک [illegible] دولت [illegible] اسلام

و سلطان [illegible] علما و حکما را [illegible] آن محمد [illegible] فارغ [illegible]

تمام از خراسان کم بود [illegible] سلطان ملک [illegible] و دران سال که سلطان [illegible]

مولانا [illegible] محمد [illegible] مجید [illegible]

از [illegible] جلال و اکرام [illegible] ظهور [illegible] قلبیت [illegible]

دوری [illegible] خواجه [illegible] که دنیا [illegible] عبد الله [illegible]

از جهت [illegible] و دنیا [illegible] و لیکن [illegible]

[illegible] مکارم [illegible] الطاف [illegible]

معاهده [illegible] جاه و [illegible] در مجلس [illegible]

و بعد ازان [illegible] در مجلس [illegible] و احوال [illegible] بود

سلطان [illegible] ما [illegible] وصیت [illegible]

و چون [illegible] سلطان [illegible] اوصیای [illegible]

دو وارث اختلاف [illegible] سلطان [illegible] قبول [illegible]

داود [illegible] سلطان [illegible] او [illegible]

و با [illegible] سلطان [illegible] کرد [illegible]

بر [illegible] سلطان [illegible] وضع [illegible]

رسانیدم و [illegible] که [illegible]

جه در آخر [illegible] کرد [illegible]

بانواع [illegible] و حیل [illegible] در علم [illegible]

منزل [illegible] سلطان [illegible]

سلطان که [illegible] مقدار [illegible] از [illegible]

مطلع بوده بعد از [illegible] سلطان [illegible] خانه [illegible] سلطان

[illegible] مضاعف [illegible] کمی [illegible]

نکس [illegible] که [illegible]

[illegible] دینار [illegible]

شش صد دینار [illegible] داده [illegible] دینار

سلطان [illegible] واجب داده [illegible] سلطان [illegible]

[illegible] سلطان [illegible] سلطان [illegible]

بیت و [illegible] خود [illegible]

و حق [illegible] اصحاب [illegible]

و عده [illegible] فاضل [illegible]

باشد [illegible] فاضل اکنون [illegible] فاضل [illegible]

دوازده [illegible] دینار

سی بنقسیم کرده دو نیت
هشتصد بهشت [illegible] ... و هزار دینار بالضعف [illegible] خود
چون قسم القصه [illegible] هفتصد باشد و اولوخود ... هزار و چهار صد
سلطان [illegible] با [illegible] یک کس را شصد ... اورا بالضعف [illegible] دینار بدین
برشمرد صدو هفتاد و ... شش هزار ... را انضعف داده و [illegible] باید کرد
وارد و صد [illegible] سلطان نامه و ... دینار را هشتصد دینار [illegible] باید بیود
رخام سلطان نامه را هزار دینار ... و الالکه لفات ... ملاحظه باز [illegible] که
اگر اراده ... حاجت و دستوری ... غیر از آن ... بر الطایفه ... بر دل ... دفاتر
چون این مجموع ... و سلطان ... مراقبت ... اعظم ... مقاصد الزام ... خان عظیم
تا هنین تمام کرد و ... آنرا ... دران ... سیف ... نمود و کاران ... خلف مشتاق
جمیع وجمیع ممالک بود ... مهیات خواستم ... نقض عهد
اینک ... کفایت کرد و لیکن چون مراد ... منشی ... و کثرت ... حق
برو بعون ... و نصرت ازدی ... ومعرفت عرض آن ... دولت ... مجلس ... نافع
که برود کی سلطان ... آتش ... و کران ... فرزند غرض ازین تعویر
تدارک کار ... در آخر اختیار کرد و هیچ چیز ... نبود ... الکنون قیاس
که الم ... وتسلیم دفتر وتعیات عرض آن ... راجع بود ... وزارت
حالتها و ... دیگر از آنجا باید گرفت والله الموفق والمعین ... بزرگ
که مخالف ... عبث ... داده ... سخن تقریر افتاد و اگر هیچ ... نخواهد ... که
پس لاجرم ... در آداب چند چیز که از لوازم است ... آن ... خواهد ... فصل دوم
درین فصل ... مذکور کرده ... منفع ومفید ... امور ... شرایط
در آداب وزارت و شرایط آن ... است که ... و استقرار ... دولت ... باشد
و اراده امری که مدار ملک و ملت

بدیع ... آن ...
و شرایط ... و ملاحظه آن ... جانب ... شود ... قبل از
جانب ... وارد ... از آن ... الله
اول جانب خدا ... جانب ... هیچ کس ... و جمل شود
معرض ... جانب ... عقلا ... مقصود ... روز ... نظر باید
سیم جانب ... اولیای ... مقصود ... المثل ... مطبخ ... مجلس
هیچ ... نشود و الا که ... جایزندارد ... استعمال ... مشروب ... بر
کار معتبد ... مقصود ... بزرگ ... جانب ... دولت
هیچ ... نشود ... التزام ... لامقصود ... اول حفظ جانب ... بود
دانست ... تحصیل آن ... وفت ... الله ...
دین و دنیا ... حاصل نشود الا ... است ... سعید
چه ... اگر امروز ... واقع شود ... صحیح ... راسخ
اول امری که در ملاحظه انجانب ... باید بود ... که ... این طایفه ...
و مسئولیات ... مراکز ... اسباب ... مجالس ... تحقیقی
بعض ... حکم ... عارف ... موحد ... محقق ... اولاد ... وجود
معتقدات باطله ظاهر کرده ... خلل ... مقرر ... دور
صانع ... درین ... فرایض و سنن ... طاعات و عبادات ... خالی ...
اعلام ... غایت ... تحصیل ... اخلاق ... عادات
مقدم ... حضرت ... اخلاق ... عدل ... ظلم ... قوم
دوران ... حاجت ... اند که علم ... است ... سالم
و سخن معقول ... و تحمل ... که ... حکایت
و راحت ... و کردن ... نقص ... اهلاک
و ... که سلطان ... امور ... بانجام رسید

و مرجع
و ملاذ و مرجع شد سلطان از اطراف [illegible]
رضا و اتباع متبدل شد اکابر و اشراف از اطراف که متفق [illegible] بیرون [illegible] زاده
و نمود و کرده [illegible] جمیع اکابر [illegible] بجمله ممالک از ما وراء النهر و غیر ذلک [illegible] جمیع [illegible] اعیان
و آن [illegible] عرب و عجم [illegible] عراق و فارس و خراسان و ما وراء النهر [illegible] سلطان فرمود [illegible] جمیع
تا بلاد شام و روم و عراق [illegible] مجموع اجتماع [illegible] شد [illegible] سلطان [illegible]
تا حد جابلقا [illegible] او و [illegible] دار الخلافه بجانب [illegible] بود [illegible] قطع [illegible]
تا جابلسا [illegible] غرب [illegible] دار الخلافه روانه [illegible] خلافت [illegible]
و تحکیم سلطان در طرف [illegible] رضا [illegible] دار الخلافه [illegible] سلطان [illegible] خبر
ولایت که [illegible] از جهت طلب رضا [illegible] زنهار از طرف [illegible] روان شده
و لا [illegible] حاصل شود [illegible] سوار [illegible]
و لا خضوع و خشوع [illegible] تا رضا حاصل [illegible] که جهت سیاده [illegible]
گشته و نظر بر تعظیم و احترام [illegible] خلافت [illegible] امیر المومنین [illegible] نظام الملک [illegible]
در حال بخلیفه رسیده [illegible] بحکم امیر المومنین [illegible] خلعت [illegible]
سوار و جمله اکابر عالم پیاده در مراسم [illegible] خلیفه [illegible] دار الخلافه [illegible] کسی را از
و مراتب [illegible] و سایر [illegible] اسلام [illegible] نفس [illegible]
[illegible] الوزیر العالم العادل نظام الملک رضی امیر المومنین [illegible] که چون سلطان [illegible]
وزرا با امیر المومنین منسوب گردانیده بودند غرض ازین [illegible] حال [illegible]
تعظیم و تکریم [illegible] صواع [illegible] و لا حول [illegible]
که آن مرتبه [illegible] صد هزار [illegible] خلعت [illegible]
بخواب دیدم [illegible] بر [illegible] امیر [illegible]
بود [illegible] تمام [illegible]
و در عقب [illegible] کراهت [illegible]
از دیگری [illegible]
منکر [illegible]
حال [illegible]
بجواب [illegible]

[illegible] خوابم
[illegible] و دیدم [illegible]
[illegible] بر [illegible] از [illegible]
خود را [illegible] آمدن [illegible]
و در [illegible] سلطان [illegible]
و [illegible] اظهار [illegible] سوال کردم که [illegible]
با [illegible] سال [illegible] گردانند
و [illegible] از خود [illegible]
ار [illegible] اراده [illegible] از خصال [illegible]
[illegible] که [illegible] آنست که [illegible]
در طریق عبودیت و استحفاظ جانب ربوبیت [illegible] بر [illegible] کرده
آن واقع گردد [illegible] از کرم و فضل ایزد تعالی [illegible]
جزوی از خوابی [illegible] امور [illegible] بر قواعد عقلیه تطبیق [illegible]
از لطف [illegible] باید [illegible] که [illegible] سیرت [illegible] در طور
قطع نظر از آنکه علامت کمال ایمان خواهد بود و دلیل بر آنکه [illegible] مقصود [illegible]
هر چه [illegible] تقدیر [illegible] حصول مقاصد [illegible] ال ارسلان
[illegible] تدبیر [illegible] که [illegible] سلطان [illegible] کرد
[illegible] سلطان [illegible] والی [illegible] عازم
سلطان حکومت ممالک فارس [illegible] تفویض کرد [illegible] سلطان [illegible]
[illegible] فضلویه [illegible] فارس که در غایت حصانت [illegible] محکم
گرد [illegible] اموال [illegible] سلطان [illegible] حصین
گردانید و [illegible] سلطان [illegible] ممالک [illegible]
رسیدند [illegible] سلطان [illegible] ممالک [illegible] قلعه [illegible] بودند [illegible]

بهیچ حال محاصره بصورت ممکن نیست فتح و بکار عیان دیگر

نا ... چه بصورت و تحریف قلع شود و بعد ازان فتح بسلک کار ... و دلایل

ممکن نیست مگر آنکه فضل الله ... لیلا و نهارا بحق ... گردد و بعد ازان که مولانا کردم ... و اهل قلعه

نهضت نمایند ممکن گردد جانب ... رفتن از ... فضلی و ... سلطان ... راه ... و اخذ

لو ... گرد ... بمعظم وجهات ... که ... محصور ... خود ... و الابرار ... بجود

هر وجه متعارض ... لقول الله ... محصور ... آن ... ارغاق ملک

سعی در اهتمام خود در طلب ... بلاد ... مبتذل گرده ... لشکر قلعه را احاطه کردند ... تا از جا

نا باشیم القصه بجانب فضلون حرکت و ... لشکر که محاصره بکنم ... سودم ... داده

و استظهار ... قلعه بر اطراف ظاهر ... جازم شدم ... جانب فواد الله ... اهل

تنگ آمده ... آفات ... لشکر گشتند چون شب ... روز دیگر ... که موجب ... ان

شد و خراج معهود ... و اموال ... ارسال کردند و ... حکم ... و اطلاع

مملکت متغیر شده که چون فتح آن قلعه ... المجاریه ... اسباب و حیاض ... بقدرت

و متحصنان قلعه تحقیق کرده ... که روز ... بحیث ... بعد

انزد تعالی ... فتح ... آب ... خواستن ... از ... قلعه بخاطر

انزد تعالی بجا آوردم ... تقدیر ... نقد درست ... که در فتح این

مرسید ... بعد ... الدین ... والی ... سنه ... که سلطان

الحاق ... قلعه ... حکایت ... تاریخ ... و اشغال

الارسلان ... نهضت نمود ... سلطان متوجه دوم

ولایت ... شاهزاده ... ملک ... بود ... توجه نمود ... القصه ... اقامت ... اگر ... در آنجا

وحصانت ... عظیم ... نام آن قلعه ... تسخیر ... خود اگر ... و الجمله اعتبار

بودند چنین ... که از ... یکی آن قلعه ... سوار ... میتواند

اطراف و جوانب ... آن ... کرده ... پیاده را

عروج ... آن

شریعت شاهزاده ... با ... موافق ... دیگر ... خود ... احوال

ذکر ... الله ... بعرض ... سلطان ... زیاده ... اعیان ... امورات ... احوال

وانات و اشتغال ... سلطان ... افراد ... بنا ... ادب ... روز دیگر

تجربه ... ثمره ... میشود ... احکام ... صلح

سلاطین ... که ... تاریخ ... گردند ... خود ...

بودن ... آن ... رجال ... اعزاز ... گردد ... بخشید

مقابله ... بشود ... رجال ... شاهزاده ... اخلاص ... خلاص

نداشت ... زوال ... عظیم ... گرده ... نازیانه

بر جانب رفت و از قلعه ... انداختند ... عظیم ... بر

مردم ... قلعه ... آمد ... احوال ... رفت ... زلزله عظیم

چه ... ظلمت ... عالم ... شده ... جانب

چون نمودار ... بعد از آنکه ... لشکر ... گشت ... مبارک

قلعه ... خندق ... لشکر ... فتح

و کلیسیا آن ... مسلمان شدند و فتوح ... بلاد ... بنا

هر ... آن ... معلوم کرده که ... مقاصد موقوف ... عزت

تقدیر ... و عنایت ... تنگ ... و ...

واجب است ... پادشاه را اطاعت ... عقیم ... خلایق ... اقتدار

خصوص ... ملک ... کسی که در ملک ... زمام ... استقلال داده

او سپرده باشد ... سلطنت و حل و عقد امور مملکت ... متوجه

دران ... منصور شود ... خاطر ... محبت

و ... محبت خالص ... تعظیم ... که ثمره آن

... شود و ... الله

حاصل عمر [illegible] سبب ترجیح [illegible] محصول [illegible]
وتعظیم سلاطین را از [illegible] از خوف و بیکسی [illegible] عوام [illegible] خاصست
بیک نوع نصرت که عبارت از [illegible] علی العموم جامعست [illegible] حضرت [illegible] کنند و در عدم
خلایق مشترکند و جهت [illegible] منفعت [illegible] اقبال حضرت [illegible] الا بعدم ملاحظه
زیاده ثمره ندارد دیگر جذب منفعت نوع بر جمیع خواص [illegible] تحقق ممکن نیست
و رعایا و ممالک [illegible] مخصوصه از آن [illegible] ثابت [illegible] نوع کرده
حکم نوع اول دارد و منافع و ثمرات مخصوصه [illegible] اصل عقیده [illegible] بحصول و دوام او
خوف و رجا با اخلاص محض و محبت خالص [illegible] ندارد [illegible] تامه [illegible]
اگر در این مقاصد دیگر کلی یا جزوی [illegible] مشغول شود مضرت [illegible]
نهایه [illegible] اصل عقیده از ملاحظه [illegible] حاصل کرده [illegible] استیلا و تسلط را
هرگز کسی آنرا [illegible] نتواند [illegible]
حیات [illegible] منتهی شود
وجود [illegible] سبب و جهت [illegible] پس اثبات [illegible]
بوضعی که [illegible] سلطان عادل را [illegible] فرض [illegible]
والاخل [illegible] فی الارض [illegible]
همیشه بوده [illegible] استخراج [illegible] امتحان میکرد [illegible]
از جمله [illegible] و فهم [illegible] خلیفه [illegible]
که در آنجا نشسته بود و این علم را امتحان میکرد [illegible] قاعده [illegible]
حاضر بود این علم [illegible] که در استخراج ضمایر [illegible] قاعده نام خدا [illegible]
[illegible] در علامات [illegible]
اعلم [illegible] که از [illegible] نام [illegible] و علامات نظر کردم [illegible]

دانسته [illegible] آن دلالت
دانست [illegible]
خواهد بود [illegible] کنند نافع و [illegible]
[illegible] دلالت [illegible] سلطان عادل
خدای [illegible] خلق [illegible] مخصوص [illegible] سلطان عادل
نفع [illegible] استدلال کرده [illegible]
شده [illegible] اعتبار [illegible]
و در آن مرتبه [illegible] که عقلا [illegible] صفات [illegible] سلطان عادل [illegible]
رابطه را [illegible] اوضاع سلطنت [illegible]
و جهات [illegible] کرده [illegible] دفع [illegible] اصل [illegible] اموال مملکت [illegible]
[illegible] ولایت [illegible] احوال [illegible]
و مصروف دارد [illegible] بصورت [illegible]
کند و از جمیع ملاهی [illegible] محظورات و مناهی مجتنب باشد [illegible]
تقصیر [illegible]
رضای پادشاه منحصر گرداند و خرم کند [illegible] ملازمان سلاطین [illegible] سرور [illegible] خشنودی
سلطان [illegible] آنست [illegible] رضای سلطان
محرک [illegible] و داعی [illegible]
و همه [illegible] تمام [illegible] استقبال [illegible]
باشد اگر [illegible] در اوائل حال [illegible]
[illegible]

بایدکرد و ... منتظم است ... خود را بنوع ... استقبال

برلایم و شهود آنرا ... تحمل ... بوستی افرخ متوجه

و تدریج و تعاقب هر یک را ... نصرت خاطر ... [illegible] ... که ... [illegible]

باید کرد و دیگر آنکه چون از جهت امور ... [illegible] ... تفصیل و تطویل و رخص مختصر

ضلالع آن ... است ... و چون ... ملکی ... بیان نوع اول آنچه ... متعلق ... جهات است

وعلاج آن ... است که ... که بندر ... و در ... [illegible]

مینزکرده فالمکب اجمال و اختصار ... سلطان ... [illegible] ... داوند لذا ...

وجانب ... [illegible] ... را ... و عادت ... قسم ... اعلی ... وبس

و از خلاف انحراف ... [illegible] ... عقل ... در ... بهیچوجه ... [illegible] ... کرده

با مقدار مقصود با خبر ... باید بود و در مقام ... [illegible] ... ضمیر سلطان همه ...

وجهت ... باید داد و ... تا ممکن باشد ... طی ... مسلک ... [illegible]

عهد و نقض میثاق محافظت باید کرد و حضرت ... [illegible] ... عهود و مواثیق مقصد

ولیکن اگر ... جاده معاهده ... رسوخ ... استقامت ... واقع گشته ... فایده ... الطاف الهی ... [illegible]

بوده است با ضعاف ... [illegible] ... دوام ... [illegible] ... وفا ... خانکه مشهور

حکایت آورده اند که چون امیر اسمعیل سامانی ... با عمرو لیث ... [illegible] ... از ان اطلاع

عمرو را گرفت و شخص خزانه ... که با او بود مشغول ... هر چند ... نمود ... [illegible]

معلوم ... که هیچ احدی را از ان ... [illegible] ... معاودت نموده باشد

زر و ... کسی بود نام او ... امور خزانه بود ... [illegible] ... داد و از حال

چون بعد از چند روز امیر اسمعیل ... اهل ... [illegible] ... وجوه

سام ... خزانه عمرو ... استعلام فرمود ... هیچ ... خبری نکرد ... [illegible]

تفحص و تحقیق از او ... نشد ... و چون آن اموال ... [illegible] ... واقع شده بود

تعیین و ... [illegible] ... بدیشان راه یافت و ... مردم همراه ... [illegible]

خنق ... [illegible] ... بودند که ...

حالا ... [illegible]

است و ... خزانه ... الغنی عن ... است

ارکان ... امیر اسمعیل ... اصلاح ... [illegible]

... امیر اسمعیل ... [illegible] ... بیسم ...

که ... [illegible] ... صد ... و ... زر ... [illegible]

صد هزار ... خواهد بود ... اگر کسی ... را ... اموال ... [illegible]

صد هزار ... [illegible] ... مرتب ... استعجال ... [illegible] ... علی

متوکل کردانند ... خلاف ... [illegible] ... خوان کرد ... [illegible]

تسویه ... نقض ... کرده چون ... نزول کردند ... آمدن ... [illegible]

کر ... منت ... [illegible] ... عمرو لیث ... [illegible]

با ... جواب داد و گفت ... که ... اسباب ... [illegible]

قادرست ... [illegible] ... جمع ... مظلوم ... [illegible]

ودر حال کنیزکی ... امیر اسمعیل ... در ... گوشت است ... [illegible]

قیمتی در آن ... بوده ... غلط ... که ... پارهای ... [illegible]

سوار ... در اثر ... چون ... که فرود آمد ... هر طرف ... [illegible]

بسنگایی می افتد چون ... را ... ازان جا ... دیگر ... [illegible]

سنه ... خزانه عمرو لیث بوده که ... بوده و ... [illegible]

القصه آنچه از خزانه عمرو لیث ... بود و آنچه ... همراه ... اضعاف ... [illegible]

عرض ... که ... طریق عهد و پیمان ... بودن فواید ... محصور دارد ... بیان نوع ... [illegible]

اگر توجه و ترددات ... چون اخراجات که در وقت نهضت عساکر ... [illegible]

فاخر ... و افزون ... اجتهاد ... نقصان ... بادشاه ... [illegible]

و اگر کسی دیگر ... آن ... حکایت ... ابو الحسن ... [illegible]

از جمله ... سلطان الپ ارسلان

بی تحصن قلعه [illegible] فراوان [illegible] بعراق باز [illegible] رسیدند

کیو بود در [illegible] حرکت [illegible] و در آن [illegible] رسیدند

چون آن [illegible] تمام [illegible] جرأت و استعداد [illegible] روم [illegible] جمله

عراق [illegible] بود [illegible] ساله که نهضت [illegible] تمام ممالک روم [illegible]

زر انجا [illegible] کرده [illegible] بود و چون سلطان [illegible] بعد از آن [illegible] استیصال [illegible]

و [illegible] از مواجب [illegible] و غیر آن [illegible] بود [illegible] بعد از آن [illegible] خراسان

مراجعت [illegible] والا اقل [illegible] سال کامل [illegible] از روم [illegible] تحریر [illegible]

سلطان فرمود تا آن جواب [illegible] قلعه [illegible] بعد از آنکه [illegible] مقدار از آن [illegible]

که [illegible] قلعه [illegible] سلطان [illegible] خزانه [illegible] ذخیره [illegible] منفعت بود [illegible]

در دفاتر احتیاط نموده [illegible] هزار درم بود سلطان فرمود [illegible] که در ممالک بودند [illegible]

سلطان [illegible] کردم [illegible] مجلس [illegible] آمده [illegible] صد [illegible] که داخل [illegible] قدم

و از املاک [illegible] سلطان [illegible] و مستغلات جدید [illegible] و [illegible]

بود از [illegible] هر یک ده هزار درم [illegible] مهمات [illegible]

از [illegible] که [illegible] قلعه [illegible] بعد از آن [illegible] سلطان [illegible] اظهار خشنودی کرده

روز دیگر [illegible] عارض آن [illegible] مفصلا بعرض سلطان [illegible] پادشاه [illegible] که سعی [illegible]

و خواجه ابو [illegible] دانا [illegible] دیگر از [illegible] پادشاه [illegible]

تا در [illegible] کسی [illegible] عدل و انصاف [illegible] دیگر [illegible]

پادشاه [illegible] عدالت [illegible] سلاطین [illegible] نیکی نام

بر [illegible] و دیگر هر چند از پادشاه

[illegible] احتیاط [illegible] امور

بیشتر [illegible] معلوم گردد که [illegible]

طالب [illegible]

پادشاه [illegible]

مطلب [illegible] و [illegible] حصول [illegible] از [illegible] او کرده و [illegible]

پس [illegible] آن [illegible] موجب [illegible]

مقصود او [illegible] وجود [illegible] اقتدار [illegible] و [illegible]

کر [illegible] خشنودی [illegible] حقیقت [illegible] پادشاه [illegible] وجود اقتدار [illegible]

[illegible] پادشاه [illegible] وضع [illegible]

شعار [illegible] مصلحت [illegible] تمثیلات و تصورات [illegible]

جان [illegible] که [illegible] آن [illegible] مصلحت [illegible]

پادشاه و [illegible] آورده شود [illegible] احوال [illegible]

سلطان [illegible] گشته بودند [illegible] خزانه [illegible]

مصلحت [illegible] که هر یک [illegible] عازم [illegible]

[illegible] باشد [illegible] مصلحت [illegible] جمیع بودند

و سلطان [illegible] مصلحت [illegible] استیصال

[illegible] اخلاق [illegible] مخالف [illegible] دارد [illegible]

[illegible] انجاست و مصالح [illegible] ولایت [illegible] مفاسد [illegible]

سلطان [illegible] احوال [illegible] سلطان [illegible] ضعف [illegible]

در [illegible] حکایت [illegible] و منصور [illegible]

[illegible] و منصور [illegible] آن [illegible] اعمال میکرد

[illegible] ممالک [illegible] ظلم [illegible] ملک [illegible] انواع [illegible]

[illegible] که [illegible] سلطان [illegible] در انجا [illegible]

متوقف گردانیده و [illegible]

منصور کش ... شادی ... حج ... نوبت ... و ... کرد اند

والتماس ... مراجعت ... نمود ... اقبال ... لعظمه ... جان ... عالیه ... او

سلطنت ... اکبر ... که ... خلیفه ... داد ... کرد ... دو ... جان ... جرات

عقیده ... منصور ... اوله ... بغداد ... حسب ... از ... الشعور ... وارد ... [illegible] ... صحیح

استعفا ... که ... موجب ... اوایل ... بغداد ... سلطنت ... از ... ایشان ... بکشند ... که ... الله

بعضه ... از ... چند ... مجلس ... روزی ... از ... شیخ ... که ... بغداد ... مطلق ... مرتبه ... ظلم ... که ... سکینه ... اهتمام

کش ضعف قلب ... شیخ ... ازین ... غالب ... است ... و ... بعضی ... کرد ... و ... میکرد ... نه ... اوله

امیرالمؤمنین ... که ... فلان ... مظلوم ... از ... فلسفه ... ظاهر ... شود ... و ... ازو ... میدارد

مرا امیرالمؤمنین ... است ... هیچ ... از ... جانب ... مظلوم ... ضرورت ... که ... دیگر ... او ... آخرت

تفهیم ... بعضی ... چند ... کرت ... در ... مقام ... ام ... که ... اگر ... کسی ... خود ... مظلوم ... مواخذه ... مقامات ... خلیفه ... بدو ... آخرت

و اگر کسی ... ظلم ... قادر ... باشد ... ومنع ... نکرده ... بجهت ... ما ... حجت ... الجواب ... بالای ... نمود ... دلیل ... حکمت ... ملاحظه ... تیر

هیچ حرمت ... ان ... که ... کسی ... را ... کینه ... که ... عقوبت ... کشند ... الا ... خلیفه ... مرا ... بعد ... از ... بعضی ... وار ... که

خلیفه ... را ... بفرست ... و ... متعدد ... رجوا ... است ... وار ... سوال ... استفسار ... کرد ... و ... اعمال ... مخلوط ... در ... میان ... اوله ... چاپخانه ... عده

از شیخ واقع گردد ... باهتمام تمام ... تتبع ... آورد ... و ... مقصود ... شیخ ... اطلاع ... حاصل ... کنند ... و ... از ... هیچ ... اوله ... رجوع ... علاوه ... وجهات

بیرون ... نمود ... و ... انواع ... در ... خواست ... که ... نمود ... و ... شیخ ... حرم ... واکار ... فرصت ... او ... بیعت ... و ... لام ... مهاجر ... که ... در

کشته ... الجمله ... متوجه ... بغداد ... حیل ... آمده ... اوله ... خلیفه ... زیارت ... و ... وقف ... عدو ... شیخ ... ان ... بود ... که ... در

روزی ... کار ... معارف ... و ... امثال ... آن ... بسیار ... کرده ... در ... آن ... خلیفه ... از ... کمک ... طرق ... احوال ... او ... مال ... دلالم ... از ... جهت

را ... همه ... جاده ... رفتن ... که ... چهار ... تن ... امر ... اولی ... بودند ... و ... سلاف ... رسید ... کل ... اعده ... عالی ... و

رفیق ... که ... در ... کمال ... الالوهیت ... تمام ... جلادت ... او ... را ... هیچ ... نکنند ... و ... چون ... او ... را ... در ... مجلس ... پیر ... اهل ... ایشان ... هرکس ... نزد ... خود ... را ... از ... دوستی

خود ... داشت ... و ... او ... نظر ... تکلف ... دیگر ... از ... آن ... ساخته ... و ... علاوه ... ازو ... میکرد ... که ... آنجا ... در ... آن ... تحمل ... غضب

ز ... منازل ... که ... آب ... نمود ... عاجز ... و ... از ... ایشان ... در ... آنجا ... نموده

او ... توقف ... نشد ... اضطراب

... کرده که ... جهت

این ... نزل ... جمله ... عظمت ... از ... جهت ... الحمد ... او ... در ... آن ... داده ... کاغذ ... غایب

ان ... وقف ... کمیته ... الحمد ... او ... چنین ... جنس ... رحیم ... حرام ... کرد ... اگر ... خود

معلم ... که ... عالی ... ایشان ... ضرورت ... بود ... شیخ ... مرتب ... کرده ... از ... آن ... غالب ... شد ... را ... کنده ... و ... عبد ... ازل ... کرد ... ولایت

بار ... خود ... داخل ... شده ... کردند ... اعتراف ... کرد ... و ... جلد ... اصل ... کتاب ... الاسلام ... بسیار ... سلطان ... شفقت ... ارسلان ... و ... بعد ... از ... آن

خلیفه ... متنبه ... شده ... و ... تقصیر ... خود ... اعتراف ... کرد ... و ... چون ... آن ... کتاب ... بعضی ... که ... این ... از ... جهت ... حسن ... نفع ... و ... ضرر ... امر

... امور ... عاید ... بود ... بعوض ... نمودی ... غرض ... او ... کرد ... که ... نکند ... آنجا ... در ... آن ... وجه

از کسی ... بشنود ... ظاهر ... و ... الله ... بود ... و ... ازان ... غرض ... را ... اغر ... کرد ... و ... وجه ... آنجا

بی ... عقیده ... بزرگ ... کسی ... بوده ... و ... این ... مجلس ... بگوید ... که ... قدرت ... استعداد ... آن ... باشد ... که ... کنند ... مخرج ... شود ... و ... جهت

منبع ... این ... مراد ... ظهور ... باید ... دیگر ... خلاف ... آن ... که ... قدرت ... استعمال ... متوجه ... شود ... و ... استعمال ... کسی ... که ... ایشان ... قضایای ... متعدده

ترا ... نکرده ... و ... اگر ... در ... بعضی ... از ... آن ... سخنها ... بادشاه ... یا ... دیگری ... در ... مجلس ... آن ... جماعت ... حضور ... کسی ... که ... ایشان ... مست

الا ... برینم ... واجب ... هست ... و ... بیکی ... از ... هر ... کس ... که ... بمجلس ... ملک ... او ... منتهی ... است ... استعمال ... اهل ... عقیده ... اکمال ... و ... ادراک ... بلازم

و ... منت ... عده ... در ... حضور ... سخن ... لطف ... و ... حکمت ... بیان ... نیز ... اگرچه ... باشد ... واقع ... نموده ... بادیه ... بنیاد

و ... لیکن ... استیفا ... بعضی ... ضرورت ... در ... تقدیر ... کرد ... از ... ابتدا ... عمارت ... فن ... و ... خصائص ... و ... قاعده

که ... مذاکره ... این ... واقع ... گردد ... با ... این ... ... انرا ... و ... در ... مراد ... مقصود ... از ... وضع ... آن ... مطلق ... تو ... لن ... ... استعمال ... آن ... که ... هر

از ... ان ... محفوظ ... توان ... کرد ... اند ... و ... در ... سایر ... فنون ... هیچ ... کتب ... آه ... حرف ... از ... آن ... جهت ... که ... در ... امثال ... و ... ملک ... از ... ... رت ... خواص ... و ... مراتب

حصه ... خاص ... چند ... ... اول ... قسم ... حساب ... جم ... فن ... تاریخ ... او ... اقتدار ... بعلم ... حساب ... در ... امور ... یا ... محتاج ... بیان ... حساب ... مشکل ... آن ... یا ... را

آن ... جا ... هر ... و ... تاریخ ... است ... العلم ... بتاریخ ... و ... زده ... مراتب ... و ... اینه ... منکره ... و ... اوحد ... صحیح ... امر ... در ... عالم ... حادث ... شود ... که ... مثل ... آن

واقع ... گشته ... باشد ... و ... چون ... هر ... ملک ... خوانده ... و ... دانسته ... باشند ... بود ... که ... حالت ... فلان ... کار ... بکجا ... رسیده ... و ... جهت ... کار ... در ... قضیه

آنچه ... بدانند ... که ... عاقل ... آن ... چنانکه ... مطلع ... شود ... و ... اگر ... همه ... نفع ... غالب ... باشد ... فی ... المثل ... هر ... وقت ... که ... صاحب ... تدبیر ... ازو ... صحبت

لشکر ... بکجا ... را ... حیله ... که ... لشکر ... اث ... کرد ... و ... واقف ... شد ... هر ... لشکر ... که ... بملک ... بکجا ... رسیده ... باشد ... و ... آن ... خانه ... بود ... که ... جهت

و ... منازعت ... میان ... منصور ... ... و ... لشکر ... مشغول ... شد ... و ... هیچ ... نوع ... الشکر ... دفع ... ان ... خواست ... چنانکه ... مشهور ... است ... از ... امیر ... ... مرا

گروه ... منج ... آمده ... و ... بالا ... رفت ... احمال ... و ... اثقال ... خود ... برگرفت ... و ... قصد ... کاشان ... نمود ... که ... در ... راه ... تغییر ... قریه

نزول ... کرده ... بود ... که ... عسکر ... نجا ... را

ده هزار سوار از [illegible]

[illegible]

تقصه [illegible]

[illegible]

القصه [illegible]

[illegible]

و وزیر [illegible]

[illegible]

روزی در مجلس سلطان [illegible]

[illegible]

قاضی بود [illegible]

و فتح اگره [illegible]

[illegible]

ولیکن [illegible] سلطان [illegible]

[illegible]

ساحل [illegible]

[illegible]

جانب [illegible]

[illegible]

خوف [illegible]

بزرگ [illegible]

[illegible]

بر هیچ [illegible] و در ایشان [illegible] و این [illegible] واضح

و این [illegible] و [illegible] با [illegible] و این کتاب [illegible] اسم

و در این احوال او از جمله [illegible] صدق و صفات [illegible] تصنیف [illegible]

ظاهر و [illegible] تصنیف گرده و [illegible] اطراف [illegible]

و چون [illegible] احوال [illegible] جانب [illegible] آن بود که

[illegible] مقصود است و [illegible] لیکن [illegible]

بر آن [illegible] اگرچه [illegible] مقدم [illegible] و سلطان [illegible]

اول جانب [illegible] بزرگ [illegible] تعلیق [illegible] ایشان

[illegible] سلطنت [illegible] و برای [illegible] کلمات [illegible]

مطلق [illegible] ایشان [illegible] اختلاط [illegible]

چون [illegible] اصل [illegible] اختلاف

[illegible]

[illegible]

سپید و بر روی [illegible] احمد حسن [illegible] ترکستان [illegible] از جمله جهانی

آوازه می انداخت که [illegible] حرم [illegible] و چنانچه [illegible] که [illegible]

[illegible] مهد چگل [illegible] آمد و سلام [illegible] کار [illegible]

[illegible] از جمله وقایع [illegible] سلطان [illegible]

[illegible] خواجه [illegible] آورده [illegible]

[illegible] سلطان [illegible] خواجه [illegible]

خواجه احمد حسن [illegible] ترکستان [illegible]

[illegible] ترکستان [illegible] خواجه احمد حسن [illegible]

[illegible] خواجه [illegible] سلطان [illegible]

[illegible] خواجه [illegible]

[illegible] چون خواجه [illegible] مهد چگل [illegible]

[illegible] القصه چون خواجه [illegible]

[illegible]

خبر شد التونتاش [illegible]

سلطان [illegible] التونتاش [illegible]

سلطان [illegible]

[illegible] التونتاش [illegible]

[illegible] سلطان [illegible]

[illegible] مهد چگل [illegible]

[illegible] سلطان [illegible]

[illegible] مهد چگل [illegible]

[illegible] ملوک [illegible]

[illegible] سلاطین [illegible] ملوک [illegible]

[illegible]

خلاف [illegible]

خلیلی و عیاذاً بالله [illegible] مسعود [illegible]

[illegible] سلطان [illegible]

[illegible] مسعود [illegible]

[illegible] خواجه احمد حسن [illegible]

[illegible] سلطان مسعود [illegible]

[illegible]

مسعود [illegible]

[illegible] سلطان [illegible]

[illegible] خواجه احمد حسن [illegible]

[illegible] سلطان مسعود [illegible]

[illegible]

اتصال ایران [illegible]

[illegible] و [illegible] احوال [illegible]

[illegible] سلطان [illegible]

[illegible]

[illegible] تصرف [illegible]

[illegible]

[illegible] سلطان [illegible] الملک [illegible]

[illegible] سلطان [illegible]

[illegible] سلطان [illegible]

[illegible] خلایق [illegible] سلطان [illegible]

[illegible] سلطان [illegible] الملک [illegible] سعادت [illegible]

[illegible]

کہ اورا ہمین روش مجنہ دارم اگر سلطان اورا با خود بغزنین برد و بحق سر سلطان این مملکت ستم و یکینہ ام سلطان اورا بنزدیک من فرستد اینہمین گفت اورا مجرس دارم کہ من او را بر اعتب مقصود دست کنم ترا ضی در سودای

[illegible]

نشستہ و دوستی را مجلس معہود کی شدہ بود این سندت شد پس ہمین عدہ دا شلیم برون لیہ الحال سوز ان کچا ازین سنہ بود ند دا شلیم ہوای زنگ ارکرد و بسیار بہر طرف نشستہ و ہم آکہ در سیاہ ہر کس گوشہ

[illegible]

[illegible]

تحریر روح باوہ عمہ اوست از باطن ہر یک ذاتی نکرد و مسولہ شود مثلا اگر مجمد وجود بہ خیالی شود و با در چہ آن [illegible] کنہ با تفصیل و تحمیع این محلات ضرر است و دفع ضرر ہم

[illegible]

شخصی در غایت عظمت و قوت متوجہ من گشت و با من درآویخت من تیز یکبارہ تمام بدو مشغول گشتم و با خر او را بیفکندم و با خاک برابر کردم [illegible] بعد از ان شخصی دیگر در غایت حقارت پیدا آمد و قصد جانب من کرد

[illegible]

چه از عجائب است و مراقبه [illegible] اکثر مخالف که در ایام جایی متوجه شده مقامی که سبب [illegible] مشهود و حکایات مشهورست که وهمی و [illegible] سخن [illegible] اسرار ملک [illegible] حکم کشف و خرق عادت

ظهور این عجائبات غریب است پس هر یک از این جماعت را الهی موسوم کرده اند و تکبری مشغول گردد و بعد از آن مطلق واقع شود مقصود آنکه از احتجاج [illegible] گردد

و در آن اوقات روزی وارد شد عنصری که از جمله اکابر و ملازمان سلطان محمود بود و وزیر کبیر صاحب کمال بود خواجه احمد را لقب [illegible] خواجه جهان هرگز از اهل استحقاق [illegible]

بواسطه آنکه برکات و مجاهدات او در هر محل و موضع [illegible] طلوع [illegible] حاصل کرده بود دانا [illegible] الدوام [illegible] دار الخلافه در [illegible] پادشاه

لل ضرری حادث نشود و مشغول کردند اینمعنی از همه اولی و انسب شد حکایت خواجه بیسکین که در ابتداء ایام که سلطان الب ارسلان مرا وزارت داد روزی رفتم و در خانه که

[illegible]

بدیانات ارشان واقع نگشت و چون در محافظت جوانب مملکت از اخبار و آثار وزراء سلف رضی الله تعالی عنهم چند سخن بعرض رسید اکنون در ملاحظه جانب خلائق بترکه دولت حضرت [illegible]

[illegible]

[illegible]

کم احظی اموال خزانه میکنند و بعرض او رسانید و کسی منبه این نیست که غرض او چیست وزراء و ارکان دولت بلکه اهل اسلام بودند و بعد از تحقیق احتیاط معروض کرد و اسند تحسین [illegible] و کیفیت اطلاع یافت

[illegible]

مرفوع داشته از بعضی وجیه [illegible] که از اتفاقات بتصحیح [illegible] داغ کرده [illegible] قاعده استقرار [illegible] از میان خلائق مرتفع گردد

[illegible]

[illegible]

دل عاشق [illegible]

[illegible]

ز هر سنگ [illegible]

[illegible]

سنگ نخ همی زن [illegible]

[illegible]

آن کشتم [illegible]

[illegible]

گل [illegible]

[illegible]

کاو دل [illegible]

[illegible]

فليك الادب ... فليك ... كف

من الاخوان من ضعف

من العفاف ... الانالك

الى الحليم من ان يجري ...

وثب الشهوة اسير الشبهة

وثب المعاصي

قول لا اعلم نصف علم

كل امرء عقله ... قدر الكلام

على قدر فضله

افضل العدة ... الاخرة

كيف تصغو ... كيف ... الآخرة

الشغول بالدنيا ... الالباب

يفرح ... لذة العبادة

كيف ... كيف

نصوم عن ... احالتك

على حالتك والدهر ... مرزوق

كم من طالب ... غير طالب

كم من ... بالرفق

كيف يتمتع بالعبادة ... كيف ينتفع

بالنصيحة ... بالكل

كيف المرء ... الآخرة

من شغلا ... من النعيم

كن في البلاء وقورا ... كن شكورا

كن في السراء عبدا شكورا

وفي الضراء عبدا صبورا

في الحق ... لا ترجو

لا ترجوا ... كن عالما ناطقا او مستمعا واعيا

ولا تكن الثالث

كن للود حافظا ... كن بمالك

كن عاقلا ... وتماملا ولا تكن ... الامر

ولا تكن ... سوء ... نفسك

ولا تكن ان تجعل ... في

كن وصي نفسك وافعل في

مالك ما تحب ان يفعله فيه

غيرك

ولا تكن ممن ... عن ... لا فعال

... قول ... الكريم

ای حیرت صفت تو سد زبانها

[illegible]

ردیف

[illegible]

وله

[illegible]

وله

[illegible]

وله

[illegible]

وله

ازکوزه ده دل پیمانه دارد

وله

جسم کرجان خراب دل ازین خراب

وله

وله

وله

وله

ولم لکاف سپی ازقدح داغهای جگر

ببین که قطره خونی چه جاکرده ازو

ای از تو بر اهل تخت و اکلیل بیل — کرد کرم جلیل است و کرم قسم جلیل

نطقی از تو بهر نیع ارباب خرد — امدا نعمت خوان از سخن خوان جلیل

شکر موهبت جلیلی که حضرت ابراهیم خلیل کجی از شکار راحی خوان خلقت است

چه اندازه تسبیح و بیان ثنای محمدت محمودی که حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه و آله

در ادای ثنای او بعجز اعتراف نموده حبذا ادای کلام و زبان اولیای کرام

از آل اطهار و اصحاب اخیار خصوصا مبارز میادین ولایت علی مرتضی علیه الصلوة والسلام

که کلام معجز نظامش حسن کلام خالق و فوق کلام مخلوق است دریوزه نشیخ و برگ نخوه

که زبس جهاد از نهال ثنای دارای عادل چنینند داور عادل لقب دارای ارجمند اعظم

قبله ارباب یقین کعبه اهل امال — دیده در محفل فلک مقدم او آفتاب

جبهه در زیب داغ سجده او آسمان — سبز تر دارد طبع دامنش در جلال

سبز تر دارد چمن را الطافش در خزان — از برای چشم نصرت پر سر انداز نام

باد گرش مفروش ... تو بنای اشتوال — زهی حشمت که اگر از عطا فرش

آسمانرا بر جای داند فلک را پایه باشش — زهی شوکت که اگر در حساب حشمتش

عمر را در جای شمارند جود و عطا در ذات وی کرده — بر سر سیدان جولانش بسد از اجلال

حلقه نعل کران در گوش است — و بر کنار خوان احسانش آسمان از ماه آمده پری مغز بریوش

در ستون ضاء

[illegible] کشتی اردی

بر دو رکان آسمان بر [illegible]

[illegible] فرود او برباد و در کار خانه

[illegible] ان بر کار دلیل

[illegible] ان در کار خطرها

مصالح [illegible] بر او که چوب بر [illegible]

[illegible] تا که

[illegible] آن است سبز شود

[illegible] فخر او فتح

[illegible] کرد در [illegible]

[illegible] فتح فتح و [illegible]

فتح و فتح نصرت است [illegible]

کمان عشق وفرت [illegible]

کرد ان از [illegible]

[illegible] آسمان از [illegible]

[illegible]

ازان [illegible]

ازین نشاب [illegible]

از شعاع آفتاب فطرتها گرفت اگر خورشید

زنهیبش شاه به زمینک [illegible] رسد

وزنه لعل برنگ و اگر بصلابت

مشورتش نباشد نه صلح کار سازد

وزنه جنگ بادی که بجلالش چرخ زد

زدودتش بر خاک رخ شد و التفاتش که

جنبش برافروزد از آب روشن

بران مرد بیازوی قدرت با همه

قدر و رتبه کرسی قدر و در شد باشد

بجا مهر و بست بر زبان قصه خوان

مکرمت را چنین تنگی زمین سپهر

راه امن فراخی آسمان از ...

نسبان معروف بیاک گوهری و ازاد

سماط خورشید مشهور که کرسی کیوان

بجواهر حقه ثریا در سپند سوزی ایوان

عطا ر و لیف ۱۴ از اری جو کلم ...

نمای اقلیم شهرت بری سنان آفتاب

آفتاب جنگش مرجح گردش ...

منوران [illegible] کردگار

[illegible] راستی [illegible]

[illegible] ازین [illegible]

[illegible] جلیل نشینان [illegible]

[illegible] منسدم [illegible]

عالم [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

گرگان ز ترکش

بجز از صدف گوش برآورد که در مجمع
در بزم گرم ترا زرد و گوهر برو نثار و بحر

ولیها در نجخنه بار که اشنه و غنچه در انها
بروها بقدیم داده که انجه ازلاب خوان عرش

برداشته رحمت گشته نال خامه انش
ستون پی ها برو استهفاد نشسته بیکی نامه

اتش سلک درستی عهد و پیمان جهان بنیه
در موج خوی بجنب گشیدن تن ها چاسل

دریا و کان که ابجد جنیدن سراز اصلاح صلح
تمرت خاک بیش طلا کردن و حضرت نارو دگا

گشته چو غنچه سینه ها بخش تا دن کارت
بگریبه فرق شکن زان شکار خود کردن تخلی

سرادو دشمن زانبه از جتینه نهادن فتح
در آورد جمال شسته دو تیغ در قران دشمنان

و حلیش زیب هر لیل و نهاری

برای خلق پیدا گشته کاری

هیچ پادشاهی او دیدند

بعضی و بصورت شاه دیدند

پسند حی پیش هر که اف و

تر آزاده ان زیبد بیش هر که اف و

بلطف انگیز سر کجی کت دید

جو سایل دید با خود لیس نیاید

بلطفش می کسپاره و قهر خود را

کر بر دش نیزد زهر خود را

برای دیدن ایزد داد بینش دگر خود ز آینه دگر بینش

رخش در کف اگر گلبینی گل ده جور و هر دو شد همی

فتح ونوع از ان آلابی آزاد چاپیش بید و بالای جهد

خوش که جهد بیشی کی بیش کمی کرد و که در کو برو بیش

اکنون فرد مردی که از نخوردش شیخ کند شرح

سخن اگرچه شتر زبان به داد دست فکر ها

فرا کبش ایمان نبی زرشت که در چه خرد

خرده چمانه ان بشمه درشنیدن اشعار

در شمار کش ز انبها همه که کشت

و در خواندن ابیات آبدار کش گوش جمله زبان

شعر را انبانبه شعراوی خداده که فلک

هزار جهد به یک حضیض بر اوش فلک انداز دو تنگ

نتی در آتش وجود و معنی و شیخ بجا نشیند

کت و دگر کش محیح اگر از زرم می زنم همچو

از قصه زهره خبر نیست و اگر از رزم میکند

مریخ از بیم زهره ریز روشنی تو بر در بکاث

نتابه که از یک فهم از جهانبه ان علاجی

نباشد سخنوری که اگر شاید محج شکر ازو شود

قابل زرد دو نیاب هیچ خود واری اگر جه

[illegible]

برکنار بها کرده‌اند در غایت کار مصنفان

نثر مغرو است که در کار عمل و صنعت
تفهیم کلمات و نسبت قرات لیزان

آهنگ و اصول موافق ضرب اظهر هست
و با وجود آنچه تکلف و تکلف دارند

باشد نثر روا جشنی و ساختنی ارباب
فکر و خیال نسبه اند که این تلاشها

حد کسی نیست فطرت شعرای...
و اگر کسی را بر این انکار انکاری باشد

مطالعه رساله که در مصنوعه منطوع کرده
کلک اقدس کرده محقق حال معلوم گشته

چون این کشورگشا بالنست در رزم مشقی
رزم کردن و حریف را بهر شش مهی نیس

نه‌تن دو دفعا بار ازاد اسپه بابی
بیل است و انسان در علاج فرز

نهادن این رخ برآستی نهادن و از
تدبیر غزای عرصه جوان عاری بودن

طبع نمایان را اگستردن لب و انطرح
است و تمام هست جور نیانی که پی این

کار گرفته اند بهزار چه بیش از ده
و از ده بازی بیش ندیده اند در رساله

مذکوره مصنوعه بها هست که هی بازی و
جمل بازی از روی رسم دیده بر یکدیگر

چیده شده اگر حافظ خلق را باب
برداشت بودی دار شکستنی شمار

حصل است را نمره و مهی چه چاره و این
غرات که بقصه خوانی آمده در سفا مه نگار

رفتی و این تصرف دیگر که بعد از
تمام شدن مصنوعه و الزام حریف

الان بنا تخته بشکل مدور مرج
با تمیم و مسدس باشد از طرح نهادن

این فن عقل است زهی فکر و خیال
فیل بند خیال و فکر کرده کلکی انجراج...

یا توت صرف تیز اگر سپود ده جنب داد

سرو روشن حنبر شنبی عری برجبین سپود ده

قلمها حمله خط لبر خود داده که کرکنج

تحرف برتارک خور زنند با دوراه انحراف

نهاد و سر بر خط بیکران نهند طاوس قلمش

بفردی لفظ معنی خبر از خضره و برشان بی جا

حو ایره خط و دام ادای نکته جناب حریر که از

شکو هر وشته ساینده سطرایش بر جبین تنه

آه در صحبه اینکه بر مرغ ساینده نهاد بیش از

چو دو چراغ خور شید سه و قلم بانگ کشش

مرغوله طره امید خط از درشب چو

سنبل از خطش طرف کاری افتاده از

موزون تر حیله الف شد و قامتشان در

خیده است دو انداز دنبال میم ریحان

کاکلشان در تف فاراندن از ده اندام

سیمین دندان گلبرگ لب پنهانیه واز

دراف و حلقه سر جاده ذوق سبزه خط
حسن مشق صفحهای مژگان با وجود بیخودون

هر دو خواهر از بضبط نغمه اصول کرده اند
دلبشعف ش گرد بروری در کف مهد
برشخنه دگر به طفلان معلم آهنگ نگاشته
تا غنچه نشاند نغمه در غنچه گلستانهای
تنگ وجوب برمی اصول در دمغ ناما
دستهای شش در رقص اگر شاخ دست
هرابی آمدار و صبا میطلبست واگر
در اصول برگ کفهای بجا بنند
شمال معاشت سودا انگیزی زمزمه تاب
با مژدکانرا ازوجه برآورده و دلکشی
ترانه لبهای در لیته را بحضور خود در
آورده تا استنباط نغمات از حرکات
کردن کرده اند برگردون حجره غلغلک
باین روایت نحتاشه در صحن ساده
آواز نغمی باین پرکاری برده چشم از گرداب
قطرات و صبا لبها در نغمات خفی و جلی
بطرای تضعیف پوست سطح در ریاحه در
الحمی در نغمه و ساز عین عجیب بگوش
رفته و روزگار خلعت نوازش طرفه
در گوش حاضران گشته . نغمه نشیب فراز
گشته تا ساز ناله هیچ گوشی
چو لب مست ترنم گوشش هر کس
شراب کهنه گوئی نفس
جان تن از نغمه او
نفس در نغمه‌هایش
رویان و الکرد نقش عجیبش
صد روز فرده از هر نفس او گشته است
که غنچه کنم پر از گل نغمه شود ارغن هوا
نغمه برادگر ایست حیف قاعدان
حجسته ... زبان
دوشش کر و حرف حاصل اجلس

اشار بکام وزبان
علیه ... ازینکار ...
یعنی ... اصول ...
و ...
ورق ...
شهر ...
کمان براد ...
بود که ...
ساخته ...
آمده ...
که ...
وازین ...
کلقد ...
رب ...
بمبل ...
گل ...
صاحب ...
گشت ...

و ... اصل ...
و ...
خود ...
اگر ...
بعد ...
میفر ...
...
و ...
ساز ...
...
تا ...
و ...
نقش ...
جلسه ...
مثل ...
از ...
که ...
بیکار ...
نجف ...

در کام و زبان خانه کند وانهم ز راز
نغمه در مصالح بنیان کار آوردن گل
میکند اگر شهر واری گل تعریف
در آب کنم محله واره دیراجه بخست
لیشرطا اجال گفتش زنگفتش غالب آمده
گوش شنیدن سنگ تفصیل ناشنیدن میکنی
این شهر که آوازش هفت اقلیمست
عشرتکده شهر یار جسیم و سهیمست
مضربیست که بر مصحف شوق دارد
آدمی ادمی را نفسش ابراهیمست
خیدا شهری که هر روز آفتاب
جهانتاب محاذاة دولتخانه پادشاهی را
بت اشرف خویش میداند و در گرد
رو پیچ گاری در دو دیوارش که
آوازه صبح را فروشنده باشم
زوال ندهد آری افتد عالمی در اینجا
وادی که جهان کهنه جان نو یافته

از ... و ...
...
افلاک ...
...
...
در ...
که ...
و ...
...
...
...
...
...
...
از ...
...
...
...
...

زینب ...
...
در دل ...
از ...
آسمان ...
ترانه ...
منبع ...
خنب ...
...
زینب آسمان ...
در فتح ...
برادران ...
...
جوی ...
در ...
اعلا ...
دا ...
...

وتمامت را
سنگی دیگر داده اند در بالا منظر
بیرون از عمر دکنج داران دو
زمینها بر دو آتش [illegible] الصعود
شده افتاده که رشک کاوین
از [illegible] کرانها بلند درج
که رخ از کثرت بنا درجست
نقش هر خانه منقش ده محله
شده در صبح کرده بانند
که از لوحه رطوب داده
ترانه سرلالای سراپیچ ورد
از سر [illegible] شبانه بند برآز
به نقشهای عجب خود کاوران
دکان با [illegible] چمن دران خود
[illegible] عمرها که زر
شغل را [illegible] در کار
صبر را [illegible] عقد بر ریاز
[illegible] سکه [illegible] شنگان
در هر [illegible] زدان

دکان سود در بازار تجار صحبت نشود
در سر زمین دقایق سپر کمیل ریشکان
مراعات صرف احوال رعایا نداده
عنم از اهل این شهر طلعت
در وقع فضای دهر معولت از
ترکی زکرنه که داده در هیچش گره بند
سهر کوی جنیاکران زهره زیر [illegible] دره
باشانی نغمه خیز سهر کام سر [illegible]
زهر غرفه در طرف طرفه به جای کبوا
که در باکشنه دل اهل نظاره بالا
کرایه حدیث وطن [illegible] زور دروغ
ننالند زبان در هر دکان رسته بازار
که تبار شعاع طلبا به کرده که ربزار
سود و سودا راست آمده فایده
راستی و درازی بایم رتبه که هیچ
پیچان از رشته راستی پروین زنند
و خانجه آسمان از کهکشان میانه
در منبع خند الکنا محکم کرده
زمین زرکری سبع رساند بر [illegible]

تربازار از کلزار باغ دکن
جو [illegible] سته ان کلیجه
بجول [illegible] تعالت سپیدابان
بر [illegible] لالت سراابان
ز [illegible] برسک اسعر
بر رخ دکان کبیر [illegible] داده
سیم [illegible] سهر [illegible] بگاه
شنو [illegible] از [illegible] جواه
سودای کالا [illegible] جوان
[illegible] دل [illegible]
[illegible] ادراع درباب
[illegible] بازاریان فاتحین
زعیم [illegible] جاجوسس
[illegible] پانه [illegible]
خدا [illegible] کرم [illegible]
ره [illegible]

بجو دار [illegible] دنجی
بر فوس [illegible] دود
از [illegible] صندل آلود کرد
از [illegible] زوایع
و السکا [illegible] جنبان
کر خاک ان [illegible] فلک کرد
[illegible] دو [illegible] فلک کاکرد
کلاه [illegible] باران و زران بره
[illegible] شده آب
کل کرده [illegible] ولیکن
و [illegible] دیران اکنت وار
[illegible] دیده [illegible]
زر [illegible] خواجه دو سپید عنبر
و [illegible] کرد [illegible] ولادی
[illegible] آب رود وی
خاک پاک [illegible] وای
[illegible] قطعه بران

عاریش که برسر ده برد جلا
مقدم [illegible] است بر ثریا
چشم از دان الجنان تازه رو
که برو داده آب حیات از وضو
لطافت هوایش در آن درجه
که اگر بر هوای خلدش ترجیح دهم
رضوان از هوای سخنم برآید
تصدیق کند عاشقان بتحاله
رسند مراد هوای ارضاء گشته
از این هوا برگشته و تا هوای انجا
تشنه هوای کارخوب نکرده
همه جا هوا برگشته عجب است
وانچه از [illegible] هوای کرد حسن آن جلکه
ف رند [illegible] صد جان جلکه
از وجیبوی دم صبا و شلال
زبر برد و کاش [illegible] اعتدال
الملبس خود از جبهه دل کرد عشم
میشود [illegible] از همیش [illegible]
سبزه مو صحف جاوید میرود یاج
سر چشمه سبش اکر در آب بقا افتد
چون بر خورشید جای افتد مسیحا
هر کاه بعلاج نسخه خوش برداخته
از عکس آفتاب و لود ران اندا خسته
آب خضر [illegible] هم خود را بل [illegible] کاز
لب کرانه سنگ [illegible] که نگ
مشق کرانی آب تر زجلب شود
آب اب کهر [illegible] عکس [illegible]
رنگ شوی که زنگار کوی کشته [illegible]
چاره [illegible] بدوان آفتاب [illegible]
خود را [illegible] طناب سیراغ و
ارستان [illegible] هستان [illegible] سبزه
[illegible] از [illegible]

از [illegible] بر خاک
فیروزه [illegible] برسد ورند
درسد [illegible] [illegible] عوان [illegible]
[illegible] اسنه [illegible] جهنم
[illegible] سر دو عوعادیان
[illegible] هوا داران [illegible]
ابلیل [illegible] باست واداز
[illegible] اندرا [illegible] [illegible]
جامع [illegible] سرست [illegible]
[illegible] [illegible] رنکت
مشا [illegible] کرده [illegible] زکک [illegible]
از [illegible] اسجان [illegible]
[illegible] ار [illegible] [illegible]
بهار [illegible] رنادی [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
دانی [illegible] سبزه [illegible]
جوان [illegible]
[illegible]
کل [illegible] [illegible]

بجوهروانه از شیخ زاف شده
بال شاخ انبه بزرگ جان
بناز جو طوطی پری در قفس کرده باز
شهان شاخ بن ... رابا
کنده نسک ... آب
جو ... آفتاب
...
...
...
...
... جام
... اوی ارم
... از طرفی
...
...
... طوطی ... زهری ...
... سبزه ... جلادت
...
... زوراق
فضل و هنر از عراق

وخراسان آورده درین خاک
پاک کاشته‌اند وازلطف
زمین وجوهر آب وهوا اصل
ولحاده برگ ... آب
لیمو واکنون از ...
در اشتر میوه ...
... دریای صورا
در معنی ... در هر هنر از
تربیت آب وهوا بهر جهت
مشق در ...
زهی دارای کابل بابای
گداری که به ... این شهر
وکمی بار ... عراق و خراسان
گروانیان وازخوب ...
وخراقان ... شاه
دوزخان را اندازیش ...
... خطاب ...
وازخات ... و کار ...
منصب جمیله ... جهت
خراست ...
... وبزرگیده بر ...
کو ... وبزرگیش نه عجب
بخت ... قت بلکه ...

استعداد او ...
لطف بالا ...
...
برج حصن ملکت ...
دین ودولت ...
مثل ...
رو ...
باشد از ...
از براه ...
...
درکف شیخ ...
شاه وارمید ... سلطان ...
نبشت ...
بیبوی ...
دنوری ...
باسمان ...
وباهر ...
...

دراز ...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
در ...

بی جوابی کلمات اگر تأملی ...
بسبب آنست که از هجوم ورود
سخن میبد آنکه اول کدام جواب زبان
کند ... رابست ...
در نعیم اندخت ...
رفته ...
تهبرش ...
وجوی ...
درصلح نامه ... حروف وکلمات ازجمل
...
ودر رزم نامه ... صف ...
صف ...
دو ... خامی ...
راست ... که اگر ...
سخنی ... قلم ...
...
مولوی معنوی ... اکنون ... این بیت
راکه ...
مردم اندر ...
باستعانت ...
...

...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
وازلطاف ...

دواد صاف تکلفی
گروه بهم زده وصف بی اندیشه گو
تا کاهی از آن گاوان نگویند که
کسی که از همه شناس کسی غیر ازان
خوانده‌ام چه از اول نوا اعراب
نماید بلند که زوا خرف دوم است
خود مرتب ده است باو شسته
قدردان جایش از خاک که بر آورد
کرد و درس پیر از بام قصر کاخ
زمین نشین آسمان گردیده اداری
رفیع بنایش درجه بلندی پایه
سکه کنجیده کار ز راغ سینه و اسلاع
از بام نجیده که بسم راوده
آنجهت کند اش میشنود
سخن قشش نهایت گرد ... داری
سخن نشین ایوان کنه

اگر لشکر آمد از دو تخته پشت گاو زمین را
کشتی پیاده زده عالم همت بنای سخن نکند
اگر طبع بحر محیط دستی نکند بره ...
گاو ماهی بغنان سکینه بنا سخن
فشتی نکند جند لکد قرب و مرکبش بخوا
او نیز در خلق مرحمت می افزاید اصناف
خلق خصوص غریبان کی اگر دل دوا وطن
ولایتش زند ولایتها وقف عالیش نگشتند
از جمله اصناف نشسته جرا که کنم بجهت
همه را در سینه بیکینه پادشاه گاکسته
و مسکی رود و بنز عزیزی در جند باش لبته
اب روی همه نگاه داشته و سینه ادرو
ز جنج یاد کرفته شسته خدمت
که هر جه خاطرش خواسته اش کرده است
اگر سر اهل دل و اتش و دانند
بجات عذرت شاه حضیر آن کرده است
عادلگری شاهش فزوده همت و قدر
بجود دعنم شاه و شش امتحان کرده است
بر آفتاب سپهر نگاه جوخته است
بر استی همی کرد در ان کرده است
سخنوران همه قایل سخن قورش
در انجه نظی زده بنده اوش بیان کرده است
کل رباعی رباعی کسی که بنده جواد
هر آنچه کرده سحر نکت این بیان کرده است
قلم که نفت زن گنج خانه معنیست
نهان انجم و افلاک را عیان کرده است
بسته‌ام کز فرد مان نهان داده‌ام

از روی ... آن ... که
سبزواران کز ... دیده ... که
منح طراز ان کاتب ... تیغ ... ردا
برف ان زبان کشند ... که ... از
ابر در سینه که ... سیفی بر اداره ... سینه
دگار ... بیت جولان ... طبیب از
ازونه بر دوام ... آید ... جو بر ... که
جرا ابنجه مزوان درگاه ... زنج ... است
خور زانجوام ... که ... زده کان
ابرست در لب ... تیم
عزیزان ... زده ... الله
عاشقه ... شسته شود ... حال جرب ...
از بر دود کوکان ... سخن ... حیث ... اوج
کام ... بد سعادت ... کنم ... ایم
خضر ... انجم ... مجلس ... اوست ... داره
جان نشسته ... بود ...

صنعا و ... زنتم رفت
هر کدام بهر جاکه خود کشی که کرده انه
مشرف شده‌اند که جه ... جیب ... افتاده
با خود نقشه و فرزند دونه ... بر ... نیز
صد گو دلاله ... از آن خدام ملک الله
کرده بهم خود زاده که گویه که گرکیت
از بام نجیس کرس ... صحنوت ... صدا
داده از طلوع سبیل کلاش رنگ
برانه ... بر ... بها افتاده ... خان ان
عارفش ... جوده ... کراه سواد ... از
با ضمن جرب ... زنده وفا دلیران جکیه
نتابم ... کرده ان ... زنده است
ستاره داد ... آن ... دوام از اتابان
بران طلسم کرده‌اند در دوام ... که ...
خود داده واطیع ... که آن ...
سوخته عاشقیه ... وارد است ... جو
در بحر البیاده سفرو دوش ... تراجمه دارا
که دکان ... عیب ... بر کالا ... ان ... به
مشکن نشست ... عقیقش بی‌نی
غزل سراب که ... هم ... عشق ... شنود
داره و هم حسن ... اسون ... قصیده
که جه که اگر باده ... ان خوانند
که نام خود را بر ... زبان ...

بوده که بدیده ... رزید ... عاشق
که ... ان ... از آن ... باب الفاخ
ازین که ... جو ... نشت ... و ... ما ... بود
از کان ... سوخت ... آید ... دار
ابداد ... رب ... اداده ... دم و
زلال ... آن ... شیر ... ز ...
راحت ... اشاره ... بر ...
بانت که ... مطلب ... بهشت
دانسته که ... طلب ... گرکست
زهت ... سوده ... طرازی
که از قطع ... که بوده ... نیزی
بکنام ... فلک ... ملک ... او
سکوت لال ... انجمن ... فلک ... او
نحی ... لاسیه ... از ... او
وکر ... بیت ... از ... او
جو ... نهد ... آستان ... سامع
جو جاوت ... کز سینه زبان ... بر دار
زل خنده ... نباده ... بر ... ز ... بجشم
رب ... سنده ... در ... کر ... لب ... بهم
جان بردار ... ز ... رنگی
که ... زنگ ... بر ... دوره ... هم ... سخن
سانان بر ... سخن
که کم کنده ... صبا ... در ... سخن

بنغزد ل ... دجال ... جعیت ... سخنه
بنغزد ل ... جان ... سخن ... دل
بجا حرف ... ازانچه که بالا بر ود
جو ... ابجد ... فرد ... اسم ... ازا دیدت
جو ... ... خلیل الله که زرا
خاطر ... جوان ... از ... عاده
قلم ... بجای ... قسم آرایت ... ماری
خالانه که سخن حسن ... است
سیه انده ... علیم
قلمش ... تفصیل حرف ... ابز در
... سخن ... عمدا
العلم نصف ... سندان ... کند
قران ... زنده ... مشغول ... نظاره
خفش ... کعبه ... سندان ... کرد
الکواکب خط ... زرابان ... خطه ...
کنکش ... اسن ... زار ... زینت ... و ... از
آفت ... برکه ... خوان ... معمورا
ز ... سواد ... جنگل ... گیشش ... زینش
نکت ... هم فواده خانه ...
وار دار ... سنده ... شیرین ... رفته
که ... جگرا

[illegible]

[illegible]

که در نیاورد کشیدن [illegible] بتقصیر
بابی که نبادیم [illegible]
فرود ان [illegible]
[illegible]
که علاج [illegible]
[illegible]
رساله در [illegible]
[illegible]
طبع [illegible]
عمر اگر کس [illegible]
همیشه در [illegible]
ابتسام [illegible]
ختم کردیم [illegible]
سر احوال خلیل [illegible]
[illegible] خلیل ابراهیم [illegible]
[illegible]

[illegible]

ماسوی [illegible]

[illegible]

[illegible]

خاک در است

عدل را عید کاه ایوانش

آورد

نهال ... تکلیف ... [illegible]
ارادتش نقش پامال
خرمن نعیم
همیشه ... [illegible]
... [illegible] طلعتش
و در بهارستان ... [illegible]
خرم ... [illegible]
جنبش ... و ... [illegible]
وام ... [illegible]
شنبه ... [illegible]
ازو بیش
دست ... [illegible]
از ... بیش ... [illegible]
ز طلعتش ... [illegible]
عارضش ... [illegible]
رفاقتش ... [illegible]
باغ ارم ... [illegible]
حرم ... [illegible]

[illegible]

فلک تعالی شن
[illegible]
[illegible]
سال ... [illegible]

[illegible]

گر نشنود از تو بکوی ... دن پدر
زن ... ال ... ه
علی ... تر ... ه که طبع
قاطع ... شد ... ه
که ... ازخود ... افکند
قال ... و ... و فکر ... رابستن
... بیت ...
... غنچه ... واقف ...
... بیت ...
... د ... ال ... دل ...
... که ... اگر ... ار ...
... صد ... کار ...
... که ... بی
... نه ... دیگر ...
از جمله ... ن ...
... ... ا ... ام ...
... ست که ... کم
... هر ... ه ... قلم
... دوست ... ادار
... افسرده ... گرو ... ار
... بغض ... ز ... سخن
... ز ... نقش ... ر ... بقعی
که ... و ... خود ...
... ... واقف ...
... زر ... ...
دلکه ... ...
... ست که کردن

[illegible]

اوراق کتبه ختم ... [illegible]
... گوهر جانب آبی
... اهل ... ابراهیم ادهم باد
از یک کس ... دیبی ابریشمین
از ... [illegible] ... باد
جنبش قدرش ... [illegible]
جنبش ترکیب لفظ کم ... [illegible]
کاف ... اختلاط میم باد
تا ... جلوه الصمد ...
حامدش را دل ... ابراهیم باد
نفس تخصیص ... [illegible]
نیک و ... تعلیم باد
نقل کل ... استادش
خوشه چین ... تعلیم باد
تا ... عالم انقسام
عنبهای ... تقسیم باد
داستان ... [illegible]
... گلزار ابراهیم باد
تاریخ ... [illegible]
... [illegible]
در دار السلطنه احمداباد
گجرات ... علی الحدثان
والآفات تمام شد این
نسخه ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

هنروردان بس نوری
سحر پیکر سیه زلان پری پیکر
گداخت بنرم صفا گو در دکار
انجمن با فاغ ... تحسین
در کرم هنر نهاده کرم زیاده
دست بلاغت بخش ده تمنای ...
هنر به پیرایه الماس معنوی جوهر
واز ابیات استعداد او گشت ...
و کمال کار ... قبول
هنر دریاب ...
... باغ ... گل
دل ... مشق کمال

[illegible]

[illegible]

مضمون آن در زند ... [illegible]

[illegible]

نقد قابلیت و استعداد

[illegible] امتحان آورده

شرح لفظ مجمل و معنی مفصل

بپردازند و بعضی قیودات

[illegible]

تغییر الفاظ و تبدیل عبارات

و تصرفات بجا و بیجا آورده

[illegible]

شفای حکیم ...

عشق گوید ...

عشق و اندیشه ...

آتش ... عشق

آتش آب سوز ... عشق

عشق ...

[illegible]

در شکم مادر زمین غنچه بود
غنچه مادر وجود آورد
آن درون غنچه خوار است
[illegible]

[illegible]

این همه تکلیف و ارسنگ [illegible]
[illegible] همه کس [illegible]

[illegible]

هر چه جز راه حق همه باطل
[illegible]

[illegible]

عالم و جمع [illegible]

[illegible]

ان جوانان طفل [illegible]

[illegible]

دل و دلدار [illegible]

[illegible]

[illegible]

از دو رخش ... [illegible]

باده ده دل ... [illegible]

عقل از آن ... دل اشکل [illegible]

[illegible]

دل یکیش ... بسمل کردی [illegible]

خانه دیو ... دل خوانه [illegible]

خوانده شکل صنوبر ... [illegible]

[illegible]

همچو ایوان [illegible] پرنیش
جامه [illegible] در پیش
رقص کنان [illegible] خویش
پاره کنان جامه [illegible] خویش
[illegible]
[illegible]
آتش اندر [illegible]
[illegible]
[illegible] جلیل
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]
گر نه [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

علم هست یکی یک [illegible]

[illegible]

وقت ارزد هر دو کان [illegible]
[illegible] با عوالی فتح
هم از کوی خواجه [illegible]
[illegible]

[illegible] الکمال
لو تمیزت الاشیاء لکان
الصدق مع الشجاعة
الجبن مع الکذب
[illegible] الامثال [illegible]
المودة [illegible] القلوب
[illegible] الحکمة [illegible]
[illegible]
لذة الکرام فی الاطعام
ولذة اللئام فی الطعام
[illegible]
من عجل زل
من عمل بالحق ربح
[illegible]
من عذب لسانه کثر اخوانه
من عرف نفسه جاهدها
[illegible]
من قبض یده مخافة الفقر
فقد تعجل الفقر
[illegible]
[illegible]

من اظهر عداوته قل کیده
من اظهر عزمه [illegible]
[illegible]
من نظر فی العواقب
سلم من النوائب
من تاخر تدبیره
تقدم تدمیره
من کثر اعتباره
قل عثاره
[illegible]

[illegible]

[illegible]

بنام خداوند جان آفرین
حکیم سخن در زبان آفرین

خداوند بخشنده دستگیر
کریم خطا بخش پوزش پذیر

[illegible]

دهد نطفه را صورتی چون پری
که کرده است بر آب صورتگری

ز ابر افکند قطره سوی یم
ز صلب اوفتد نطفه در شکم

از آن قطره لولوی لالا کند
وزین صورتی سرو بالا کند

[illegible]

حکایت

شنیدم که در وقت نزع روان
بهرمز چنین گفت نوشیروان

که خاطر نگهدار درویش باش
نه در بند آسایش خویش باش

[illegible]

[illegible]

حکایت

حکایت

مثل

[illegible]

حکایت

[illegible]

حکایت

[illegible]

حکایت

[illegible]

حکایت

[illegible]

در بیان [illegible]

[illegible]

چو بلبل غریب [illegible]

[illegible]

در ذکر [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

مناجات

خدایا ذات [illegible]

[illegible] الحرام

[illegible] علیه السلام

[illegible]

هم موضع سر رسول الله
صلوات الله علیه و آله و صحابه
امره و غیبته علیه و موالی
و کهوف کتبه و جبال دینه
هم ... الاعمال جمعوا
ان قالوا اصدقوا و ان
و کنوز الاعمال
لم یتقوا ... ان احکموا
و بعادون الاخبار ان
عدلوا وان حاکموا انصفوا
اساس الدین و عماد الیقین

علیکم ربانیة
... فانهم ... الشهداء علیکم
الیوم و الشفعاء لکم ... عند الله
مات علی فراشه و هو علی
معرفة حق ربه و رسوله و اهل بیته
مات شهیدا و وقع اجره علی الله
و استوجب ثواب
ما نوی من صالح عمله و قامت
نیته مقام اصلاته لسیفه فان
لکل اجلا لا تعدوه ان الله

فلیکن ... للمحسن عوض
ان ... اسعد الناس ... الی الله
... و تقرب الی الله
و افضل ... علی ... عنها

ان ... الحمد
... قبلنا و اولادهم
و اخوانهم ... الله ... منا
لا ... کالکوکب فی افق السماء
... المؤمن ...
ان ... کل رجل منکم
ولیة ... منکم ...

[illegible]

تمت

[illegible]

۲۶ ... ربیع الثانی

سنه ۱۲۵۷

[illegible]

[illegible]

مولوی معنوی

[illegible]

وله

[illegible]

وله

[illegible]

وله

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم

بیت

بنده ام گر [illegible]

[illegible]

چو هیچ [illegible]

دل [illegible]

[illegible]

از این [illegible]

[illegible]

دران صحرا [illegible]

[illegible]

ابن [illegible]

شیخ احرار [illegible]

دران احرار [illegible] منزل

[illegible]

[illegible]

دران صحرا [illegible]

[illegible]

دران [illegible]

[illegible]

بیت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]